
KATE GOLDEN
PROMISIUNEA
PERIDOTULUI
SERIA PIETRELE SACRE
LITERA

KATE GOLDEN

PROMISIUNEA PERIDOTULUI

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

A Promise of Peridot
Kate Golden
Copyright © 2024 Natalie Sellers

Toate drepturile rezervate
Design copertă: Katie Anderson
Hartă: Jack Johnson

Promisiunea Peridotului
Kate Golden

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Ionel Palade
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-342-288-6
ISBN EPUB 978-630-342-394-4

Pentru cititorii mei.
Toate acestea vă sunt dedicate vouă.
Pasiunea voastră mi-a schimbat viaţa.
Mulţumesc pentru tot.

Lumină Fermecată peste Pietre acum,
Un rege-i sortit să-l răpună al său fiu mezin,
Un oraş se preface degrabă în scrum,

Steaua, căzând, vestește războiul pornit iarăși din plin.

Ultimul Fermecat pur, născut în sfârșit,

Găsește Sabia Soarelui în inima sa.

Tată și fiu, la jumătate de veac împlinit,

Dau lupta din urmă, după ce phoenixul s-o ridica.

Un rege ce nu poate pieri decât de ea biruit,

O fată care știe ce trebuie să aleagă,

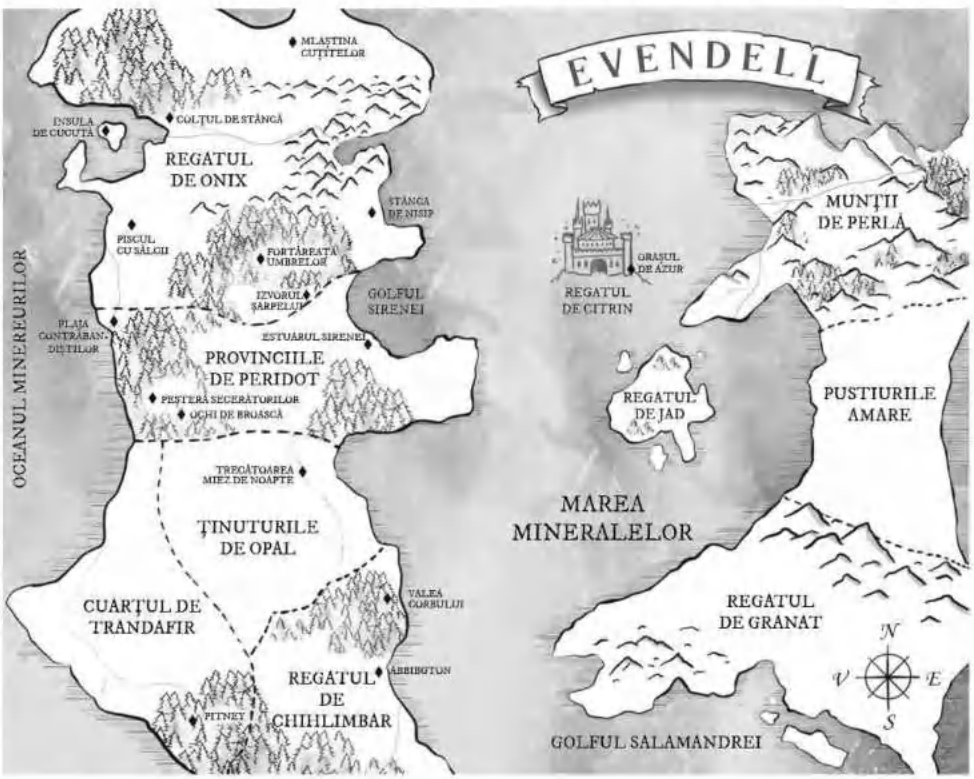
O jertfă rămâne de înfăptuit,

Fără ea, două tărâmuri curând o să piară.

Nenorocul celor doi Fermecați puri, căci ei o să cadă,

E prețul plătit ca toată lumea să fie salvată.

LIGEIA, PREZICĂTOAREA LUMEREI,
CU 113 ANI ÎN URMĂ

CAPITOLUL 1

ARWEN

– Cred că vărs din nou! ne preveni Ryder, iar apoi se aplecă iute peste parmalâcul ud, de oțel, al corabiei.

Picături năprasnice ne ploaie ne potopeau în timp ce desenam cerculețe liniștitoare pe țesătura umedă care se lipea de spinarea fratelui meu.

– Aici sunt! i-am spus, încercând să trimit crâmpeie de Lumină Fermecată în stomacul lui chinuit de junghiuri.

Am tot așteptat o vreme, până când mi s-au încovoiat degetele sub golul pe care-l simțeam. Trebuia ca Lumina să se fi refăcut deja cu zile în urmă.

Nu simțeam nimic.

Încă nu simțeam nimic.

Ryder vărsa în marea clocotitoare de sub noi.

În cele zece zile scurse de la bătălia din Golful Sirenei, vindecasem, dar fără să mă folosesc de puterea mea, toate rănile călătorilor de pe corabie. Pentru ostașii din regatele Onix și Peridot, rănile făcute de oastea lui Lazarus, arsuri și tăieturi pricinuite de Lumina Fermecată și de armele Fermecaților, erau mai nimicitoare decât orice oțel născocit vreodată de muritori. Vindecarea unor astfel de vătămări fusese cea mai istovitoare ispravă din viața mea.

Iar în tot acel răstimp, cufundată până peste cap în fețe și în sudoarea fierbinte și nesănătoasă a răniților, încercasem să-mi jelesc mama.

Încropisem o înmormântare pentru femeia care, crezusem eu dintotdeauna, îmi fusese mamă. În scârțâitului neostoit al parâmelor și în fluturarea mută a pânzelor, ostașii teferi de pe corabie îi coborâseră trupul neînsufletit în

mare. Eu îngăimasem câteva vorbe, pe care parcă le simțisem că-mi ieșeau din gură serbede și străine. Mari murmurase o litanie. Ryder plânsese. Leigh nu se uitase la nimeni și, chiar înainte să se isprăvească înmormântarea, se strecurase pe furiș în cabina de sub punte.

Fusese de-a dreptul îngrozitor.

Kane mă întrebase dacă ni se putea alătura. Cred că-mi spusese: „Aș vrea să fiu lângă tine, dacă mă lași".

Ca și cum dacă ar fi fost el de față mi s-ar fi alinat în vreun fel durerea și nu m-aș fi simțit mult, *mult* mai groaznic! Nu voiam să-l văd în preajma familiei mele. Sau în preajma a ce mai rămăsese din ea.

Apoi se dezlănțuise furtuna.

Corabia fusese silită să îndure asaltul nestăvilit al ploii și al unor valuri care se năpusteau asupra ei ca niște berbeci. Urgia nu pregetase să se dezlănțuie, furioasă, de-a lungul întregii noastre călătorii. Potopul rece ca gheața îi înmuia până la piele pe toți cei care încercau să scape chiar și o clipă de aerul stătut din cabină. Cu o zi în urmă, căpitanul hotărâse să păstreze cărbunii cât mai mult timp cu putință, așa că ne lăsase fără apă caldă.

Eu deja nu mai puteam suferi terciul călduț.

Mi-am privit degetele așezate pe spinarea lui Ryder. Umezeala le făcea să fie veșnic scofâlcite, ca niște stafide.

Fratele meu vărsă din nou. La câțiva pași de noi, o femeie din Peridot, înveșmântată într-o mantie de lână ponosită, i-o luă pe urme.

Eu aveam norocul să nu sufăr de rău de mare, dar nu se putea spune același lucru despre restul călătorilor. Hărmălaia pe care o făceau

stomacurile chinuite se auzea fără contenire la orice oră din zi și din noapte. Mă îngrijisem de toată lumea așa cum știusem mai bine, dar nu puteam să fac prea multe fără Lumina mea.

Și nu-l ajutasem deloc pe Kane.

La doar o zi după ce sulița de gheață îi străpunsese pieptul, îl văzusem cum urca fără nici o greutate un rând de trepte șubrede. Ba chiar le urcase două câte două... cu mișcări vioaie, puternice, de-a dreptul sprintene.

Cum de avusese atât de mare nevoie să-l vindec în infirmeria din Fortăreața Umbrelor?

Îmi spusese numai minciuni. Tot mai multe și mai multe minciuni. Îmi împuiase capul cu minciuni gogonate.

Mă așteptasem să mă cuprindă o spaimă cumplită gândindu-mă la soarta crudă ce mă aștepta și pe care Kane mi-o tăinuise în toate lunile din urmă, nespunându-mi nimic despre profeția care prezicea că avea să mi se tragă moartea de pe urma tatălui său. Dar nu simțisem nimic.

Nu mai simțeam nimic de zile întregi.

După o viață împovărată de prea multă frică, de lacrimi și de frământări... acum nu mai încercam nici un simțământ.

Cu o ultimă sforțare, Ryder se lăsă să alunece, se rezemă de parmalâc și trase cu nesaț aer în piept.

– Asta ar trebui să fie ultima dată. Nu mai am ce să vărs.

M-am încruntat.

– Ce încântare să te gândești la așa ceva!

Pe buzele fratelui meu flutură o umbră de zâmbet.

O amintire se trezi într-un ungher al minții mele, una dintr-o seară liniștită de toamnă... tulburată doar de freamătul vântului care foșnea prin buruienile de lângă casa noastră. Mi se făcuse rău după ce mâncasem ceva mucegăit – bunul obicei al lui Powell fiind acela de a-mi porunci mereu „să nu care cumva să las resturi în farfurie". Câtă vreme vărsasem, parcă dându-mi afară și sufletul din mine, mama mă frecase pe spinare cu mișcări prelungi și apăsate, liniștindu-mă. Aș fi putut să mă vindec singură atunci, dar alesesem să n-o fac. Îmi plăcea să mă aline mama. Îmi plăcea să-i simt mâna pe umăr, să-i aud vorbele de mângâiere. La acea vreme, Leigh abia se născuse, iar mie și fratelui meu ne era nespus de dor să fim doar noi cei pe care îi alinta mama.

Ce lucru mârșav mai făcusem și eu! Să vărs preț de o oră, în loc să mă lecuiesc singură, iar asta, doar ca s-o țin pe mama mai aproape de mine în aerul rece al serii și să nu se înapoieze la copila căreia tocmai îi dăduse viață, la soț și la fiu.

Dar mă simțeam atât de bine ori de câte ori ea avea grijă de mine!

Iar acum...

Acum adormeam noapte de noapte întrebându-mă cine fusese cu adevărat femeia pe care o crezusem mama mea.

Oare mă găsise într-o zi la drumul mare?

O silise cineva să mă crească?

Iar dacă o silise, unde se aflau adevărații mei părinți? Amândoi erau Fermecați cu sânge neamestecat și pesemne că trăiau pe un alt

tărâm. Unul care se prefăcea în pulbere, sub jugul unui tiran…

– Ți-e mai bine, Ryder?

Dintr-odată, am văzut-o pe Mari, care se apropia alene, înfășurată într-o mantie groasă de blană. Încă din prima noapte pe care o petrecuserăm aici, Mari scotocise prin toate ungherele și izbutise cumva să găsească cele mai frumoase veșminte aflate pe corabie. Dar nici măcar blana aceea falnică nu putea să ascundă felul în care părul roșcovan i se lipea de față în cârlionți jilavi, sau picăturile de apă rece ca gheața care îi potopeau nasul și buzele aproape vinețiii.

Zărind-o, Ryder se îndreptă de spate și, căznindu-se să arate o mare încredere în sine, își încrucișă mâinile pe piept.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine! Chiar sunt în al nouălea cer, spuse el, înclinând din cap spre femeia din Peridot, care, la o oarecare depărtare, încă mai vărsa. Dar îmi pare foarte rău de oamenii ăștia!

– Fratele meu și-a vărsat măruntaiele cu vârf și îndesat, am lămurit-o eu pe Mari.

Ryder se uită urât la mine, iar Mari il privi și se încruntă, plină de milă.

– Îmi pare rău. Nu se mai sfârșește odată furtuna asta!

– Da, păi, atunci…

Chiar în clipa aceea, corabia fu izbită de un val, iar Ryder se făcu alb la față, apucându-se cu mâinile de burtă.

– Eu… mă duc să stau de vorbă cu cineva despre asta. Chiar acum! bolborosi el, repezindu-se valvârtej spre celălalt capăt al corabiei, după care se făcu nevăzut.

Mari ridică dintr-o sprânceană.

– Să stea de vorbă cu cineva... despre furtună?

Am clătinat din cap.

– E prea mândru.

– Mi se pare înduioșător că e atât de stânjenit. Poftim, adăugă ea, scoțând dintr-un buzunar o fiolă micuță de sticlă. Să-i dai asta! E un leac numit Oțel pentru stomac.

– Asta nu-i poțiunea pe care o folosesc cioclii?

După ce citisem de două ori cartea de la bibliotecă despre speciile de flori din Peridot, mă apucasem, din pură plictiseală, să răsfoiesc grimoarele lui Mari. Ea, oricum, nu prea le mai folosea. Cel puțin nu de când avea amuleta.

N-o învinovățeam. După ce mama ei, singura vrăjitoare din familie, murise născându-și fiica, Mari nu apucase niciodată să învețe cum să-și mânuiască magia. Amuleta pe care o furaserăm din odaia de lucru a lui Kane, cea care îi aparținuse lui Briar Creighton, cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, îi îngăduia prietenei mele să-și folosească puterea... chiar într-o foarte mare măsură. Acum făcea câte o vrajă oricând îi poftea inima. Și nu și-ar fi scos amuleta de la gât pentru nimic în lume.

Mari ridică din umeri și, dusă de gânduri, prinse să se joace cu amuleta de culoare violet.

– M-am gândit că poțiunea ar putea să-i fie de folos fratelui tău. Mi-a fost ușor s-o pregătesc.

Însă adevărul era că, *de fapt*, prietena mea nu-și trăgea nici o putere de la Briar sau din obârșia pe care o avea. Mi-am amintit cum îmi

mărturisise Kane că amuleta era o doar bagatelă, ceea ce însemna că toate vrăjile pe care Mari le făcuse cu o asemenea ușurință în ultima vreme erau numai și numai izbânda ei. Bineînțeles că m-am simțit cuprinsă pe dată de un simțământ de vinovăție. Prietena mea merita să afle adevărul, însă nu mai aveam puterea lăuntrică de a mă călăuzi după vechea mea credință în privința binelui și a răului. Nu voiam s-o mint pe Mari, dar...

Pur și simplu nu mai aveam putere.

– Ai vorbit azi cu Kane? întrebă ea, apucându-se de unul dintre stâlpii alunecoși ai parmalâcului, în timp ce corabia se mai războiu cu un val învolburat.

Am scos un oftat prelung și adânc. Iată încă un lucru pe care inima nu mă lăsa să-l fac.

– Nu.

– Și dacă mai este o altă cale? El nu ți-a spus nimic despre asta?

Ba îmi spusese ultima oară când vorbiserăm. După bătălie. După moartea mamei. După răbufnirea mea de putere lăuntrică, atunci când măcelărisem totul în cale. Kane îmi mărturisise că ar fi lăsat întreg continentul să piară de mâna lui Lazarus, doar ca să mă salveze de la moarte. Ca să mă ajute să-mi duc viața în liniște și pace.

Dar ce fel de „pace" să găsesc gândindu-mă la toți cei care aveau să sufere din pricina lui Lazarus pentru că eu mă pusesem la adăpost în vreun orășel drăguț, ascunzându-mă de soarta mea?

– Nimic nu mă poate îndupleca să dau bir cu fugiții!

Mari strânse din buze.

– Poate, dar... Kane știe mai multe despre profeție decât oricine altcineva. Nu poți să păstrezi un dram de nădejde?

– N-am nevoie decât să plec de pe corabia asta, am rostit apăsat, cu privirea ațintită la norii grei de furtună de deasupra noastră.

– Știu, spuse Mari, oftând. A fost o călătorie cumplită.

Dar mie nu-mi stătea mintea la ploaie, la frig sau la vărsături. Singurul lucru la care mă gândeam era cum să-i duc pe Leigh și Ryder la adăpost în Regatul de Citrin, iar eu să plec cât mai departe de Kane, într-un loc în care să fiu singură până când avea să fie nevoie de mine, așteptând, ca un miel de jertfă, să fiu dusă la tăiere.

Am rămas tăcută în vreme ce ploaia îmi biciuia fața, scormonind în inima mea după o frântură de durere, de nădejde, ba chiar după un tremur de frică stârnit de gândul la viitorul înspăimântător ce mi se întindea înainte.

Dar n-am găsit nimic înăuntrul meu.

Îmi era dor de mama.

Voiam să mă duc acasă.

Voiam să mă cufund într-un somn adânc și să nu mă mai trezesc mult, mult timp.

– Oare de ce nu ne spune nimeni ce ne așteaptă în Regatul de Citrin? am întrebat-o pe Mari.

Nu vorbiserăm cu prea multă lume în ultimele zece zile, dar locotenenții și nobilii care se aflau pe corabie fuseseră nespus de zgârciți la vorbă în privința regatului secret. Ni se dezvăluise doar că Regatul de Citrin era cu neputință de cucerit și că aveam să fim acolo cât se poate de feriți de Lazarus.

Mari ridică din umeri.

– În toate scrierile peste care am dat, se zice doar că e greu să ajungi acolo. Pe cele mai multe hărți, ori plutește în mijlocul Mării Mineralelor, ori nu apare deloc.

Am lăsat zbuciumul oceanului să mă zgâlțâie din toți rărunchii, în vreme ce Mari înșfăcă strâns oțelul ud al parmalâcului.

– Oare să fie o insulă? Ca Regatul de Jad?

Insulele de Jad erau un regat învăluit în la fel de mult mister, dar măcar Mari cunoștea vreo câțiva inși care ajunseseră până acolo, iar ei spuneau că era un ținut pustiu.

– Poate. O să aflăm cât de curând, a răspuns prietena mea, ai cărei ochi străluceau de nerăbdare la gândul de a descoperi un loc încă neștiut de suflarea de pe pământ. Vrei să mergem sub punte și să mâncăm ceva?

Mi-am înălțat privirea la cerul pe care se învolburau purpuriul, albastrul și cenușiul, alcătuind o priveliște ce semăna cu o vânătaie sau cu aripa unui porumbel pestriț. Peste față prinseră să-mi cadă din nou picături grele și răzlețe.

– Nu, cred că mai rămân o vreme aici.

Văzând că Mari se încrunta, am spus cu glas mai binevoitor:

– Dar ne vedem acolo.

Chiar îmi dădeam toată silința, iar Mari o știa prea bine.

Ea plecă, pășind cu aceeași sprinteneală cu care o făcea de obicei, fie ploaie, fie vreme însorită. Fata asta era atât de plină de viață… părea că nimic – nici măcar ultima bătălie, furtuna nimicitoare sau corabia pe care

talazurile mării o azvârleau de colo-colo – nu putea s-o facă să se dea bătută.

La auzul unor pași grei, mi-am îndreptat privirea spre un alai care străbătea puntea brăzdată de tăieturi adânci.

Îmi erau cunoscute acele cizme. Acel mers.

Kane se îndrepta spre coridor alături de Griffin, iar Leigh îi urma îndeaproape.

Zărindu-l, în piept mi se aprinse cea mai firavă flacără de furie, abia o scânteie.

Părul negru, ud, i se lipea de frunte și de ceafă. Sub ochi i se desenau umbre cenușii, adâncite de nesomn. O barbă aspră îi acoperea falca și avea fața umflată de la atâtea nopți și zile în care băuse peste măsură.

Viața lui Kane era acum într-o cumplită neorânduială.

Prin pereții subțiri ai cabinei, îi auzisem adeseori pe el, pe Griffin și pe Amelia bând cot la cot până la ceasuri târzii din noapte, râzând pe înfundate, jucând cărți sau cântând prost. Veselia năucă în care păreau să se cufunde Kane și Amelia mă umplea de zvâcnete de gelozie, ceea ce trebuia să se fi datorat unui soi de aducere aminte adânc înrădăcinate, care, fără voia mea, mă potopea cu amintiri. Uneori, celor trei li se alăturau Mari și Ryder, din simplă sastiseală. Atunci mă durea cu atât mai aprig.

Însă îmi spuneam că tot era bine că mai izbuteam să simt ceva.

Dar Leigh... Cel mai tare mă sâcâia legătura strânsă care se înfiripase între surioara mea și Kane în ultima vreme. Uneori, îi prindeam furișându-se amândoi prin cotloane în care n-aveau voie să intre călătorii de pe corabie, iar apoi întorcându-se de acolo cu bunătăți

șterpelite și cu comori ruginite. Îl auzeam pe Kane povestindu-i lui Leigh despre tot felul de făpturi ciudate din ținuturi care întreceau cu mult cele mai năstrușnice plăsmuiri. Leigh părea cam vrăjită de el.

Înțelegeam simțământul.

Cândva, fusesem și eu la fel de nevinovată și de încrezătoare.

I-am făcut semn cu mâna surorii mele. Cârlionții lui Leigh tresăltară peste mantia cenușie mult prea mare, în vreme ce ea le spuse câteva vorbe namilelor de bărbați care o însoțeau. Ai fi zis că erau câinii ei de pază... înalți, falnici și puternici, uzi leoarcă și cu priviri încruntate. Am răsuflat ușurată în clipa în care ea se apropie de mine, iar cei doi coborâră treptele ce duceau la bucătărie.

– De ce umbli însoțită de ăia doi? Fermecații sunt primejdioși, Leigh! Nu-s tovarăși de joacă.

Ea își dădu ochii peste cap.

Începu să mă furnice pielea.

– Ce-i?

– Ești atât de necruțătoare cu el!

În ultimele zilele, surioara mea devenise mai rece și mai măsurată în purtări. Îi pricepeam durerea și încercam să am răbdare, dar întreaga ei furie părea ațintită doar spre mine.

M-am lăsat în jos și m-a ghemuit ca să-i întâlnesc privirea.

– Știu că-ți e nespus de greu. Și mie mi-e dor de ea.

– Nu-i vorba despre mama.

– Dar cred că se poate ca furia ta, am murmurat eu, întinzând mâna spre ea și apucând-o ușurel de braț, să vină de la...

Ea se smuci din strânsoarea mea.

– Încetează! *Tu* ești supărată din pricina morții mamei. Ești supărată că n-ai putut s-o salvezi, spuse ea, înghițind cu noduri și țintuindu-mă cu o privire aspră. Ești supărată că ești ceea ce ești. Și-ți descarci toată mânia asupra *lui*.

Durerea pe care mi-o treziră vorbele ei mă făcu să-mi muşc limba.

– Știu că ți se pare *fermecător*, Leigh! Și a mai și apărut prietenia asta ciudată între voi, dar Kane m-a mințit. Mi-a sfărâmat întreaga viață.

Acele vorbe îmi răsunară sec pe buze, lipsite de orice tulburare. De parcă aș fi spus că îmi pierdusem mantaua de ploaie. Eram atât de străină de golul întunecat ce se căsca în mine, încât abia dacă mă mai recunoșteam.

– Ești prea mică să înțelegi.

Privirea înverșunată cu care mă sfredeli Leigh ar fi putut să prefacă și soarele în gheață.

– El abia dacă izbutește să se târască de la o zi la alta! spuse ea.

– L-am auzit în fiecare noapte cum lălăia cântece marinărești în cabina căpitanului. Asta a făcut să ți se pară că e zdrobit de durere?

– Încearcă doar să rămână în viață, ca noi toți.

Ca la un semn, Kane reveni pe punte. Acum era neînsoțit și ținea în mână o butelcă plină cu whisky. Privirile ni se întâlniră pe dată. Am știut că-și dădea seama că vorbiserăm despre el. Mi-am încrucișat brațele pe piept și am lăsat să mi se citească pe chip furtuna ce-mi fierbea în vine. Kane încruntă din sprâncene, iar apoi își abătu privirea de la mine.

M-am întors cu spatele la el și la Leigh și am privit întinderea fără de sfârșit a valurilor

zbuciumate, negre ca smoala. Nu era îndeajuns de mult loc pe corabie ca să pun între noi marea depărtare de care aveam nevoie. Leigh spusese adevărul. Fusesem crudă. Dar Kane și-o merita cu vârf și îndesat. De fapt, merita să i se întâmple ceva cu mult mai rău. Era un mincinos și un ucigaș, era cel care mă trădase, cel care mă *folosise*. Cel care îmi răpise primele fărâme de bucurie adevărată simțite vreodată, prefăcându-le în cenușă. Cel care mă năruise până când nu mai rămăsese din mine decât învelișul – o găoace pustiită, înăuntrul căreia trăise cândva un suflet. Care și așa își dusese zilele cu chiu, cu vai.

Îmi era ușor să mă las cuprinsă de simțământul ăsta... de furia care mă năpădise. În clipa de față, îmi venea ca o mănușă.

N-aș fi putut să-l iert în veci pentru toate câte mi le făcuse.

Așa că îl uram.

CAPITOLUL 2

KANE

Eram îndrăgostit de ea până peste cap. Iar ăsta era un adevărat coșmar.

Ceea ce simțeam pentru Arwen – bătăile inimii care mi se întețeau la fiecare vorbă a ei, dorința de a mă juca mereu cu ea, de a-i face ochi dulci, de a o face să râdă și să geamă, de a o necăji până când vedeam ivindu-i-se între

sprâncene o umbră de încruntare, de a-i ațâța mintea, de a-i gusta buzele – era de ajuns să te omoare cu zile. Nu pricepeam cum de mai rămâneai în viață atunci când erai îndrăgostit. După cum mă așteptasem, simțământul ăsta te schilodea. Era... de-a dreptul înspăimântător. Să nu mă satur niciodată de ea. Să nu mă pot elibera niciodată de apăsarea simțămintelor.

Chiar dacă scăpam cu viață din bătălia care stătea să izbucnească, lucru ce părea de neînchipuit, eram osândit să cutreier prin lume tot restul vieții mele, zeci și zeci de ani de-a rândul, cu inima mistuită de dragostea asta sâcâitoare, dureroasă, molipsitoare, ce mă trăgea necontenit spre ea.

Ba, mai rău, făcusem singurul lucru pe care voisem să-l ocolesc cu orice preț: din nou, rănisem ființa care îmi era cea mai dragă pe lume.

La naiba, era ca un făcut!

Izbită de un alt val puternic, corabia se înclină într-o parte. Am alunecat pe lavița tare de lemn, iar felinarul din cabină începu să pâlpâie. În fața mea, Amelia și Griffin se cufundară într-un întuneric înspăimântător.

Păreau ursuzi.

Cum de lăsasem să se întâmple una ca asta? Cum de o găsisem pe femeia Fermecată pe care o căutasem ani de zile și mă îndrăgostisem nebunește de ea? Acum trebuia să născocesc alte căi ca să-l nimicesc pe tatăl meu. Căi care să nu ducă la moartea lui Arwen...

Mi-am înghițit cu noduri greața pe care gândul o trezi în mine.

Preț de o sută de ani, nu găsisem altă cale. Și avea să fie cu atât mai greu acum, când Lazarus

știa că Arwen era cea despre care vorbea profeția. El avea s-o caute și-n gaură de șarpe. Și s-o găsească. Puteam doar să mă rog de toți zeii ca până în acea clipă să fim pregătiți să-l înfruntăm.

– Ai leșinat, în sfârșit? întrebă Amelia, fluturând pe dinaintea mea o mână mică și rumenită de soare.

De la toată băutura aceea, i se cam ascuția glasul. Prințesa muritoare ajungea rareori să bea atât de mult încât să țină pasul cu Fermecați ca mine și ca Griffin. Dar astă-seară atât ea, cât și comandantul meu băuseră deja câte o jumătate de butelcă.

Eu eram la a patra.

Puteam să-mi pun setea neobișnuită doar pe seama simțământului de vină care mă rodea pe dinăuntru.

În bătălia de la Golful Sirenei, Amelia pierduse tot ce avea. Ostașii ei, supușii ei, puterea ei... Capitala Provinciilor de Peridot fusese nimicită din temelii de tatăl meu și de oamenii lui. Deși acum prințesa se prefăcea veselă nevoie mare, îi vedeam suferința aprigă din ochi de fiecare dată când mai lua câte o dușcă.

Cabina căpitanului, îmbrăcată în lambriuri de lemn de stejar și în care nu se găseau decât niscaiva velințe groase de lână și un felinar ruginit, se prefăcea noapte de noapte în taverna noastră. Ar fi trebuit să zburăm spre Regatul de Citrin, așa cum făceam de obicei... chiar dacă solzii îmi înghețau în vâltoarea furtunii ce împresura regatul, ocrotindu-l, iar izul înțepător al fulgerelor făcea să mă usture nările. Numai că pe corabie erau prea mulți călători ca

să-i putem duce prin văzduh, iar puținii dintre noi care mai puseserăm piciorul în capitala acelui regat eram nevoiți să le arătăm celorlalți cum se pătrundea acolo. M-am trântit înapoi pe lavița șubredă. Șipcile dindărătul meu mă împunseră în umeri.

– După cum spuneam, glăsui Amelia, trebuie să-i trimiți vorbă lui Dagan înainte să ajungem în Regatul de Citrin, ca să vină și s-o antreneze pe fată. El unde-i?

– A rămas în Granat ca să caute Sabia Soarelui, am răspuns eu. O să-i trimit veste printr-un corb.

Ne duseserăm împreună acolo, ca să dăm de familia lui Arwen.

Mi se strânse stomacul în clipa în care mi-am amintit de moartea mamei ei. Pierderea lăsase urme adânci în sufletul micuței Leigh, în care sălășluia acum o jale întunecată, sfâșietoare, ce se hrănea cu durerea ei.

– Poate că se întoarce și cu sabia? întrebă Amelia cu o fărâmă de nădejde în glas.

– Mă îndoiesc, la ce noroc am avut în ultima vreme, mormăi Griffin.

Of, comandantul meu care vedea totul în trandafiriu!

Eu și Griffin trecuserăm cot la cot prin mai multă suferință, mai multe biruințe și mai multe beții decât oricine altcineva din Evendell. El era mai mult decât comandantul, aliatul sau prietenul meu. Obișnuiam să spun că era fratele meu. Înainte să moară Yale.

– Haide, Griff, nu mai da vina pe norocul nostru din ultima vreme! l-am mustrat, întinzând mâna spre următoarea butelcă. De cinci ani nu izbutim să dăm de sabie.

Cunoșteam fiecare cotlon ascuns de pe continent mai ceva decât îmi știam solzii de pe aripi... Unde naiba să se ascundă sabia?

Corabia ne smuci din nou, iar Amelia scoase un suspin de greață.

– Ia ascultați la mine... Nu cumva profeția spune că Arwen o să găsească sabia „în inima ei"? Haideți să despicăm fata în două și să vedem dacă nu cumva sabia se află înăuntrul ei. După aceea, prietena aceea vrăjitoare o s-o vindece pe dată. La drept vorbind, poate să se lecuiască și singură.

– Gluma asta și-a cam pierdut din farmec, Amelia, am mârâit eu. Dacă te apropii de ea, te omor cu mâna mea. Știi asta, nu?

– Și dacă totul nu e decât un soi de șiretlic al Fermecaților cu sânge pur, iar sabia a fost mereu ascunsă în fată?

M-am mulțumit să mă încrunt.

– Să știi că n-am glumit, Kane!

– Nici eu.

Amelia gemu, sughițând:

– *Neghiob îndrăgostit lulea...*

Griffin tresări în timp ce trăgea o dușcă.

– Nu zic c-ar trebui s-o despicăm pe Arwen ca pe un buștean, dar poate că a venit vremea să gândim lucrurile în altă lumină.

Pentru nepăsarea de care Griffin dădea dovadă față de ființe și de lucruri, nu puteam să-i învinovățesc decât pe generalul care-i fusese tată și căruia nu-i păsa decât de cele pământești, și pe femeia aprigă și închisă în sine care-i fusese mamă. De la ei moștenise Griffin răbdarea lui nesfârșită, precum și lipsa oricărui simțământ... da, de fapt, a oricăruia. În toiul nefericitelor mele izbucniri de furie,

prețuiam nespus de mult acele însușiri ale lui Griffin, dar în clipa asta aș fi vrut să-mi înfig cizma în fața lui netulburată de vreo tresărire.

– Nu prea mai avem timp, nu? întrebă Amelia.

– Peste un an se împlinește „jumătate de veac" de la ziua răscoalei, spuse Griffin. Atunci o să izbucnească „războiul pornit iarăși din plin".

– De fapt, le-am eu curmat vorba, profeția spune că atunci „tată și fiu dau lupta din urmă".

– Însă „ați dat lupta din urmă" acum câteva zile!

Era adevărat... Dar nu voiam să mă gândesc la tatăl meu. Voiam să-mi înec amarul până când uitam de mine.

– Am crezut că te-a omorât, mărturisi Griffin. Cum ai izbutit să scapi de el în Golful Sirenei?

Era o întrebare bună. Griffin crescuse și el în preajma tatei. Văzuse și el cum, fără ca măcar să clipească, acesta din urmă pârjolise cu flăcări năprasnice un străjer îndărătnic, sau cum îl sfâșiase cu ghearele pe un nobil răzvrătit.

Cu câteva zile în urmă, eu și tata ne ciocniserăm într-o încăierare pe viață și pe moarte, deasupra nisipurilor însângerate ale Peridotului. Știam că nu puteam să-l ucid, că nimeni nu putea s-o facă, în afară de Arwen, care trebuia să lupte împotriva lui cu sabia în mână. Dar asta nu mă împiedicase să-mi încerc norocul. Să-i sfâșii ostașii și lefegiii până când nu mai rămăsese nici unul, bucurându-mă de fiecare plesnet și lovitură, fără să-mi pese. Dar strigătele lui Arwen pătrunseseră înăuntrul meu precum un pumnal înroșit în foc, ce

străpunge carnea, și îmi curmaseră pofta de sânge.

– Am auzit-o atunci când a...

Tovarășii mei de băutură știau prea bine ce voiam să spun: atunci când Arwen spulberase totul în calea ei. Lumina Fermecată se revărsase din ea cu sălbăticia apei slobozite de ruperea unui stăvilar, corăbiile, fiarele, armele dușmanilor arzând în flăcări necruțătoare prin golful pustiit. Arwen se preschimbase atunci într-o uluitoare și năprasnică zeiță a mâniei.

Lazarus mă lăsase să mă duc la ea. El ar fi putut să mă nimicească, dar n-o făcuse. Pesemne că se temea de Arwen. Sau socotea că ea putea să-l ucidă. Oricare ar fi fost pricina, tatăl meu îmi cruțase viața. Ne cruțase pe amândoi.

– A fost nemaipomenită!

Era cea mai mare laudă pe care Amelia o rostise vreodată despre Arwen.

– Da, a fost nemaipomenită! am repetat eu, sorbind din whisky.

O vreme, am rămas cufundați în tăcere, iar lumina felinarului de deasupra noastră începu să pâlpâie, dând semne că era pe cale să se stingă. Am aruncat o privire afară, prin fereastra rotundă din spatele meu. Cerul și marea erau cufundate într-un întuneric ca de smoală. Norii grei de furtună înghițiseră luna și stelele pentru a treia noapte la rând. Vijelia era din ce în ce mai năprasnică, semn că ne apropiam de ținta călătoriei noastre.

– Mă bucur că tatăl tău nu te-a ucis, spuse Amelia în cele din urmă, lăsându-se pe spate în scaun și ridicându-și genunchii la piept.

– Singura asemănare dintre noi e faptul că amândoi avem niște tați ticăloși, am răspuns eu cu glas glumeț, ridicându-mi butelca și apropiind-o de a ei.

Amelia ciocni cu mine, iar apoi am sorbit din băuturile noastre.

– Eryx pare mai hotărât ca oricând să te mărite cu cine dă mai mult, spuse Griffin.

– Nu-mi aminti!

Amelia își înfășură blana albă mai strâns în jurul trupului. Cei născuți în Peridot îndurau cu greu frigul. Amelia bătuse lumea în lung și-n lat, așa cum obișnuiau adesea cei din familiile regale, dar își petrecuse copilăria în cel mai cald tărâm de pe continent și, drept urmare, tremura la cea mai mică boare de vânt. În noaptea asta era înfofolită din cap până-n picioare. Pielea arămie i se deosebea în chip ciudat de părul alb ca zăpada.

– Nu-i cine știe ce bucurie să fii un simplu pion pe tabla de șah a tatălui tău!

– Voi doi ați stat vreodată de vorbă despre locul tău la curte? am întrebat eu.

Prin punerea la cale a unei alianțe dintre armatele din Peridot și din Onix, Amelia nădăjduia să-i arate regelui că era mai mult decât o monedă de schimb cu chip de femeie.

– Mi-a spus că m-ar lua chiar el de nevastă dacă i s-ar părea că asta „le e de vreun folos Provinciilor".

Griffin tuși.

– Asta-i nebunie curată!

– În ultima vreme, urgia care s-a abătut asupra regatului nostru măcar i-a mai luat gândul de la verigheta care-mi lipsește de pe deget.

– Nu mai ai pețitori? am întărâtat-o eu.

– Odinioară, tu ai fost unul dintre ei! răbufni ea.

Amelia era de o frumusețe răpitoare. Dar privind-o acum, nu pricepeam cum de o dusesem în patul meu de atâtea ori. Nu fusese rău. Eram prieteni, iar atunci când, în cele din urmă, ne lăsaserăm pradă ispitei trupești, tot ceea ce se întâmplase între noi venise ca un soi de alinare, de apropiere mai strânsă.

Dar acum nu-mi mai închipuiam o astfel de legătură cu nimeni în afară de Arwen.

Fulgerele scăldară cabina într-o scânteiere albăstruie și un tunet bubuitor zgudui marea.

M-am gândit că mai aveam doar câteva ceasuri până să ajungem.

– După ce sosim acolo…

M-am oprit din vorbit. Nu știam la ce să mă aștept în privința Regatului de Citrin. Legăturile mele cu acel tărâm erau… încordate. În cel mai bun caz.

– Știu, spuse Griffin.

– O, nu… Ce boacănă ați făcut, nătărăilor? se stropși Amelia.

– Ce ai de gând să le spui celor de acolo? întrebă Griffin, fără s-o ia în seamă.

Mi-am frecat barba nerasă.

– Născocesc eu ceva.

– Hei, pe mine mă aude cineva? stărui Amelia, dând din mâini, tulburată. Ce s-a întâmplat?

De acum era beată criță și trebuia dusă la culcare.

Fără să răspundă la întrebarea Ameliei, Griffin își urmă vorba:

– Dacă tot ajungem în oraș, n-ar strica să-i facem o vizită lui Crawford!

Iată un plan foarte bun. Nu mai apucaserăm să-l luăm la întrebări pe nobil, fiindcă sabia dispăruse din tainița cu lucruri de preț a Onixului la vreun an după ce fusesem alungat din Citrin. Dar în tot acest timp iscoadele mele stătuseră cu ochii pe Crawford și pe faimoasa lui comoară alcătuită din lucruri rare și nemaivăzute.

– Aflam până acum dacă ar fi găsit sabia și ar fi adăugat-o la tezaurul lui.

– Dar dacă, fără s-o aibă, știe ceva despre ea?

– Citrinul n-o să ne înlesnească o întâlnire cu el.

– Ei bine, n-ar fi rău ca localnicii măcar să le dea adăpost celor de aici, de pe corabie, spuse Amelia. Ei n-au nici o vină.

Nu știam dacă cei din Citrin aveau să se lase înduplecați. Dar asta era cea mai neînsemnată dintre cererile pe care voiam să li le facem.

– O să avem nevoie și de mermagia lor, am spus eu.

– Și de oastea lor, adăugă Griffin.

– Întocmai, îngăimă Amelia. Pentru că a mea a fost nimicită de diavolii ăia de ostași Fermecați! Știi, îmi spuse ea, ridicându-și butelca spre mine, eu chiar am încercat s-o salvez pe Arwen!

Am privit-o țintă pe prințesă, care mai luă o dușcă de whisky, iar apoi trânti butelca pe masă, cu o bubuitură.

– Cum așa?

Amelia sughiță.

– Pe când eram în Golful Sirenei, i-am spus că încercai s-o amăgești. Că te foloseai de ea.

Mi-aș fi dorit ca odinioară să mă prevină și pe mine cineva.

La auzul vorbelor ei, am simțit cum fierea mi se urca în gâtlej.

„Are dreptate. Ești vinovat!"

Era chiar mai cumplit să aud asta din gura altcuiva.

– Dar fata era îndrăgostită de tine până peste cap. Nici n-a vrut să mă asculte.

Amelia voise s-o ajute pe Arwen, iar acum era mai mult decât doritoare s-o spintece în două ca să găsească sabia?

– Și ce te-a făcut să te răzgândești?

Ea mai luă o ultimă înghițitură de tărie și azvârli butelca goală într-un colț. Clinchetul cioburilor nici nu ne făcu să clipim.

– Regatul meu a sfârșit prin a ajunge pe mâna unor lepădături, oamenii mei au murit, iar capitala mi-a fost prădată. Așa că noi toți trebuie să facem ceea ce se cere în astfel de împrejurări.

Clătinarea pricinuită de ultimul val aproape că făcuse să se stingă felinarul atârnat deasupra capului ei acoperit de păr alburiu. Lumina abia dacă mai pâlpâia, împrăștiindu-și prin cabină ultimele licăriri răzlețe, gălbui.

– După ce ajungem, trebuie să fim cu băgare de seamă la Arwen, am spus eu. Acum Lazarus știe cum o cheamă, cum arată... El o să-i pună pe urmele ei pe toți cei din Granat, Chihlimbar și Peridot. În curând, întreg continentul o s-o caute, am adăugat, trecându-mi o mână peste față și gândindu-mă că avea să fie cu neputință s-o ținem la adăpost. Nici un locuitor al Citrinului nu trebuie să știe cine e ea!

– O să spunem că e vindecătoarea noastră, ne povățui Griffin. E chiar adevărat.

– Deocamdată, bâigui Amelia. Dar, Kane…

Știam ce voia să spună și nu voiam să aud. Nu în noaptea aceea.

Griffin îmi sări în ajutor:

– Las-o pe altă dată!

– Bine! pufni prințesa, ridicându-se în picioare cu mișcări șovăitoare. Dar va trebui să vorbim despre asta odată și odată.

– Nu cred că el e în stare s-o facă, se împotrivi Griffin.

– Cred că glumești!

Amelia se întoarse spre mine, sprijinindu-se cu mâinile de masă ca să se țină pe picioare. Dându-și seama că eu nu dezmințisem vorbele lui Griffin, ea făcu ochii mari.

– Bineînțeles, lui Kane i-a căzut un pic cu tronc frumoasa Fermecată. Dar nimic de pe lumea asta nu l-ar împiedica să-și nimicească tatăl. Să izbăvească popoarele din Lumera. Să izbăvească regatele *noastre*, continentul *nostru*! Nu-i așa?

Griffin rămase tăcut, mulțumindu-se să-mi arunce o privire.

– Nu-i așa? mă întrebă Amelia cu un aer furios.

– Da, așa e.

I-am aruncat un zâmbet sastisit. N-avea nici o însemnătate ce credea ea. Făcusem o alegere cu luni în urmă și aveam de gând s-o văd înfăptuită într-un fel sau altul.

Domolită, Amelia o luă cu pași împleticiți spre coridor.

– Bun. Mă duc la culcare.

Mi-am isprăvit băutura și la fel a făcut și Griffin, într-o tăcere încărcată de o recunoștință mută.

Mai târziu, primele raze molcome de soare începură să sclipească deasupra oceanului clocotitor și să se prelingă în cabină. Aveam gura uscată. Eram atât de beat, încât abia mă mai țineam pe picioare și începeam să simt un gust acru în gură. M-am ridicat, dar parcă nu-mi mai simțeam picioarele, și am pornit, clătinându-mă, spre coridor.

– Trebuie să mă ușurez.

Razele dimineții încă nu ajunseseră până în coridorul adumbrit. Din celălalt capăt, ușa cabinei lui Arwen îmi făcu inima să tresară în piept.

Oare la ce visa Arwen acum? La crini, pesemne. Sau la colțișorul așternut cu iarbă care se găsea în fața casei ei din Abbington. Chiar dacă vorbisem de rău Regatul de Chihlimbar, îmi doream nespus de mult să mă întorc acolo, împreună cu ea. Voiam să ating fiecare lucru pe care Arwen pusese vreodată mâna. Se mă rostogolesc în iarba pe care se așezase ea cândva. Tânjeam după fata asta. Voiam să mă las învăluit de lumea ei. De ea.

Un trup firav se ciocni de mine în umbră și m-am prins cu mâinile de doi umeri plăpânzi. Era chiar Arwen, care mirosea mereu a flori de portocal și de caprifoi. N-o mai atinsesem de zile întregi. Am simțit cum îmi lăsa gura apă.

Am apucat-o mai bine de umerii ei gingași, ca să nu cad cumva din picioare. Călătoria părea să-i fi subțiat trupul și așa plăpând. Aproape că o strângeam de spinare. Știam că aceasta îi era

presărată ici şi colo cu pistrui mici, asemenea petelor de pe o căprioară.

– Iartă-mă, spuse ea.

– Te iert.

– Eşti beat!

Arwen se smulse iute din strânsoarea mea. M-am împleticit câţiva paşi după ce ea scăpă din braţele mele şi corabia începu să se legene dintr-o parte în alta. Fata dădu să deschidă gura ca să mă dojenească. După bosumflarea gurii fermecătoare şi după cuta care îi apăruse pe frunte, ghiceam că se pregătea să mă muştruluiască. Dar corabia se clătină din nou, făcând-o să se izbească de mine. Arwen avea acum un aer stânjenit.

– Uşurel! am strigat, cuprinzând-o de mijloc, în timp ce podeaua se apucă să danseze sub picioarele noastre, împinsă de frământarea valurilor.

Arwen mă apucă de cămaşă şi ne-am pregătit să înfruntăm zbuciumul furtunii. Mi-am lăsat degetul mare să-i atingă uşurel şoldul.

„Ca să se ţină pe picioare. Să nu cadă!", mi-am spus în sinea mea.

– Încetează! se răsti ea, lipindu-şi mâna de peretele de lângă mine, în timp ce un nou val zgudui corabia, făcându-ne să ne clătinăm pe picioare.

„Are dreptate. Nu se cade."

Izbitura o făcu să se lovească cu bărbia de pieptul meu. Capul îmi bubuia.

– N-ar fi trebuit să mă leg de tine în veci!

Un felinar aflat la capătul coridorului învălui chipul lui Arwen într-o lumină slabă, tremurătoare. În ochii ei măslinii se putea citi că fusese rănită de vorbele mele. Sau simţea

părere de rău? Durere? Oricare ar fi fost acel simțământ al ei, eram prea beat ca să-mi dau seama. N-aș fi priceput nici dacă aș fi fost treaz, darămite în clipa de față, când mergeam pe șapte cărări.

Am mai încercat o dată:

– Am vrut să spun că știam ce avea să urmeze. Nu trebuia să las ca…

– Pricep ce vrei să spui.

Îi simțeam bătăile nebunești ale inimii. Se uita la mine de parcă…

Chipul ei…

Izbucniseră bătălii pentru mai puțin lucru. Războaie.

Corabia se opri dintr-odată și ne-am desprins unul din brațele celuilalt, deși fiecare părticică din trupul meu parcă izbucni într-un urlet, îndemânându-mă să nu-i dau drumul lui Arwen. S-o leg de mine – chiar dacă s-ar fi împotrivit și ar fi țipat – și să fugim în zbor, dincolo de nemărginirea orizontului. Să lăsăm pe seama altora războiul, profeția, răzbunarea, iar eu să-i arăt lumea. Să mă dezvălui așa cum eram, cu bune și cu rele. Să-i cer iertare tot restul vieții mele. Să-i cerșesc mila și să-i dau plăcere. Eu eram un bărbat simplu, așa că aș fi făcut toate astea. Poate că s-ar fi lăsat și ea înduplecată.

Dar m-am tras îndărăt, spre cabina căpitanului. Nemaiputând să mă țin pe picioare, m-am prăbușit pe podeaua umedă și alunecoasă și am rămas cu privirea ațintită la cizmele mele. Însă apoi, la auzul unui oftat încărcat de nemulțumire, am fost silit să mi-o ridic.

Corabia se oprise, iar Griffin tocmai deschisese ușa.

El se uită la noi, care stăteam încremeniți de o parte și de alta a coridorului. Pesemne că păream amândoi cuprinși de un simțământ de vinovăție, deși nu puteam să-mi închipui de ce anume ne făceam vinovați. Mi-am înăbușit zâmbetul stârnit de caraghioslâcul acelei împrejurări. Totul ne scăpase din mână. Pesemne că Arwen îmi înțelesese greșit strâmbătura de pe față, fiindcă pufni mai ceva ca un cal nărăvaș.

Griffin clătină din cap spre noi.

– Am ajuns.

CAPITOLUL 3

ARWEN

Încruntarea lui Griffin îmi dădu de înțeles că trebuia să plec. Așadar, am urcat valvârtej treptele de lemn care duceau spre punte. Umerii și mijlocul încă îmi mai ardeau la amintirea atingerii mâinilor mari și calde ale lui Kane. Fuseserăm prea aproape unul de altul, ceea ce-mi stârnise un iureș covârșitor de simțăminte. Am tras aer în piept ca să-mi mai domolesc încordarea din trup. Slavă Pietrelor că era beat de nu mai știa cum îl cheamă! Era ușor să nu-i iei în seamă farmecul voluptuos sau aerul acela de băiat rău atunci când nici nu

putea să vorbească fără să i se împleticească limba în gură.

Măcar era *mai* ușor.

Am trecut de ușile zdravene de lemn de stejar, iar lumina soarelui îmi cuprinse fața într-o dezmierdare neașteptată. Razele mă furnicară pe piele și-mi aduseră aminte de Onix... amintiri cu iarbă cosită, fluturi albi, țârâit de cosași. În zece zile de ploaie năvalnică, aproape că uitasem că încă mai era vară.

În ciuda morții mamei, timpul nu-și stăvilise curgerea, lumea nu se oprise în loc. Deși pierdusem atâtea. Deși făcusem atâtea.

Lumina soarelui era ca o ploaie de aur ce picura peste catargele falnice care se înălțau spre cer. Întreaga privelițte ar fi trebuit să-mi aducă un zâmbet pe buze. M-am gândit la mama și la ce ar fi simțit ea văzându-mă cum mă încruntam la soare.

Însă baia de lumină nu făcea decât să-mi amintească de toate viețile pe care le curmasem în izbucnirea mea de furie, în acea dezlănțuire nestăpânită de putere. În urechi îmi țiuiau susurul sângelui și pocnetul oaselor frânte. Acum mi-era mai rău decât pe vremea când corabia fusese azvârlită de colo-colo, ca un ciot aflat la mila valurilor.

În cele din urmă, pe punte se iviră mai mulți călători. Unii rămaseră, șovăitori, la oarecare depărtare, împrăștiindu-se apoi care încotro spre balustradele corabiei sau înghesuindu-se sub pânzele întinse. Cei care îmi văzuseră puterea nu-și doreau să fie lângă mine și nu-i învinovățeam pentru asta.

Dar alții erau pur și simplu încântați să vadă că furtuna se potolise. Flecăreala lor îmi

desferecase mintea din pânza încâlcită și posomorâtă a gândurilor care nu-mi dădeau pace. Chiar și Amelia, deși părea destul de amețită, își arcuise buzele într-unul dintre rarele ei zâmbete și-și înălța acum fața arămie spre cer.

Aș fi putut să jur că Griffin ne spusese că am ajuns. Însă nici urmă de pământ pe nicăieri. M-am dus pe cealaltă parte a corabiei ca să cercetez, dar ne opriserâm în nesfârșirea albastră a unui ocean. De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, numai valuri unduioase și, din când în când, câte un pescăruș care mai săgeta cu zborul lui înaltul cerului.

– Slavă Pietrelor, s-a sfârșit! izbucni Mari, voioasă, apropiindu-se.

Ryder o urma îndeaproape, așa cum făcuse de-a lungul întregii călătorii pe mare. Mare crai mai era și el! Și i se aprinseseră călcâiele după singura mea prietenă. Dusesem o viață în care împărțisem totul cu fratele meu mai fermecător și m-aș fi așteptat ca acum să mă mâhnească un astfel de gând. În schimb, înăuntrul meu nu părea să mai sălășluiască nici un simțământ acolo unde, pe vremuri, obișnuia să dospească gelozia. Dar mai era cineva pe corabie care se zburlea din creștet până-n tălpi la vederea aplecării pe care o avea Ryder față de Mari.

– Vrăjitoareo! spuse Griffin în semn de salut, în vreme ce-și potrivea pe piept armura de piele neagră. Regele are nevoie de ajutorul tău.

Chipul lui era lipsit de orice veselie. Nimic nou până aici. Dar n-avea astâmpăr. Își tot mișca platoșa și se trăgea de guler.

Nu-l mai văzusem niciodată făcând asta.

– Ei, haide, doar știi cum o cheamă! îl mustrului Ryder.

– E mai bine decât s-o strig „Roşcato!", răspunse Griffin, aruncându-i fratelui meu o privire de-a dreptul ucigătoare, care aproape că mă făcu *pe mine* să tremur de frică.

Însă Ryder se mulțumi să zâmbească, iar apoi îi aruncă o privire piezișă lui Mari.

– E doar un nume de alint, îi spuse el.

Își răsuci pe deget un cârlionț din părul ei strălucitor și trase ușor de el, cu un aer jucăuș.

– Știe c-o prețuiesc îndeajuns de mult încât să-i spun „Mari". Nu-i așa, Roşcato?

N-am putut să nu mă uit la Griffin. După privirea lui, ai fi zis că se gândea cu tot dinadinsul să-i smulgă degetul lui Ryder și să i-l arunce în ocean.

Am încercat să-i zâmbesc cu blândețe lui Griffin. Nu-mi dădeam seama dacă el mă plăcea mai mult acum, după ce suferința nemărginită îmi răpise orice scânteie de veselie, sau dacă îl plăceam mai mult pentru că în preajma lui nu era niciodată nevoie de zâmbete fățarnice sau de veselie prefăcută. Oricum ar fi fost, aerul mohorât pe care îl aveam amândoi în clipa de față ni se potrivea de minune.

Între timp, Mari îi surâse dulce lui Ryder, dar nu se îmbujoră. În privința asta, era uimitor de cumpănită... Iată una dintre cele mai neașteptate însușiri pe care le avea prietena mea. Bărbații îi făceau mereu ochi dulci, dar nu prea dădea semne că-i păsa. Asta, dacă ei nu-i aduceau cumva pe tavă cine știe ce scriere a vreunui învățat de seamă.

Știam că o astfel de purtare izvora mai puțin dintr-o lipsă de curiozitate din partea ei și mai

mult dintr-un simțământ de grijă față de sine. O copilărie petrecută la cheremul derbedeilor o învățase pe Mari să se ferească de bărbați. În ochii unor străini ca Ryder, o asemenea purtare o făcea să pară plină de încredere în sine. De neatins. Singura dată când o văzusem șovăitoare fusese la cina aceea ciudată pe care o luaserăm împreună cu Griffin la Izvorul Șarpelui. Și, oricât de mult m-aș fi străduit s-o trag de limbă, ea nu voise să mai vorbească niciodată despre acea întâmplare.

Ca să ne ferim de o ciudată întrecere la călcatul pe bătături, le-am curmat vorba:

– Bine, bine! Griffin, ia-o înainte!

Griffin scoase un oftat apăsat, iar apoi l-am urmat până aproape de mulțimea adunată lângă Eryx. Regele fără tron al Provinciilor de Peridot stătea sub pânzele corabiei, având în spate orizontul albastru, pe care acum, când furtuna se potolise, îl vedeam, în sfârșit. Eryx își frecă grumazul, dus pe gânduri, uitându-se cu ochi mândri la întinderea mării. Firele subțiri din părul lui zburlit, de aceeași culoare cu cel al a fiicei lui, foșneau în bătaia brizei.

Ne-am croit drum prin mulțime și ne-am oprit în dreptul lui Barney, care stătea lângă… Kane și Leigh.

„Păi, se putea altfel?!“, mi-am spus eu.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

Kane îi arăta lui Leigh mânerul sabiei. Soarele strălucea pe metalul scânteietor și în ochii mari ai surioarei mele. Am vrut să mă bag în seamă, să fac vreo zeflemea despre arme și despre întrebuințarea lor în preajma copiilor, dar de zile întregi n-o mai văzusem pe Leigh atât de vrăjită de un lucru. În ciuda hotărârilor

groaznice pe care le lua atunci când venea vorba de mine, Kane era... bun cu ea.

– În sfârșit, o zi frumoasă! spuse Barney, al cărui cap chel strălucea în soare și care stătea cu ochii ațintiți la pânza albă ce flutura deasupra noastră. Așa ar trebui să te simți când călătorești pe o corabie!

Barney era încântat. Numai el și Mari izbutiseră să găsească o urmă de bucurie în călătoria asta.

Am încercat să-i zâmbesc.

– Ai mai fost în Regatul de Citrin?

– Niciodată. Dar am auzit numai lucruri grozave despre tărâmul ăsta. Câțiva străjeri ai regelui l-au însoțit o dată pe Majestatea Sa în călătorie și au spus că acea împrejurare le-a schimbat viața.

„Slavă Pietrelor!"

Eram pregătită pentru o asemenea aventură. Poate că aveam să fiu ca Mari și să-mi închin întreaga viață descoperirii și învățării de lucruri noi. Bine, atât cât îmi mai rămăsese din viața mea.

„Uf!"

Mi se făcea rău de cât îmi tot plângeam de milă.

„Azi e soare, luminoasă Arwen! Adună-te!"

Dintr-odată, glasul bubuitor al regelui Eryx amuți chicotelile mulțimii.

– Drumul a fost îngrozitor, dar suferința a luat sfârșit! V-am adus în regatul cel mai adăpostit din întregul Evendell!

Călătorii, căutând încă să se strecoare în fața lui Eryx, scoaseră murmure de ușurare la auzul vorbelor lui. Un bărbat din cale-afară de sârguincios începu să bată din palme, iar pe

buzele regelui apăru un zâmbet larg, plin de prefăcută smerenie.

M-am străduit din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

Eryx le vorbi mai departe călătorilor muiați de ploaie, dar hohotul de râs al lui Kane mă făcu să-mi întorc privirea. Leigh se uita la el, cu un zâmbet neastâmpărat pe buze. N-am putut să mai rabd, așa că m-am răsucit spre Barney și i-am spus:

– Nu crezi că bărbații în toată firea, beți criță, n-ar trebui să stea de vorbă cu fetițe în vârstă de doar zece ani?

Barney se albi la față și-și mută privirea la regele lui, iar apoi se uită din nou la mine. Pesemne că-mi rostisem vorbele mai tare decât avusesem de gând. Leigh, roșie ca racul, plecă valvârtej și-și pierdu urma în mulțime. Am dat să mă duc după ea, dar mâna caldă a lui Kane mă apucă de braț. Pielea mi se înfierbântă la atingerea lui. M-am smucit din strânsoare.

– Iată-ți isprava, țâțâi Kane din vârful buzelor. Ai făcut-o de râs pe micuță!

I-am aruncat o privire dușmănoasă. Am văzut cum aerul proaspăt îi răvășea părul în jurul feței și cum razele soarelui făceau să-i strălucească inelele de argint. Părea liniștit. Îmi dădu drumul și-și îndesă mâna în buzunar.

– Și nu mai sunt… beat.

– Nu e cu putință!

– Șșt! se stropși la noi o femeie cu fața împietrită, după care se răsuci pe călcâie și prinse să-l privească și să-l asculte din nou pe regele Eryx.

Rușinea îmi încălzi obrajii și-mi potoli furia. Am încercat să ascult și eu vorbele lui Eryx,

care dădea din mâini, frământat, povestind despre îndelungata și legendara lui alianță cu Regatul de Citrin.

Glasul jos și catifelat al lui Kane mă smulse din visare.

– Prietena ta vrăjitoare mi-a pregătit ieri o poțiune care să mă trezească. Ai vrea să-i mulțumești din partea mea?

Dacă aș fi fost un erou de basm, aș fi putut să scot fum pe urechi. Kane știa cât mă necăjea tovărășia lor și i-am văzut zugrăvită pe față încântarea pe care i-o stârnea tulburarea mea. Ce nemernic înfumurat, pisălog, mincinos și…

– Iar dacă vrei să știi…

Glasul lui răsună mai aproape. În clipa în care se aplecă spre mine ca să-mi șoptească la ureche, izul lui de cedru și de whisky îmi învălui simțurile.

– … află că-mi petrec timpul cu Leigh pentru că se simte singură. Cineva trebuie să aibă grijă de ea.

Nu m-am ostenit să-mi ascund fața albă ca varul.

– Eu am grijă de ea foarte *bine*.

Tăcerea încordată ce se așternu între noi mă făcu să iau aminte din nou la Eryx.

– După atâția ani, sunt încredințat că bunul meu prieten, regele Broderick, o să ne întâmpine cu brațele deschise. Trebuie doar să fim cu băgare de seamă și să ne luăm câteva măsuri de prevedere ca să ajungem în Orașul de Azur, capitala Peridotului.

Ryder făcu semn către întinderea de apă ce se desfășura împrejurul corabiei, hăt, până-n zare, și prinse să vorbească:

– Unde să ajungem? Îmi pare rău, Alteță, dar nu se zărește nimic!

Am cercetat și eu din priviri marea care ne înconjura. Ryder avea dreptate. Însă n-am simțit nici groază, nici neliniște. Totuși, ceilalți călători izbucniră în murmure frământate. Străjerii cei vânjoși ai lui Eryx înmărmuriră la vederea forfotei ce se iscă pe punte. Roșu la față, regele ridică o mână ca să domolească mulțimea. N-am putut să nu mă uit la Kane, care se mulțumi să zâmbească, făcând o gropiță în obrazul nebărbierit.

– Regatul de Citrin nu se vede cu ochiul liber, răspunse Eryx, vorbind acum cu glas mai tare și mai tulburat. Pentru că se află *sub noi*, pe fundul oceanului!

CAPITOLUL 4

ARWEN

Un regat care se afla sub apă? Dar ni se făgăduise că aveam să fim *la adăpost*!

M-am uitat la Kane, uluită. Ca de obicei, el îmi răspunse doar prin nepăsarea lui liniștită, de parcă Eryx ar fi spus că „regatul se afla la capătul străzii, pe stânga".

– Nu vă fie teamă! ne îndemnă Eryx. V-am dus eu vreodată în inima primejdiei? Măsurile despre care v-am vorbit o să ne ajute să străbatem un tunel prin ocean și apoi să ajungem pe țărmul adăpostit al capitalei. Din

fericire, călătorim alături de o vrăjitoare iscusită!

Ochii mi se ațintiră la Mari, care zâmbi, strâmbă din nas și strânse amuleta în palmă.

– Ea doar trebuie să facă o vrajă astfel încât fiecare călător să poată să răsufle dacă e cufundat în apa mării. Tunelul o să facă restul.

Spre lauda ei, Mari își păstră pe buze un zâmbet încrezător și dădu din cap, încuviințând vorbele regelui. Dar o cunoșteam prea bine ca să-mi scape neliniștea ce-i înnegura privirea. Nu voia să încerce și dea greș în fața atâtor inși.

– Nu-ți face griji, spuse Kane cu glas tărăgănat. Vraja asta nu e câtuși de puțin neplăcută. Iar dacă nu izbutește, am auzit că nu-i chiar cel mai cumplit lucru să-ți dai duhul înecat.

După zile ce-mi păruseră o veșnicie și în care îmi simțisem inima doar ca pe o piatră în piept, un fior de spaimă îmi făcu sângele să zumzăie prin vine. În sfârșit... Era o senzație cumplită, dar atât de binevenită! Nu voiam să mai stau la taclale cu Kane, dar trebuia să aflu...

– Neplăcută în ce fel?

O umbră de milă i se ivi în privire. De astă dată, el îmi răspunse cu glas mai blând:

– Să răsufli în apă e ceva de neînchipuit! Dar străbați iute tunelul. Nici nu apuci să te dezmeticești, că s-a și sfârșit.

– Și cum e în Orașul de Azur? Toată lumea din regat poate să răsufle pe sub apă?

– Nu, Regatul de Citrin e înconjurat de aer. E vorba de o magie din moși-strămoși, deosebită de cea a vrăjitoarelor sau a Fermecaților. Mermagia ocrotește Citrinul de mii de ani. Regatul n-a fost prădat niciodată.

Am dat din cap în semn că pricepeam, chiar dacă un fior îmi străbătu șira spinării. Nu-mi plăcea deloc să nu mai pot răsufla. Palmele începură să-mi asude. Am înlemnit în clipa în care am simțit cerculețele liniștitoare pe care mâna mare a lui Kane mi le desena pe spinare.

– Ce faci?!

Pentru prima dată, Kane păru să fi rămas fără vorbe. Își coborî mâna și înghiți cu noduri.

– Credeam că… păreai…

– Nu te atinge de mine!

Kane nu răspunse, iar eu m-am uitat pe lângă Barney, la Mari, pe care am întrebat-o:

– Cât o să fie de greu?

– E floare la ureche, răspunse ea cu un aer încurcat, încă pipăindu-și amuleta.

Poate că ar fi zis mai multe, dar făcu ochii mari dintr-odată și-și îndesă iute colierul pe sub gulerul de pânză de in, cu nasturi. Ryder, care încetase să mai asculte cuvântarea lui Eryx și care acum trăgea cu urechea la schimbul nostru de vorbe, ridică dintr-o sprânceană. Am urmărit privirea lui Mari și am descoperit că și Kane se uita lung la noi.

– Mari, regele știe! am recunoscut eu.

Obrajii lui Mari se îmbujorară.

– Îmi pare atât de rău, Rege Ravenwood! Doar că…

– Amuleta îți vine mult mai bine ție, răspunse el, iar Mari izbucni într-un hohot de râs care aducea mai degrabă a oftat de ușurare. Dar țin să-ți spun că…, adăugă el, venind mai aproape de noi.

Am simțit o strângere de inimă. Kane nu putea să-i dezvăluie totul acum lui Mari, nu înainte să…

– Briar o să fie foarte geloasă dacă se întâmplă să afle că i-am dăruit neprețuita amuletă altei femei. Ba chiar unei vrăjitoare frumoase! Povestea asta o să rămână micul nostru secret, da?

Mari dădu din cap, încuviințând. Eu am răsuflat încet, ușurată.

– Să vă înșirați în fața tinerei vrăjitoare! îi îndemnă Eryx pe călătorii de pe corabie.

M-am întors spre Mari, zâmbind.

– Mult noroc!

Cu mâna lui Mari pe pieptul meu, magia fremătă împrejurul nostru, răscolindu-mi părul și fustele, sărutându-mi pielea. În aer pluteau miresme de pământ și de mușchi. Apoi totul se sfârși la fel de repede pe cât începuse.

Nu mă simțeam deloc altfel. Mi-am cercetat trupul cu luare-aminte. Eram încredințată că arătam la fel. Restul călătorilor vrăjiți de Mari fură îndrumați de străjerii lui Eryx spre ocean, dar eu m-am tras deoparte, ca s-o aștept pe Leigh.

Apoi veni rândul lui Griffin. Mari era cu cel puțin două capete mai scundă decât el, dar își puse o palmă pe pieptul comandantului, cu un aer plin de încredere în sine. După aceea, îngână ceva în șoaptă, cu ochii închiși și cu părul învolburându-i-se în jurul feței precum o flamură bătută de un vânt neîmblânzit. Griffin rămase cu falca încleștată și cu mâinile prinse strâns la spate. Se strădui din răsputeri să se uite oriunde, mai puțin la Mari, chiar dacă obrajii i se colorau de umbra unei îmbujorări.

După săvârșirea ritualului, el se trase deoparte, îngândurat, frecându-și pieptul în

locul în care îl atinsese palma lui Mari.

Urmă Leigh, iar apoi am păşit şi eu pe platformă.

– Vă cufundaţi până la tunel, care se află la o depărtare de doi coţi sub apă, ne îndrumă un străjer. Odată ce intraţi acolo, înotaţi din răsputeri şi încercaţi să alergaţi de îndată ce zăriţi pământul.

– Să alergăm? se miră Leigh. Cum să alergăm?

Dar străjerul era deja pe cale să le dea şi călătorilor din spatele nostru aceleaşi poveţe rostite la repezeală.

Aerul rece şi sărat îmi înţepă faţa atunci când am străbătut podeţul adăugat la pupa corabiei. Am privit lung la valurile înspumate, reci şi înalte, care se învolburau sub paşii noştri.

Frica începea să-mi înceţoşeze vederea. M-am gândit că eu şi Leigh am fi putut să rămânem pe corabie şi să mergem mai departe pe mare, să plutim, să tot plutim şi să nu ne mai întoarcem niciodată pe uscat.

– Eşti gata? întrebă Leigh, al cărei glas parcă sfâşie pâcla în care mă învăluise spaima.

Am tras de două ori aer în piept şi am sărit de pe platformă.

Înainte să mă cufund în apă, pe dinaintea ochilor îmi fulgeră o privelişte…

Chipul neînsufleţit al mamei.

Am simţit frigul mai întâi cu mintea, iar apoi cu trupul. Apa era cu mult mai rece… da, *mult* mai rece decât mă aşteptasem. Câteva clipe mai târziu, mâinile şi picioarele mele simţiră din plin asprimea mării tăioase, muşcătoare şi amare. Am încercat să-mi potolesc inima îngrozită şi să alung amintirea ciudată şi

nepoftită a mamei. Trebuia să înotăm. Chiar dacă sarea îmi înțepa ochii, iar dinții îmi clănțăneau, am împins-o pe Leigh înainte.

Oceanul era întunecat și de o adâncime ce părea nesfârșită, dar am zărit sub noi deschizătura tunelului, ca o pâlnie de sticlă care mai întâi se căsca larg, iar apoi devenea tot mai subțire. Am înotat într-acolo fără să mai privim îndărăt.

Apoi am simțit primul imbold de a răsufla, de a trage în plămâni o gură de aer, nu de apă. Dar n-am luat în seamă acel imbold. Poate că aș fi izbutit să străbat întregul tunel fără să răsuflu. În copilărie, eu eram cea care își ținea cel mai mult răsuflarea în timpul jocurilor cu frații prin iazuri reci, mărginite de stânci.

Eu și Leigh ne-am cufundat mai adânc. Odată ce ne-am strecurat prin deschizătura căscată în apă, tunelul ne purtă cu mai multă iuțeală în străfundurile mării. Am trecut pe lângă adevărate hoarde de pești argintii, care intrau și ieșeau în și din grămezi de corali sau de bureți stufoși. Alți pești, mai mici și mai subțiratici, înotau printre alge de culoarea smaraldului, care se legănau în bătaia curenților marini, învăluite în scânteierea pulberii de nisip auriu. Cu cât tunelul ne purta mai în adâncul oceanului, cu atât apa devenea mai limpede și mai rece.

Dar acum îmi simțeam plămânii în flăcări. Trebuia să trag aer pe nări, să-mi alin arsura, să potolesc apăsarea ce mi se întețea în piept. Leigh era întruchiparea seninătății, uitându-se la două țestoase care treceau pe lângă noi și întinzându-se ca să le atingă pe carapacele străbătute de vinișoare asemănătoare celor ale

marmurei. Pesemne că surioara mea răsufla foarte bine. Iar eu mă încredeam în Mari, nu-i așa? Totuși, mă îngrozea gândul că gura de aer pe care o luasem pe corabie ar fi putut să fie ultima din viața mea.

Nu mai avea nici o însemnătate. Nu mai puteam să îndur nici măcar o clipă...

Plămânii mei...

Mă *durea* pieptul.

Încet... atât de încet... am tras aer pe nas. Parcă apa pieri ca prin farmec, așa că am răsuflat din nou, trăgând aer în plămâni. Am încercat să trag aer și pe gură, dar am înghițit doar apă sărată de ocean. Însă de fiecare dată când răsuflam pe nas, mi se întâmpla același lucru: oricât aș fi tras în piept, apa se prefăcea în aer și-mi ajungea până în plămâni. Am răsuflat adânc și am înotat cu mai multă încredere prin tunelul de apă. Începeam să mă liniștesc cu fiecare răsuflare.

În vreme ce alunecam spre fundul oceanului, apa se făcea neagră precum cerneala. Scoicile sidefii nu mai erau sărutate de strălucirea razelor de soare și nici nu se mai deosebea culoarea stelelor sau a anemonelor-de-mare care se odihneau, neclintite, pe patul lor de nisip. Am înotat mai repede. Nu-mi dădeam seama dacă tunelul era clădit doar din apă sau dacă era făurit de vreun soi de magie ocrotitoare, dar n-aveam de gând să mai pierd vremea și să aflu răspunsul în timp ce aș fi nimerit drept în fălcile vreunui rechin.

Tunelul ne duse într-o peșteră stâncoasă, cufundată într-un întuneric ca de smoală. În cele din urmă, vădind o frică asupra căreia nu te puteai înșela, Leigh mă strânse de degete și-și

înfipse unghiile în palma mea. Am căutat să-i strâng mâna ca s-o liniștesc, dar nu-i mai zăream în fața noastră pe ceilalți călători de pe corabie. Apa era atât de rece, încât îmi clănțăneau dinții.

Voiam să ies de aici. Acum.

Aveam nevoie să simt aer curat și proaspăt în plămâni. Pieptul îmi tremura. Nu-mi mai dădeam seama dacă de frig sau de spaimă.

Ne-am repezit prin apă într-un ritm năucitor, iar apoi ne-am dat seama că ajunseserăm să înotăm atât de iute, încât mișcările nici nu mai erau ale noastre. Tunelul... ne trăgea în vâltoarea lui! Ne adâncea într-un întuneric ca smoala. Simțeam apăsarea apei în urechi, în găvanele ochilor și peste fălci.

Mâna lui Leigh îmi scăpa din strânsoare. Zbuciumul apei mi-o smulgea din brațe pe surioara mea. M-am întins spre ea, am încercat s-o înșfac, trăgând în piept aerul ciudat de sărat, cu ochii închiși din pricina puterii amețitoare a oceanului...

Cu un pleoscăit puternic, ne-am prăbușit pe o fâșie fierbinte de plajă. Firicelele de nisip îmi zgâriară genunchii și obrajii. Rochia mi se învolbură în falduri răzlețe. Părul îmi împresura capul precum o pânză de păianjen, prin care abia dacă mai deslușeam câte ceva.

Dar am tras în piept o gură de aer cald.

Aer proaspăt. Aer *adevărat*.

Căldura de aici era uscată și blândă, altfel decât umezeala apăsătoare și briza cu mireasmă de flori din Peridot... deosebită față de tot ce mai simțisem vreodată. Leigh căzuse peste mine, cu cotul înfipt în gâtul meu. Chicotelile ei

copilăreşti îmi risipiră până şi ultima fărâmă de spaimă.

Ştiind că surioara mea era teafără, am luat-o de pe mine şi m-am ridicat în capul oaselor. Am aşezat-o încetişor pe nisipul cald şi am scuipat pe plajă nisipul care îmi intrase în gură, iar apoi mi-am şters limba de lâna aspră a mânecii.

– Măi să fie..., murmură Leigh cu răsuflarea tăiată.

Am cuprins cu privirea întinderea nesfârşită pe care o aveam în faţa ochilor, mărginită de un port cu ape azurii, scânteietoare, ce fremăta de viaţă. Pretutindeni, bărci de toate formele şi mărimile – bărci cu pânze, tuioare, bărci cu vâsle – împodobeau frământarea verde-albăstruie a valurilor şi se strecurau, aproape atingându-se, una pe lângă cealaltă. Portul forfotea de viaţă. Bărbaţi şi femei strigau de la barcă la barcă, lenevind cu picioarele în apă, cântând la tot felul de instrumente sau lăsând ancorele. După aproape două săptămâni petrecute pe o corabie tăcută şi mohorâtă, totul mi se dezvăluia în culori copleşitoare... sunetele, lucrurile din jur, strălucirea. În acel port se aflau mai mulţi inşi decât număra toată suflarea din Abbington.

Abia puteam să cuprind cu mintea gândul că, în ciuda soarelui ce strălucea pe cer, a munţilor care se înălţau în depărtare şi a oceanului care se întindea dincolo de noi, ne aflam la mii de stânjeni sub apă. Chiar că... mermagie!

După ce m-am ridicat, genunchii încă îmi tremurau. Leigh o zbughise la ţărm ca să-şi înmoaie picioarele în apa limpede precum clestarul.

Nu știam de ce asta mă scotea din sărite.

Era o cinste să am grijă de Leigh. Fiind surioara mea, aș fi trecut și prin focul iadului pentru ea.

Totuși, mă simțeam ca pe jar. Nu voiam să stau tot timpul cu ochii în patru. Să fiu nevoită s-o iau cu sila de pe țărmurile nisipoase, ca să nu se mai întâmple altă nenorocire de neînchipuit. N-aveam vlagă s-o țin din scurt ca s-o știu la adăpost, ca să mă încredințez că era hrănită și îngrijită.

„Kane avea dreptate. Ești jalnică. Și te iubești doar pe tine. Ești o soră de doi bani…"

Am simțit o durere înțepătoare în picior. Mi-am ridicat fustele și am văzut niște picături rubinii, care se prelingeau pe nisip. Îmi zgâriasem genunchiul atunci când căzusem din tunel. Mi-am trecut degetele peste rană și am încercat din nou să trag înăuntrul meu aerul și lumina soarelui.

O scânteiere – doar o furnicătură – îmi sfârâi în vârful degetelor.

„Slavă Pietrelor!"

În chip fericit, pielea mi se lipi la loc, dând afară pietricelele și grăunțele de nisip înfipte în carne.

În drum spre Regatul de Citrin, mă străduisem de nenumărate ori să fac asta. Târziu în inima nopții, ghemuită în patul meu, mă rugasem stăruitor să fiu din nou în stare să simt lumina, vântul și aerul curgându-mi prin degete. Să regăsesc puterea de nestăvilit care se revărsase din mine după moartea mamei. Măcar o fărâmă… să pot aprinde o lumânare sau să trântesc o ușă. Dar nu se întâmplase nimic. Nu se ivise nici măcar o scânteie.

Ei bine, încă o lecție însemnată:

„Dacă îți folosești Lumina ca să nimicești o oaste de Fermecați, trebuie ca apoi să aștepți săptămâni de-a rândul ca să ți se reînnoiască puterea."

M-am întors pe întinderea aurie a țărmului și i-am zărit pe ceilalți călători întinși pe nisip, curățându-și domol rămășițele de pe haine și ridicându-se în picioare. Ai fi zis că eram cu toții o adunătură de bocitoare posomorâte, cu fuste și cu blănuri groase, în culori închise, ce se deosebeau ca de la cer la pământ de veșmintele diafane și străvezii – colorate în gălbui, trandafiriu și portocaliu – ale unor inși care se vedeau în depărtare. Pe țărm stăteau Kane, Griffin și Amelia, arătând foarte îngrijit, de parcă nu i-ar fi atins nici un strop de apă și nici un grăunte de nisip. M-am apropiat de ei, înaintând greoi pe pământul vălurit.

– Oare ne-ați rămas datori cu dezvăluirea vreunui secret al tunelului? am întrebat, făcând semn spre călătorii care tușeau, cu nisip în păr și pe haine.

Femeile își scuturau fustele de zor, iar eu mi-am dat seama că și în coada mea împletită se găsea nisip din belșug, așa că m-am apucat să mi-o curăț.

Kane îmi aruncă o privire plină de veselie.

– Nu. Însă noi am făcut asta de o sută de ori. Am învățat să cădem în picioare. Ești bine, fetișcano?

Mâinile îmi înțepeniră pe cosiță și am pălit amândoi la auzul acelei vorbe de alint. El nu-mi mai spusese astfel de la…

– Îmi pare rău, mormăi Kane, iar apoi se îndepărtă, înfuriat.

Am tras în piept aerul cu iz de apă sărată și de pini.

– Chiar că l-ai supărat acum! spuse Amelia, privindu-mă stăruitor. Asta da ispravă!

Apoi plecă și ea.

M-am scuturat ca să scap de încordarea care mi se strânsese în umeri și am strigat-o pe Leigh. Surioara mea, care rămăsese pe țărm, nu mă băgă în seamă. Am strigat-o din nou, mai tare. În cele din urmă, Leigh o zbughi spre mine, împroșcând cu nisip peste tot în urma ei.

Scăpaserăm vreo patruzeci de inși din Golful Sirenei... în mare parte, nobili din Peridot și familiile lor, dar și câțiva oșteni. Puteam doar să nădăjduim că mai rămăseseră și alții în viață, fugind prin pădurile tropicale și ajungând în alte orașe. Deși acum regatul se afla în stăpânirea Chihlimbarului și a lui Lazarus, ceea ce însemna că nici un oraș nu mai era un adăpost pentru cei rămași loiali lui Eryx și fiicei lui.

Nu întrezăream nici o fărâmă din Orașul de Azur în cuprinsul întinderii nesfârșite de chiparoși spre care ne îndreptam. Regatul de Citrin era un ținut al apelor, minunat de senin și de luminos, încărcat de miresmele puternice ale lămâilor, portocalilor, măslinilor și smochinilor. Apa călduță, verde-albăstruie, înconjura un țărm de basm, presărat cu pini și cu stânci, cu conace zugrăvite în alb și cu pescărușii care străpungeau alene înaltul senin al văzduhului.

Ținând-o de mână pe Leigh, m-am alăturat celorlalți călători, urmându-l pe falnicul Griffin. Curând, am ajuns la un pod de lemn și de frânghii, clădit peste o parte stâncoasă a

țărmului, ce se furișa într-o linie șerpuitoare printre copacii înmiresmați. Mi-am închipuit că ducea spre inima orașului. Am trecut podul unul câte unul, strecurându-ne printre pinii falnici, iar apoi am ajuns într-o piață pardosită cu dale de gresie ce scăpărau în razele soarelui.

Un țipăt îmi răsună în urechi și n-am mai avut timp să mă întreb dacă fusese al meu, căci cineva îmi lipi de gât tăișul unui iatagan strălucitor.

CAPITOLUL 5

ARWEN

O ceată de oșteni din Citrin, purtând armuri de un violet-închis, sclipitoare, ne despărțiră unul de altul. În clipa în care ostașul din spatele meu îmi apăsă pe gât oțelul armei, am simțit că aveam să-mi vărs peste mâna lui și puținul rămas în stomac.

Ostașii erau îndeajuns de numeroși pentru ca doi, ba chiar trei dintre ei, să-l înșface pe fiecare dintre noi în parte. Noi, cei de pe corabie, eram pierduți într-o mare violet, împestrițată cu albul și argintiul coifurilor, sulițelor și săbiilor ce străluceau în soare. Nu-i mai vedeam nici pe Leigh, Mari, Kane, sau...

Am căutat înăuntrul meu Lumina Fermecată reînnoită, căznindu-mă să-mi dezlănțui puterea ca să mă eliberez din strânsoare, dar nimic nu

mi se înfiripă în degete. Folosisem până și ultima picătură ca să-mi vindec genunchiul.

– Oare să fie cine cred eu? bubui un glas trufaș de bărbat.

Ostașii se depărtară puțintel.

Aproape că mi se tăie răsuflarea la vederea priveliștii din fața mea.

Curtea în care ne aflam, pardosită cu piatră de culoarea mierii, se deschidea spre un șir de trepte albe, scânteietoare, netede precum cochiliile melcilor de mare și scânteind aproape orbitor în lumina soarelui. Deasupra lor se înălța un palat măreț, cu totul deosebit de conacul câmpenesc din Golful Sirenei sau de frumusețea gotică, înnegurată, a Fortăreței Umbrelor. Uluitorul palat săpat în stâncă avea acoperișuri albe, ascuțite, și era împodobit cu perle, aur și rubine. Soarele amiezii făcea să strălucească nestematele de pe fiecare fereastră, turn și turnuleț. Vuind de viață, Orașul de Azur se întindea împrejurul palatului, dar eu tocmai mă încordam toată, încercând să mă depărtez de lama iataganului ce era pe cale să-mi taie gâtul, așa că nu puteam să-i prețuiesc adevărata frumusețe.

Pe treptele de piatră albă stătea un bărbat care avea un aer măreț. Părul îi era încrețit, iar chipul îi părea dăltuit în marmură. Alături de el se afla o femeie trasă la față, cu un zâmbet disprețuitor pe buze și care purta cercei cu rubine, lungi de-i ajungeau până aproape de umeri. De o parte și de alta a regelui și a reginei se vedeau cel puțin o duzină de străjeri înveșmântați în haine ostășești de culoarea safirului.

– Rege Broderick, ce-i cu caraghioslâcul ăsta?

Eryx părea aproape la fel de jignit pe cât era de înspăimântat.

– Majestățile Voastre, cred că e o neînțelegere! spuse Kane, netulburat, de undeva din mulțime.

În ciuda furiei care mă mistuia, mă cuprinse un simțământ de ușurare la auzul acelui glas liniștit și adânc. Chiar dacă vorbele rostite fuseseră respectuoase, acel glas falnic, răsunător, plin de o putere ucigătoare, precum răgetul unei fiare, răsună prin toată curtea. Nu vedeam nimic peste ceata de oșteni, dar eram încredințată că nici un străjer din Citrin nu-i atinsese lui Kane un fir de păr.

– Nu-i nici o neînțelegere, răspunse regele. Îți recunoaștem blazonul, Rege Ravenwood. Și pe cel al Provinciilor de Peridot.

– Golful Sirenei a fost făcut una cu pământul, spuse Kane. A fost ars din temelii de regele Gareth al Chihlimbarului și de regele Thales din Granat.

După ceea ce se putea citi pe chipul regelui și al reginei, mi-am dat seama că fie nu aflaseră veștile, fie nu prea dădeau doi bani pe vestea pe care tocmai o primiseră.

– Haideți, vă rog, să stăm de vorbă într-un chip mai prietenesc! strigă Eryx. Primirea asta dușmănoasă n-are nici o noimă. Cei care ne însoțesc sunt fugari goniți de război. Nu vrem să facem nici un rău orașului vostru.

– Cel puțin, nu încă, rosti Kane cu glas tărăgănat.

Mă trecură fiori reci. Acum știam de ce era el în stare. Cunoșteam ușurința cu care putea să măcelărească tot ce-i ieșea în cale, folosindu-și puterea necruțătoare și întunecată.

La capătul treptelor de marmură, regele și regina se sfătuiră în șoaptă. Trăiam clipe de spaimă îngrozitoare, întrezărind în minte silnicie, o baie de sânge, vaiete sugrumate... M-am străduit să-i zăresc în mulțime pe Leigh și pe Ryder și am simțit cum brațele unuia dintre oșteni se strânseră mai tare în jurul mijlocului meu. În locul ăsta mă așteptau cel mult o altă temniță, mai multe frânghii peste încheieturi, mai multă suferință a oamenilor dragi inimii mele, mai mult...

Într-o clipită, străjerii ne dădură drumul și tăișul lipit de gâtul meu intră din nou în teaca sa. Am răsuflat ușurată și mi-am frecat gâtul. Apoi am văzut că regele și regina coborau treptele albe. Pesemne că le făcuseră semn străjerilor să ne lase. Mi-am căutat fratele și sora prin mulțime, până când, în cele din urmă, ochii mei întrezăriră o claie încâlcită de păr bălai. Mi-am croit drum printr-o mare de bărbați îmbrăcați în haine albastre și am întins mâna spre Leigh.

– Ești bine?

– Da! răspunse Leigh, smucindu-se din strânsoarea mea.

I-am aruncat o căutătură năprasnică oșteanului de lângă ea și mi-am luat privirea de la el doar după ce Leigh mă îndepărtă cu sila. Ne-am croit drum prin mulțime până când o mână caldă și bătătorită mă apucă de braț și mă trase îndărăt.

– Rămâi lângă noi! mă îndemnă Kane. Ryder, o iei tu pe micuță?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Ryder străbătând marea de armuri albastre și de haine cenușii, ude.

– Da, am eu grijă de ea. Tu du-te să farmeci vreun os domnesc!

De când erau ei doi prieteni atât de buni? Kane îl ura pe Ryder.

Mi-am coborât privirea la Leigh.

– Vin numaidecât după voi.

Împreună cu ceilalți călători de pe corabie, frații mei o luară pe lângă treptele largi, strălucitoare, și se făcură nevăzuți dincolo de niște uși falnice de piatră, învăluite în cârcei de iederă și flori sălbatice de culoarea piersicii. După ce i-am știut pe Leigh și pe Ryder ajunși la adăpost și mi s-au mai domolit bătăile inimii, am urcat alături de Kane șirul nesfârșit de trepte care ne duceau la familia regală. Mi-am mai descoperit câteva firicele de nisip între dinți și le-am scuipat pe furiș pe piatra de culoarea opalului.

– Nu-i un lucru prea vrednic de o doamnă, nu? murmură Kane.

– N-ar fi mai bine să te duci și să-l bați la cap pe unul dintre străjerii ăștia cu săbii ascuțite?

– Ce nărăvașă ești, îngână el.

– Ce să zic? Am avut de la cine să învăț!

– Cred că ești îndeajuns de nărăvașă din fire, rosti Kane cu un aer gânditor și cu o scânteie de mânie în ochi, după ce ne-am oprit. Dar prostovanul ăla care ți-a pus sabia la gât era cât pe ce să-și piardă o mână.

Odată ajuns în fața regelui și a reginei, Eryx făcu o plecăciune. Trupul ca o pară aproape că i se revărsă din haine odată cu mișcarea aceea care se voia curtenitoare, însă cele două fețe regale ne priviră cu ochi plini de mânie.

– Rege Broderick, Regină Isolde! Nădăjduiesc că v-o mai amintiți pe fiica mea, Amelia. Iată-l

și pe Griffin Bolt, comandantul regelui Ravenwood. Iar aceasta e vindecătoarea regelui, Lady Arwen.

– Fiți bineveniți! ne spuse regina din vârful buzelor.

Am făcut o plecăciune, iar după ce m-am îndreptat de spate, privirea îmi lunecă îndărătul regilor din Citrin și am zărit un bărbat de o frumusețe uluitoare, care stătea sprijinit de un stâlp.

Era înalt și zvelt, cu pielea ca de bronz strălucitor. În ciuda nepăsării cu care adăsta acolo, își ținea brațele la spate, în semn de respect, dar asta nu făcea decât să-i pună într-o lumină bună brațele parcă dăltuite în piatră și pieptul puternic. Chiar dacă îl vedeam de la depărtare, am simțit că nu puteam să-mi iau ochii de la zâmbetul lui plin de încredere în sine, liniștit, și de la ochii de un albastru limpede, care oglindeau oceanul scânteietor și nesfârșit dindărătul meu. Lângă el se afla o femeie micuță, poate cu câțiva ani mai tânără decât mine. Și ea era atrăgătoare, dar de o frumusețe mai puțin bătătoare la ochi. Avea același păr bălai, o față în formă de inimă și ochi de un albastru uluitor, precum cel al mării.

Iar ochii aceia, în care se oglindea o umbră de tristețe, erau ațintiți la… I-am urmărit privirea și am dat de Kane.

Dar-ar naiba în Pietre! Chiar *atât* de fermecător era?

Un mușchi îi zvâcni în falca puternică în clipa în care privirea lui o întâlni pe a mea. Părul negru, ciufulit, și hainele lui falnice, în culori mohorâte, se deosebeau izbitor de palatul scăldat în razele soarelui și de cerul albastru de

deasupra. Își răsuci pe degetul mic inelul cu sigiliu negru și-și îndesă mâna în buzunar cu o mișcare lină, care mă făcu să-i privesc picioarele lungi, cu mușchi frumos desenați.

Am înghițit cu noduri și mi-am zis că era mai bine să nu-mi răspund la întrebare.

Regele Broderick făcu semn spre tinerii din spatele lui și spuse:

– Eryx, îți mai amintești de fiul nostru, prințul Fedrik, și de fiica noastră, prințesa Sera.

– Da! strigă Eryx cu glas mult prea prietenos. Ce-au mai crescut! Țin minte când…

– Nu, nu-i nevoie, îl opri Isolde, coborându-și privirea la una dintre unghiile ei, care se ciobise.

Fedrik, acel bărbat chipeș – nici măcar chipeș, ci de o frumusețe maiestuoasă, după tipicul armoniei desăvârșite –, veni agale să ne întâmpine, îmi aruncă un zâmbet cald, neprefăcut, și-mi luă mâna într-a lui.

– Lady Arwen, mă bucur să te cunosc! spuse el, făcând o plecăciune.

Fedrik răspândea în jurul lui bucurie și seninătate, de parcă i se întâmpla în fiecare zi să dea în curtea palatului peste patruzeci de fugari uzi leoarcă și bătuți de vânt, pentru ca mai apoi, după ce stătea de vorbă cu ei, să plece la mijlocul amiezii ca să se dedea la vreun fel de desfătare bărbătească în aer liber și apoi să facă o baie în oceanul scânteietor.

M-am simțit îmboldită să zâmbesc… Prințul era ca un soare.

Prințesa Sera făcu o plecăciune grațioasă și îl privi pe Kane drept în ochi, însă chipul lui nu trădă nici o tulburare, iar ochii de culoarea

argintului rămaseră ațintiți, sastisiți și reci, la turnurile castelului.

Era chiar acel Kane pe care îl întâlnisem prima dată în Onix. Nu lăsa să i se vadă nici o urmă de slăbiciune sau de căldură, ci simțeai la el doar o nepăsare plină de răceală, pe dedesubtul căreia clocotea un izvor de venin ucigător.

Eryx înaintă și-i făcu semn lui Kane să-l urmeze. Amelia dădu să i se alăture tatălui ei, însă acesta își scoase un cot în afară și-și potrivi cingătoarea. Acea mișcare, menită s-o mustre pe tăcute, o trimise pe prințesă înapoi lângă mine și Griffin, iar obrajii i se îmbujorară de rușine.

O furie neașteptată prinse să-mi clocotească în vine. Din câte văzusem până acum, Amelia ocrotea Peridotul cu vădit mai multă înverșunare decât tatăl ei. Era singura care se frământase pentru soarta oamenilor din Golful Sirenei atunci când orașul fusese prădat.

– Căutăm adăpost, spuse Eryx. Regele Ravenwood a spus adevărul. Peridotul a căzut în bătălia de la Golful Sirenei, iar regele Gareth din Chihlimbar a urcat pe tronul meu. Regatul de Onix o să fie următorul prădat. Citrinul e o putere de-a dreptul măreață. Avem nevoie de oastea voastră ca să readucem pacea în Evendell.

Regele Broderick nici nu clipi.

– Nu putem să vă ajutăm.

Kane se aplecă în față.

– Ei, haide, Broderick…

Dar regina făcu un pas în fața soțului ei și-și ridică bărbia ascuțită.

– Din câte îmi amintesc, rege Ravenwood, nu ți-e îngăduit să păşeşti pe nisipurile Citrinului după ce ai făcut. Doar pentru că tragi în piept aerul nostru, aş putea foarte bine să-ți înfig capul într-un țăruş!

Bineînțeles, Kane săvârşise ceva – fără îndoială, un lucru necinstit, viclean şi plin de răutate – care avea să ne lase pe toți în voia sorții.

Aerul îngâmfat de pe chipul lui Eryx se risipi ca un fum. Ba chiar regele părea uşor tulburat.

– Regină Isolde, stărui Kane, încercând să nu-şi piardă răbdarea, era prea tânără pentru măritiş. Doar o copilă!

Prințesa Sera păli şi-şi coborî privirea la sandalele ei trandafirii.

– Asta nu era o hotărâre pe care s-o iei tu! se răsti regina, cu glas ascuțit.

– Trebuia să fie soția *mea*.

„Of, să dea naiba-n Pietre!"

– Eu m-am bucurat, adăugă iute prințul Fedrik. Şi aşa, nu mă încânta nicidecum gândul ca surioara mea să se mărite cu un afurisit de Fermecat. Să-mi dați de veste după ce pleacă din oraş, da?

El îi zâmbi larg lui Kane şi îl bătu zdravăn pe umăr, iar apoi trecu pe lângă el şi coborî treptele de un alb lăptos.

„Fermecat?!"

Un val de uimire mă străbătu ca un fulger din creştet până-n tălpi.

Kane se mulțumi să se încrunte.

– De ce ai primit să te însori cu fiica noastră, dacă n-aveai de gând decât s-o înjoseşti? stărui regina Isolde.

Nu-mi reveneam după vorbele prințului. Poate că întreg Citrinul știa despre Tărâmul Fermecat? Dar cum de vestea nu se răspândise niciodată pe restul continentului?

– Cu mine n-aveți decât să faceți tot ce vă poftește inima, spuse Kane, fără să ia în seamă întrebarea. Dar nu-i osândiți pe fugarii din Peridot pentru greșelile mele! Răul cu care avem de-a face o să spulbere întreaga suflare de pe continent. Eryx n-a apucat să vă spună că regele Gareth și regele Thales s-au aliat cu tatăl meu. Sunt pe deplin încredințat că nu veți lăsa ca mândria voastră să se facă vinovată de moartea tuturor locuitorilor Evendellului! Sau mă înșel?

Chipul reginei Isolde rămase nepăsător, în timp ce privirea ei tăioasă nu oglindea decât o furie nimicitoare. Regele Broderick, în schimb… ei bine, nădăjduiam ca el să ne scoată din încurcătura asta, care părea să se adâncească din ce în ce mai mult. O apucă de mână pe regină și, cu toate că aceasta se smuci, el nu-i dădu drumul.

– Lăsând la o parte simțămintele noastre, nu putem să ne punem regatul în primejdie! Voi, fugarilor, puteți să rămâneți aici peste noapte, dar stăruim ca mâine să plecați cu toții.

„Nu, nu, nu…“

Și ce urma să fac? Nu puteam să-i duc pe Leigh și pe Ryder înapoi în Onix, știind că, pesemne, Lazarus ne aștepta. Și știam prea puține despre restul continentului ca să-mi dau seama în ce alte regate ne puteam găsi adăpost.

Kane stărui:

– Poate că am făcut o nedreptate familiei voastre, dar…

– Ne-ai *înjosit*! răspunse regina, cu glas pătrunzător. I-ai întors spatele fiicei noastre, iar asta a întristat-o de moarte…

– Știu.

Ochii lui Kane erau aspri. Se săturase să se milogească.

Am înghițit cu noduri.

– Îngăduiți-mi o întâlnire între patru ochi, ca să vă înduplec pe amândoi. Ceea ce am de spus merită timpul vostru.

Înainte ca soția lui să mai poată să-i dea înainte cu ocările, regele Broderick spuse:

– Prea bine.

CAPITOLUL 6

KANE

Trecuseră șase luni de la ultima mea vizită în Orașul de Azur, dar sala tronului rămăsese neschimbată. Era la fel de amănunțit îngrijită și de bătătoare la ochi pe cât îmi aminteam. Nu-mi plăcea neapărat, fiindcă eu prețuiam podoabele care aveau în ele mai multă măreție. Dar dacă familiei regale îi plăceau scânteierile de opal și de auriu ce puteau fi văzute pe fiecare mâner și sfeșnic din încăpere, cine eram eu ca să-mi dau cu părerea?

Ceea ce *într-adevăr* se schimbase era felul în care mă priveau acum Broderick și Isolde, de parcă aș fi fost o năpârcă peste care dăduseră din întâmplare în grădina lor. Cu o seară

înainte de nunta cu fiica lor, atunci când pusesem ultima oară piciorul în sala tronului, regele și regina erau amețiți de vinul spumos și sărbătoreau unirea dintre regatele noastre printr-un ospăț măreț cu crabi uriași și cu tentacule fripte de calmari violet.

Azi purtarea le era ușor schimbată.

– Ei bine, Kane… vorbește odată!

Așezat pe tronul lui aurit, Broderick părea nespus de sastisit. Nu puteam să-l învinovățesc. Regatul lui era de nepătruns. Regele n-avea de ce să ne ajute în năpasta noastră sau să-și pună poporul în primejdie. Dacă aș fi fost în locul lui, nici eu n-aș fi făcut-o. Așadar, ca să-i fac pe el și pe regină să ne ajute, trebuia să le spun aceleași lucruri care m-ar fi înduplecat pe mine.

– În primul rând, ca între prieteni…, am mormăit, uitându-mă prin sala tronului, în care nu era nimeni în afară de noi trei și de un străjer înarmat până-n dinți.

Am tresărit văzând chipul reginei.

„Bine, poate că nu chiar *prieteni*!"

– Ce știți până acum? am întrebat.

– Știm despre fată, răspunse Isolde. Despre *vindecătoare*. Știm că este ultima Fermecată cu sânge neamestecat, despre care vorbește profeția.

Iată că Arwen era în primejdie de moarte. Gândul că cineva știa cine era cu adevărat mă înfurie, dându-mi fiori pe șira spinării, de parcă aș fi fost în forma mea de dragon.

Mi-am amintit că regii Citrinului știuseră dintotdeauna de existența Tărâmului Fermecat. Mulți dintre locuitorii Regatului de Citrin erau Mer, un soi de ființe crescute în străfundurile oceanului. Cei din familia regală era muritori,

dar poporul – alcătuit din aceia care puteau să trăiască și să răsufle pe sub apă fără ajutorul vreunei vrăji – era seva regatului și avea cunoștințe străvechi despre Lumera.

Citrinul nu era singurul regat care știa despre țara mea. Aveam bănuieli întemeiate că și cei din Munții de Perlă știau despre Fermecați. Nu părea cu putință ca orașul plutitor – în care se căuta cu atâta patimă cunoașterea și se proslăveau Pietrele sacre – să nu știe nimic despre Lumera. Însă nu izbutisem niciodată să capăt un răspuns răspicat din partea conducătorului lor, Yervan. Iar eu n-aveam de gând să-mi dezvălui secretele dacă el nu se arăta dornic să mi le împărtășească pe ale lui.

În afară de Munții de Perlă – și de tatăl meu, care băgase în povestea asta Regatele de Granat și de Chihlimbar –, preț de mulți, mulți ani, doar Citrinul, Onixul și Peridotul știuseră despre existența Tărâmului Fermecaților și, prin urmare, despre profeție.

Cu cincizeci de ani în urmă, atunci când ajunsesem în Onix, tocmai scăpasem dintr-o răzmeriță ce se sfârșise jalnic și le făgăduisem un adăpost sutelor de Fermecați. La acea vreme, în Onix stăpânea regele Oberon, atâta doar că vicleanul acela, cu pete de bătrânețe pe față, avea peste nouăzeci de ani și era cu un picior în groapă. N-avea copii, iar zvonuri despre un război se auzeau la tot pasul. Oberon nădăjduise ca unul dintre frații lui să-i ia locul pe tron. Însă ticălosul izbutise să trăiască mai mult decât ei.

Îi povestisem lui Oberon despre tărâmul din care mă trăgeam și, cu ajutorul Luminii Fermecate, izbutisem să-i dovedesc că

spusesem adevărul. Îi dezvăluisem câte eram dispus să jertfesc ca să-mi răstorn tatăl de pe tron și să-l ucid. Deși nu-i cerusem regelui din Onix decât un adăpost bun pentru poporul meu, el îmi oferise chiar regatul lui. Îmi spusese că eram un prinț cu drepturi depline și că venise vremea să devin rege. Trei luni mai târziu, Oberon murise, iar apoi eu le spusesem tuturor supușilor din regat că eram fiul lui din flori.

Unul dintre puținele lucruri de preț pe care le învățasem de la tatăl meu era să-mi fac doar unul sau doi aliați pe care să mă pot bizui cu adevărat. Dacă aveai prea mulți aliați, era de așteptat ca vreunul dintre ei să te trădeze. Dacă aceștia erau prea puțini, n-aveai pe cine să te bizui. Spre lauda moștenitoarei lui Eryx, Amelia, care era cu mult mai strălucită decât tatăl ei, Peridotul și Onixul încheiaseră o asemenea alianță.

Cu vreo opt ani în urmă, pe vremea când Amelia avea doar nouăsprezece ani, îl chemase pe tânărul rege al Onixului în Golful Sirenei, fără ca măcar să-i ceară voie tatălui ei. Amelia arătase foarte limpede toate pricinile din care regatele noastre aveau o însemnătate de netăgăduit unul pentru celălalt, de la vecinătate până la deosebirea dintre recoltele noastre. Iată cum luaseră naștere o alianță și o prietenie. Iar eu îmi dezvăluisem obârșia de Fermecat abia câțiva ani mai târziu.

Citrinul era următoarea – și ultima – strădanie a mea în privința alierii cu alt regat din Evendell. După ce îi cunoscusem pe Broderick și pe Isolde și-mi dădusem seama că-și aveau secretele lor, le împărtășisem nădejdea

mea de a elibera Tărâmul Fermecaților, iar ei nu se împotriviseră. La urma urmei, era un tărâm despre care știau de zeci de ani, pe când eu aflasem despre Regatul de Citrin de mult mai puțin timp.

Abia atunci avusesem de ce să le făgăduiesc regelui și reginei o căsătorie cu Sera, după ce ea avea să ajungă la vârsta măritișului, și astfel să pecetluiesc o alianță rodnică între cele două regate în anii ce aveau să vie. Isolde era o regină înțeleaptă. Știa că dacă izbuteam să-mi nimicesc tatăl, fiica ei ajungea stăpână într-o bună zi și peste Tărâmul Fermecat. Iar dacă nu izbuteam... ei bine, eu aveam să fiu osândit la moarte, iar văduva mea putea să se mărite cu oricine își dorea. Târgul era unul cinstit.

Sau așa ar fi fost dacă aș fi dus lucrurile până la capăt. Dar aruncasem o privire la micuța Sera, care avea doar treisprezece ani la acea vreme, și-mi dădusem seama că eu și Isolde înțelegeam foarte diferit ce însemna „vârsta măritișului".

Poate că din pricina silei față de gândul de a mă însura cu o copilă, a unui simțământ de cinste sau a unei hotărâri luate la repezeală, mi-am luat vorba înapoi în privința căsătoriei și am părăsit orașul înainte de săvârșirea ceremoniei.

Uitându-mă acum la Isolde, tot ce-mi venea în minte era chipul ei înlăcrimat din acea seară de iarnă, biciuită de șfichiuirile vântului, când, la malul mării, își îmbrățișase fiica îndurerată și strigase cât o țineau plămânii că n-aveam să mai pun în veci piciorul în regatul lor.

Și iată-mă acum, la șase ani după aceea, făcând tocmai lucrul de la care fusesem oprit.

– Ai dreptate, am izbutit eu să îngaim. Arwen e Fermecata pomenită în profeție. Iar taina asta nu trebuie să treacă niciodată dincolo de pereții încăperii în care ne aflăm acum. Cine mai știe despre Arwen?

– Doar eu, Isolde și cel mai de seamă sfetnic al nostru, maestrul Aled, răspunse Broderick. El a auzit de vindecătoarea ce se adăpostise în Fortăreața Umbrelor acum câteva luni. Niște iscoade ne-au povestit că ea semăna cu femeia care s-a dezlănțuit într-o izbucnire nimicitoare de putere în Golful Sirenei. Apoi, noi trei am pus laolaltă toate frânturile din poveste.

Mi-am frecat tâmplele.

– Ea e la adăpost în Citrin, mă liniști Broderick. Nu suntem niște neghiobi, Kane. Pricepem foarte bine ce e în joc. Dar în afară de a-i da adăpost fetei, nu putem să te ajutăm. Ne-am străduit din greu să ne ferim regatul de primejdii. Să ne ferim de războaiele fără de noimă ale muritorilor.

– Știți prea bine că aici nu vorbim doar de muritori.

Plin de hotărâre, am făcut un pas în față. Străjerul din spatele lui Isolde își ridică sabia și o scăpărare de lumină albăstruie dansă prin încăpere.

„Mermagia."

Mai puternică decât oțelul, acea strălucire azurie putea să-mi spintece capul cât ai clipi.

Mi-am încleștat pumnii.

– Chiar și așa, nu putem să te ajutăm, spuse Broderick.

Străjerul se trase îndărăt, ca un câine ce pierduse urma prăzii.

În ciuda glasului adânc al lui Broderick, vorbele lui abia dacă se auziră prin încăperea scânteietoare și pustie. Ce ins liniștit! M-am întrebat dacă își pierduse vreodată cumpătul.

M-am întors spre Isolde. Trebuia să găsesc o cale s-o înduplec.

– N-am putut să-i fac asta Serei! am recunoscut eu, iar apoi, înainte ca regina să poată să-mi curme vorba, am adăugat: Știu, știu prea bine ce vrei să spui: că ești mama ei, că știi ce e bine pentru ea, dar gândul de a o face soția mea… De a zămisli un moștenitor cu ea… Era doar o *copilă*!

– Așa încerci să ne înduplecă să te ajutăm? Certându-ne pentru felul în care ne-am crescut fiica? Pentru cum am ales s-o măritățm?

Bine. Trebuia s-o iau altfel.

Nici nu apucasem să-i împărtășesc lui Griffin acest ultim plan de salvare. Oftatul lui mâhnit m-ar fi doborât din picioare.

– Isolde, dacă îl nimicim pe tatăl meu și biruim în război, cineva o să trebuiască să urce pe tronul Lumerei. Eu sunt regele de drept, dar o să abdic ca să rămân în Onix, fiindcă regatul ăsta a devenit căminul meu.

Isolde nu spuse nimic. Își încrucișă mâinile în poală și strâmbă din nas. Nu mi-am dat seama dacă ăsta era un semn bun sau nu.

– Lumerienii o să jure credință doar unui stăpân Fermecat, dar o soață muritoare ar ajuta nespus de mult la unirea dintre neamuri. Mai ales după strădania tatălui meu de a făuri un neam numai al Fermecaților cu sânge pur. Ajutați-mă și vă făgăduiesc pe ce am mai sfânt că o să urc pe tron un Fermecat vrednic de Sera!

După un răstimp îndelungat, în care tot ce am auzit era inima care îmi bubuia în urechi, Isolde își plecă ușor capul spre soțul ei și vorbi, mai mult cu el decât cu mine:

– Nu vrem ca Lazarus să pună stăpânire pe Evendell și să-l nimicească, așa cum a făcut cu Lumera.

Am simțit că inima începea să mi se zbată în piept...

– Dar...

Iar apoi se prăvăli în mine precum un porumbel din înaltul cerului.

– Nu putem să-ți dăm nici mermagia, nici oștile. N-o să-mi las supușii să plece la război și să se jertfească în lupta cu ostașii Fermecați. În schimbul făgăduielii de a o mărita cu Sera cu viitorul rege Fermecat, le putem da adăpost bărbaților și femeilor care au sosit azi împreună cu tine. Însă trebuie să faci legământ că n-o să verși *nici o* picătură de sânge pe nisipul Citrinului. Nu uita cât de bine te cunoaștem, rege Ravenwood! Să nu-ți treacă prin minte să folosești Lumina Fermecată, să te prefaci în dragon sau să ne pui în primejdie poporul!

– Am priceput.

– Dacă faci un singur pas greșit, tu și toți călătorii de pe acea corabie o să fiți azvârliți în mare, șuieră Isolde.

Palatul din Orașul de Azur mi se părea din cale-afară de împopoțonat, fiind garnisit peste tot cu nestemate, dar ceva dinăuntrul lui îmi plăcea la nebunie... mărețele săli de baie îmbrăcate în marmură.

Străjerii lui Isolde mă duseră în aceeași încăpere în care eram găzduit la fiecare venire a

mea în capitală. Scăldat în razele soarelui, cu un pat pe care erau întinse așternuturi mătăsoase, locul acela avea o priveliște minunată, care dădea spre străzile alburii ale orașului și spre strălucirea oceanului clocotitor din depărtare.

În încăperea de baie, dincolo de albie, se afla locul de îmbăiere. Era ca un fel de dulap făcut din gresie lucioasă de culoarea smaraldului și în care curgea o ploicică fierbinte.

Mi-am scos pantalonii și tunica, murdare după atâta vreme petrecută pe corabie, iar apoi mi-am azvârlit hainele în coșul de rufe, cu mai multă putere decât ar fi fost nevoie. Oglinda îmi arătă o priveliște jalnică. Un chip prea uscățiv, pământiu și aspru. Cu fire răzlețe în barbă. Ochi adânciți în orbite. Chiar nu trebuia să-mi mai înec amarul în atâtea butelci de whisky.

Am dat drumul la apă și am lăsat-o să curgă din tavan până când aerul din cabină se făcu jilav și lipicios. Am pășit înăuntru și mi-am frecat fiecare părticică din trup până când m-am simțit curat ca lacrima.

După ce am isprăvit, am mai zăbovit sub răpăiala fierbinte a apei și m-am sprijinit cu mâinile de plăcile de gresie din fața mea. Mărgeluțe calde îmi picurau printre degetele răsfirate. Un șuvoi necontenit de apă mi se revărsa peste creștet și peste ceafă. M-am străduit să nu-mi las gândurile să rătăcească aiurea.

Îmi trebuia niște apă mai fierbinte.

Asta avea să mă ajute.

Am răsucit mânerul până când am simțit că apa era de-a dreptul clocotită.

Apoi tot am făcut-o să curgă tot mai fierbinte, până când pielea mi se înroși mai ceva ca a

unui nou-născut.

Degeaba! Tot nu puteam să-mi iau gândul de la Arwen.

Amânasem clipa asta zile întregi. La ce simțăminte nutrea ea acum față de mine, mi se părea prea necuviincios, prea josnic să mă descarc în timp ce mă uitam la ea cu ochii minții. Știind cum mă purtasem cu ea.

Dar aveam nevoie de acea clipă de descărcare. Mai ales după făgăduielile deșarte pe care i le făcusem lui Isolde. Chiar dacă ieșeam biruitor din războiul ăsta blestemat, tot rămâneam cu o bătaie de cap dacă n-o măritam pe Sera cu cine știe ce nobil Fermecat. Nici nu puteam să-mi închipui cine ar fi fost în stare să stăpânească peste Lumera dacă izbândeam. Nu-mi lăsasem niciodată gândurile să zboare atât de departe. Nimicirea lui Lazarus însemna că Arwen avea să...

Mi-am înfipt pumnul încleștat în peretele alunecos. Gresia se crăpă și sfărâmăturile îmi alunecară la picioare.

Nu puteam să mă avânt în înaltul cerului sub forma mea de dragon, așa cum făceam ori de câte ori mă simțeam atât de tulburat.

Zeii știau prea bine că n-aveam să mă culc în veci cu nici o altă femeie.

Și... o visam. În fiecare noapte. Arwen îmi pătrunsese nu numai în gândurile pe care le aveam în stare de trezie, ci și pe cele de peste noapte. Îmi pierdusem orice urmă de nădejde. Era de-a dreptul înjositor să mă simt mai încordat ca o strună după ce fusesem mistuit de dorință luni și luni de zile, fără s-o pot face a mea.

Aveam să-mi îngădui să mă mai gândesc la ea o singură dată. Doar de astă dată.

Mi-am cuprins mădularul în palmă şi am început să mă frec cu mişcări înfrigurate. În minte îmi năvăli priveliştea sânilor ei plini, mai mari decât palma mea, cu sfârcuri trandafirii, precum şi şoldurile ei zvelte, arcuite, buzele şi limba umede. M-am gândit la cum ar fi fost dacă le-aş fi simţit dezmierdarea. Am încercat să-mi închipui că ea încă mai jinduia după mine, că mă călărea, că se zvârcolea deasupra mea, implorându-mă s-o pătrund mai tare, s-o înalţ dincolo de culmile plăcerii. M-am gândit la miezul ei alunecos şi umflat, care mă primea înăuntru. La mâinile ei lacome, care mă mângâiau, implorându-mă să-i dau tot mai mult şi *mai mult*! Mi-am înteţit mişcările mâinii, sprijinind-mă cu cealaltă de plăcile umede de gresie, ca să rămân în picioare, iar apoi m-am descărcat năvalnic, rostindu-i numele.

Mă cuprinse o ruşine care era chiar mai aprigă decât dorinţa. Îmi era silă de mine.

M-am clătit şi mi-am înfăşurat un ştergar în jurul şoldurilor. Avea să fie ultima oară când mai făceam una ca asta. Fusese o descătuşare de dragul vremurilor trecute.

Da, aşa ceva avea o oarecare noimă.

Din fericire, bătaia care se auzi în uşă îmi abătu mintea de la gândurile mele înfrigurate.

„O, de-ar fi cineva care să-mi tragă un pumn în faţă!"

Am deschis şi am fost întâmpinat de chipul nepăsător al lui Griffin.

– Cât pe ce..., am îngăimat ca pentru mine.

El îmi aruncă o privire curioasă. Apoi se așeză în fața vetrei, într-un jilț acoperit cu o blană gălbuie de miel, și luă în mână o scoică sidefie de pe masa de alături.

– M-am întâlnit adineauri cu maestrul Aled! spuse, întorcându-se spre mine și privindu-mă cu ochi scânteietori. S-ar putea să avem o portiță de intrare la Crawford.

Am ridicat din sprâncene. În sfârșit, niște vești bune.

– Chiar așa?

– Aici, în Orașul de Azur. Astă-seară.

– Grozav!

M-am așezat în jilțul din fața celui al lui Griffin.

Acesta din urmă se uită la mine cu ochi iscoditori și izbucni într-un râset neașteptat.

– Pari dărâmat!

– Mă simt foarte bine.

– Nu te pizmuiesc defel, mormăi el, făcând semn spre fața mea. Zici că ți-a dat careva cu o secure în cap!

– Vai, îți mulțumesc!

Pesemne că prietenul meu n-avea să sufere niciodată de pe urma unei sorți jalnice precum era a mea. Nu credeam că Griffin avea să cunoască vreodată un simțământ precum dragostea. Nici nu avusese de la cine să învețe. Crescuse într-un cămin mai lipsit de simțăminte decât al meu.

– În orice caz, era prea bună pentru tine, spuse el cu glas lipsit de orice veselie.

– Știu.

– N-am de gând să vorbesc despre simțăminte cu tine.

– Știu și asta, am mormăit eu.

Mi-am lăsat capul pe spate și am văzut că pe tavan era dăltuit un desen care închipuia niște valuri.

– Bun, spuse Griffin.

– Regele și regina ne dau voie să rămânem aici.

– Un alt lucru bun.

– A trebuit să le făgăduiesc că, dacă izbândim, o s-o mărit pe Sera cu cel care urcă pe tronul Lumerei.

– Asta nu mai e chiar atât de bine.

Am zâmbit.

– Și cine o să se urce pe tron? întrebă Griffin. Tu?

Mi-am ridicat capul şi am văzut un licăr de veselie în ochii lui.

– Bineînțeles că nu. Ce-ai zice să fii tu acela?

Licărul se stinse dintr-odată, fiind înlocuit de un dispreț nimicitor.

– Atunci, ne mai gândim. Cum facem să ajungem la Crawford?

– E gazda unei mici adunări de prieteni în seara asta. Putem să ne ducem acolo împreună cu prințul.

Griffin își lăsă capul în jos, cu ochii ațintiți la scoica pe care o ținea în mâini.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce-mi ascunzi?

– N-ai voie să-l măcelăreşti pe Crawford... decât după ce punem mâna pe sabie.

– Bine, am încuviințat eu.

– Aled mi-a spus că nemernicul de Crawford adună fete Mer. Regele și regina n-au știut nimic despre asta decât după ce el a apucat să vândă vreo treizeci. Fete *tinere*.

Amărăciunea făcu să-mi zvâcnească stomacul. Crawford merita deja o bătaie soră cu moartea pentru că amăgise și jecmănise atâta lume. Iar acum chiar merita să moară.

– De ce nu l-au întemnițat?! De ce nu l-au judecat pentru fărădelegile lui?!

Griffin părea cuprins de aceeași furie cumplită ca și mine.

– N-au destule dovezi. La rangul de care se bucură în oraș, n-au vrut să se pripească. Unul dintre prietenii lui buni a fost scos drept țap ispășitor. Isolde și Broderick l-au spânzurat în piața publică. N-a fost cine știe ce mare pedeapsă, dacă e să mă întrebi pe mine.

Tatăl lui Griffin fusese comandant în oastea tatălui meu și cel mai fioros bărbat din câți întâlnisem vreodată, iar mama lui avusese o fire chiar mai rece decât cea a soțului ei. În lumea lui Griffin, spânzurătoarea era o moarte grabnică și vrednică de cinste. Aproape un soi de onoare care i se făcea osânditului.

M-am ridicat, împroșcând jilțul cu picături de apă.

– Câtă vreme suntem în oraș, o să încercăm să aflăm tot ce putem despre sabie. Apoi o să le facem o favoare lui Isolde și lui Broderick, scăpându-i de niște inși care sunt pleava supușilor din regat.

Griffin se ridică și el.

– Kane…

– Unde ne vedem cu Crawford?

El scoase un oftat plin de năduf.

– Asta *e* partea veselă a întregii povești!

CAPITOLUL 7

ARWEN

Nu izbuteam deloc să alerg pe plajă. Păşeam stângaci, simţindu-mi cizmele prea grele în amestecul jilav de nisip şi de apă de mare. Cosiţa mi se despletise, iar cârlionţii uzi de sudoare mi se lipeau de gât şi de frunte. Mi se părea că-mi sângerau plămânii din pricina ostenelii. Îmi tremurau picioarele. Simţeam un fel de arsură surdă şi străpungătoare în fiecare muşchi, în încheieturi şi în glezne.

Cu toate astea, în inimă îmi stăruia acel gol, acea uitare mută.

Gândul mă înspăimânta mai mult decât voiam să recunosc. Gândul că – pentru prima oară în viaţa mea – nu-mi mai găseam alinarea în aerul sărat pe care-l trăgeam în piept sau în mişcările repetate ale braţelor.

Iar picioarele mele... încălţările care se afundau în nisip...

Dintr-odată, m-am împleticit, m-am oprit şi mi-am smuls cizmele una după alta, de parcă ele ar fi fost izvorul întregii suferinţe din viaţa mea. Ticăloasele de încălţări peticite, cu talpa roasă, parcă îmi râseră în nas de pe nisipul auriu, pârjolit de soare, al ţărmului Oraşului de Azur.

Le-am privit lung, simţind cum îmi ardea faţa. Nu mai aveam aer.

Cizmele astea îmi purtaseră paşii prin Pădurea Umbrelor. Cu ele oprisem loviturile lui Dagan pe câmpurile din Fortăreaţa Umbrelor.

Cu ele urcasem și coborâsem treptele care duceau la bibliotecă, pe vremea când mă vedeam cu Mari.

Cizmele astea stătuseră lipite ore în șir de zidul rece al unei temnițe, în așteptarea unui somn binecuvântat care să se îndure de mine și să mă cufunde în uitare, iar apoi le aruncasem într-un colț ca să mă cuibăresc lângă trupul cald al lui Kane. Cu ele fusesem încălțată în ziua în care o ținusem în brațe pe mama, ce își dădea ultima suflare.

Inima îmi zvâcni în clipa în care le-am înșfăcat și le-am azvârlit în ocean cu toată puterea de care mai eram în stare.

Desenând un arc subțiratic și alburiu, cizmele zburară prin aer, după care, cu un sunet gingaș de stropi, își pierdură urma în străfundurile oceanului, la mare depărtare de țărm.

Mi-am privit mâinile.

Erau la fel... roșii și umflate, fiindcă alergasem sub razele dogoritoare ale soarelui.

Dar...

Simțisem ceva.

Și mă înspăimântase puterea pe care o avusesem în acea clipă. Parcă îmi sfârâia pe sub piele...

– Orice ce ți-ar fi făcut acele încălțări, nu mă îndoiesc că ai avut pricini temeinice ca să le osândești la moarte!

La auzul acelui glas care parcă era țesut din raze de soare, m-am răsucit pe călcâie și l-am zărit pe Fedrik. În spatele lui, dincolo de plajă, se ițea un sătuc în culori blânde, iar pâlcurile de copaci de dincolo de case erau împestrițate cu pete portocalii. Nu-mi dădeam seama cât de

departe ajunsesem alergând. Era limpede că nu ne mai aflam în apropierea portului.

Am făcut o plecăciune. Fedrik dădu din mână, nepăsător, iar apoi veni la mine.

– Trebuie să aflu neapărat! spuse el, arătând cu bărbia spre golful cu apă sticloasă din spatele meu, a cărui liniște nu era tulburată decât de legănarea înspumată a oceanului pe nisipul umed. De ce ai făcut asta?

– A fost o jertfă, am mărturisit eu.

– Pesemne că o jertfă trebuincioasă. Și cred că acele încălțări au fost mândre să te slujească! spuse el, aruncându-mi un zâmbet care parcă umbri soarele de pe cer. Dar ia spune-mi, te... ascunzi?

Cu câteva ore în urmă, prințul plecase de la scurta întâlnire de pe treptele palatului anume ca să-l ocolească pe Kane. Iar acum se afla aici, la mare depărtare de inima orașului, singur cu mine pe plajă.

– De ce m-aș ascunde?

– De regele Ravenwood. M-am gândit că...

Fedrik zâmbi din nou. Împărțea zâmbete luminoase în stânga și-n dreapta de parcă ar fi fost zaharicale. În privința asta, se deosebea de Kane ca de la cer la pământ. De fapt, se deosebea de Kane în toate privințele.

– Aveam nevoie de o pricină ca să scap de îndeletnicirile mele politice, adăugă Fedrik. Viața e mult prea scurtă ca să ne pierdem vremea cu necioplițiți ca el, nu?

N-am răspuns. Picioarele îmi erau reci și simțeam mâncărimi de la nisipul umed care începea să mi se usuce pe glezne.

– Lady Arwen, pot să te...

– Ar fi mai bine să mă întorc. Pesemne că surioara mea mă caută.

– Bineînțeles, se învoi prințul, cu o urmă de veselie în glas. Bucură-te de ședereа ta în oraș!

Broboane de sudoare mi se adunau la tâmple și apoi îmi alunecau de-o parte și de alta a feței, în timp ce mă furișam în odaia din palat pe care aveam s-o împart peste noapte cu Ryder și cu Leigh. M-am șters la gură și, în locul umezelii de deasupra buzei de sus, am simțit răceala din aer.

Odaia m-a întâmpinat cu mireasma sărată a oceanului, care se strecura prin ferestrele deschise. Perdelele subțiri fluturau în adierea vântului. În acel iatac măreț, rotund, fuseseră puse două paturi – unul pentru Ryder, iar altul pentru mine și Leigh. Balconul de marmură dădea spre niște conace minunat de frumoase, în spatele cărora se zăreau munți presărați cu chiparoși.

Colorată în albăstrui și alburiu mai închis sau mai deschis și având în mijloc o masă mare de lemn, încăperea era împodobită cu mari scoici argintii și cu sticlă de mare brăzdată de tot felul de linii întortocheate. Mici podoabe de preț, foarte frumoase, licăreau pretutindeni.

Însă am dat cu ochii de o podoabă care trona pe masă și care nu fusese acolo înainte să plec ca să alerg pe plajă.

Un mic mănunchi de flori, legat cu un șnur.

Am ridicat snopul firav și am adulmecat mireasma florilor. Rozmarin, ambrozie și maci portocalii. După ce citisem de o sută de ori cartea numită *Plantele din Evendell*, știam că

ambrozia însemna harul Pietrelor, iar macii însemnau alinare sau părere de rău.

Mamei i-ar fi plăcut foarte mult culorile și parfumul primăvăratic al florilor. Le-ar fi pus într-un vas de sticlă pe care l-ar fi așezat pe masă, iar apoi mi-ar fi vorbit în fiecare zi despre cât de frumos înfloreau.

Mi-am dorit să azvârl snopul pe ferestrele acelea mari și să ajungă pe acoperișul de țiglă al vreunei căsuțe.

Sub flori era vârât un bilețel scris cu cerneală neagră pe pergament. Literele erau citețe, desenate de mâna unui bărbat. Am citit:

Draga mea fetișcană, îmi pare atât de rău! Pentru tot.

„Ce nemernic!"

Încă o minciună gogonată, spusă de un ticălos prefăcut.

– Leigh! am strigat eu spre sala de baie, dar un clipocit îmi dădu de înțeles că surioara mea era afundată în albie. Știu că tu l-ai ajutat să facă asta!

– Nu te aud! îmi răspunse ea. Și nu, nu l-am ajutat!

Am zdrobit florile în pumn și am lăsat rămășițele pe masa de lemn de culoare deschisă. Leigh n-avea decât să se ducă la noul ei aliat și să-i spună ce se întâmplase.

Câteva minute mai târziu, Mari intră în iatac cu pas domol. Era îmbrăcată cu o cămașă verde-albăstruie, brodată, și cu una dintre fustele largi de bumbac despre care îmi închipuiam că făceau parte din îmbrăcămintea

pe care obișnuiau s-o poarte locuitorii acelui regat al mării.

– Mergem? a întrebat Mari.

Nedumerită, am ridicat dintr-o sprânceană.

– Te întrebam dacă mergem să vedem orașul! N-am fost niciodată împreună într-un loc plăcut. Pun rămășag că nici tu n-ai mai văzut un astfel de oraș.

– Am avut o zi lungă. Ca să-ți spun drept, am avut câteva săptămâni lungi. Abia aștept să mă odihnesc.

M-am uitat cu jind la așternuturile înfoiate de pe pat și la pernele pufoase. Mă îmbiau să-mi înec amarul în alinarea iute și nestrămutată a somnului. Nici măcar gândul că Leigh avea să se foiască toată noaptea de pe o parte pe alta nu știrbea cu nimic farmecul unui somn bun.

– Oricum, nu trebuie să plecăm mâine în zori? am întrebat.

– Umblă vorba că regele Kane i-a înduplecat pe Broderick și pe Isolde să ne lase să rămânem aici.

Iată un mic semn de milostivire. Leigh și Ryder aveau să fie la adăpost. Puteau să rămână aici și să se ferească de războiul ce urma. Kane consimțise, poate, s-o ia de soție pe Sera. Prințesa era acum mai mare de vârstă și foarte frumoasă. Fără îndoială că cei doi aveau să fie nespus de fericiți împreună.

Un mincinos și o prințesă.

– Haide, Arwen! Ce-ai zice ca măcar să luăm împreună masa de seară? Apoi te întorci și dormi câte zile vrei tu.

Chiar îmi doream să văd orașul, dar totul ar fi fost zadarnic, fiindcă aș fi văzut și mi-ar fi

plăcut niște lucruri de care n-aveam să mă mai bucur în viitor.

– Nu știu ce să zic, am răspuns, trecându-mi degetele prin coada împletită.

– Nu-i de ajuns să rămâi în viață, Arwen! Trebuie să mai și *trăiești*. Nu vreau să te supăr, dar află că eu… cred cu tărie în asta.

– Arwen, să știi că Mari are dreptate! Du-te cu ea! răsună strigătul înăbușit al lui Leigh prin ușa sălii de baie.

După întâlnirea mea cu prințul, mă gândisem să mă duc la infirmeria palatului ca să simt o clipă mirosul plantelor de leac… un iz care odinioară mă însenina și-mi limpezea mintea.

Dar nu puteam să-mi silesc picioarele ostenite să străbată întregul palat. Mă simțeam atât de… vlăguită.

Poate că Mari și Leigh aveau dreptate. Pesemne că ieșirea m-ar fi ajutat să-mi mai domolesc gândurile negre.

– Bine. Dar nu facem decât să luăm masa de seară, da?

Zâmbetul lui Mari aproape că mă răsplăti pentru osteneala pe care aveam să mi-o dau.

CAPITOLUL 8

ARWEN

M-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, căutând din răsputeri să nu țin seama de simțămintele pe care mi le trezea chipul meu din oglinda

scânteietoare, încrustată cu perle. Fața aceea se deosebea într-un fel ciudat de strălucirea oglinzii. Sub ochi mi se desenau cearcăne jalnice, atât de adânci, încât ai fi zis că cineva mă snopise în bătaie. De multe, multe ori. Iar obrajii, la rândul lor, îmi erau trași, palizi, sfrijiți.

La vremea la care m-am încumetat să mă întâlnesc cu Mari pe treptele palatului, deja se înserase.

Marinarii își ancorau corăbiile în port, după care, ținând de braț femei îmbrăcate în frumoase veșminte de sărbătoare, prindeau să se plimbe agale prin inima orașului, îndreptându-se spre locurile în care aveau să cineze. Cei de pe aici erau mai frumoși decât toți cei pe care îi văzusem în Chihlimbar sau Onix. Chiar și în Peridot. Nimic nu părea să-i tulbure. Păreau binecuvântați cu o seninătate molcomă, de parcă soarele și apa puțin sărată de prin părțile lor ar fi fost de ajuns ca fiecare zi să merite trăită cu vârf și îndesat și ca orice li s-ar fi întâmplat, cu bune sau cu rele, să nu aibă prea mare însemnătate.

Eu și Mari am hoinărit prin oraș în pas de plimbare. Nu-mi dădusem seama până acum ce mare fericire era să nu fii nevoit să lupți mereu ca să rămâi în viață. Fiecare colțișor înverzit prin care ajungeam ne ducea la o mică piață rotundă sau pătrată, scăldată în luminile trandafirii și aurii ale amurgului. Peste tot vedeam vase de lut, frunze înmiresmate de lămâiță și de mentă, pomi în care creșteau grepfruturi de un roșu ca de rubin.

Pe lângă fiecare tavernă sau cârciumă – cele mai multe dintre ele aflându-se în clădiri

năpădite de vrejuri strălucitoare de flori-de-hârtie, care păreau să aibă o lumină a lor – se auzea zvon de lăută și se simțeau miresme de usturoi, pătrunjel și cimbru. Câteva coridoare înguste duceau spre țărmul oceanului, dezvăluind privirii vălurelele liniștite din port, la fel cum mâneca unei rochii alunecând de pe umăr le-ar fi dezvăluit o priveliște ațâțătoare unor ochi încărcați de dorință.

Câtă vreme am rătăcit fără țintă prin labirintul de străduțe, pe lângă noi au trecut nenumărate calești. Îți atrăgeau privirea nu doar prin incrustațiile aurite, șlefuite cu iscusință, precum și prin alte părți scânteietoare – fiecare balama și spiță având podoabe mai strălucitoare decât nestematele purtate la gât de cele mai multe femei din nobilime –, dar și prin faptul că nu erau trase de cai. Păreau mai degrabă să se miște de unele singure, urnite de mermagia despre care ne povestise Kane, adică de o lumină albăstruie, un fel de putere ce învârtea roțile așa cum ar fi făcut-o magia unei vrăjitoare.

Zăreai prin tot orașul frânturi din acele raze albăstrui, strălucitoare. Fărâme ici și colo, dar acum, când le căutam cu luare-aminte, am văzut felinare în care scăpăra acea flacără albastră, iar apoi câte o licărire verde-albăstruie la o căruță ce părea să se împingă singură. Orașul era mai mare și mai înaintat decât orice cunoscusem până acum, dar aici nu vedeai cai, fântâni sau apeducte. Era limpede că puterea mării, care despărțea Citrinul de celelalte tărâmuri, făcea mai multe decât să ocrotească regatul.

În cele din urmă, Mari hotărî să intrăm într-o mică tavernă plină de lume, unde se serveau fructe de mare. Mă trase după ea, luându-mă din fața unei prăvălii mirosind a mucegai, ticsită cu nenumărate cărți care, fără îndoială, abia așteptau să fie citite.

Pesemne că prietena mea murea de foame.

Cârciumarul, un jupân cherchelit, cu prea mulți mușterii și fără prea multe ajutoare, ne așeză la o masă dintr-un pridvor acoperit cu iederă, de unde se vedeau marea și portul pustiu, scăldat în razele apusului. Cât ai bate din palme, am cerut să ni se aducă atât de multă mâncare, încât abia dacă a încăput pe măsuța noastră, pe care ardea o lumânare albă. Aveam acum în față paste cu cerneală de sepie, stridii fripte și roșii de grădină coapte. Cu toatele aveau culori cum nu mai văzuserăm niciodată – auriu, verde-deschis și trandafiriu –, la festin fiind apoi adăugat și un minunat pește fript, care încă ne mai privea cu ochii lui bulbucați, servit pe un platou făcut dintr-o scoică uriașă.

Mai târziu, îmboldite de aburii vinului, am mai cerut să ni se aducă mâncare. Brânzeturi de un alb lăptos, sfeclă rubinie și pâine. Aceasta din urmă își lăsa grăsimea sărată pe degetele mele de fiecare dată când rupeam câte un colțișor ca să-mi șterg din farfurie chiar și ultima picătură de sosuri colorate.

Simțeam că dădeam pe afară de cât mâncasem.

– Dacă ar putea să mă vadă tata în clipa asta..., mormăi Mari, îndesându-și în gură o ultimă bucată de pâine de casă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Să te vadă cum mănânci pește și pâine ca o spartă?

Mari zâmbi și-și mângâie odorul pe care-l purta la gât.

– Nu, dacă m-ar vedea cu amuleta! Mi-a spus mereu că aveam să fiu o vrăjitoare la fel de iscusită ca mama. Cum ea n-a mai apucat să mă învețe nimic, iar el știa atât de puține despre strămoșii ei, nu mi s-a ivit prilejul să-i arăt că avusese dreptate. Dar Briar e cea mai mare vrăjitoare din toate timpurile, așa că, poate, e chiar mai bine să mă folosesc de amuleta ei, decât de strămoșii mei. Totuși, legătura cu strămoșii mă face să mă simt mai aproape de mama. Îmi dau seama cât de ciudat sună spusele mele.

– Nu, nu sună deloc ciudat, am murmurat eu, sorbind din vinul de portocale.

Îi simțeam înțepătura pe limbă, iar mintea amorțită de la câteva pocale făcea să mi se pară mai puțin apăsător acel schimb de vorbe de care mă ferisem până acum. Știam cum te simțeai atunci când oamenii cei mai dragi îți ascundeau adevărul. Mai ales dacă avuseseră nenumărate prilejuri să fie sinceri cu tine.

Ar fi trebuit să-i mărturisesc totul. Acum era clipa potrivită. Dar ea era atât de... *fericită*! Mai mult decât atât, în sfârșit, *în sfârșit*, nu ni se mai întâmpla nimic cu adevărat îngrozitor. Cel puțin, nu lui Mari. De ce să-i răpesc încrederea? Pesemne că avea să-și dea seama singură cât de curând. Mintea ei era de-a dreptul strălucită...

Mi-am îngropat în adâncul inimii simțământul de vinovăție și m-am mulțumit să spun:

– Doar să fii cu băgare de seamă!

Mari clătină din cap și-și umplu gura cu o bucată de pește alb, bine friptă.

– La ce să fiu cu băgare de seamă? Amuleta e o binecuvântare, nu un blestem. În fragedă tinerețe, n-am putut niciodată să fac parte dintr-o adunare a vrăjitoarelor, iar acum pot.

– Cum vine asta?

– Lumina Fermecată își trage puterea din elementele naturii, nu? Chiar din pământ și din aer, iar apoi iese prin degetele tale. Cu magia, lucrurile nu stau așa, fiindcă aceasta nu e un izvor de putere, un soi de fluid pe care să-l poți atinge sau vreun elixir ce poate fi scurs de undeva și apoi furat. Magia e un har, dat de obârșia unei vrăjitoare. Cu cât au fost mai puternici strămoșii ei, cu atât mai mari îi sunt puterile magice. Întrunirile vrăjitoarelor au mare putere pentru că ființele astea își trag necontenit puterea una de la cealaltă.

Am încercat să iau aminte la ce spunea Mari, dar vinul începuse să-mi cam îngreuneze mintea. Văzându-mi nedumerirea zugrăvită pe față, prietena mea scoase un oftat și veni mai aproape de mine.

– Ia gândește-te: Lumina Fermecată e ca un vas în care se adună ploaia. Poți să ai prea multă în timpul unei furtuni năprasnice, sau abia dacă ai o picătură într-un loc uscat. Deosebirea e dată de puterea, simțămintele și starea ta sufletească. Poți să iei apa aceea de ploaie din vas, s-o torni într-o butelcă și s-o pui la păstrare, s-o dai la schimb sau s-o bei, și așa mai departe. E ca o merinde care sălășluiește în tine. Iar după ce ai folosit apa pe care ai adunat-o, trebuie să aștepți să mai plouă ca să umpli iarăși vasul. Cu magia mea e ca și cum ai cânta

la lăută. E un har pe care-l șlefuiești. Pot să mă simt sleită de puteri, bineînțeles, dar magia nu mi se isprăvește niciodată și o să cânt mai bine dacă la lăută au cântat și mama mea, și bunica, și străbunica. Iar dacă îmi trag puterea de la alte vrăjitoare și de la strămoșii lor, nu mai sunt doar o cântăreață, ci un întreg alai de muzicanți.

Am clătinat din cap.

– De unde știi toate astea?

Mari scoase un pufnet.

– Chiar că te-ai cherchelit de-a binelea!

Avea dreptate. De când îi povestisem despre Fermecați, cu trei săptămâni în urmă, pesemne că-și petrecuse fiecare clipă ca să învețe și să stea de vorbă despre asta cu toți cei care binevoiau s-o ia în seamă.

Poate că amuleta chiar avea putere. Ce să știe Kane? Iar eu oricum eram stoarsă de vlagă și nu mai puteam să mă sfădesc.

– Chiar nu mai găsești timp să-ți cercetezi strămoșii? Să-ți șlefuiești harul fără să te folosești de amuletă? Poate că o să izbutești să înveți meșteșugul puțin câte puțin, în loc să te bizui atât de mult pe…

– Arwen, de ce aș alege să fac lucrurile mai greoi și mai anevoie, dacă deja am o legătură cu Briar Creighton? Oricare altă vrăjitoare ar face la fel ca mine.

M-a năpădit un simțământ de neliniște. Uleiurile și oțeturile de la cină îmi bolborosiră în stomac și m-am foit pe scaun, stingherită.

– Vrăjitoria n-are cum să fie floare la ureche. Trebuie să înveți și e de la sine înțeles că poți să faci și greșeli. E nevoie de asta. E firesc. E…

– Cred că așa ceva își spun mai ales vrăjitorii care fac multe greșeli, mormăi Mari cu un aer nepăsător, vânând, cu ultimele bucăți de pâine, rămășițele de fructe de mare. Lasă asta, tu spune-mi de ce nu mi-ai povestit încă despre prinț? întrebă ea, aruncându-mi o privire strengărească.

– De unde știi despre prinț?

– Am auzit niște cleveteli de palat care zic că v-ați petrecut *câteva clipe* între patru ochi.

Numai Mari putea să fi ajuns în Orașul de Azur de câteva ceasuri și să știe deja mai multe lucruri decât localnicii.

Mi-am băut restul de vin înțepător din pocal și am încercat să-mi amintesc ce întrebare îmi pusese ea.

– N-am nimic de zis. L-am întâlnit din întâmplare, în timp ce alergam pe țărmul oceanului. E foarte chipeș.

– Roșești cumva?!

– Nu prea cred, am răspuns eu, simțind cum vinul îmi clocotea în vine și-mi făcea obrajii să ardă. Și ce dacă ne-am petrecut *câteva clipe* între patru ochi?

– Se spune că între voi e un soi de încordare și că, ori de câte ori vă atingeți, se simte o descărcare de putere.

Vorbele ei nu mă duseră cu gândul decât la Kane. Mi-am ridicat pocalul, dar apoi mi-am dat seama că era gol și l-am pus înapoi pe masă.

– Dar tu, Mari, știi că Griffin se holbează la tine de fiecare dată când ești prin preajmă?

– Da, știu, răspunse ea, pufnind și dându-și părul peste umăr. Ce băiat simțitor și drăgăstos!

– Că bine zici! am adeverit, rostind acele vorbe mai apăsat decât mi-aș fi dorit. Cu toții

sunt niște nemernici, nu-i așa?

Mari băgă de seamă că mă înnegurasem și sorbi o gură zdravănă de vin. Apoi încercă, fără sorți de izbândă, să-i facă semn cârciumarului să-i mai toarne în pocal.

– Nu lăsa ca un mincinos să te facă să-ți pierzi încrederea în toți bărbații, murmură ea.

După aceea, văzând că jupânul tocmai dădea fuga la bucătărie, prietena mea pufni și începu să mormăie, uitându-se țintă la pocalul ei, până când îl umplu ochi cu vin de portocale.

– Mari, am șoptit eu, aplecându-mă mai aproape, asta nu înseamnă să furi?

Am aruncat o privire de jur împrejur.

Vinul acela trebuia să fi fost șterpelit de undeva. Bineînțeles, pocalele de pe una dintre mesele strălucitoare din stânga noastră se goliră, iar ale noastre se umplură din nou, în vreme ce mesenii gălăgioși stăteau la povești cu prietenii lor.

– Nu-i nimic, spuse Mari, sorbind prelung din vin. Nici n-au băgat de seamă.

Licoarea ce-mi susură pe limbă avu darul de a mă umple de un simțământ de recunoștință, ceea ce mă făcu să dau uitării gândurile mele virtuoase.

– Așadar, tu spui că Kane e un mincinos, dar îi faci potiuni ca să se trezească din mahmureală și bei cot la cot cu el și cu prietenii lui?

Mari se încordă.

– Ne-am apropiat în timpul călătoriei pe mare. Dar, dacă vrei, sunt gata să nu mai vorbesc în veci cu el.

– Nu ți-aș cere niciodată una ca asta. Vreau să ai și alți prieteni după ce eu o să…

Trebuia să mă astâmpăr. Îmi dădeam seama ce apăsător era să mă ai prin preajmă.

– Hei, orice s-ar întâmpla, nimeni n-o să-ți ia locul! mă certă Mari cu glas aspru.

Am clipit ca să-mi domolesc arsura din ochi.

Mari țâțâi din buze.

– Nu poți să gândești în felul ăsta!

– De ce nu? E adevărul gol-goluț!

– Lupta nu se sfârșește decât atunci când nu mai ai nici o nădejde să birui. Dintre noi două, nu ești tu cea care vede mereu jumătatea plină a pocalului?

Am izbucnit în râs... adică într-un pufnet încărcat de amărăciune, care arăta limpede că mă cherchelisem.

– N-am cum să mă lupt cu soarta, așa că de ce să-mi mai dau silința? Nu ți se pare că, gândind astfel, văd jumătatea plină a pocalului?

Mari clătină din cap, fără ca pe fața ei să se citească vreo urmă de veselie. Ai fi zis că vorbele mele o jigniseră.

– Cum poți să spui asta? Nu trebuie să te dai bătută! Chiar ai aflat un lucru îngrozitor în ceea ce privește soarta ta.

Am oftat.

– Asta e.

– Te-ai mai gândit la ce ți-am zis?

Pe corabie, Mari îmi spusese că era gata să facă cercetări în privința adevăraților mei părinți. Ea se gândise că, de vreme ce povestea mea nu mai era un secret, ar fi putut să-i ceară lui Dagan s-o ajute să găsească niște scrieri despre Fermecați.

Asta, dacă aveam să ne mai întoarcem vreodată în Fortăreața Umbrelor și să-l revedem.

– Nu știu ce rost ar mai avea, am răspuns eu, îmbufnată.

Mă împăcasem de mulți ani cu gândul că n-aveam să-mi cunosc niciodată tatăl. Acum nădăjduiam să pot face la fel și în privința mamei. Oricine ar fi fost adevărații mei părinți, era limpede că ei nu mă doriseră. Sau, mai rău, că avuseseră pricini întemeiate să mă părăsească, deși nu voiseră s-o facă. Iar acum…

Ei bine, asta nu mai avea nici o însemnătate în clipa de față, nu-i așa?

– Dacă tot veni vorba de Fermecați, află că prințul știe despre Tărâmul Fermecat. Și știe cine e Kane.

– Ce lucru de mirare! strigă Mari, făcând ochii mari. Mă întreb dacă o știi și restul familiei regale. Broderick și Isolde au vrut să-și mărite fata cu Kane. Poate că a fost o mișcare politică… astfel încât să pună stăpânire și pe Evendell, și pe Tărâmul Fermecat.

La cât de necruțătoare era regina Isolde, asta nu m-ar fi mirat. Pesemne că prețuia puterea la fel de mult cum prețuia mândria fiică-sii.

– Poate că o să-l întreb pe prinț, am spus eu, ridicându-mi bărbia.

– Cred că ar trebui, murmură Mari, zâmbind larg.

Preț de o clipă, amândouă ne-am sorbit în liniște vinul șterpelit, ascultând forfota din cârciumă – trilurile blânde ale unui flaut, clinchetul de pocale și sporovăiala mușteriilor voioși. La mică depărtare de pridvorul în care ne aflam, locuitorii Orașului de Azur râdeau și trăncăneau, preumblându-se agale pe caldarâmul cald și bucurându-se de priveliștea acelor frânturi de lumină azurie. În depărtare,

valurile neostoite se spărgeau molcom de țărmul cufundat în tăcere.

– Aşadar, ce urmează să facem? am întrebat eu în cele din urmă, frecându-mi stomacul plîn.

Slavă Pietrelor că rochia subțire de bumbac mă învăluia în niște falduri largi. Mi-aș fi dat duhul într-una strânsă pe trup.

– Bănuiesc că trebuie să ne întoarcem la palat şi să mergem la culcare. Am zis că luăm doar masa de seară..., răspunse Mari, zâmbind cu gura până la urechi şi cu privirea luminată de un licăr de neastâmpăr.

Mi-am lipit buzele de marginea pocalului ca să-mi înăbuş râsul. Vinul îmi amorțise mintea şi picioarele, în timp ce oraşul forfotea de viață în jurul meu. Mi-am dorit să mă cufund în acel freamăt. Să fiu altcineva, măcar pentru o seară.

Mari avusese dreptate: ieşirea noastră în lume mă ajutase, chiar dacă doar un pic, aşa cum ar fi făcut-o o oblojeală oarecare, pusă peste o rană deschisă.

– Nu, nici gând! M-ai înduplecat, sunt gata de aventură! Încotro?

– La dans! Ori vrei să mergem altundeva şi să mâncăm ceva dulce? Sau poate chiar amândouă!

Prietena mea se ridică şi mă apucă de mână, lăsând un pumn de monede pe masă, iar apoi am prins să străbatem o străduță îngustă, mărginită de ghivece în care erau sădiți lămâi.

Seara, mulțimea de lume de pe străzi făcea mare hărmălaie. Localnicii intrau şi ieşeau în şi din prăvălii şi taverne, ducând în mâini coşulețe pline cu butelci de vin, lumânări şi fructe.

Eu și Mari ne-am plimbat în pas cu ei prin niște prăvălii pline de dulciuri – mâncasem prea mult ca să mă mai uit măcar la bunătăți – și prin altele înțesate cu tot soiul de lucruri de piele, care miroseau a pin și a citrice. Orașul de Azur era un loc mai plin de viață, mai zgomotos și înzestrat cu mai multă *vigoare* decât oricare dintre cele pe care le văzusem în viața mea.

Cotind pe o străduță cu caldarâm alburiu, luminată în străfulgerări unduioase de mermagia felinarelor, am auzit zvon de tobe și de instrumente cu strune.

– Pe aici! mă îndemnă Mari.

Prietena mea mă trase după ea și mă făcu să intru într-o tavernă plină de căldură și de zarvă veselă. Am dat acolo peste o învălmășeală de petrecăreți zgomotoși, care dansau și cântau de parcă ar fi fost sub puterea unei vrăji. Mari mi-a croit drum prin mulțime înainte să mai apuc să spun ceva.

Adieri de vanilie și de lămâie se luptau cu aburii deși de sudoare și de băutură vărsată pe jos. Dar ritmul muzicii puse stăpânire pe șoldurile și pe picioarele mele, făcându-mi trupul să se legene și mintea să mi se limpezească. Era ca și atunci când alergam… cu cât dansam mai mult, cu atât puteam să gândesc mai puțin sau să-mi fac griji. Numai că de data asta muzica armonioasă, din ce în ce mai tare, izbuti să înăbușe totul înăuntrul meu.

Sunetul strunelor îmi amuți gândurile, iar versurile bardului îmi umplură hăul din suflet. Bărbați chipeși, cu pieptul strălucitor și cu părul asudat, lipit de frunte, mă învârteau și mă lăsau pe spate, aclamându-mă și bătând din

palme ca să mă mișc mai voluptuos, să-mi unduiesc trupul, să mă rotesc în loc ca să-i încânt... Iar eu le-am ascultat îndemnurile. M-am lăsat prinsă în iureșul petrecerii ceasuri de-a rândul, până târziu după miezul nopții, până când timpul parcă încetini într-un căscat fremătător, până când părul mi se prefăcu într-o claie umedă în jurul feței, rochia mi se rupse, iar picioarele doar că nu-mi urlau de durere.

Totuși, nu m-am oprit din dansat.

Era minunat să-mi simt picioarele umflate. Am dănțuit şi am strălucit în lumina torțelor din sală, cântând tot felul de cântece din bătrâni pe care le cunoşteam şi de balade de care n-aveam habar, până când plămânii începură să-mi ardă. Să strige la mine. Să mă implore să le dau o clipă de răgaz.

Dar n-am putut să mă opresc. M-am lăsat în voia sunetelor săltărețe ale muzicii, a ritmului ei, a freamătului care se auzea din port, unde apa oceanului scăpăra sub razele lunii. Îmi doream să fiu una cu toate astea. Nu voiam să mai plec de acolo.

– Sunt frântă de osteneală, nu mai pot să fac un pas! strigă Mari, acoperind bătăile tobei.

– Nu, haide să mai stăm!

– Ce-ai spus?! țipă ea, cu obrajii rumeni și strălucind de sudoare.

– Nu vreau să mă întorc la palat! am strigat din nou.

– Mai vrei să mănânci ceva?

„Să dea naiba-n Pietre!"

– Haide! strigă Mari.

Ea m-a tras spre ieșire, strecurându-se prin îmbulzeala de bărbați şi de femei care se chinuiau să se apropie de mijlocul sălii, să se

cufunde mai adânc în mulțime și să devină una cu toți ceilalți, ca un mare întreg.

Am ieșit cu pași împleticiți și am ajuns pe strada aproape pustie. Rochia îmi era udă leoarcă și mi se lipea pe trup. Mi-am ridicat părul de pe ceafă, ca să mă răcoresc.

– A fost grozav! am mărturisit. Am urechile înfundate, de parcă aș fi sub apă.

– Și eu, bolborosi Mari.

I se împleticea limba în gură de la câtă bere băuse în timpul dansului, în timp ce trupul și mintea mea de Fermecată se dezmeticiseră din beție mult prea repede.

– Să mergem acasă! am îndemnat-o pe Mari, luând-o de mijloc și încercând s-o îndrept spre palat.

– Dar gustărica?

– Tu te auzi ce spui? Cred că e trecut de miezul nopții. O mai fi ceva deschis?

– Cum să nu, Arwen! Suntem în Orașul de Azur!

– O spui de parcă n-ai fi ajuns aici abia azi.

– Haide să găsim pe undeva o budincă de lămâie!

Acestea fiind spuse, Mari se eliberă din strânsoarea mea și începu să meargă pe stradă cu pași poticniți, după care se grăbi să deschidă ușa celei mai apropiate taverne.

– O, slavă Pietrelor! am strigat eu, oftând și icnind de ușurare, după care m-am descălțat de sandale.

M-am simțit nemaipomenit de ușurată în clipa în care tălpile mele umflate s-au atins de dalele reci, care erau murdare și minunate deopotrivă.

Taverna aceea liniștită nu se asemăna nicidecum cu locul gălăgios din care tocmai plecaserăm. Aici se aflau doar doi mușterii, un bărbat și o femeie, care își șopteau vorbe dulci, așezați la o masă din colțul sălii și luminați de flacăra pâlpâitoare a unei lumânări ce se topea cu repeziciune. Un cârciumar singuratic stătea îndărătul tejghelei. Mari se cocoțase deja pe un taburet în fața lui și se înfrupta dintr-o budincă de lămâie cremoasă.

M-am așezat lângă ea.

– Ești bucuroasă?

– Sunt în al nouălea cer, răspunse prietena mea, cu gura plină.

– Ce vrei să-ți dau, frumoaso? întrebă cârciumarul, care părea că abia mai putea să-și țină ochii deschiși.

Era limpede că se străduia din răsputeri să stea treaz la ora asta târzie din noapte.

– Vreau și eu budinca pe care a cerut-o ea.

Am arătat-o cu degetul pe Mari, care se chinuia să-și lingă de pe braț o bucățică ce-i alunecase spre cot.

– Lasă-mă să te ajut! Vino mai aproape! am îndemnat-o eu.

– *Să nu îndrăznești!* răsună în tavernă un glas bărbătesc, plin de jale.

Cârciumarul rămase cu capul plecat. Glasul acela bubuitor se auzise de undeva dindărătul lui. M-am uitat la repezeală prin sală, dar nu vedeam pe nimeni în afară de cei doi îndrăgostiți, care își ridicaseră privirea, înfricoșați.

Glasul strigă din nou:

– *Te implor, te rog... nu face asta!*

Ochii lui Mari îi întâlniră pe ai mei, plini de îngrijorare.

– Stai liniștită. Rămâi aici.

– Nu rămân nicăieri! răspunse ea, albindu-se la față. Ar trebui s-o luăm la sănătoasa! adăugă, ridicându-se valvârtej de pe scaun și înșfăcând budinca rămasă. Haide, repede!

– *Te rog! Fac orice!*

M-am răsucit din nou. În sfârșit, inima începu să-mi bată ușurel în piept.

– *Te rog!*

În clipa aceea am văzut ușa din spatele cârciumarului, care, fiind vopsită în același verde-salvie ca și restul peretelui, era greu de deslușit dacă nu te uitai cu tot dinadinsul. N-am mai stat pe gânduri și, dintr-o mișcare, am sărit iute peste tejghea, abia strecurându-mă printre butelci și feliuțe de lămâie.

– N-ai voie acolo, domniță…

Cârciumarul încercă să-mi taie calea, dar l-am ocolit, croindu-mi drum spre locul din care venea acel glas gâtuit de spaimă.

– Arwen! țipă Mari.

– *Nu!* imploră glasul, înnebunit.

– *Știi că astea-s rânduielile!*

Recunoșteam acel glas catifelat?

Am deschis ușa cu o bufnitură, pregătindu-mă sufletește pentru ce era mai rău.

CAPITOLUL 9

ARWEN

Mă așteptasem să dau peste orice în miez de noapte, în odaia întunecoasă din spatele tavernei, mai puțin peste Kane, Griffin, Ryder și prințul Fedrik jucând un joc de noroc, învăluiți într-un nor de fum și într-un iz de rachiu.

Mi-a luat o clipă să-mi obișnuiesc ochii cu flacăra plăpândă a lumânărilor. În încăpere se afla o falnică masă ovală de lemn de mahon, cu o margine ușor înălțată, astfel încât monedele sau cărțile de joc să nu alunece de pe tăblie. Aceasta din urmă, acoperită cu o țesătură verde-închis, era plină ochi cu pocale de tot felul. Unele aveau înăuntru o licoare chihlimbarie, iar altele erau goale, dar cu urme de bătură rubinii. În acea încăpere nu se vedea nici urmă de ferestre sau de ceasornice. N-aveai cum să-ți dai seama câte ceasuri se scurseseră sau câte monede fuseseră pierdute la joc. În afară de o ușă lăturalnică și cufundată în umbre, bogatele lambriuri de lemn de nuc de pe pereți erau împestrițate doar de licăriri de lumină tulbure.

Cât despre fum… tot locul era plin de negura venită de la țigările de foi ale bărbaților. Aceștia pufăiau norișori diafani, cufundând într-o ceață groasă strălucirea lumânărilor și înțepându-mi nările cu izul lor puternic.

– Arwen?!

Ryder părea chiar mai uluit decât mine.

Cârciumarul cel istovit se apropie valvârtej de mine, cruțându-mă de la a mai bâigui un răspuns fâstâcit.

– Să-mi fie cu iertare, Lord Switch, se smiorcăi el către bărbatul vânjos așezat în capătul îndepărtat al mesei. M-am străduit s-o opresc, vă jur, dar a sărit peste teighea!

Kane chicoti, dar rămase cu ochii ațintiți la cărțile lui. Oare îmi aruncase măcar o privire de când intrasem?

– Nu-i nimic. Femeile frumoase sunt oricând binevenite la jocul meu!

Lordul Switch, care trebuia să fi fost cel ce trăgea sforile pe acolo sau stăpânul tavernei, îmi aruncă un zâmbet neobrăzat, care nu-mi trezi defel simțămintele pe care și le dorea. Era un bărbat îndesat, voinic și mătăhălos, cu o barbă neagră, țepoasă, dinți de un alb scăpărător și haine frumoase, iscusit croite. Își lăsă ochii mici, strălucitori ca niște monede și acoperiți de sprâncene stufoase, să cutreiere peste trupul meu cu netulburată luare-aminte.

Mi-am înăbușit un icnet, întrucât încă mai încercam să-mi domolesc bătăile nebunești ale inimii.

În cele din urmă, Kane își ridică din cărțile de joc ochii plini de o curiozitate plictisită și urmări privirea bărbatului până când ajunse la mine.

Abia atunci mi-am simțit obrajii cuprinși de flăcări. Eram asudată până la piele, cu picioarele bășicate și murdare, cu părul zburlit din pricina nesfârșitelor ore de dans... Pesemne că arătam groaznic. Simțeam cum mă mâncau degetele să-mi îndes pe după urechi șuvițele răvășite.

– Ce cauți aici? întrebă Ryder.

M-am întors spre fratele meu, care tocmai scotea pe gură un nor gros de fum.

– Ar trebui să-ți pun și eu aceeași întrebare. Trebuia să ai grijă pe Leigh!

De ce eram eu mereu cea silită să aibă grijă de surioara noastră? Furia clocotea în mine. De ce

Ryder putea să joace jocuri de noroc, să-și facă de cap și să *trăiască*, în timp ce eu trebuia să...

– Stai liniștită! E cu Barney. Pesemne că acum salvează niște cățeluși sau ceva de felul ăsta.

Înainte să-mi pierd cumpătul, Fedrik se aplecă în față.

– Seară bună, Lady Arwen!

Cu ceva întârziere, am făcut o plecăciune.

– Alteța Voastră!

– Nu-i nevoie de asemenea politețuri. Nu după cele întâmplate de dimineață.

– Fedrik, atunci, am încuviințat eu.

– Ce s-a întâmplat de dimineață?

Glasul lui Kane era nepăsător, dar ceva se aprinsese în ochii lui ca de argint.

– M-am întâlnit cu vindecătoarea ta chiar în clipa în care ea își oferea cizmele drept ofrandă mării.

– A fost o pedeapsă binemeritată! am spus eu în glumă.

Pe fața lui Kane nu se văzu nici urmă de zâmbet, dar Fedrik nu-l luă în seamă.

– Arăți minunat! Cum ai aflat de jocul nostru de cărți?

Obrajii mi se îmbujorară și mai tare.

– Tocmai mâncam ceva dulce după dans și... mi s-a părut că am auzit pe cineva care striga după ajutor.

Griffin își ridică privirea din cărți.

– „Mâncam"... Care „noi"?

– L-ai auzit pe nătărăul ăsta! spuse Kane, smucindu-și bărbia și arătând spre un bărbat atât de uscățiv, încât aproape că nici nu-l zărisem îndărătul celorlalți. Nu-i place deloc să piardă! Nu-i așa, Trevyn?

Insul cel uscățiv clătină din cap cu mâhnire.

– Îți vin eu de hac la jocul următor, frumușelule!

Kane ridică dintr-o sprânceană.

– Oare?

Griffin se aplecă în față și mă privi cu luare-aminte.

– Arwen, care *noi*?

Am dat să răspund, dar bărbatul de lângă Trevyn scoase un chicot puternic.

– Dacă nu-ți ia Trevyn jumate din gologani la jocul următor, ți-i iau eu!

Cel care vorbise și care avea un nas borcănat ca un mâner de ușă îl lovi pe Kane pe spate, rânjind.

Râsul lui Kane aduse mai degrabă cu un geamăt de durere.

– Iar domnul de aici este Rhett, mormăi el, iar apoi se întoarse spre insul așezat în capul mesei, care tocmai făcea cărțile.

– Crawford, iat-o pe vindecătoarea mea, Lady Arwen! Ryder e fratele ei.

L-am salutat și i-am aruncat un zâmbet prevăzător.

Crawford se răsuci spre Ryder, cu un rânjet amenințător pe buze.

– Ce bătaie de cap să ai o soră care arată precum domnița, nu?

Eu și Ryder ne-am strâmbat de silă.

– Păi…

Am dat să plec.

– O seară frumoasă, domnilor!

– Lady Arwen! strigă prințul Fedrik. Bădărănia lui Crawford nu trebuie să-ți strice seara. Veșmintele făcute după datina Regatului de Citrin îți vin atât de bine, încât prietenul nostru a fost orbit de asta.

Am simțit cum căldura prinse să-mi urce de-a lungul gâtului și, deși nu voiam să rămân, mi-am trecut mâna peste pânzeturile albe și subțiri ale rochiei și am mulțumit în șoaptă.

La auzul vorbelor mele, pe chipul aurit de soare al lui Fedrik se ivi un zâmbet.

– Ba cred că noi toți ar trebui să-ți mulțumim.

Kane își trânti cărțile pe masă.

– Eu mă retrag!

Se ridică în picioare, iar jilțul lui zgârie cu zgomot podeaua de lemn.

– Lady Arwen, putem să stăm de vorbă o clipă?

– Ce se petrece aici? răsună glasul cântător al lui Mari de cealaltă parte a ușii.

Dintr-odată, Griffin se uită la mine mijind din ochi în chip primejdios.

– Luați-o de aici!

Am încruntat din sprâncene, plină de nedumerire. Inșii așezați în jurul mesei, care, cu toată ivirea mea neașteptată, își văzuseră de joc, se opriră și-i aruncară priviri încordate.

– Potolește-te, comandante! Doamnele pleacă, spuse Kane apropiindu-se de mine și luându-mă de mijloc cu blândețe, dar hotărât. Ia-o înainte, Lady Arwen!

Însă Mari dădu buzna pe ușă și apoi se trânti la masă, lângă Ryder, pe unul dintre cele două jilțuri rămase libere. Prietena mea mai avea un strop de budincă de lămâie pe cot, dar părea că se mai trezise puțin după ce mâncase.

– Ce jucați aici? Îmi place la nebunie să joc cărți!

Kane și Griffin gemură în același timp. Crawford își desfăță privirea cu fiecare mișcare

a lui Mari, de parcă ea ar fi fost un dar primit numai de el. Chiar asudată și plină de zahăr cu mireasmă de lămâie, Mari era nemaipomenit de frumoasă.

Griffin își încleștă falca. Parcă îi și auzeam dinții fărâmându-se.

– *Noi* nu jucăm nimic, vrăjitoareo! spuse el, țintuindu-mă cu o privire necruțătoare. Trebuie să plecați de aici! Acum!

– Sau poți să rămâi, Roșcato! îi spuse Ryder lui Mari, plin de nerăbdare. Te învăț eu să joci.

Ochii lui Mari străluciră, iar mie mi se adânci golul din stomac. Aproape că mă trezisem de-a binelea din beție, dar amorțeala prindea să se pogoare asupra mea precum o ceață, înnegurându-mi mintea. Patul bogat din odaia mea mă chema, ispititor, în brațele lui.

– De când ești atât de acru, comandante? întrebă Trevyn, sorbind din pocalul plin ochi cu bere și împrăștiind câteva picături pe fața de masă. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine!

– Adevăr grăiești, mormăi Crawford. Domnița asta pare mai puțin sfioasă decât cealaltă.

Deși ardeam de dorința să zâmbesc în zeflemea, n-am putut să nu mă uit cu pizmă la Mari. Prietena mea se bucura de noaptea vieții ei. Râsese din tot sufletul, băuse și era cât pe ce să joace cărți cu niște bărbați chipeși, înstăriți și fără nici o grijă pe lume. Deja duceam dorul clipelor de mai devreme, când mă cherchelisem și, pe deasupra, dansasem atât de mult încât făcusem bășici la tălpi.

Simțeam pe coaste mâna lui Kane ca pe o arsură înnebunitoare.

– Nu, Griffin are dreptate, ora de culcare a domniței ăsteia a trecut de multă vreme! spuse el, făcând semn spre mine și ridicând din umeri cu prefăcută amărăciune.

M-am simțit înjosită. Kane nu era paznicul meu.

– Ba eu cred că rămânem! am spus pe nepusă masă.

M-am eliberat din strânsoare, iar Kane mă sfredeli cu privirea. Asta fu de ajuns ca să-mi aprindă sângele în vine. Aproape că am scos un geamăt.

– *Arwen...*

– Rege Ravenwood, oare Lady Arwen nu-i destul de mare ca să hotărască singură când se duce la culcare? îi curmă vorba prințul Fedrik, iar eu mi-am înăbușit un zâmbet la gândul că salvatorul meu era tocmai prințul care-l disprețuia pe Kane. Nu ți-e frică să joci cu o femeie, nu? Făgăduiesc să nu râd de tine după ce o să-ți ia toți banii!

Trevyn și Rhett chicotiră, în timp ce Ryder o învăța deja pe Mari jocul de cărți. Fratele meu se opri din vorbit doar ca să șteargă cu un deget crema de lămâie de pe brațul ei dezgolit, iar Griffin strânse cărțile atât de tare între degetele lui mari, încât aș fi pus rămășag că le-a rupt.

– Bine. Dar mai întâi vreau să stau de vorbă cu tine între patru ochi, îmi spuse Kane, în ochii căruia se citea o poruncă ucigătoare, căreia n-am îndrăznit să mă împotrivesc.

– Bine, am îngânat eu.

Apoi am trecut pragul în urma făpturii lui falnice și am ieșit amândoi, oprindu-ne în sala cea mare.

CAPITOLUL 10

ARWEN

Taverna se închisese. Toate lumânările erau stinse, iar ușa de la intrare fusese încuiată. Firește, cei doi porumbei îndrăgostiți de mai devreme plecaseră, pesemne ca să se unească trup și suflet în taina iatacului lor. Mi-am ridicat privirea la Kane și mi s-a tăiat răsuflarea. Ca de fiecare dată, n-am mai putut să-mi iau ochii de la el. Părul negru, răvășit, nu se rânduia defel sub mâna pe care și-o trecea atât de des prin el, acea mână mare, mereu împodobită cu inele de argint, bărbătești, de preț, care se potriveau de minune cu ochii lui pătrunzători.

El îmi aruncă o privire scurtă, în care se citea aceeași sastiseală, dacă nu chiar o ușoară supărare, privire pe care ajunsesem s-o urăsc în Fortăreața Umbrelor.

– Dulciuri după cină și dans, zici? Cum a rămas cu poftirea pe care ți-am făcut-o?

– Avea cine să-mi țină tovărășie. Bărbații de prin partea locului dansează minunat. Sunt foarte *înfocați*.

Privirea lui Kane era aspră și scăpărătoare, dar chipul îi rămase încremenit.

– Iată ceva de-a dreptul aț**â**țător! spuse el, iar un astfel de dispreț mă uimi, făcu să-mi piară graiul și să nu pot să mă gândesc la un răspuns

usturător. Mă bucur că am stat de vorbă, dar acum e timpul să pleci!

– Ce ai cu mine? am șuierat. Eu și Mari nu putem să luăm parte la joculețul tău de băieți? Nu știam că Amelia e singura femeie cu care stai la masă!

După falca înțepenită a lui Kane, mi-am dat seama că el era pe cale să mă ocărască, dar în cele din urmă i se aprinse în ochi un licăr de veselie. Își trecu o mână peste față – un obicei care încă mai trezea simțăminte necuviincioase în mine – și răsuflă adânc ca să se liniștească.

– Ce-ar fi să ne întoarcem mai târziu la gelozia care te roade fiindcă îmi petrec vremea cu Amelia? Aș vrea să vorbim mai pe îndelete despre asta. Mâine-seară la cină, poate?

Am râs zeflemitor, mi-am dat ochii peste cap și pasămite chiar am pufnit – doar ca să-i arăt că nu-mi păsa de cererea lui. Dar el își reluă vorba de parcă n-aș fi făcut nimic:

– Oamenii ăștia sunt primejdioși. Crawford Switch nu e doar un simplu nobil din Citrin, ci și un tâlhar. Iar Rhett și Trevyn sunt măcelării pe care-i plătește ca să se ocupe de treburile lui murdare.

După ce-mi dădu acele lămuriri, fața i se mai se îmblânzi un pic.

– N-aș vrea ca tu și vrăjitoarea să stați prin preajma lor.

– Și tu de ce ești aici? Cum de ai ajuns să joci cărți cu niște borfași?

Zâmbetul lui deveni fioros.

– Păi, nu așa se poartă un monstru ca mine?

N-aveam de gând să-l învrednicesc cu un răspuns. Ar fi fost prea ușor.

Fălcile i se înclestară.

– Credem că Crawford s-ar putea să știe unde se află Sabia Soarelui. Insul ăsta e un fel de... culegător de rarități, care adună lucruri de preț. Partida de cărți a fost singura cale să ajungem la el fără să-i mâniem pe Broderick și pe Isolde, întrucât Crawford e un apropiat de-al lor.

– Ce caută Fedrik aici?

– Cățelușul tău ia parte la jocurile astea lună de lună, răspunse Kane, țâțâind din buze și potrivindu-și inelul de pe degetul mare. Păcătos năravl

Îmi dădusem ochii peste cap de atâtea ori, încât eram sleită de puteri și mă temeam că în curând aveam să rămân sașie.

– Și Ryder?

– Eu l-am poftit. Mi s-a părut că i-ar prinde bine câteva clipe de răgaz.

– L-ai adus aici doar ca să-l supui pe Griffin la cazne, nu?

– N-am ce-i face... Mă înveselește straşnic să-i văd geloși unul pe celălalt din pricina vrăjitoarei.

– Chiar că ești un monstru!

– Mi s-a mai spus, mormăi el, după care se apropie de mine, zâmbind strengărește. Iar acum ia-ți prietena cherchelită și dați fuga la palat!

Dar eu nu voiam să mă întorc acolo. Nu voiam să mă mai cufund într-un somn adânc preț de zile întregi. Sau să stau trează în pat, cu Leigh adormită alături, și să nu mă gândesc la nimic, ci să mă zvârcolesc de pe o parte pe alta, de parcă astfel aș fi putut să scap de golul acela lăuntric.

Nu, voiam să simt scânteia nespus de plăcută ce-mi învolbura sângele de fiecare dată când

Kane era supărat pe mine, de fiecare dată când mă sfredelea cu o privire mustrătoare sau cu una în care dospea o mânie abia ascunsă. Căldura ușoară și diafană pe care o simțeam în preajma lui Fedrik era ca o ploicică de vară pe lângă furtuna zguduitoare ce fremăta între mine și Kane. Trecuseră mai puțin de două zile de când începuserăm să vorbim din nou, iar asta deja mă răscolea grozav pe dinăuntru.

– Haide, Arwen! spuse el, luându-mă de încheietură cu blândețe, dar îndeajuns de hotărât ca să se simtă asprimea din strânsoarea lui.

Acea atingere îmi aprinse stele prin vine, făcându-le să freamăte. Să ardă. Pesemne că el îmi simțea pulsul întețindu-se.

– Ți-am spus să nu mă atingi!

M-am eliberat din strânsoare și m-am strecurat înapoi în sala de joc, care acum era și mai înecată în fumul țigărilor de foi.

– În sfârșit, te-ai hotărât să ni te alături? Am niște cărți grozave! spuse Trevyn țintuindu-mă cu privirea și ridicând din sprâncene.

– Da! am ciripit, așezându-mă. Joc și eu!

– Așa te vreau!

Mari bătu din palme.

După ce rămase o clipă îndărătul meu, nemișcat ca o stană de piatră, Kane se așeză din nou lângă comandantul lui.

– Banii pe masă, doamnelor, mormăi Rhett cu glas tărăgănat. Miza e de zece mii.

Am rămas cu gura căscată.

„Zece mii?!"

Trebuia să-mi fi dat seama că ăsta era un joc între niște inși care făceau parte din crema nobilimii și a familiei regale…

„La naiba, la naiba, la naiba!“

Am cotrobăit prin pungă și am descoperit câțiva firfirici rămași de la cină. Șaptesprezece, poate, sau cam așa ceva.

– Ăștia-s destui? am întrebat, încercând să-mi flutur genele ademenitor.

Văzându-mi mărunțișul, Rhett și Trevyn râseră cu gura până la urechi, dar fața înghețată a lui Crawford îmi făcu stomacul să se strângă.

Kane chicoti.

– Ei bine, a fost hazliu să te văd încercând, Lady Arwen!

Griffin oftă de ușurare.

– Vă împrumut cu mare plăcere pe amândouă. Kane a plătit datoriile fratelui tău, îmi spuse Fedrik.

Era mărinimos din parte-i, dar nu voiam să iau bani de la el. Nu după ce Kane îl numise *cățelușul* meu. N-aveam nevoie de ajutorul nici unuia dintre ei.

– Trebuie să mai fie vreun fel de a plăti, nu-i așa?

Crawford se uită la Rhett, iar apoi se întoarse spre mine și spre Mari.

– Singura cale ca s-o faceți e, de bună seamă, prea neruşinată pentru femei ca voi.

Am înghițit cu noduri.

– Pune-mă la încercare!

– Veșmintele tale, răspunse el, aruncându-mi un zâmbet mârșav.

M-a străbătut un fior la vederea acelei strâmbături și la auzul unor astfel de vorbe.

– Nimeni nu-și dorește să vadă așa ceva, gemu Ryder.

– Gata, rosti Kane cu glas ucigător de liniștit.

Apoi se ridică în picioare, făcând masa să se zguduie și să împroaște pe podea o ploaie de cioburi.

– Fii cu băgare de seamă, amice! se răsti Rhett.

M-am uitat la Kane. O furie necruțătoare îi clocotea în ochi. Nu-mi dădeam seama dacă se mâniase fiindcă nemernicul de Crawford se juca astfel cu mine, ori din pricina gândului că aș fi putut să mă dezgolesc în fața acelor bărbați, sau fiindcă se simțea atât de neputincios în clipa aceea, când nu era stăpân peste nimeni... nici peste mine, nici peste altcineva. Însă oricare ar fi fost pricina, eram *încântată*.

– Ne-am înțeles! am strigat, uimită de hotărârea din glasul meu.

– Vreau și eu! Să jucăm cărți pe dezbrăcatelea... Asta da desfătare! strigă și Mari, sughițând.

– Ce-ar fi ca tu să stai deoparte de data asta? i-am șoptit eu prietenei mele, astfel încât să mă audă doar ea.

Socoteam că era prea amețită ca să se joace cu focul.

– Ei, haide, Arwen, ție totul ți se pare de viață și de moarte! Nu ziceai tu că ar mai trebui să călcăm și strâmb din când în când?

– Voiam să spun că... Of, las-o baltă!

Rhett ne împărți cărțile. I-am aruncat o privire lui Griffin, ai cărui ochi de un verde-deschis îi sfredeliră pe ai mei. Fusese mai liniștit pe vremea când eram sub asediu.

Am ridicat din umeri. N-aveam nici o vină că Mari avea o fire atât de iute. Era destul de limpede că urma să se descurce de minune și

că, fără să-și scoată măcar un condur, avea să ne ia toți banii.

Tocmai descoperisem că, dintre toate lucrurile de pe continent, Mari era groaznică la unul singur. Poate că asta se întâmpla din pricina vinului de portocale, a berii și a zahărului care îi curgeau prin vine, însă prietena mea nu era în stare să joace la cacealma nici s-o tai. De fiecare dată când avea o mână aproape bună, o strălucire trandafirie i se răspândea pe obraji. Dacă avea o mână proastă, se încrunta la cărțile ei de parcă acestea ar fi vrut cu orice preț s-o mâhnească.

Eu nu eram chiar atât de nătăfleață ca ea, dar nici mai bine nu mă descurcam. Îmi pierdusem deja mărunțișul din pungă, cei doi conduri, un cercel și panglica de mătase albă cu care îmi legasem părul.

De la începutul partidei, Kane – care era un jucător desăvârșit și care conducea în clipa de față, câștigând peste jumătate din banii de pe masă, dar și cele mai multe dintre lucrurile mele și ale lui Mari – se mulțumise să se încrunte la mine în timp ce chipul îi rămăsese parcă dăltuit în oțel. Nu-mi păsa. Îmi plăcea să joc și gustam din plin trăirile furtunoase pricinuite de rămășaguri, la care se adăuga presimțirea fremătătoare a biruinței. Îmi plăcea să văd ochii acelor bărbați primejdioși ațintiți asupra mea, să simt fiorul lucrurilor neîngăduite. Mă simțeam cu atât mai bine cu cât vedeam furia și gelozia lui Kane ori de câte ori mai scoteam de pe mine câte un lucru ca să li-l dau celorlalți jucători hrăpăreți.

Rhett ne mai aduse un rând de băuturi. Am dat pe gât dintr-o răsuflare tăria amară și înțepătoare, după care am mai cerut încă un rând. La mâna pe care o jucam acum, doar Mari și Griffin rămăseseră în joc. El avea mult mai multe monede decât hainele care rămăseseră pe Mari. Acum alese să mărească miza și, ajuns la capătul răbdării, îi spuse prietenei mele:

– Ieși din joc!

– Dar am o mână strașnică! răspunse ea, zâmbind cu sfială.

– Judecând după fața ta, îmi dau seama că nu-i chiar așa.

– Nu te lua după el, păpușă! se băgă Rhett în vorbă, iar apoi, nu atât de încet pe cât și-ar fi dorit, mormăi spre Trevyn: Vreau să văd cum zboară cămașa aia de pe domniță…

Ryder îi aruncă o privire aprigă lui Rhett și se aplecă în față, ca s-o ferească pe Mari de privirile lor. Dar ea nici nu-i auzise, așa că se apucă să-și cerceteze cărțile, după care se uită și la cele cinci de pe masă.

Griffin se aplecă mai aproape de ea.

– Ai vrea să ieși din joc, te rog?

– Așteaptă și o să vezi! răspunse Mari, încă încercând să adune cărțile în gând.

De parcă și-ar fi dat seama că chiar *știa* ce făcea, ea zâmbi, fericită.

– Ei, joc la sec!

Fața lui Griffin împietri.

– Ce-ai zice să joci la sec punând la bătaie colierul tău cel frumos? mormăi Crawford, dus pe gânduri.

M-am întrebat dacă, fiind împătimit după lucruri rare și de preț, știa ceva despre bijuteria

lui Mari.

Pentru prima oară în toată noaptea aceea, zâmbetul lui Mari se stinse.

– *Nu!* răspunse ea iute.

Ceilalți jucători se foiră, într-o tăcere stânjenitoare.

– *Nu*, repetă ea cu glas mai mieros. Joc la sec punându-mi la bătaie cămașa.

Griffin căscă niște ochi mari cât monedele de pe masă.

– Ia-o ușurel, Roșcato! Chiar vrei să faci așa ceva? întrebă Ryder.

– Bineînțeles! răspunse Mari, arătându-și cărțile cu mândrie. Nu-i rău, așa-i?

La drept vorbind, cărțile erau chiar bune. Doi șeptari. Cu ceilalți de pe masă, avea trei cărți de un fel.

Ea își ridică privirea la Griffin, cu un licăr de provocare în ochi.

– Tu ce cărți ai, comandante?

Toată lumea din încăpere se întoarse spre ei. Până și Crawford părea vrăjit de sfada lor. Falca lui Griffin era încleștată, iar ochii verzi ca sticla îi scăpărară în clipa în care spuse, fără să se mai uite la cărți:

– M-ai bătut.

Își împinse ușurel teancul de monede spre ea și apoi strecură cărțile la loc în pachet.

Am ridicat dintr-o sprânceană și m-am uitat țintă la el.

Rhett gemu.

Mari chiui de bucurie şi răcni cât o țineau plămânii:

– Nu mă așteptam la asta!

– Bravo, Roșcato! spuse Ryder, cu un zâmbet în coltul gurii.

Kane mă privi în ochi. Se uită și la Griffin, iar apoi clătină ușor din cap, adeverindu-mi bănuielile. Comandantul nu avusese mâna cea mai mică.

– Unde e prințesa Amelia în noaptea asta? îl întrebă Fedrik pe Kane, sorbind apoi din pocalul cu bere.

„O, nu și el!"

– De unde să știu?

– Mi-am închipuit că sunteți...?

M-am chinuit să-mi întipăresc pe față un zâmbet prefăcut, în timp ce Rhett împărți un nou rând de cărți.

Dar gândurile mele o luară razna.

Kane răspunse scurt:

– Te-ai înșelat.

– Of, atunci e greșeala mea!

Prințul Fedrik aruncă o privire scurtă la cărțile lui, iar apoi le azvârli în mijlocul mesei și ieși din joc.

– O îndrăgești? întrebă Kane. M-am gândit că regele Eryx avea să facă târgul în privința nunții voastre de îndată ce punea piciorul în oraș.

– Mă rog..., murmură Fedrik, lăsându-se ușurel pe spătarul jilțului și dând la iveală o fâșie de piele de pe pântecul lui aurit de soare. Părinții mei și-au luat gândul de la căsătoriile aranjate. Din câte îmi amintesc, n-a ieșit prea bine ultima oară când au încercat.

Îi aruncă lui Kane un zâmbet slab.

– Și..., spuse el mai departe, ea pare cam... aprigă.

– E aprigă, am adeverit eu. Dar astfel își ocrotește regatul și poporul. E o stăpână de o sută de ori mai bună decât tatăl ei.

Kane ridică din sprâncene și-și aținti privirea la mine. Am dat ușor din umeri. Spusesem adevărul curat.

– Mai mult de-atât, prințesa asta e de o frumusețe răpitoare, îi spuse Crawford lui Fedrik. Ce noroc să ai o asemenea femeie! Eu n-aș mai lăsa-o niciodată din brațe.

– N-ar fi a *lui*, spuse Mari, iar eu mi-am amintit că prietena mea nu știa cât de primejdios era Crawford. Ar fi uniți prin căsătorie ca având *același* rang atât din naștere, cât și ca rege și regină.

Crawford îi aruncă lui Mari o privire curioasă, de parcă acum o vedea pentru prima oară în viața lui.

– Comandantul te-a numit *vrăjitoare* mai devreme pentru glasul ăsta care-ți zgârie urechile, sau tu chiar faci vrăji?

– E o vrăjitoare iscusită! se băgă Ryder în vorbă. Are o putere cum n-am mai văzut niciodată!

În ochii lui Mari se ivi o privire plină de căldură, dar apoi își dădu seama de gogomănia care îi scăpase fratelui meu și prinse să se uite stăruitor la cărțile ei.

– Ce știi tu despre asta, hoțule?! se răsti Griffin, străpungându-l cu privirea pe Ryder.

Nu știam dacă era furios din pricina ochilor dulci pe care și-i făceau, cu nevinovăție, Mari și Ryder, sau dacă chiar voia să tăinuiască harul lui Mari. Ori amândouă. Țțele încurcate ale jocului dintre ei începeau să-mi dea dureri de cap. Am mai tras o dușcă din băutura mea cu gust îngrozitor.

– Ai vrea s-o lași mai moale? pufni Ryder. Asta s-a întâmplat o dată!

– A furat de la tine? îl întrebă Crawford pe Griffin, cu vădită uimire.

– A furat de la *mine*, răspunse Kane, zâmbindu-i strâmb lui Ryder.

Fratele meu se foi în jilț, stingherit.

Privirea lui Crawford era acum lipsită de orice veselie.

– Eu am jupuit bărbați pentru mai puțin de-atât!

În aer plutea o încordare pe care ai fi putut s-o tai cu cuțitul. Nu mai auzeam decât sunet de monede și de cărți de joc.

– Începi să te descurci binișor, Arwen! schimbă vorba Fedrik, iar eu m-am bucurat de ușurința cu care o făcuse. Joci des, domniță?

Kane își goli pocalul dintr-o suflare și răspunse în locul meu:

– Nu. Nu e vreo destrăbălată ca tine, prințe!

Fedrik nu-l luă în seamă.

– Ce părere ai despre Orașul de Azur?

Am tras aer în piept ca să răspund, dar Kane îmi curmă vorba din nou:

– Nu cine știe ce.

– Regele vorbește mereu în locul tău? întrebă Fedrik cu glas voios.

– Nu! am răspuns eu și Kane într-un glas.

M-am uitat urât la el, străduindu-mă să-i tai limba cu puterea minții.

– Orașul tău e de o frumusețe care-ți taie răsuflarea, am izbutit să îngaim. N-am mai fost niciodată într-un asemenea loc.

– Păi, trebuie să-ți arăt cândva împrejurimile…

– Noi plecăm mâine, îi reteză vorba Kane.

M-am răsucit spre el.

– Chiar așa?

– Da, răspunse el, strâmbându-și buzele într-un rânjet încordat. Aici e prea cald pentru gustul meu.

– Ei bine, eu rămân.

– Tu ești *vindecătoarea* mea. O să faci ce zic eu.

Sângele începu să-mi clocotească în vine.

– Plusez! strigă Crawford, aruncând cincizeci de monede pe masă.

M-am uitat la cărțile mele. Două cupe. Alte două erau deja pe masă. Mai aveam nevoie doar de încă o carte pentru chintă de culoare.

– Și eu! am strigat, împingându-mi spre mijlocul mesei toți banii pe care-i câștigasem.

– Plusez! spuse Rhett, adăugând cel puțin o sută de monede.

Am rămas fără vorbe.

– Eu joc la sec.

– Cu ce? întrebă Crawford uitându-se cu ochi scăpărători la răscroiala tivită cu dantelă a rochiei mele.

Puteam să mă răzgândesc. Să le spun că mă înșelasem și să văd dacă mă lăsau în pace. Dar uitându-mă la fețele acelor pungași, mi-am dat seama cât de mult își doreau să mă vadă încolțită, iar asta nu făcu decât să-mi sporească hotărârea. Cutezanța.

Mi-am cercetat veșmintele din priviri. Nu puteam să mă dezbrac de rochie și să rămân dezgolită în fața lor. Nici n-aveam cămășuță sau pieptar, care nu se purtau în regatul ăsta. Îmi mai rămânea doar…

– Îmi pun la bătaie rufăria!

– Pentru nimic în lume! răbufni Kane.

Ultima oară când mai încercasem un asemenea simțământ mistuitor, răscolitor și

înflăcărat... fusesem în brațele lui. M-am lăsat pradă amintirilor.

– Eu nu sunt vreun bun de-al tău! Și nici rufăria mea nu e!

Ochii lui Crawford scânteiară de bucurie răutăcioasă.

– Nădăjduiesc că știi ce faci. Eu am ful de ași.

Acum chiar că aveam nevoie de acea cupă. Orice carte de cupă era nimerită. Rhett împărți și ultima carte.

„Să dea naiba-n Pietre!"

Era un patru de ghindă.

CAPITOLUL 11

KANE

Arwen se ridică în picioare, își strecură cu grație mâinile pe sub rochie și-și scoase rufăria de dantelă, după care o azvârli pe masă.

– Poftim! spuse ea.

Se așeză la loc, iar jilțul zgârie podeaua.

M-am mușcat de partea de dinăuntru a obrazului până când am simțit gust de sânge. N-ar fi trebuit ca o cârpă să trezească un asemenea iureș de simțăminte înăuntrul unui bărbat. Și totuși, o dorință amețitor de puternică îmi făcu sângele să clocotească. Nu puteam să mă uit la ceilalți, fiindcă n-aș fi izbutit să-mi stăpânesc furia.

– Arwen, obrăznicătură mică! strigă cu glas plin de veselie vrăjitoarea, dând apoi drumul

unui hohot de râs.

– N-aș fi zis că păpușica poate să dea dovadă de o asemenea cutezanță, mormăi Crawford, cu țigara de foi între buze.

Dar ochii îi licăreau de încântare. Mi-am dorit să i-i scot din găvane.

Neputând defel să mă preschimb în forma mea de dragon în Orașul de Azur, îmi era mult mai greu să-mi stăpânesc astfel de imbolduri. Ori de câte ori mă prefăceam în dragon, simțeam o eliberare care-mi zăgăzuia singurătatea, izbucnirile de mânie și toate celelalte porniri abraşe ale firii mele. Deși era nevoie de multă Lumină Fermecată ca să-mi iau înfățișarea de dragon, merita cu vârf și îndesat. Astfel, izbuteam să mai ocolesc împrejurările în care trebuia să-mi folosesc puterea pumnului.

„Trage aer în piept!"

Monedele lui Rhett zornăiră, puternica mireasmă dulceagă a romului lui Griffin îmi umplu nările, iar, lângă mine, fumul scos de țigara de foi cea groasă a lui Trevyn înceţoşa lumina lumânării.

Am măsurat-o pe Arwen din priviri, băgând de seamă îmbujorarea trandafirie a obrajilor și a nasului ei, buzele pline, întredeschise ca într-o șoaptă, ochii luminați de bucuria izbânzii și de mândrie, deși pierduse mâna aceea.

Se simțea… bine. Poate că era puțin înspăimântată. Dar îndrăzneață. Atrăgătoare. *Vie.*

Două săptămâni la rând o privisem pe Arwen hălăduind prin lume ca o vedenie, iar în noaptea asta se întorcea printre cei vii. Nu eram vreun nătâng care să se lase înșelat de chemarea

amăgitoare a dorinței, a băuturii și a primejdiei. Le fusesem pradă ani de-a rândul.

Fratele ei mormăi, plin de silă:

– N-o să-mi mai șterg niciodată priveliștea asta din minte.

Arwen izbucni în râs. Chiar *râse*. Trecuseră săptămâni de când nu mai auzisem acel tril limpede și melodios precum clopotele unui templu. Am simțit cum dulceața lui mi se revărsa prin tot trupul.

Nu eram ferit de nimic în preajma ei. Nici de zâmbetul fermecător atunci când era veselă, nici de căutăturile ucigătoare atunci când mă străpungea cu privirea. Zi de zi, aveam nevoie și de ultimul meu dram de Lumină Fermecată și de voință ca să nu mă prăbușesc în genunchi și să n-o implor să-mi curme suferința.

– Ai putea să-ți câștigi foarte bine traiul în anumite case de plăceri, fetișcano!

În cele din urmă, ea catadicsi să se uite la mine, dar o făcu doar ca să-mi arunce o privire mânioasă, iar eu am strâns din dinți, înăbușindu-mi un rânjet, după care m-am uitat din nou la cărțile mele.

O pereche deași. Minunat!

L-am iscodit cu privirea pe Crawford. Băuse toată noaptea, azvârlind cu monede în stânga și-n dreapta, iar acum tocmai își încrucișase pe piept brațele vânjoase, luându-și un aer gânditor. Cu câteva ceasuri mai devreme, îmi dădusem seama că făcea acea mișcare ori de câte ori avea o mână proastă. Era clipa pe care o așteptasem încă de când ne așezaserăm la masa de joc.

– Îmi pun toți banii la bătaie, am murmurat, împingând în mijlocul mesei stive grele de

monede și de veșminte femeiești.

– Eu plusez! răspunse Crawford, ai cărui ochi erau reci, deși o nerăbdare încordată i se aprinse în privire preț de o clipă, după care se întoarse spre Arwen, ultima rămasă în joc.

– Domnița ce zice?

Arwen își privi cărțile, gânditoare, iar apoi se uită la noi.

– Nu-mi mai rămâne decât rochia.

– Te-ai descurcat bine până acum! am spus, neputând să mă înfrânez, fiindcă era cel mai încântător lucru din viața mea să-i fac ochi dulci. O să-ți câștig înapoi rufăria de dantelă!

În ochi îi pâlpâi o sclipire aţâţătoare.

– Intru în joc!

– Arwen, o să fii goală, am bolborosit eu.

– Să dea naiba-n Pietre! se răsti Ryder, azvârlindu-și cărțile pe masă în semn că ieșea din joc.

– Dar nu-mi doresc doar banii tăi ca să mă dezbrac de ultima mea haină, îi spuse Arwen lui Crawford, fără să ne ia în seamă.

El ridică dintr-o sprânceană, amenințător.

– Tot ce vrea neînfricata domniță e al ei!

– Ce poți să-mi dăruiești?

– Rubine? Diamante? Spune-mi ce vrei! răspunse el cu glas ademenitor.

Crawford își lăsă privirea să lunece peste gâtul lui Arwen. Acum totul era doar o joacă pentru el.

– Păi, călătoresc alături de un rege, așa că n-am nevoie de alte nestemate, murmură ea, lovindu-se cu degetul peste buze, dusă pe gânduri. Poate că m-am înșelat în privința averii tale? Nădăjduiam să mă îmbii cu un lucru mai… ales.

Își privi cărțile, încruntată, așteptând. Se asemăna cu un vânător care întindea capcana și-și aștepta prada.

– Averea mea e nesfârșită. Ce ți-ar dori inimioara? Scrieri? Arme? Ceva mai… vânjos?

Arwen strâmbă din buze la auzul acelei ultime vorbe rostite de Crawford.

Aș fi putut să-l jupoi de viu în locul ăsta și în clipa de față. Să-i pricinuiesc atâta suferință câtă le pricinuise și el altora. Sau fetelor Mer. Gândul că n-avea să plătească în veci pe deplin pentru fărădelegile săvârșite era strigător la cer.

Dar Arwen își ascunse sila sub o încruntătură îngândurată.

– Ce fel de arme? Ai ceva vrednic de luat în seamă? Rogu-te, nu mă sastisi cu vreo spadă lucitoare!

De la locul lui, Crawford se aplecă în față.

– Am chiar ceea ce vrei. Dar e mai neprețuită decât o femeie goală.

Griffin înțepeni lângă mine.

– Ai grijă, Crawford, am murmurat eu.

Puțin îmi păsa mie dacă avea sabia în buzunarul de la piept… ticălosul nu merita să se uite la Arwen, darămite să-i spună astfel de vorbe.

Însă ea se lăsă pe spate, arătând precum întruchiparea desăvârșită a seninătății.

– Nu, rege Ravenwood, domnul are dreptate. Oare aș putea… să văd un lucru atât de însemnat?

Crawford rânji.

– Se face numaidecât. Dacă ai să câștigi.

– Atunci, haide să jucăm!

Rhett ne împărți cărțile… mie, lui Crawford și lui Arwen.

O mână strașnică să faci culoare... patru din cinci erau de pică.

Degeaba aveam așii de caro și de ghindă.

Ochii lui Crawford se întunecară, plini de răutate.

– Culoare! spuse el, dându-și la iveală riga și asul de pică. Îmi pare rău, drăguță!

Veninul i se strecură în rânjetul strâmb.

– Iar acum, *dezbracă-te* în fața mea!

Dacă Arwen se ridica să se dezbrace, aveam să prefac în cenușă toată încăperea înainte ca ea să-și dezvelească măcar genunchiul.

Arwen se mulțumi să surâdă. Nu era un rânjet prefăcut și de ochii lumii, ci zâmbetul sincer, strălucitor și orbitor de care numai ea era în stare, cel care făcea să mi se taie picioarele.

– Ba nu, *mie* îmi pare rău! Cred că am un ful.

Arwen întinse cărțile în fața ei. Chiar avea un ful... singura mână care putea să bată cărțile lui Crawford.

Trâmbița biruinței îmi vui în urechi. Fetișcana mea minunată și șireată!

Crawford rămase tăcut, dar Rhett scoase un fluierat prelung.

– Bravo, Arwen, șopti Fedrik.

Fetișcana trase spre ea grămada de monede și de haine, iar apoi îi întinse lui Mari condurii și cingătoarea și-și îmbrăcă rufăria pe sub masă. Crawford rămase nemișcat.

– Iar acum, haide să stăm de vorbă despre răsplata aceea, gânguri ea.

Un nor întunecat păru să se pogoare peste adunătorul de rarități împătimit după provocări.

– Vino mâine-seară la conacul meu și ți-o arăt!

– Mâine plecăm din Orașul de Azur, după cum prea bine a spus regele meu.

„Regele meu!“

– Mă tem că n-o am la mine acum, răspunse el, smucindu-și bărbia ca să arate spre tunica lui vișinie, împodobită cu fireturi de aur meșteșugite și cu o droaie de nestemate grosolane.

– Atunci, vin la conacul tău în seara asta, stărui Arwen.

Tovarășii noștri de joc se foiră, stingheriți. Ryder își privi unghiile, îngândurat, Fedrik aruncă o privire la pereții luminați de scânteierea palidă a lumânărilor, iar eu m-am mulțumit să mă las, liniștit, pe spătarul jilțului.

– Haide, Crawford, nu-i înșela așteptările doamnei, am spus, rânjind. Înțelegerea e înțelegere!

– N-o am la conacul meu, răspunse Crawford, izbindu-se cu genunchii de masă în clipa în care se ridică în picioare.

Arwen se ridică și ea, având pe față o urmă de îmbujorare.

– Dar unde o păstrezi?

Griffin se îndreptă de spate. Crawford își plimbă privirea de la mine la Griffin, iar apoi se uită la Arwen și la Mari. Mi-am dorit să-i dau una peste ceafă lui Ryder, fiindcă o lăudase pe cea din urmă drept o vrăjitoare iscusită. Vădit lucru, Crawford își cântărea acum sorții de izbândă ca să scape teafăr din încăpere. Mi-am încleștat pumnii, înfiorat, în așteptarea răfuielii care avea să izbucnească.

Crawford făcu un salt în față, iar apoi își înșfăcă banii și se repezi spre peretele din fundul încăperii, urmat de Rhett și de Trevyn.

La asta chiar că nu mă așteptasem.

Crawford se mișca sprinten pentru o matahală vânjoasă, dar l-am prins din urmă în câteva clipe. Am întredeschis cu umărul ușa prăpădită prin care el și ceilalți doi fugiseră din încăpere, iar lemnul se îndoi sub apăsarea mea.

– Să te ia naiba, Ravenwood! se răsti Crawford prin crăpătură.

Aș fi râs cu poftă, însă tocmai atunci Arwen se năpusti valvârtej spre odaia ascunsă.

– Rămâi acolo! am strigat eu.

– Nici în ruptul capului! pufni ea, se strecurându-se cu o grație uluitoare prin crăpătura îngustă.

Uitasem cât era de mlădioasă.

Făgăduiala făcută lui Isolde se duse pe apa sâmbetei. Am deschis ușa folosindu-mi puterea și trimițând în lemn umbre negre, ascuțite, care o scoaseră din balamale, iar apoi i-am doborât la pământ pe Crawford și pe tovarășii lui.

Acesta dintâi tăbărî pe mine, aproape schilodindu-l pe Trevyn, dar degeaba își luă avânt, fiindcă nu mă nimeri. I-am tras iute o lovitură în pântec, făcându-l să se dea de-a dura pe covorul ponosit al odăii lui de lucru ascunse.

Pereții acelei încăperi întunecoase erau smălțați cu străvechi picturi în ulei și cu foi înrămate, rupte de prin gazetele Citrinului. În afară de un raft ticsit cu cărți roase de vreme, mai vedeai aici doar un jilț cu perne de un verde spălăcit, un butoi strâmb de metal – plin cu rachiu sau cu whisky furat, nici nu mă îndoiam de asta – și un jilț mai mic, îmbrăcat în

piele, aflat lângă o masă de lucru odinioară bogat împodobită cu fel și fel de cioplituri, dar care acum era doar veche și tocită.

Am auzit cum Mari, încă așezată la masa de joc, țipă în clipa în care Griffin năvăli cu pași mari în odaia de taină a lui Crawford.

– Vrei să-i fac praf pe ceilalți doi ticăloși? mă întrebă el.

– Nădăjduiesc că glumești, se amestecă Fedrik, vorbind cu glas glumeț, a cărui mlădiere pieri de îndată ce ni se alătură și-mi întâlni privirea. Părinții mei pot să ajungă la un fel de învoială care să fie pe placul vostru, al tău și al vindecătoarei. Cum să stârniți atâta zarvă doar pentru o datorie la un joc de cărți?

Pămpălăul nu era doar un molâu cu capul în nori, ci și o păpușă pe sfori, mânuită de părinții lui. Așa fusese întotdeauna.

– Ia seama la vorbele prințului, gemu Crawford, încă prăbușit pe covorul cel negru. Putem să ajungem la o învoială.

– Ba eu nu cred că putem!

Mi-am suflecat mânecile și m-am apropiat de Crawford. Rhett tresări, iar Trevyn se năpusti într-un colț, mergând în patru labe.

– Fedrik, pleacă de aici cu vindecătoarea mea, cu fratele ei și cu vrăjitoarea! am tunat eu. Mergeți la palat, venim și noi numaidecât!

Crawford încercă să se târască spre masa de lucru, dar mi-am înfipt cizma în degetele lui răsfirate și am ținut-o acolo până când am auzit trosnetul, plăcut la auz, de oase sfărâmate.

Geamătul de durere al lui Crawford mă făcu să zâmbesc.

– Nu plec nicăieri! spuse Arwen, încrucișându-și brațele pe piept. Mi se

datorează o sabie.

– Arwen! o mustră fratele ei.

I-am aruncat o privire flăcăului. Era încă în sala de joc, cu un braț petrecut pe după umerii lui Mari.

– Haide odată! își chemă el sora.

– Întoarce-te la palat, Ryder! strigă Arwen. Ia-o și pe Mari cu tine!

N-a fost nevoie să-l mai roage o dată.

Ryder și Mari plecară în grabă, iar Fedrik ne mai aruncă o ultimă privire, după care îi urmă.

M-am întors cu fața spre Griffin.

– Să te încredințezi că nu se duce de îndată ca să-i spună reginei!

– Bine! se învoi el.

Apoi arătă cu bărbia spre Arwen, de parcă ar fi vrut să întrebe: „Și ea?“

– O să fie bine.

Nu eram prea încredințat de asta, dar, preț de o clipă, mi se păru că ochii lui Arwen străluciră de mândrie.

CAPITOLUL 12

ARWEN

Mugind, Kane îl înșfăcă pe Crawford de tunică și îl azvârli cât colo prin încăpere, iar apoi se întoarse spre Rhett și Trevyn. Cel dintâi înghiți cu noduri, iar gulerul începu să-i tremure la gât.

– Să nu care cumva să strigați după ajutor! Nu dați nimănui de veste că suntem aici! Altminteri, nu mai apucați ziua de mâine nici voi, nici stăpânul vostru.

– Nu, stai un pic…, bolborosi Rhett cu glas stins.

Kane trânti ușa folosindu-se doar de puterea cumplită a cetii lui întunecate, zgâlțâind pereții subțiri și făcându-l pe Trevyn să scoată un țipăt. Acesta se târî de-a bușilea până la ușă, o deschise cu mâini tremurânde și se repezi buluc afară din odaie.

– Tu ce mai aștepți?

Rhett nu mai pierdu vremea și îl lăsă pe Crawford în voia sorții, ba chiar închise ușa în urma lui, plin de bună-cuviință.

Kane rânji.

– Ești smintit de-a binelea, mormăi Crawford, în ai cărui ochi se zări un licăr de spaimă în clipa în care Kane se apropie de el cu pași apăsați.

Crâmpeie învolburate de putere i se învârtejeau în jurul picioarelor.

Nobilul cel vânjos nu mai așteptă să vadă ce avea de gând Kane. Se duse valvârtej la peretele din fundul încăperii și doborî două dintre acele tablouri străvechi, care se prăbușiră pe podea, cu o bufnitură. Scăldat în lumina tulbure a lumânărilor, încercă să se cațăre spre fereastră, de parcă ar fi fost un șobolan lovit de streche. Dar fereastra era prea sus – nici un bărbat de statura lui n-ar fi ajuns până acolo –, iar picioarele îi alunecau pe lemn.

Kane se apropie, îl întoarse pe Crawford cu fața spre noi, își înfipse o mână în gâtul lui și îl tintui de peretele pe care încercase să se

– Vreau Sabia Soarelui! spuse Kane. Acum! Altminteri, o să prefac taverna asta într-un morman jalnic de piatră și de cărți de joc!

– N-am auzit în viața mea de așa ceva.

– Pe naiba! strigă Kane cu glas bubuitor, izbindu-l pe Crawford cu capul de perete.

Nu mi-am putut înăbuși o tresărire.

Dar n-am mai auzit restul vorbelor pe care le rosteau cei doi. În schimb, am băgat de seamă că furia lui Kane desprinsese câteva tablouri și sfărâmături de pe pereți. Ceva se deslușea printre cioburile împrăștiate pe podea. Părea să fie…

Nu era cu putință.

Părea să fie un desen.

Un desen care mă înfățișa *pe mine.*

În timp ce pocnetele surde ale loviturilor umpleau odaia, am îngenuncheat și am privit foaia de gazetă căzută pe jos. Pe pergamentul din mâinile mele scria: „Ați văzut-o pe această femeie?“, iar mai jos: „Căutată pentru trădare“, lângă un chip desenat, care semăna cu al meu într-un fel aproape desăvârșit.

„Nu, nu, nu…“

Un fior îmi zvâcni prin vine.

am aflat de sabie, dar nu e la mine. N-a fost niciodată.

– Dar la cine?

– Și dacă aș ști, de ce ți-aș spune?

Kane își ridică pumnul învăluit în spinii și în umbrele negre ale puterii ce izvora din el și care i se învolbura de-a lungul palmei, urcându-i spre braț, iar apoi și-l înfipse în falca lui Crawford, făcând asta cu destulă putere ca să-i frângă oasele ticălosului, dar să nu-l doboare la pământ sau să-l omoare.

Crawford își înăbuși un geamăt. Tușind, scuipă o gură de sânge pe cealaltă mână a lui Kane, pe care acesta i-o ținea încleștată în jurul gâtului.

Întorcându-mi privirea de la fața însângerată și umflată a lui Crawford, i-am șoptit lui Kane:

– Are aici o foaie de gazetă în care se spune că sunt căutată. Foaia a fost înrămată și atârnată pe perete.

Kane îmi întâlni privirea și am văzut că acum în ochii lui ca argintul nu mai clocotea furia, ci frica. Se întoarse spre Crawford, iar acel simțământ i se vărsă în glas precum o otravă atunci când zise:

– Din păcate, în clipa de față prețuiești pentru mine mai mult mort decât viu.

Ochii bulbucați ai lui Crawford se umplură de groază la gândul că avea să moară în noaptea asta. Că nu mai avea cum să scape cu viață, ci că era osândit să îndure suferința și spaima, iar apoi să-și dea duhul.

Că totul se sfârșise pentru el.

Se zbătu în strânsoarea lui Kane, iar ochii lui îngroziți se ațintiră la mine, plini de rugăminți mute. Am tresărit în clipa în care Kane își trase

iarăși pumnul îndărăt și îl izbi în vintre, iar apoi în rărunchi, făcându-l să bolborosească și să gâfâie până când izbuti să tragă aer adânc în piept, după care scoase un geamăt de durere.

– De ce?! întrebă el printre acele răsuflări opintite, în timp ce pe dinți și pe buze îi năvăli un val de sânge de un roșu aprins. Din pricina *ei*?!

Mai scuipă o gură de sânge, dar strânsoarea lui Kane se înteți. Rămas fără suflu, ticălosul se chinui să smulgă mâna care i se strângea în jurul gâtului.

Kane avea să-l omoare înainte să mai aflăm ceva despre sabie.

Și toate astea, pentru că nemernicul acela știa că eu eram…

Poate… poate că de asta trebuia să mă folosesc.

M-am apropiat de ei, cu pielea înfiorată de frică și de… nerăbdare, de un soi de extaz care mă zguduia până în străfundurile ființei.

– Tu știi cine sunt?

– *Arwen*…

I-am aruncat o privire lui Kane, străduindu-mă să-i dezvălui pe tăcute șiretlicul meu. Acum nu mai eram vindecătoarea supusă și regele atotputernic, ci o neînfricată Fermecată și o fiară cu chip de om.

Deși Crawford rămase tăcut, în ochii lui bulbucați apăru o curiozitate ciudată, pe care n-o mai văzusem până acum. Cum de nu-mi dădusem seama? Ticălosul ăsta se uitase la mine la fel ca locotenentul Bert. Știuse de la bun început că eram Fermecată.

Kane își înteți iarăși strânsoarea.

– Ai știut tot timpul!

– Da, mârâi Crawford. Am un prieten care e înalt dregător în Regatul de Granat. El mi-a spus că ești... *deosebită.*

– Regele meu nu mințea adineauri. O să te sugrume!

– Asta ar fi foarte ușor, ca și cum ai stoarce o lămâie, mormăi Kane, *dar* o să-ți fac ceva mult, mult mai rău. Dacă vrei să scapi cu viață, spune-ne unde e Sabia Soarelui!

Crawford mă cercetă din priviri și, chiar dacă inima îmi bătea să-mi sară din piept, mi-am înăbușit dorința de a mă foi, vădindu-mi neliniștea. Apoi ticălosul se uită la Kane și-mi ceru:

– Spune-i fiarei tale să-mi dea drumul!

I-am făcut semn lui Kane să-l elibereze, iar acesta șovăi preț de o clipă înainte să-i dea drumul din strânsoare. Crawford se prăbuși pe podea ca o bășică dezumflată și se izbi cu fața de covorul mâncat de molii, bolborosind și opintindu-se să tragă aer în piept.

Kane își șterse de pantaloni mâinile pline de sânge.

– Acum un an am auzit că sabia era în Peștera Secerătorilor, spuse Crawford după ce-și trase sufletul. Nimeni n-avea cum să pună mâna pe ea și să rămână în viață. Așa că le-am zis tuturor că arma era la mine. Lumea m-a crezut și am câștigat prețuirea tuturor. Asta e tot ce știu.

Apoi el scuipă sânge pe podea și-și frecă falca și gâtul.

Kane străbătu încăperea și se sprijini de masa de lucru împodobită cu cioplituri, care scârțâi sub greutatea lui.

– Credeam că Peștera Secerătorilor e doar o născocire.

M-am apropiat în grabă de trupul chircit al lui Crawford.

– Dacă încerci să ne tragi pe sfoară…

– Nu! strigă el, făcându-se și mai mic de frică. Nu încerc să vă trag pe nici o sfoară! Sabia nu-i la mine.

Una fusese să mă joc cu Kane. Tulburarea puternică, dorința… dar ce simțeam acum nu mai simțisem niciodată. Groaza care se citea în ochii bulbucați ai lui Crawford parcă îmi trimise un val de nebunie încântătoare prin vine.

Îi era *frică* de mine.

De *mine*.

Îi era frică de ce puteam să-i fac. Toată viața mea mă simțisem o învinsă a sorții. Nu, mă simțisem de parcă trăiam într-un coșmar. Un *coșmar* primejdios, cumplit de chinuitor.

– Peștera se află lângă orașul Ochi de Broască, în Provinciile de Peridot. Treizeci dintre oamenii mei au intrat acolo ca să pună mâna pe comoară și nici unul dintre ei nu s-a mai întors în Orașul de Azur.

– Încep să mă satur de-a binelea de flecăreala ta, Crawford! strigă Kane cu glas atât de aspru, încât aproape că mă făcu pe *mine* să tremur de spaimă. Cum ajungem acolo?

– Eu de unde să știu? Oamenii mei aveau singura hartă a peșterii, care s-a pierdut odată cu ei.

Kane se ridică de pe masa tocită și se apropie de noi, suflecându-și iarăși mânecile. Îl izbi pe Crawford cu un picior, atât de tare, încât îl lipi din nou de perete.

– Și unde mai găsim o *afurisită* de hartă?!

Crawford se făcu ghem. Printre umbrele negre ale puterii ce izvora din Kane, banditul vărsă pe podea un șuvoi de bere râncedă și de fiere. Kane clocotea de mânie și de silă.

– N-o să afli în veci, bombăni Crawford. Dregătorul din Granat, cel care mi-a spus ce ești tu, de fapt... Ei sunt pe urmele tale, urâciune nefirească... Chiar și după ce n-o să mai fiu pe lumea asta, făgăduiala pe care mi-au făcut-o rămâne în picioare: o bucată din fata Fermecată o să ajungă printre lucrurile neprețuite pe care le-am adunat de-a lungul vremii!

Ochii lui Crawford se ațintiră într-ai mei. În ei se citeau furie, frică și... împăcare cu soarta.

„Nu, nu, nu..."

– Mi-au făgăduit *inima* ei! adăugă ticălosul.

Se întoarse cu fața spre Kane și rânji, schimonosindu-și obrazul alb ca varul, plin de sânge ce picura necontenit.

Simțeam că nu mai aveam aer. M-am uitat la Kane.

– Stai, nu...!

Dar Kane scoase un mârâit și-și dezlănțui puterea pe care încercase cu atâta înverșunare să și-o țină în frâu toată noaptea. O coardă subțiratică de fum îi izbucni din încheietura mâinii și se încolăci în jurul gâtului lui Crawford. Ticălosul încercă să se împotrivească... mâinile și picioarele prinseră să i se zvârcolească nebunește, întinzându-se spre Kane și spre mine, sau încercând să se agațe de covor. Dar totul era în zadar. Kane își arătă dinții cu o plăcere sălbatică, în timp ce

firul acela negru ca miezul de noapte se strânse, se strânse și se tot *strânse*...

Până când Crawford se prăbuși la podea, pământiu la față și rece. Monedele începură să-i curgă din buzunare precum un șuvoi hapsân de sânge aurit.

Tăcerea se așternu peste încăpere.

Am vrut să-mi abat privirea.

Să mă uit oriunde, numai nu la acei ochi josnici, năpădiți de sânge și lipsiți de suflet.

Dar chipul lui Kane arăta și mai cumplit. Crawford era un ins mârșav și meritase să moară. Însă Kane era cel care părea... *viu*. Mai înviorat decât în ultimele săptămâni. Iar asta, pentru că luase viața unei alte ființe. Pentru că o nimicise.

Kane izbutea să facă, fără strădanii sau păreri de rău, ceva care pe mine mă zdruncinase din temelii, îmi sfârtecase și-mi sfărâmase sufletul cu o asemenea putere, încât acum nu mai eram decât o nălucă umblătoare.

Iar apoi, el rânji.

Acea strâmbătură fioroasă, împietrită, i se strecură în falcă și pe buze în timp ce Lumina Fermecată îi alunecă pe brațe și i se întoarse în trup.

Iar eu venisem valvârtej în odaia asta după un astfel de bărbat? După tot ce-mi făcuse? Dintr-o blestemată de nevoie de a mă încredința că *el* nu era în primejdie?

– Cum... cum ai putut să faci una ca asta?!

Nu-mi dădeam seama cu care dintre noi vorbeam.

Kane trase aer adânc în piept.

– Cruță-mă de cuvântări dojenitoare! Harta e aici. Adu-ți aminte că blestematul de Crawford

se tot uita prin încăpere!

Buimăcită, am măsurat odaia din priviri.

– Poate că pereții... sunt acoperiți cu...

Dar Kane se duse cu pași molcomi la masa aceea de lucru veche și scârțâitoare. L-am privit, așteptându-mă ca el să scormonească prin sertare, fără să se atingă de teancul de hârtii și de călimara din colț. În schimb, o lovi de câteva ori. Cu mișcări ușoare, părea să cerceteze... să caute ceva. O împinse din nou și mi-am dat seama că voia să vadă de ce se clătina, să găsească acel picior șubred care nu putea să ducă marea greutate a lemnului. După ce-l dibui, îngenunche și il smulse dintr-o mișcare, răsturnând masa, care se lovi de podea cu o bubuitură puternică, ce mă făcu să tresar.

Hârtiile se împrăștiară pe jos, iar cerneala se vărsă pe covor.

Kane se întoarse lângă mine, ținând în mână piciorul pe care-l rupsese, un țăruș acoperit cu o mulțime de cioplituri măiestrite, și mi-l întinse așa cum un câine i-ar fi întins stăpânului un os. Mâna îi tremura.

Am dat să vorbesc, dar ușa din spatele nostru se deschise larg și Trevyn dădu buzna în odaie, ținând în mână un pumnal de argint, a cărui lamă scăpăra în lumina lumânărilor.

– Lasă-l în pace! strigă el, roșu la față și asudat de mânie.

– La naiba, mormăi Kane, scoțându-și sabia din teacă.

Dar Trevyn încremeni, cu ochii ațintiți nu la Kane, ci la trupul prăvălit al lui Crawford, iar apoi scoase un icnet de spaimă. Își îndreptă pumnalul spre noi de parcă ar fi vrut să ne țină la depărtare, nu să ne atace, cu groaza întipărită

pe fața-i colțuroasă și cu picioarele tremurându-i.

– Trevyn, să le spui tuturor că Crawford s-a înecat la cină și a murit! i-am cerut eu. Ne-am înțeles? Să zici sus și tare că așa l-ai găsit. Dacă vrei să te cruțăm, păstrează secretul tot restul vieții tale!

– Ba n-o să facem una ca asta, spuse Kane, care acum părea ostenit de-a binelea.

Mă năpădi un simțământ de vină. Chiar și un slugoi ca vai de lume, așa cum era Trevyn, avea o viață pe care voia s-o trăiască. Avea nădejdi, visuri și, poate, ființe pe care le iubea și care-l iubeau. Mai mult de-atât, nu-mi doream să-l mai văd pe Kane ucigând. Cu atât mai puțin pe un ins care încercase doar să-și apere stăpânul.

– Ba putem, dacă Trevyn făgăduiește să nu dezvăluie niciodată ce a văzut! i-am spus lui Kane cu toată asprimea de care eram în stare.

– Și de ce să facem asta?

Ochii lui Kane îl priveau pe pungaș cu o căutătură de fiară ieșită să prade.

– Pentru că așa zic *eu*!

Îmi puneam toată nădejdea în gura spartă a lui Crawford. Fără îndoială că ticălosul îi dezvăluise slugii sale cine eram eu cu adevărat și care-mi erau puterile.

– Îți jur, bâigui Trevyn. O să fac așa cum zici tu!

Pumnalul lui zăngăni pe covorul zdrențăros.

M-am apropiat tiptil de el, simțind cum mi se zburlea părul de pe cap.

– O să știu dacă minți. Eu știu *totul*!

– Te cred, șopti el.

– Dacă aflăm că ne-ai dus de nas, o să vin la tine și o să-i scald într-o baie de sânge pe toți

cei care-ți sunt dragi. O să ți-i cureți de sub unghii săptămâni de-a rândul!

– Cred că a înțeles ce-ai vrut să spui, o, măreață ființă atotputernică! strigă Kane, mânios. E timpul să plecăm!

CAPITOLUL 13

ARWEN

– Nu trebuia să stai după noi! i-am spus eu lui Fedrik.

Străzile erau pustii la ceasul acela din noapte, fiind prea târziu pentru petrecăreții istoviți de desfătările de până acum, și prea devreme pentru cei care se trezeau dis-de-dimineață. În afară de noi, de un cerșetor care dormea dus și de o pisică rătăcită, nu mai era nimeni prin împrejurimi. Din tavernele aflate în apropiere venea miros de pește proaspăt și de portocale de grădină. Am răsuflat adânc.

– Eram prea îngrijorat ca să mă întorc la palat cu fratele tău și cu prietena voastră, răspunse Fedrik, punându-mi o mână pe spate.

Griffin se dezlipi de coloana de piatră de care stătuse sprijinit și ni se alătură. Chipul lui încordat arăta limpede că nu voise să-și petreacă noaptea alături de Fedrik, așteptându-ne.

Prințul mă îndemnă să apuc pe o alee îngustă, care ducea la palat. Am nădăjduit ca palma așezată pe spatele meu să mă liniștească sau să-

mi trezească vreun fior de plăcere, dar nici vorbă de așa ceva. În oase mi se prelinse din nou aceeași înăbușitoare pustiire lăuntrică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fedrik.

– Am descoperit o hartă care o să ne ducă la sabie, îi răspunse Kane, ajungându-ne din urmă și începând să meargă în rând cu noi.

El își șterse fruntea în aerul blând al nopții. Cămașa descheiată îi dezvăluia pieptul lat, care lucea în lumina felinarelor, iar mânecile suflecate lăsau să i se vadă brațele vânjoase. Părul negru ca pana corbului, atât de potrivit cu numele lui, i se încrețea, asudat, pe gât. Kane arăta deopotrivă ca un coșmar năprasnic și ca un vis fermecător.

– Și l-am ucis pe Crawford, adăugă el, arcuindu-și buzele în felul acela ucigător al lui.

Am rămas mută de uimire. Kane se bucura de fapta lui?!

Fedrik păru uluit.

– Ți-am spus eu, îi șopti Griffin lui Fedrik.

Ne-am strecurat printre câțiva pescari cheflii care ieșeau dintr-o tavernă, pesemne că după o noapte de beție crâncenă, dacă te luai după mirosul puternic de rom ce plutea în jurul lor.

Mă cuprinse un simțământ de gelozie. Nici mie nu mi-ar fi stricat încă un pocal de vin de portocale.

– Pentru niște inși care ar putea să fie judecați pentru uciderea cuiva, păreți foarte mândri de voi! spuse prințul Fedrik cu o urmă de sfială, dar cu glas tăios.

M-am apropiat de el, iar Kane mă privi de parcă mișcarea mea l-ar fi supărat amarnic.

– Pentru cineva care tocmai și-a pierdut un tovarăș de joc, tu nu pari chiar atât de

îndurerat, i-o întoarse el lui Fedrik.

– Nu mi-a fost niciodată tovarăș. Era prieten cu părinții mei.

– N-aș crede că e vreo deosebire, șuieră Kane printre dinți, iar apoi, înainte ca Fedrik să mai apuce să se apere, adăugă: Nu știai că făcea negoț cu lucruri furate?

– Crezi că hoții de mărunțișuri merită să fie uciși? Bag seamă că ești chiar atât de necruțător pe cât umblă vorba!

– Să faci negoț cu fete Mer nu-i un *mărunțiș*!

Mintea mi-a fost năpădită de gânduri cumplite, pe care m-am silit să le alung de îndată. Nici Fedrik nu mai spuse nimic, amuțit de silă.

Kane se mulțumi să dea din cap, țintuindu-l pe prinț cu o privire ca de gheață.

– Mare cârmuitor de regat mai ești și tu! Comandantul Griffin te poate însoți până la castel. Eu am nevoie de ajutorul vindecătoarei mele, spuse el, ridicându-și mâna cu degete însângerate.

– Vrei să rămân? întrebă Fedrik, întorcându-se spre mine.

– O să fie *bine*! răbufni Kane, mânios la culme.

Dar Fedrik nu-și luă privirea de la fața mea. Aproape că am izbucnit într-un chicot de râs pe care nici eu nu mi-l înțelegeam. Poate că mi-l stârnise gândul la furia pătimașă care l-ar fi cuprins pe Kane dacă aș fi spus „da", sau, pesemne, gândul năstrușnic că, dacă el ar fi vrut să-mi facă vreun rău, Fedrik n-ar fi avut cum să mă apere.

– Așa-i, am spus eu în cele din urmă. Sunt bine, mulțumesc!

Fedrik îmi sărută mâna, iar apoi, fără să se uite la Kane, se îndreptă spre palat. Griffin îl petrecu din priviri, dar nu-l urmă.

– Jalnic, mârâi Kane.

Flăcările verzi-albăstrui ale felinarelor scăldau orașul în sclipiri fremătătoare, albastre, negre și aurii, lumina aceea împodobind cu contururi puternice întreaga făptură a lui Kane.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, apărându-mă de vântul ce prinsese să bată pe străzile orașului.

– Ce-i jalnic? Că a plecat atunci când l-am rugat? E jalnic să ții seama de dorința cuiva? Poți măcar să pricepi ce înseamnă asta?

– Nu, mormăi el. Nu atunci când vine vorba să fii ocrotită.

– E limpede că tu ești singura ființă împotriva căreia trebuie să fiu ocrotită, am spus, făcând semn spre taverna între zidurile căreia se răcea acum acel trup neînsuflețit.

Kane oftă, trecându-și o mână peste frunte.

– Trebuia să moară.

– Ce ciudat, te-am mai auzit spunând asta și cu alte prilejuri!

– N-am făcut decât să spun adevărul.

– Sau poate că te dai în vânt după așa ceva. Pentru că-ți lipsește o doagă.

Kane se apropie de mine și mă privi cu ochi întunecați, care acum erau de un negru otrăvit, precum inima nopții. În clipa în care fu atât de aproape încât i-am simțit izul de sudoare și de piele, el murmură:

– Îți arăt eu după ce mă dau în vânt…

– Gata, gata! strigă iute Griffin, făcându-mă să tresar și risipind încordarea dintre noi.

Uitasem cu totul de el.

– Cred că e de ajuns pentru seara asta! adăugă comandantul.

– Du-te acasă, Griffin, mârâi Kane, fără să-şi ia ochii de la buzele mele strânse. Eu şi Arwen ne descurcăm şi singuri!

– Puteai să-l laşi pe Crawford în seama regelui şi a reginei. De ce l-ai ucis? am stăruit. Îţi place să faci asta?

– Nemernicul ăla ştia cine eşti. De asemenea, făcea negoţ cu fetiţe Mer de parcă le-ar fi dat zaharicale tovarăşilor lui. Nu crezi că un astfel de ins merită să moară?

La auzul vorbelor lui, m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o din loc, ieşind pe un drum mai larg, unde simţeam că puteam să răsuflu.

– Nu despre asta e vorba. O să-i găseşti mereu pe cei mai groaznici inşi şi o să-i ucizi, nu pentru că o merită, ci pentru că *vrei* să faci rău.

Kane îşi potrivi pasul după mine. Griffin o luase deja înainte cu câţiva paşi, sătul de ciorovăiala noastră.

Şi eu eram sătulă.

– Şi ce?! Vrei să salvezi orice ticălos care tremură-n pantaloni şi te imploră să-i cruţi viaţa, până când unul dintre ei o să te facă bucăţele? stărui Kane.

– Nu se întâmplă nimic dacă le arăţi *milă* semenilor tăi. Însă nu trebuie să mă aştept ca un sălbatic ca tine să priceapă asta!

– Ştii ce? E foarte bine aşa! N-ai decât să *fii* supărată pe mine. Şi *eu* sunt supărat pe mine. Pentru cele întâmplate în Golful Sirenei. Pentru profeţie. Pentru mama ta…

M-am oprit locului, încremenită.

– Să nu îndrăzneşti să *vorbeşti* despre ea…

– Primesc cu bucurie furia ta, ba chiar îți cer s-o lași să se dezlănțuie! E de-o mie de ori mai bine așa, decât să te văd umblând prin lume ca o moartă vie. N-ai decât să-mi arăți ce e mai rău. O să îndur orice. Însă trebuie să încetezi să cauți primejdia doar ca să *simți* ceva!

Rușinea mă făcu să mă îmbujorez ca para focului.

– Ce fel de primejdie?

– Păi, să bei fără măsură, să iei peste picior ticăloși precum Crawford, să-ți dai jos hainele de pe tine… Încercarea de a te simți în viață o să te ducă la moarte!

– Crezi că *vreau* să mi se întâmple ceva rău?

– Încep să cred că tocmai asta îți dorești.

– Ba nu… Nu-mi doresc asta… Tu nu știi nimic despre mine!

Am încercat să mă strecor pe lângă el și aproape că m-am izbit de pieptul lui. Am aruncat o privire de jur împrejur și mi-am dat seama că rămăseserăm singuri. Ne mai ținea tovărășie doar freamătul îndepărtat al valurilor care se spărgeau de țărm și țârâitul greierilor ascunși în chiparoșii falnici.

– Chiar crezi asta? Știu de ce îți e frică. Știu pentru ce te rogi. Știu cum îți place să fii atinsă, ce *gust* ai…

În ochii lui se aprinse un licăr aprig, sălbatic. Am dat să-l plesnesc. Să-mi vărs furia lovind un lucru pe care să pot să-l ating și să-l simt, așa cum era chipul lui trufaș, cu trăsături pline de bărbăție. Dar în loc să-l nimeresc în falcă, pumnul mi se înfipse în palma lui. Kane îmi ținu mâna în aer și se apropie de mine atât de mult, încât parcă îmi luă cu asalt toate simțurile.

– Ți-am îngăduit să faci asta o dată, fetișcano, murmură el. N-o să se întâmple și a doua oară.

Acum trupurile ne erau lipite, iar eu îl simțeam pe al lui înfierbântat de dorință și puternic de parcă ar fi fost dăltuit în marmură. Degetul lui mare îmi mângâie alene pumnul rănit. Am gemut, amețită de năvala fiorilor de plăcere.

Argintul parcă dispăru din ochii lui, deveniți ochi de prădător.

Puteam să recunosc față de mine însămi cât de mult îmi lipsise trupul lui. Mireasma lui. Pieptul lui vânjos… deopotrivă liniștitor și de o voinicie ucigătoare.

Dar acum mai era ceva. Mă simțeam îmboldită să mă las învăluită de patimă. Eram fermecată și ațâțată de fierbințeala care mă făcea să trag aer adânc în piept, de focul ce-mi fremăta în vine sub privirea lui plină de dorința arzătoare a unei fiare ieșite la vânătoare.

M-am ridicat pe vârfuri, copleșită de nevoia de a-i simți mădularul puternic, care mă apăsa în dreptul stomacului. Voiam să-l simt un pic mai jos, așa că m-am săltat, iar apoi m-am împins în față. Dezmierdarea mă făcu să scot un alt geamăt.

Kane mormăi:

– Cum a rămas cu „Să nu mă mai atingi!“?

– Cine a zis că mă atingi *tu* pe *mine*?

– O, fetișcană rea și lipsită de inimă!

– Poate că sunt astfel, am îngăimat, după care, fără să știu prea bine ce spuneam, am adăugat: Te rog, Kane!

– Fir-ar să fie, gemu el.

În sfârșit, *slavă Pietrelor*, îmi eliberă pumnul și-și trecu mâinile – care păreau făurite anume

pentru mine – de-o parte și de alta a trupului meu, după care gura lui o cuprinse pe a mea într-un sărut mistuitor.

Nu mai simțeam decât dansul nebunesc al limbilor noastre, împletirea răsuflărilor șuierătoare, mâinile lui puternice răsucindu-mi părul și apucându-mă de ceafă, în timp ce sărutul mă făcea să scot scâncete puternice...

Știam că dusesem dorul buzelor lui, știam că tânjisem după el ca după un obicei de care nu puteai să te descotorosești, dar nu mă așteptasem niciodată – nu *știusem* niciodată – că avea să fie așa. Mă simțeam de parcă răsuflam din nou după săptămâni și săptămâni în care îmi lipsise aerul.

Kane mă lipi de zidul de piatră al unei case, chiar sub un balcon închis. Rochia lungă mi se învălătuci peste glezne în timp ce el mă muta după bunu-i plac. Apoi, cu mișcări lacome, îmi cuprinse fundul și șoldurile în palme, ridicându-mă și lipindu-mă de trupul lui. Prinse să mă sărute de-a dreptul sălbatic, de parcă aș fi putut să mă răzgândesc în orice clipă. Stânjenitorul adevăr era că nici prin gând nu-mi trecea să mă opresc. Puterea cu care-l doream mă făcea prea umedă între picioare și fiecare geamăt înăbușit ce izbucnea din pieptul lui lat mă umezea și mai mult, în vreme ce zvâcnetul din locul acela mi se întețea în chip înnebunitor.

Kane adânci sărutul, răscolindu-mi gura cu putere și făcându-mă să amețesc de-a binelea, iar apoi își încetini mișcările limbii, ca să intre mai adânc. Degetul lui începu să-mi deseneze cerculețe molcome în jurul sfârcului întărit,

frecându-mă prin țesătura rochiei, ceea ce mă făcu să gem în gura lui.

El scoase un șuierat de plăcere, lipindu-și trupul de al meu astfel încât mădularul să i se împingă și mai tare în mine.

M-am frecat de el, înfigându-mi unghiile în gâtul lui și zgâriindu-l atât de adânc, încât m-am temut să nu care cumva să-i dea sângele. Un astfel de gând mă făcu să mă înfierbânt și mai tare. Sub iedera care ne acoperea, învăluiți în umbrele nopții, mi-am împletit limba cu a lui, înghițindu-i gemetele și suspinele, simțind cum își lăsa mâinile să alunece mai jos, mai jos, tot *mai jos*...

– Mă lași? îngăimă el pe buzele mele, în timp ce degetul lui mare prindea să-mi dezmierde locul tăinuit dintre coapse.

„Da, da, da!"

Scântei și flăcări îmi năpădiră trupul, parcă făcându-mă să iau foc.

Sălbatică, nesăbuită, nătăfleață, dar *vie*...

Am încuviințat dând din cap cu putere, fără să-mi dezlipesc buzele umede de ale lui. El nu mai putea să răsufle în clipa în care îmi rosti numele, așa că-l preschimbă într-un geamăt, de parcă ar fi fost mistuit de chinuri nesfârșite.

Cu degete tremurătoare, i-am căutat cheutorile de piele ale pantalonilor. Nu mai simțeam nici urmă de stânjeneală... Kane mă dorea, iar acel adevăr îmi năvăli ca un fulger prin tot trupul.

Buzele lui îmi lunecară până la rădăcina gâtului, iar apoi el mă linse, mă alintă cu dinții și mă mângâie cu răsuflarea în timp ce-mi tot dezmierda locul acela fierbinte dintre picioare, făcându-mă să scâncesc. Am gemut din nou în

clipa în care prinse să-mi sugă pielea de pe gât, luându-mi sânul în căușul palmei și ținându-mi trupul de parcă ar fi fost un lucru neprețuit…

Gingaș…

Un lucru căruia merita să i te închini.

Sărutul începea să fie cotropit de simțăminte. Kane îmi ținea fața cu multă luare-aminte, lipindu-și, plin de patimă, trupul de al meu. Mă făcea să mă simt atât de liberă și, în același timp, atât de tulburător de apropiată de el, încât mi se părea că-i auzeam bătăile inimii…

– Oprește-te, am îngânat, scrâșnind. Dă-mi drumul!

El se cutremură, dar, cu pantalonii încă descheiați pe jumătate, puse capăt îmbrățișării într-o clipită. Răsuflarea îi erau la fel de pripită ca și a mea.

M-am uitat lung la el. Simțeam în piept o durere străpungătoare, care mă împiedica să vorbesc.

– Nu te mai uita așa la mine, murmură Kane. Nu pot să *răsuflu* atunci când mă privești în felul ăsta.

Din ochi îi dispărură fără urmă atât cutezanța, cât și dorința. Luna arunca scântei pe părul lui de un negru ca de tăciune, pe fruntea-i încruntată, pe pieptul care se opintea să răsufle.

– Ce vrei de la mine? întrebă el cu glas prea jos.

În ochi începură să-mi ardă lacrimi de furie. Am înghițit cu noduri. Buzele mă usturau.

Îmi venea să urlu.

Kane clătină din cap și privi spre portul în care acum se stingeau razele lunii, lăsând locul

celor ale soarelui, care tocmai începeau să-și croiască drum pe cer.

– Nu știu..., am răspuns eu, trăgând cu greu aer în piept. Tu... mi-ai frânt inima.

El tresări la auzul vorbelor mele. Cu un ceas în urmă, uluirea de pe chipul lui ar fi fost cu adevărat de neprețuit. M-ar fi desfătat triumful unei clipe în care să-l fi lăsat mut de uimire, în care să-i fi trezit un asemenea simțământ.

Nu și acum.

– M-ai întrebat cândva dacă iubirea mi se pare a fi o slăbiciune, șopti el cu glas chinuit. Tu, Arwen. *Tu* ești slăbiciunea mea.

– Atunci, îți fac o favoare, am spus eu cu un glas care sună rece chiar și în auzul meu.

Toată viața fusesem prea plângăcioasă. Obișnuiam să izbucnesc cu prea mare ușurință în lacrimi în clipele de bucurie, dar și în cele de deznădejde.

Iar acum nu puteam să-mi storc nici măcar o lacrimă.

Am răsuflat adânc, ca să domolesc iureșul ce clocotea în mine. Simțămintele amețitoare începeau deja să mi se ostoiască și să se strecoare, supuse, sub negura amorțelii care mă copleșea.

Privirea lui Kane era împietrită precum granitul și la fel de tăioasă.

– Te temi să fii cu mine, te temi să simți ceva în clipa de față, când trebuie să înfrunți toate primejdiile de care am încercat să te feresc, spuse el răsuflând adânc, ca și mine, și trecându-și prin păr, cu deznădejde, o mână tremurătoare. Pricep, chiar pricep! Dar nu-mi spune că faci asta ca să mă cruți pe *mine* de durere! E prea târziu în ceea ce mă privește.

Am vrut să-i spun că era prea târziu și pentru mine. Că eram osândită. Că nu mai aveam timp de ajuns ca să mă vindec de minciunile lui, de trădarea lui, de suferința pe care mi-o pricinuise în ultimele săptămâni, și ca apoi, după ce mi-aș fi înzdrăvenit toate bucățelele zdrobite din mine, să văd dacă mai rămânea înăuntrul meu vreun simțământ care să mă ajute să-mi revin.

Care să ajute povestea *noastră* să-și revină.

În timp ce ne luminau ultimele dâre ale razelor de lună, am mai putut doar să spun:

– Îmi pare rău.

CAPITOLUL 14

ARWEN

În ziua următoare, bătaia care răsună la ușa odăii mele mi se păru neobișnuit de cunoscută. Puternică și stăpânită, nu suna deloc cântător... Așadar, în spatele ușii nu se afla Mari. Ciocănitul lui Kane era mai aspru. Pumnii micuți ai lui Leigh nu erau atât de zgomotoși. Ryder ciocănea cu mai multă nerăbdare.

După ce m-am spălat pe mâini în sala de baie, am deschis ușa. M-au întâmpinat acei ochi blânzi, cu încrețituri la colțuri, de care îmi fusese nespus de dor în ultimele săptămâni.

Mi-am deschis brațele larg și m-am aruncat în cele ale lui Dagan, cuprinzându-l într-o

îmbrățișare care ni se păru neașteptată amândurora.

– Ce cauți aici? am întrebat, cu fața lipită de tunica lui.

Mirosea a piper negru și a apă de mare. Pesemne că ajunsese de dimineață în Orașul de Azur.

– Bună ziua și ție, Arwen! spuse el, bătându-mă cu putere pe spate, de parcă am fi fost tovarăși de-o viață.

Era bine și așa, fiindcă voiam să mă bucur de toate lucrurile bune care mi se iveau în cale.

După ce Dagan începu să se simtă cam stingherit de îmbrățișarea noastră, i-am dat drumul și mi-am ridicat privirea la el. Părea fericit să mă vadă, dar în ochi i se citea o tristețe adâncă.

– Îmi pare foarte rău de moartea mamei tale!

– Mulțumesc, am murmurat eu. Vrei să intri?

– A trecut ceva vreme de la ultimul nostru antrenament. Bănuiesc că ți-ai ieșit din mână. Facem o lecție înainte să pleci în Provinciile de Peridot?

Bătrânul se întoarse ca să-mi arate cele două săbii strălucitoare de argint pe care le avea prinse la spate.

– Cum adică?

După cele întâmplate peste noapte, gonisem până la castel și apoi mă vârâsem iute în pat, dorindu-mi să dau totul uitării. În clipa în care mă trezise vânticelul ce învolbura draperiile albe de in, făcându-le să semene cu niște năluci țesute din raze de soare, Leigh și Ryder nu se mai vedeau pe nicăieri prin încăpere. În micul răvaș pe care mi-l lăsaseră pe masă, îmi spuneau că încercaseră să mă trezească, dar că

dormeam buștean, așa că ei doi se duseseră să-și petreacă ziua pe țărmul mării.

– Regele pleacă astă-seară în Peștera Secerătorilor, ca să caute Sabia Soarelui. Tu ai aflat de însemnătatea sabiei din profeție, nu-i așa? mă întrebă Dagan, iar eu am dat ușor din cap. Arwen..., adăugă el cu glas blând, dar neînduplecat. Mergem să ne antrenăm?

M-am dus în sala de baie și mi-am schimbat hainele, iar apoi l-am urmat pe coridorul deschis, deasupra căruia se vedea cerul. Slujnice și slujitori forfoteau printr-o sală mărginită de ghivece în care creșteau lămâi și de fântâni sidefii, din care se revărsa o apă proaspătă și limpede. Printre coloane, în depărtare, se zăreau golfurile înconjurate de pini și satele cu case acoperite de iederă. Vântul de dimineață purta prin palat miresmele sărate ale nelipsitului ocean... amestecate cu mirosuri plăcute de carne de porc friptă și de năut.

Dar ziua asta vuind de viață și plină de izuri îmbietoare nu izbutea să-mi domolească neliniștea.

Noaptea din urmă fusese o adevărată grozăvie.

Eu și Kane...

Amintirile îmi treziră un fior.

– Doar Kane și Griffin pleacă în Peridot? Nu iau cu ei și ostași? l-am întrebat pe Dagan.

– Comandantul rămâne aici, în capitală. Regele Ravenwood pleacă împreună cu Mari. S-ar putea să fie nevoie de puterile ei ca să pătrundă în peștera în care se află sabia. Regele și prietena ta trag nădejde să călătorească până acolo fără să facă vâlvă, fiindcă acum regatul se

află sub stăpânirea Chihlimbarului, așa că pleacă neînsoțiți de ostași.

Așadar, Griffin nu-l însoțea pe Kane în Peridot?

– Dar tu? Tocmai ai ajuns aici!

– Deocamdată rămân în Citrin, alături de Eryx și de Amelia, ca să întocmesc un plan pentru bătălia ce ne așteaptă. Pe vremea când trăiam pe Tărâmul Fermecat din Lumera, planurile din vreme de război făceau parte din slujba mea de căpetenie a gărzii lui Kane.

– Tu și Kane ați fost mereu apropiați?

Dagan zâmbi cu blândețe în timp ce coboram un șir de trepte la capătul cărora se afla o curte de un verde uluitor. Nu era vreun ungher retras, precum luminișul nostru din Fortăreața Umbrelor, dar acea poieniță acoperită cu iarbă era ceva mai ferită de drumurile umblate ale palatului.

– Kane e regele meu în primul rând și prietenul meu în al doilea.

– Așadar, fiindcă a fost prea lipsit de cutezanță ca să mă întrebe chiar el, regele tău te-a rugat să mă înduplecești să plec cu el și cu Mari în Peridot?

Știam că vorbele mele fuseseră pline de amărăciune. Soarele strălucea pe cer și mă dureau ochii. Voiam să mă vâr la loc în pat.

– Eu am cerut să-ți vorbesc despre asta.

M-am uitat chiorâș la Dagan.

– De ce?

– Dacă rămâi, o să avem timp berechet să-ți șlefuim iscusința, atât în privința luptei cu sabia, cât și în cea a Luminii Fermecate, răspunse Dagan, privindu-mă cu toată blândețea de care era în stare. Dar mă tem că

nu antrenamentul e pricina din care vrei să te ții departe de călătorie.

– Nu vreau să vorbesc despre el... despre asta. Nu vreau să vorbesc despre *asta*!

– Știi că mă feresc din răsputeri să mă amestec în așa ceva, spuse Dagan, strâmbându-se. Legătura dintre voi doi nu e nici pe departe cea mai mare dintre frământările mele.

– Chiar nu vreau să plec cu ei, am murmurat, parcă încercând să mă agăț de ceva, fără să știu de ce anume. O să aștept aici, la soare, pe nisip. Kane o să-mi dea de veste după ce el și Mari găsesc sabia și după ce sunt gata planurile de luptă. Atunci o să vină vremea să lupt și eu.

M-am prefăcut că țineam o armă în mână și că primeam o lovitură năprasnică de la un dușman nevăzut, după care m-am prăbușit la pământ, maimuțărind niște chinuri cumplite și, la sfârșit, moartea. Nici una dintre scălâmbăielile mele nu trezi vreo umbră de surâs pe buzele lui Dagan.

O, pe Pietre, ce dor îmi fusese de el!

– Sabia o să te cheme precum un porc care adulmecă niște trufe.

– Vai, îți mulțumesc!

– E mare nevoie de tine.

– Iar eu am nevoie să rămân alături de Leigh și de Ryder. Abia ne-am regăsit.

O slujnică străbătu poienița, ducând un vraf înalt de așternuturi, iar apoi se strecură pe sub arcada sidefie dindărătul nostru. Dagan îmi cercetă fața din priviri, așteptând să-mi sfârșesc vorba. Simțea, pesemne, că nu-i dezvăluisem totul.

– Fratele și sora mea au pierdut atât de mult...

Nu voiam să-mi amintesc de chipul mamei. De părul ei castaniu. De rochia ei care răspândea o mireasmă de salvie și de ghimbir...

– Haide să-ți punem la treabă Lumina Fermecată! Iar apoi, dacă vrei, putem să vorbim despre Peridot.

Dagan scoase săbiile din tecile lor de piele și le propti de o coloană de piatră de culoarea bronzului. Apoi se așeză pe iarbă și-și încrucișă picioarele.

M-am mutat de pe un picior pe altul.

– Nu ți se pare că e în zadar?

– În zadar?!

El își întinse gâtul ca să se uite la mine, mijind dintr-un ochi în lumina orbitoare a soarelui.

– Cu cât îți folosești mai mult Lumina, cu atât o să fii mai puternică, iar ea o să se reînnoiască mai repede înăuntrul tău.

– Chiar și așa, tot ce trebuie să fac e să-i înfig o sabie în inimă lui Lazarus. Nu știu dacă o să-mi fie de ajutor harul meu de vindecătoare, sau ceea ce... am făcut în ziua aceea, pe corabie.

– Chiar crezi că stăpânirea aerului și a soarelui și mânuirea lor pentru țelurile tale sunt niște lucruri zadarnice în strădania de a-l ucide pe cel mai puternic Fermecat din lume?

Ei bine, dacă el spunea lucrurile astfel, totul se schimba.

– Ai dreptate, Dagan!

M-am așezat cu băgare de seamă în fața lui, iar firicelele moi de iarbă îmi îmbrățișară gleznele.

– De unde să începem? am întrebat.

El mă privi cu luare-aminte. În ochii lui se citea o urmă de curiozitate și poate că și de...

milă. Apoi, de parcă i s-ar fi aprins o luminiță în minte, răsuflă adânc și ridică din sprâncene.

– Ce-i? am întrebat eu cu mai multă neliniște decât mi-ar fi plăcut să arăt.

– Te-ai dat bătută.

Acestea fiind spuse, Dagan se ridică în picioare, își prinse iarăși săbiile la spate și dădu să plece.

M-am ridicat iute din iarbă.

– Hei, unde pleci? Ce vrei să spui?

Dar el prinse să străbată poienița cu pași hotărâți, trecând pe sub cascadele de flori-de-hârtie și de bujori. Totuși, se îndură să-mi strige peste umăr:

– Arwen, dacă n-ai puterea să lupți, eu n-am ce să te învăț! Iar acum abia aștept să gust din delicatesa aceea cu scoici uriașe, pe care o găsești numai în Orașul de Azur!

Am fugit la el și l-am tras de mânecă.

– Stai, Dagan!

El se răsuci pe călcâie mai grabnic decât mă așteptasem și atunci mi-am amintit că era cel mai sprinten bătrân pe care-l întâlnisem vreodată. Sau poate că era cel mai sprinten bătrân din toate timpurile. Mă privi în ochi vreme îndelungată, iar eu, stânjenită, m-am străduit să nu mă foiesc.

– Dacă tot ești atât de hotărâtă să stai lipită de frate și de soră, te-ai gândit ce urmări o să aibă delăsarea ta în ceea ce-i privește?

Mă năpădi un val de vinovăție.

– Nu..., am murmurat. Vreau să spun că Ryder, Leigh și chiar și Mari... sunt bine.

Scurta licărire din ochii căprui ai lui Dagan, care îmi arăta limpede că-i înșelasem

așteptările, tăie în mine mai adânc decât un pumnal.

– Nu e crud să-i faci să sufere fiindcă le pasă de tine?

Mi-am înăbușit imboldul de a mă strâmba și m-am silit să nu cad din picioare.

– Dar eu nu fac pe nimeni să sufere!

– Oare?

– Încetează să-mi mai răspunzi cu întrebări! Și dacă nu mai vreau să am grijă de nimeni? Nu vreau decât să fiu singură, să mă bucur de o clipă de libertate înainte să se isprăvească toate astea. E chiar atât de greșit?

– Îmi spui că a rămâne aici, câtă vreme Kane și Mari pleacă fără tine, înseamnă, mai nou, libertate? Să rămâi singură, retrasă, așteptându-ți moartea în liniște? Dorindu-ți să mori?

– Dagan, vrei s-o lași baltă? Pur și simplu, nu vreau să mă duc! Eu…

El făcu un pas spre mine.

– Să-i silești pe toți să se lepede de tine fiindcă ești prea lipsită de cutezanță ca să te lepezi de ei pe față? Să le întorci spatele și să fugi până când ei aleg să…

– Încetează! am urlat eu, mai tare decât mi-aș fi dorit.

Două păsări o zbughiră din chiparosul care ne scălda în umbră. Preț de o clipă, n-am mai auzit decât răsuflarea mea șuierătoare și apa ce clipocea în fântânile din depărtare.

Dagan îmi aruncă o privire iscoditoare.

– După ce ai ajuns pentru prima oară în Fortăreața Umbrelor, eu, Griffin și Kane am făcut tot ce ne-a stat în putere ca să ne ținem departe de tine. Știi de ce?

– Pentru că tu ești un bădăran, Kane încerca să-și stăpânească pornirea de a mi se strecura pe sub fuste..., fără sorți de izbândă, aș putea să adaug..., iar lui Griffin nu-i plac semenii lui?

Fără să scoată o vorbă, Dagan mă țintui cu privirea. Îmi zădărnicea orice strădanie de a păstra tăcerea în privința unor simțăminte dureroase, care nu-mi dădeau pace.

– Bine, recunosc că nu știu răspunsul, am murmurat eu în cele din urmă.

– Doar noi trei știam ce soartă te așteaptă. Ne dădeam seama că avea să fie nespus de dureros să-ți spunem într-o bună zi despre toate astea. Despre faptul că cele două tărâmuri își puneau toată nădejdea în tine, adică într-o fată în vârstă de doar douăzeci de ani, venită dintr-un orășel din Chihlimbar, care, iată, purta povara lumii pe umerii ei firavi.

Mi-am înghițit nodul care mi se pusese în gât.

– Nu voiam în ruptul capului să te slăbim în vreun fel, fiindcă tu erai arma noastră.

Gândindu-mă la el, inima mi se strânse de durere... Își pierduse soția și fiica, iar acum nu mai voia să primească pe nimeni în inima lui. De asemenea, Lazarus le ucisese familiile lui Kane și lui Griffin. Dintr-odată, mi-am dat seama că o asemenea nenorocire era izvorul poticnelilor de care dădea dovadă Griffin ori de câte ori se afla în preajma lui Mari sau a altora.

– La fel cum te ferești acum să pleci din Citrin de frica tuturor lucrurilor pe care ai putea să ți le dorești după călătoria asta. Ți-am spus cândva că stăpânirea fricii poate să fie un izvor de putere. La fel e și în privința slăbiciunii. Asta ne întregește și ne dă un țel

pentru care merită să luptăm. Iar pentru anumite țeluri merită să și murim.

Mi-am frecat gâtul.

– Nu pot să-mi doresc să trăiesc, Dagan! Nu pot să dau uitării profeția. După cum ai spus și tu, uită-te la toți oamenii care se bizuie pe mine!

– Știu cât e de înfricoșător să-ți dorești ceva ce știi că n-o să ai niciodată. Uneori, ne spunem că-i mai ușor să nu ne pese deloc.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și mi-am lăsat privirea să rătăcească în zare, pe întinderea mării. Mi-am închipuit că mă aflam acolo, departe, singură pe o insulă, fără să mai fiu nevoită să dau piept cu vreuna dintre greutățile despre care vorbea profeția.

– Dar poți să-ți tragi puterea și din nădejde! spuse Dagan. Nu știi ce te așteaptă cu adevărat. Cu sau fără profeție, cu toții trebuie să pornim pe un drum lung și întortocheat. Nu-ți fereca chiar tu porțile inimii, petrecându-ți în deznădejde puținul timp care ți-a mai rămas pe lume!

– Nu mai pot să..., am murmurat, scoțând un suspin tremurător, fiindcă, fără să-mi dau seama, rămăsesem fără aer. Nu mai pot să fiu slabă. Am fost slabă și înfricoșată toată viața mea. Mă simt mai bine la gândul că trebuie să-mi primesc soarta, să fiu puternică!

– Ori de câte ori recunoști că nu-ți dorești soarta asta, nu mai ești aceeași fată sfioasă care a ajuns cândva în Fortăreața Umbrelor.

– Ei bine, eu nu simt astfel, am spus, privind la firicelele de iarbă de sub condurii mei. Prefer să rămân cu capul plecat și să trec în zbor de

fiecare zi, până când vine ceasul în care să-mi împlinesc menirea.

– *Să treci în zbor* prin ultimul an din viața ta?

Mi-am mușcat limba ca să-mi stăvilesc durerea sfredelitoare din inimă. Acea învinuire nu se deosebea cu mult de cele ale lui Kane: „E de-o mie de ori mai bine așa, decât să te văd umblând prin lume ca o moartă vie".

Și chiar de cele ale lui Mari: „Nu-i de ajuns să rămâi în viață, Arwen! Trebuie să mai și *trăiești*".

– Bine, am îngăimat, privindu-l pe Dagan. O să plec cu ei.

Dar pe chipul lui nu se citi mulțumirea.

– Și cum rămâne cu Kane?

Am oftat.

– Ce-i cu el?

– O lași mai moale și în privința lui?

Mânia îmi sfârâi prin vine.

– N-am isprăvit de vorbit?! Doar am primit să plec!

Dar Dagan stărui:

– Tăgăduiești simțămintele dintre voi ca să nu-ți deschizi inima, fiindcă te temi să nu fii rănită din nou?

– Îi iei partea?! După toate câte mi-a tăinuit?!

– Nici eu nu ți-am spus nimic despre soarta sau despre strămoșii tăi, Arwen.

– Da, pricep, dar nu m-am îndrăgostit de tine!

Dagan rămase tăcut și lăsă ecoul vorbelor mele să răsune în aer.

Un vânticel ușor, plin de mireasma proaspătă a pinilor, îmi zburli părul în jurul feței. Mi-am ridicat privirea și am văzut un pescăruș singuratic, care zbura în văzduhul albastru,

senin. Pasărea se înălță peste turnurile strălucitoare ale castelului și apoi se repezi spre mare.

Niciodată nu mai rostisem cu glas tare acele vorbe.

Nici măcar de față cu Mari.

Simțămintele mele nu pieriseră odată cu trădarea lui Kane. Odată cu toți oamenii lui Lazarus pe care-i măcelărisem. Odată cu moartea mamei. Cicatricile lăsate de ceea ce simțisem pentru Kane erau la fel de adânci precum cele lăsate de Powell pe spinarea mea.

– Ai făcut asta dinadins, am spus în cele din urmă, cu glas mâhnit.

– Dacă ești cu adevărat *osândită*, după cum tot spui, asta înseamnă că mai am foarte puțin timp să te învăț câte ceva despre viață. Eu doar încerc să-ți grăbesc devenirea, murmură Dagan, având pe buze cea mai ușoară umbră de zâmbet.

– Acum cine face glume nesărate?

Dagan izbucni într-un râs viclean și se așeză din nou pe iarbă. După o clipă, m-am așezat și eu lângă el.

CAPITOLUL 15

KANE

Totul mă durea cumplit. Capul, inima, găvanele ochilor.

Era mai groaznic decât fusese în zilele chinuitoare petrecute pe corabia care ne ducea spre Regatul de Citrin, zile în care Arwen abia catadicsise să-mi arunce o privire şi în care voisem să mă arunc în mare fiindcă o minţisem. Atunci pricepusem, în sfârşit, că nu eram bun pentru ea.

Acum ştiam că eram o fiinţă îngrozitoare.

„Tu mi-ai frânt inima."

De fiecare dată când mi-o închipuiam rostind acele vorbe, mă cufundam într-un nou hău de suferinţă nesfârşită. Şi aproape că o făcusem *a mea* – prima oară pentru ea –, pe o străduţă oarecare din Oraşul de Azur. Jalnic!

Mă uram la nesfârşit din pricina faptelor mele.

Dar, cumva, clipele în care revedeam cu ochii minţii cele petrecute cu o seară în urmă nu erau nicidecum cea mai cumplită parte a zilei ăsteia.

– Ce mai aşteptăm? întrebă Mari cu glas văicăreţ, trecând pe lângă mine şi târşâindu-şi picioarele prin nisipul zgrunţuros.

Nu păream să fiu în stare să mai fac un singur pas, ci rămăsesem cu ochii aţintiţi la priveliştea capitalei Regatului de Citrin, la gresia şi la perlele de pe zidurile clădirilor ei, care scânteiau în culorile amurgului.

Arwen rămânea în Citrin.

Nădăjduisem ca Dagan s-o înduplece să ni se alăture, dar nu primisem veste de la nici unul dintre ei toată ziua. Iar după ceea ce-i făcusem lui Crawford… nu mai puteam să rămân în oraş nici o clipă. Familia regală avea să afle cât de curând.

– Nimic, am bâiguit drept răspuns, chiar dacă Mari era prea departe ca să mă audă.

Nu puteam s-o învinovățesc pe Arwen. Poate că era mai ocrotită în Orașul de Azur.

Cu toate astea, puteam să jur că alături de mine era mai ferită de primejdii decât în oricare alt colț de pe continent. Dar familia ei se afla aici și-mi dădeam seama din ce pricină nu voia nici în ruptul capului să se apropie de mine, darămite să străbatem împreună un ținut dușman, căutând o sabie care, fără îndoială, ajunsese deja în mâinile Granatului.

Îi cerusem lui Griffin să rămână aici și să aibă grijă de ea. Aveam o încredere oarbă în Dagan, dar el nu era Fermecat. Acum, când Lazarus se afla în căutarea lui Arwen, era nevoie ca eu sau Griffin să fim mereu în preajma ei. Mă mai alina gândul că prietenul meu urma s-o păzească în timp ce eu cercetam Peștera Secerătorilor. Pesemne că nu meritam o astfel de alinare.

Însă Griffin era nefericit din pricina asta, ceea ce însemna încă o pricină pentru durerea cumplită care îmi sfârteca țeasta în două. Comandantul meu îmi spusese că nu voia să găsesc sabia de unul singur, punându-mă în primejdie de moarte, dar eu știam adevărul. Trebuia să plec împreună cu vrăjitoarea și îl sfâșia gândul de a fi departe de ea. Cunoșteam simțământul, fără îndoială.

Dar Griffin nu-mi mărturisise niciodată astfel de lucruri. Așa că bombănise toată ziua, cu o furie care o oglindea de minune pe a mea. Ne ciondăniserăm ca doi bătrânei, până când eu și Mari ne văzuserăm de drum.

Valurile liniștite se loveau molcom de lemnul docului din spatele meu și de puzderia de corăbii ancorate în port. Deși apunea, soarele

era îndeajuns de puternic ca să-mi învăluie ceafa într-o strălucire călduță.

Cu un aer foarte mâhnit, Mari mai citi o dată pergamentul regelui Eryx, după care prinse să murmure incantația pentru vraja ce avea să ne ajute să răsuflăm pe sub apă. Însă rosti vorbele cu atât de puțin avânt, încât magia abia dacă îi răscoli nisipul din jurul gleznelor.

– Poate că ai nevoie de o dușcă de băutură ca să te dregi după mahmureală? am întrebat eu.

Privirea ei tăioasă mă arse precum niște tăciuni aprinși. Nici o umbră de zâmbet nu-i apăru pe buze.

– Haide, vrăjitoareo, ne ducem și ne întoarcem cât ai zice pește! am strigat eu, căutând s-o înveselesc.

– O să ieșim din tunel chiar în mijlocul oceanului?

– Cam așa ceva.

– Ce se întâmplă dacă nu mai găsim corabia? Dacă a fost atacată de pirați sau nimicită de vreo furtună?

– S-ar putea să n-o mai găsim, am spus eu în timp ce ne îndreptam spre peștera prin care se intra în Regatul de Citrin. Dar n-o să avem nevoie de ea, am adăugat, aplecându-mă spre urechea vrăjitoarei, cu aerul că știam eu ce știam. Dragonii pot să zboare!

Ea nu scoase o vorbă, ci se mulțumi să strângă din buze și să-și vadă de drum, cu mintea în altă parte.

Pesemne că glumița mea i-ar fi plăcut lui Arwen. Dacă aș fi fost cinstit cu ea pe vremea când ne aflam în Fortăreața Umbrelor, am fi putut să râdem împreună de forma mea de fiară înaripată. As fi putut să-i arăt cum se vedeau

Pădurile Umbrelor din nori. Aceea era priveliștea pe care o îndrăgeam cel mai mult…

– Stați!

Nădejdea îmi întunecă vederea la auzul acelui glas bine cunoscut, care răsună prin portul cufundat în tăcere și scăldat în scânteierile apusului.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Arwen alergând într-un suflet pe doc, cu părul lung, castaniu, dansând în jurul ei, purtându-și hainele de piele și ducând o desagă mică pe umăr.

– Stați! repetă ea, gâfâind ușor și împroșcând nisip de sub tălpi.

– Bună ziua, fetișcano!

Arwen se uită la mine cu luare-aminte. Privirea ei sfredelitoare mi se plimbă pe falcă și pe buze. Dacă băgă de seamă că mă bărbierisem, nu spuse nimic.

– Vin cu voi!

Purtarea lui Mari se schimbă ca prin minune, de parcă norișorul întunecat ce îi plutea deasupra capului s-ar fi prefăcut în raze de soare la auzul vorbelor lui Arwen.

– O, slavă Pietrelor! strigă ea, cuprinzându-și prietena în brațe.

Mi-aș fi dorit s-o pot îmbrățișa și eu.

– Asta înseamnă că…

Nici n-a mai fost nevoie să-mi sfârșesc spusele.

Comandantul meu străbătea plaja cu pașii lui chibzuiți, deși avea un licăr în ochi. Nu mai era străjerul închis într-un oraș străin, fără prietenul sau iubita lui, ci un bărbat pregătit să plece într-o aventură împreună cu singurii inși

care-i plăceau cât de cât. Aș fi zis că Griffin părea aproape zglobiu în clipa de față.

El dădu scurt din cap, iar eu mi-am trecut o mână peste față ca să-mi ascund zâmbetul larg.

– Și suntem patru! am strigat, aruncându-i o privire piezișă lui Arwen, ai cărei obraji trandafirii străluceau în lumina apusului. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Dagan. Păziți de el și de Barney, Ryder și Leigh o să fie la adăpost aici. Cred că fratele meu vrea să învețe câte ceva despre felul nostru de a lupta în războaie, așa că i-am spus să se țină pe lângă Amelia și Eryx. E cel mai bine pentru el și pentru Leigh. Iar cel mai bine pentru mine e să plec împreună cu voi.

Am simțit că-mi creștea inima în piept de mândrie. Arwen era cutezătoare ca întotdeauna, grijulie și hotărâtă…

– Bine, am spus eu.

Am mers mai departe, îndreptându-ne spre peștera cea întunecată. Griffin trecu în față, iar Mari rămase la câțiva pași în urma lui. Arwen, la rândul ei, mă urmă la o depărtare de câțiva pași. Dintr-odată, ea mă întrebă:

– De vreme ce Dagan a venit în Regatul de Citrin, cine o să vegheze peste Fortăreața Umbrelor?

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet slab. La urma urmei, poate că fetișcanei încă îi mai păsa de fortăreață. De căminul meu.

– După bătălia din Golful Sirenei, i-am trimis vorbă locotenentului Eardley. Și-a împărțit oastea între cele mai mari orașe din Onix, palatul din Piscul cu Sălcii și Fortăreața Umbrelor.

Arwen rămase tăcută. Aproape că simțeam cum mintea ei ageră punea lucrurile cap la cap în clipa de față.

– Tatăl meu trebuie să știe că am izbutit să ajungem în Citrin, am adăugat eu. Îmi fac mai puține griji pentru căderea Onixului decât mi-am făcut în ziua aceea de pomină, în grădinile din Fortăreața Umbrelor.

Amintindu-mi de acea zi, am înghițit în sec. Atunci mă zgâisem la chipul ei ca un flăcău îndrăgostit lulea și-mi înăbușisem fiecare imbold și fiecare zvâcnet din trup care-mi cereau s-o ating. S-o sărut. Dar bineînțeles că până la urmă făcusem toate astea, ca un ticălos ce eram.

„Ești rău pentru ea!", îmi tot spuneam acum în gând.

– Cum așa? întrebă Arwen.

– Oastea noastră e cea mai viteză de pe continent. Lazarus o să piardă mulți oameni ca s-o biruie. A pierdut cel puțin o sută din pricina puterii nimicitoare ce a izbucnit de curând din ființa unei anumite Fermecate. Și știe că, spre deosebire de Regatul de Peridot, Regatul de Onix nu i s-ar supune niciodată. A vrut să cucerească Fortăreața Umbrelor doar ca să ajungă la noi. Dar acum suntem aici.

– Doar că noi o să fim în Peridot.

– Ai dreptate, dar el n-o să știe asta. Dacă nu facem mare vâlvă, n-o să afle.

– Ai dreptate, murmură ea, privind firicelele de nisip care i se mișcau sub tălpi. Bine.

Apa oceanului clipocea plăcut pe țărmul nisipos. În zilele următoare, fiind atât de aproape de Griffin și de Mari, n-aveam cum să stau de vorbă pe îndelete cu Arwen. Mi-am luat

inima-n dinți și am făcut un pas în fața ei, oprind-o locului.

– Arwen…

– Nu face asta!

Am înghițit cu noduri.

– Vreau doar să-ți spun un lucru.

– Ce parte nu pricepi din „Nu face asta!“?

Fetișcana mea isteață! Am încercat să nu-mi las gândurile să zăbovească asupra ultimului nostru sărut, să nu mă gândesc defel la buzele ei flămânde, care mi le frământaseră pe ale mele. La mâinile pe care mi le trecuse înnebunitor prin păr.

Degetele mele tânjeau s-o atingă, așa că le-am strâns în pumni de-o parte și de alta a trupului.

– Ai avut dreptate, am spus, încercând să vorbesc cu cel mai liniștit glas de care eram în stare.

Ea strânse din buze, așteptând restul vorbelor mele.

– N-ar trebui să fim împreună. A fost o greșeală să încerc, după… Vreau doar să știi că n-o să te mai mint niciodată. Țin la tine și vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru cele petrecute ieri, am murmurat, clătinând din cap. Pentru tot ce s-a întâmplat. N-o să te mai necăjesc… și nici n-o să te mai sărut.

Totul era adevărat, până la ultima vorbă simplă, neșlefuită, pe care o rosteam. Nu voiam s-o mai rănesc și voiam să-mi schimb purtarea, ca să mă încredințez că asta n-avea se mai întâmple niciodată. Gata cu barba pe care mi-o lăsam să crească din amărăciune. Gata cu amarul pe care mi-l înecam în băutură. Gata cu clipele în care îi făceam ochi dulci. Gata cu gâlceava. Cu săruturile neașteptate…

– Kane..., dădu ea să spună.

– Stați!

Ne-am răsucit amândoi la auzul acelui glas plin de nerăbdare și am văzut că prințul Fedrik alerga în salturi spre noi.

Zei preamăriți, avea o desagă cu el!

– Măi să fie, Arwen! spuse el după ce ajunse în dreptul nostru. Ce frumoasă ești!

– Fedrik, noi doi tocmai stăteam de vorbă! m-am oțărât eu.

„Ia-ți tălpășița! Acum!"

– Regele și regina mi-au cerut să vin cu voi în căutarea Sabiei Soarelui.

– Îmi pare rău, nu mai avem loc pentru tine în ceată. Poate că o să ai mai mult noroc data viitoare.

Nu voiam nici în ruptul capului să-l iau cu noi pe neghiob, ca să mă insulte și să-i facă ochi dulci lui Arwen în următoarele câteva zile.

– Ar fi înțelept să nu te sfădești cu mine pentru asta, rege Kane! Până și sfătuitorul tău, Sir Dagan, a fost de părere că trebuie să mă alătur vouă! Dincolo de lipsa ta bine cunoscută de purtări frumoase și de năravurile pe care ți le știm cu toții, ne dorim amândoi același lucru.

După ce mă întorceam, aveam să-l mustruluiesc strașnic pe bătrânul meu sfătuitor.

– Și care ar fi lucrul despre care vorbești?

– Fără oastea noastră, n-ai sorți de izbândă în lupta cu Lazarus. Iar dacă pierzi tu, pierdem cu toții.

– Părinții tăi n-o să-și pună în primejdie nici oamenii, nici avuția.

– Dacă le aduc sabia, o să le fie greu să nu îndeplinească cererea pe care le-ai făcut-o. Ei

vor doar să știe că putem să-l biruim pe Lazarus fără doar și poate.

– Oare Broderick și Isolde nu mă cred în stare să găsesc sabia de unul singur?

– Au spus mai degrabă ceva precum: „N-avem încredere în el nici cât negru sub unghie!"

Mi-am ieșit din fire la auzul râsului cântător și jucăuș al lui Arwen și la vederea zâmbetului strălucitor pe care ea i-l aruncă prințului. Dar Fedrik ar fi putut să le spună părinților lui cu ce anume mă îndeletnicisem eu cu o noapte în urmă. Totuși, el n-o făcuse. Iar dacă se gândea că putea să-i înduplece cumva pe rege și pe regină să ne dea oștile lor, ar fi fost o prostie din partea mea să-i întorc spatele.

– Bine. Călătoria o să fie groaznică. Nădăjduiesc că-ți place să te murdărești pe mâini.

Fedrik rânji.

– O să mă descurc, dar sunt înduioșat de grija pe care mi-o porți, rege Ravenwood!

– Kane n-are nimic împotrivă să ni te alături.

– Fedrik, să știi că le port de grijă doar celor pe care-i plac cu adevărat, am șuierat eu.

Acestea fiind zise, prințul se îndepărtă cu pași mari, lăsându-ne pe mine și pe Arwen singuri pe nisip.

Un licăr viclean scăpără în ochii ei în clipa în care spuse:

– Călătoria asta o să fie una veselă!

Am zburat prin inima nopții până când am ajuns în Peridot. Călătoria aceea de unsprezece zile pe o mare furtunoasă ne luă acum, mie și lui Griffin, doar o noapte de drum prin văzduhul liniștit.

Așa cum mi se întâmpla adesea într-o astfel de împrejurare, zborul mă ajuta să-mi limpezesc mintea. Gelozia care mă rodea în clipa de față era un simțământ nou pentru mine. Pe vremea când Arwen avusese o slăbiciune pentru Halden, furia îmi vuise până în măduva oaselor. Știam că insul acela era un ucigaș, un mincinos, un mârșav. M-aș fi bucurat ca ea să țină la oricine altcineva. Să țină chiar și la afurisitul de Barney.

Dar ceea ce simțeam acum nu se asemăna deloc cu mânia rece și perfidă care mușcase din mine pe atunci, mânie ce mă stăpânise încă de pe vremea când tatăl meu își prigonea poporul, mânie ce izbucnise ori de câte ori fusesem trădat și chiar învins de tovarășii mei cei mai apropiați. Acum nu simțeam acea furie care stătea să izbucnească la fiecare pas, mârâind înăuntrul meu și implorând să fie descătușată, ca să pot să zdrobesc și să nimicesc.

Chiar dacă îmi închipuiam că-l schilodeam pe Fedrik în mii de feluri, fiecare mai iscusit decât celălalt, nici una dintre acele plăsmuiri nu mă mulțumea pe deplin. Nu pentru că nu mi-aș fi dorit cu adevărat să-l schilodesc pe prinț – fiindcă, la drept vorbind, mi-o doream din toată inima –, ci pentru că ceea ce simțeam nu era furie, era… *durere*.

Nu puteam să îndur gândul că Arwen ar fi putut să fie cu alt bărbat. N-aveam atâta tărie. Nu avusesem niciodată atâta tărie încât să pot s-o pierd.

Și chiar dacă prințul încă nu-i făcea curte lui Arwen, asta avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Ea era nespus de frumoasă, aprigă în dăruirea si în mila ei. Avea cea mai

mare inimă dintre toți cei pe care-i întâlnisem vreodată. De-a lungul vieții, n-avea să ducă lipsă de bărbați care să-și dorească să-i fie alături și, în cele din urmă, trebuia să ajungă să împărtășească simțămintele vreunuia dintre ei.

Acum n-avea nici o însemnătate ce anume îmi făceau mie astfel de gânduri, ci lucrul de căpetenie era să găsesc o cale ca ea să-și poată trăi viața alături de altcineva.

Ca să-mi iau mintea de la sorții potrivnici și de la durerea pe care aveam s-o simt chiar dacă ieșeam biruitori din toată povestea asta, mă gândisem la Fortăreața Umbrelor și la cât de minunat ar fi fost să mă întorc acolo într-o bună zi. Eram plecat de prea multă vreme și fortăreața îmi lipsea cumplit.

Nu-mi era dor numai de Ghindă, de biblioteca mea colbuită sau de odaia de lucru în care se afla jocul meu de șah din copilărie.

Nu-mi era dor numai de tăcerea deplină, de faptul că nimeni nu-mi vorbea decât dacă o doream, sau de măreția deosebită a Pădurilor Umbrelor.

Îmi era dor de simțământul de a fi *acasă.*

De îndată ce ne înălțaserăm deasupra regatului dușman, ne și năpustiserăm spre pământ, zburând la adăpostul umed al copacilor ca să ne ferim de priviri iscoditoare sau de turnuri de veghe. Ne ascundea și vălul nopții, dar începea să se crape de ziuă. Acum, după ce Peridotul fusese cotropit de oastea lui Gareth, nu puteam să-i lăsăm pe oștenii din Chihlimbar să ne zărească. Era timpul să revenim la forma noastră de oameni.

Mi-am legănat coada spre Griffin, făcându-i semn să coborâm.

Am coborât în inima unei jungle adânci, cufundate în umbre. Chiar dacă soarele dădea să răsară, copacii de deasupra erau atât de deși, încât înghițeau aproape toată lumina zorilor. Aerul era umed. Plămânii mei simțeau fiecare răsuflare ca pe o gură de aburi. Dacă era atât de umed dis-de-dimineață, m-am cutremurat gândindu-mă la ceea ce avea să aducă soarele amiezii. Ghearele mi se înfipseră în pământul la fel de umed al pădurii, acoperit cu liane răsucite și cu mușchi de culoarea smaraldului.

Arwen și Mari dormeau, dar se treziră dintr-odată și descălecară, încă somnoroase. Fedrik sări și el pe pământul noroios, înainte ca eu și Griffin să ne luăm înfățișarea omenească, recunoscători pentru vrăjile aruncate asupra noastră încă din vremea copilăriei, care ne făceau să ne păstrăm veșmintele curate.

– Unde suntem? întrebă Mari.

Palmierii și nucii din jur aveau trunchiuri atât de groase, încât ar fi încăput în ele nişte căsuțe, iar de pe frunzele lor verzi, strălucitoare și acoperite cu ceară, roua și umezeala cădeau la pământ precum picăturile de ploaie. În mijlocul tuturor soiurilor de verde care se vedeau de jur împrejur, răsăreau alți stropi vii de culoare... fructe lunguiețe de un albastru pal, flori cu țepi rozalii și molii galbene, cu aripi mai late decât palma mea.

– Ne aflăm la câteva mile depărtare de orașul Ochi de Broască, am răspuns eu.

– Suntem aproape de Golful Sirenei? întrebă Arwen.

Văzându-i chipul abătut, m-am silit să nu mă încrunt. Mi-am dat seama că își amintea,

înfiorată, de cumplita bătălie care se dăduse în capitala Regatului de Peridot.

– Nu, suntem în celălalt capăt al regatului. Ținutul ăsta nu e la fel de bogat. Pe aici bântuie mai ales pirați, marinari și contrabandiști care cutreieră Marea Mineralelor, la câteva mile spre soare-apune, am răspuns eu în timp ce treceam pe lângă doi fluturi monarh, care-și împleteau zborul de parcă ar fi dansat. Așa că fii cu băgare de seamă și să nu care cumva să-ți treacă prin minte vreun plan năstrușnic!

– Vreun plan năstrușnic? Bineînțeles că nu vorbești despre noi! spuse Arwen, făcând un semn spre ea și spre Mari.

– Amuleta furată, grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor, evadarea lui Halden..., am înșirat eu, numărând pe degete toate urzelile ei nesăbuite din trecut. Mai zic?

– Grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor i s-a datorat doar ei! strigă Mari, arătând spre Arwen.

– Ești o trădătoare, mormăi aceasta din urmă, deși buzele îi zvâcniră în încercarea de a-și înăbuși un zâmbet.

– Pot să întreb ce a fost grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor? o întrebă Fedrik pe Arwen, dându-i un ghiont în joacă.

– Nu! am răbufnit eu.

Apoi m-am îndepărtat de ei și am pornit-o prin junglă, cu ochii-n patru ca să nu mă împiedic de rădăcinile sau de lianele semănând cu niște șerpi, care acopereau pământul pădurii.

Am auzit-o pe Arwen spunându-i prințului câteva vorbe liniștitoare, iar după aceea mi-am văzut mai departe de drum, împresurat de

larma făcută de pălăvrăgelile maimuțelor și de ciripitul păsărilor exotice.

– Eu aș zice că mai trec vreo trei zile până să-l descăpățânez, nu? l-am întrebat pe Griffin, plesnind un țânțar lacom, care mi se lipise de braț.

– N-aș vrea să câștig rămășagul ăsta.

Avea dreptate. Dacă putea să-și înduplece cumva părinții să ni se alăture în luptă, Fedrik ne era mai de folos în viață, decât mort.

Îndărătul nostru, râsul lui Arwen izbucni prin junglă odată cu strigătul năvalnic al unui tucan. Am privit cu ochi mijiți la încâlceala de copaci de deasupra noastră, încercând să zăresc pasărea – voiam să fac orice, numai să nu văd cum Fedrik o făcea pe Arwen să zâmbească –, dar n-am zărit decât o boltă deasă de frunziș, care semăna cu un vitraliu de smarald.

Razele dimineții începeau să se furișeze printre frunze, iar căldura mă făcu să asud pe spate și pe gât. Nu puteam să mergem mai departe, fiindcă în curând ni s-ar fi făcut rău din pricina soarelui prea puternic.

– Mergem să căutăm un iaz în care să ne răcorim până la lăsarea nopții? Sunt lac de apă!

Griffin oftă la auzul vorbelor mele, aruncând o privire la restul tovarășilor noștri de drum.

– Și crezi că putem să ne bizuim pe Fedrik ca să le ocrotească pe Mari și pe Arwen?

M-am uitat la cei trei, care acum se apucau să ridice o tabără. Mari le porunci lui Arwen și lui Fedrik să țină o foaie de cort mai sus, iar după aceea și mai sus, apoi mai la stânga și tot *mai* la stânga. I-am aruncat o privire prietenului meu... Ochii lui, ațintiți la vrăjitoare, erau aproape îndureraţi.

M-am întrebat cât avea să-l mai chinuie pe Griffin groaza pe care i-o stârnea apropierea de o altă ființă, împiedicându-l să-și dezvăluie simțămintele față de vrăjitoare. Aducându-mi aminte că, de când îl cunoșteam, nu avusese nici o ibovnică, nu mi-am făcut nădejdi deșarte. Totuși, chiar și pentru cineva care urmărea povestea de pe margine, era groaznic să-l vezi pe Griffin prins între datoria de a-și apăra regele și dorința de a nu se îndepărta nici o clipă de Mari.

– Bine, tu rămâi cu ei! l-am îndemnat eu.

Griffin ridică din sprâncene, plin de silă.

– Nici în ruptul capului! Vin cu tine, fiindcă cineva trebuie să-ți țină spatele. Ești regele Onixului... Mi se pare că uneori uiți asta.

O rafală de vânt se stârni din senin, iar noi ne-am uitat din nou la locul în care tocmai se clădeau cele trei corturi. Pânza se întinse deodată, ranițele și desagile parcă se goliră de la sine, iar saltelele de paie se desfășurară lângă o sfoară de rufe, care se înșiră de una singură între trunchiurile copacilor. Un văl alburiu, subțire, se așternu în jurul corturilor și al focului de tabără. Cu părul arămiu învolburându-i-se în jurul feței, Mari își murmură vraja până când colbul și frunzele se domoliră încetul cu încetul, după care în fața ochilor ni se ivi o tabără de toată frumusețea.

Mari își cercetă isprava, mângâind duios bijuteria lui Briar, care-i atârna la gât.

– Crezi că amuleta are magia pe care crede ea că o are? mă întrebă Griffin în șoaptă.

– Nu. Nu din câte știu eu.

– Bazaconia de amuletă se joacă de zor cu mintea ei, mormăi Griffin. Ține prea mult la

podoaba asta.

– Frumoasă ispravă! îi spuse Fedrik vrăjitoarei.

– O, a fost o nimica toată! Chiar aveați nevoie de o mână de ajutor.

– Ce-i cu vălul ăsta alburiu? întrebă Arwen, uitându-se la ceața cu care Mari înconjurase tabăra.

– E un văl care ne ascunde de priviri iscoditoare. Cei care sunt în afara lui n-o să ne vadă nici pe noi, nici locul în care ne-am ridicat corturile… cei precum oștenii din Chihlimbar, vânătorii de răsplăți, tâlharii, pirații, pisicile sălbatice din junglă, Lazarus….

– Gata, gata, mulțumesc! strigă Arwen, înghițind cu noduri. Acum pricep la ce ne folosește.

Mari zâmbi cu sfială.

– Nu-ți face griji! spuse Fedrik. O să te ocrotesc de cel puțin trei dintre aceștia!

– Ești eroul meu, răspunse Arwen, aruncându-i un zâmbet dulce.

Simțind cum mi se întorcea stomacul pe dos, m-am îndreptat spre adâncul pădurii.

Aveam nevoie de niște apă rece.

Sau de o dușcă de tărie.

CAPITOLUL 16

ARWEN

– Cu ce pot să te ajut? am întrebat-o pe Mari, care își folosea magia ca să rânduiască restul taberei.

Trebuia să poposim în junglă ca să ne ferim de orașele înțesate de ostașii din Chihlimbar, aflați pe urmele noastre. Mie nu-mi păsa prea tare, dar lui Mari nu-i plăcea asta deloc.

– Cu nimic. Simte-te în largul tău! Eu mă descurc, spuse Mari, care, sprijinită de trunchiul unui copac, împăturea blănurile fiecărui cort și agăța câte un felinar.

Două oale de fier se iviră ca din senin, iar apoi câteva căni de tablă se așezară una peste alta, în aer.

M-am bâțâit de pe un picior pe altul și mi-am încrucișat mâinile pe piept.

– Chiar n-ai nevoie de ajutor?

Nu-l mai văzusem pe Kane de câteva ceasuri. Nu-mi făceam griji să-l știu singur prin Peridotul pustiit de război. Eram doar neliniștită și-mi era foarte cald. Oare când avea să se întoarcă? Cât mai aveam de așteptat până când o porneam spre peșteră? Și cum avea să mă cheme sabia? Nu trecuse nici măcar o zi de când ajunsesem aici, și mă săturasem până peste cap de toate gândurile astea frământate.

– Ce face Griffin? am întrebat eu, făcând semn spre spinarea vânjoasă a comandantului aplecat spre foc.

– Chiar că-i un pescar iscusit! îl lăudă Mari, îmbujorându-se. A prins niște pește în locul în care s-a dus cu Kane. Acum îl curăță. Dar n-a pescuit nici un cod, bineînțeles.

Am încercat să-mi înăbuș zâmbetul.

– Bineînțeles! Pentru că ție nu-ți place deloc codul.

– Nimănui nu-i place. N-are nici un gust, vezi bine, spuse Mari, încruntând din sprâncene.

M-am uitat la Griffin, care tăia peștele în bucăți cu mișcări încete și migăloase. Pește pe care-l prinsese fiindcă îl rugase Mari. Mi l-am închipuind azvârlind fiecare cod înapoi în apă, ca să-i facă pe plac prietenei mele, iar inima mi se strânse ușor. Dar comandantul părea mai vesel ca niciodată. I se potrivea de minune o îndeletnicire care cerea migală și lucru de unul singur.

– Dacă vrei să te mai dezmorțești umblând pe lângă tabără, eu plec să culeg niște lemne pentru foc. Ai vrea să vii cu mine? spuse prințul Fedrik, ieșind din cortul lui, ceva mai mare și mai falnic decât ale noastre, cu părul bălai fluturând în lumina pestriță care se cernea printre frunze.

Ca să mă îmbărbăteze, Mari făcu o asemenea față, încât ar fi putut la fel de bine să fluture deasupra capului un steag pe care să fie scris: „Du-te, nătăfleață ce ești!"

– Bineînțeles.

Am înșfăcat toporul și l-am urmat în adâncurile pădurii tropicale.

După ce, urcată pe spinarea de dragon a lui Kane, zburasem pe deasupra câmpiilor roditoare și a dealurilor verzi care parcă nu se mai sfârșeau, mă așteptasem să găsesc o clipă de liniște și pace. Dar colțul ăsta de Peridot nu era nici pe departe la fel de plăcut precum Golful Sirenei. Era un loc sălbatic, întortocheat și înverzit, care mi se părea un pic copleșitor.

Îmi era dor de albastrul limpede al golfului și de nisipul lui trandafiriu, scânteietor. M-am întrebat dacă cineva apucase să adune resturile

luptei cumplite care avusese loc acolo. Dacă se puteau curăța urmele de sânge din nisip, sau dacă valurile molcome din Golful Sirenei își luaseră cumplita sarcină de a duce cu ele, în legănarea lor neostoită, fiecare trup, fiecare pată.

– Ești tulburată din pricina a ceea ce am putea să descoperim la noapte? întrebă Fedrik, smulgându-mă din mreaja gândurilor mele întunecate.

– Nu, am răspuns eu, păşind printre rădăcini, liane și mici făpturi care îmi năvăleau la picioare.

Am ales să las deoparte adevărul: că nu mai simțisem mare lucru de săptămâni întregi, până noaptea trecută, când luasem acele hotărâri cumplite.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Fedrik murmură:

– Cu Crawford... a fost...

Se scărpină pe braț.

– Cât de des te vâră regele tău în asemenea încurcături?

– Niciodată! am mințit eu.

Fedrik îmi aruncă o privire tăioasă. M-am înfiorat, iar apoi am adăugat:

– Uneori.

– Cum se face că tu, o femeie minunată, ai ajuns vindecătoarea unui astfel de rege?

– Să fi fost vorba de nenoroc?

Zâmbetul lui larg dădu la iveală două șiruri de dinți albi, care scânteiară în razele soarelui.

– Nenorocul tău e norocul meu!

Un zâmbet mi se înfiripă pe buze. Îmi era atât de ușor să stau de vorbă cu prințul! Atât de ușor să mă prefac că eram doar o simplă

vindecătoare de castel și că toanele regelui erau cea mai mare pacoste pentru mine!

– De ce nu-ți lași slujba? Eu m-am ales cu câteva răni de pe urma antrenamentelor pe care le fac. Te iau în slujba mea, ca vindecătoare.

Luată pe nepregătite preț de o clipă, am șovăit, căutând un răspuns cuviincios.

– N-aș face una ca asta. Nu l-aș părăsi nici din pricina unor nemulțumiri care să fie numai ale mele, nici din altele care n-au legătură cu mine.

– Ei bine, spuse Fedrik după un răstimp de tăcere, îți trebuie multă cutezanță ca să rămâi alături de regele Ravenwood! Să călătoriți împreună, adăugă el, oprindu-se lângă un copac prăbușit și luându-mi ușurel toporul din mână. Mai ales într-o împrejurare atât de primejdioasă.

Ce amuzant! Nu fusesem cutezătoare nici o clipă în cei douăzeci de ani de viață ai mei, fiind mereu bântuită de neliniște și apăsată de griji, iar de câteva luni ajunsesem să înfrunt, fără ca măcar să clipesc, spaime venite din toate părțile.

Fedrik se trase îndărăt, înfipse toporul în lemnul subțire, presărat cu mușchi, și despică bușteanul dintr-o lovitură. Spinarea i se încordară sub cămașa albă, asudată, în clipa în care lovi din nou, icnind. Apoi el îngenunche și-mi întinse bucățile de lemn.

– De obicei nu sunt așa, am spus eu, dregându-mi glasul. Fratele și sora mea sunt cei cutezători, nu eu.

– Adevărat? Iar tu ești…

M-am mușcat de partea de dinăuntru a obrazului, îngândurată, și i-am întregit spusele:

– … cea îndatoritoare?

În ochii lui apăru o sclipire de înțelegere.

– Înseamnă că noi doi semănăm. Frații tăi chiar sunt cutezători, sau doar nesăbuiți?

– De cele mai multe ori, Ryder nu pricepe o împrejurare îndeajuns de bine încât să-și dea seama că *ar trebui* să-i fie frică. Iar Leigh e prea micuță ca să știe de câte lucruri ar trebui să-i fie teamă.

Mi-a părut rău pe loc că rostisem acele vorbe. Surioara mea văzuse deja cât de josnică putea să fie lumea.

Simțind că gândurile mele deveneau întunecate, Fedrik mă apucă de umăr cu mâna lui mare. Strânsoarea îi era caldă și alinătoare. Puternică și statornică precum lemnul care se odihnea în brațele mele.

– Cu prețul de a-ți părea necioplit, lasă-mă să-ți spun că atunci când te-am cunoscut aveai un aer cam… mohorât. Îmi pare rău pentru tot ce ați pătimit, tu și familia ta. Dacă ai nevoie vreodată să-ți deschizi inima, o să fiu prin preajmă. Vindecătorii sunt prea adesea siliți să fie martori la măcelul războiului.

Mi-a venit să izbucnesc în râs. *Eu* eram măcelul războiului.

– Mulțumesc, am murmurat.

– Am și eu o soră mai mică, pe Sera. Cred că ai cunoscut-o în treacăt în Orașul de Azur, nu?

– Da. Sunteți apropiați?

– Foarte, răspunse el în timp ce înaintam printr-o fâșie de pământ mlăștinos. Pe vremuri, ne sfădeam ca șoarecele și pisica… Sau poate ca lupul și pisoiul. Dar, orice s-ar întâmpla, sora mea e pentru mine ființa cea mai însemnată din lume.

I-am aruncat un surâs care, nădăjduiam, avea să-i dezvăluie cât de bine îi pricepeam simțămintele.

– Care dintre voi e lupul și care, pisoiul?

– O, eu sunt pisoiul, fără îndoială! Ea mă asuprește ori de câte ori i se ivește prilejul.

Am izbucnit într-un hohot de râs, lucru pe care-l făceam atât de rar în ultima vreme, iar apoi am zâmbit amândoi. Un simțământ nou se înfiripa înăuntrul meu. Era mai mult decât simpla încântare pe care mi-o trezeau bărbia lui ca dăltuită în marmură, ochii albaștri, strălucitori, sau faptul că bunătatea lui față de mine îl scotea din sărite pe Kane. Duioșia, precum o înghițitură de ceai cald, mi se prelinse în inimă. Îl plăceam pe prințul ăsta ca un soare. Chiar destul de mult.

– Îmi pare rău pentru logodna ei cu Kane. Știu că povestea a avut un sfârșit îngrozitor.

Fedrik ridică din umeri.

– Ba a însemnat o binecuvântare! N-ar fi fost fericiți împreună.

Am cântărit în minte vorbele pe care voiam să le rostesc, întrebându-mă dacă chiar îmi doream să aflu răspunsul. În cele din urmă, curiozitatea învinse.

– Te-ai împotrivit căsătoriei fiindcă regele Ravenwood e…

– Un ticălos? Sau un Fermecat?

Am dat scurt din cap, lăsând să se înțeleagă că mă gândeam la firea de Fermecat a lui Kane.

– Aș minți dacă aș spune că nu mi s-a părut ciudat, murmură prințul. El nu e om, nu? Ar fi trăit mai mult decât sora mea, decât copiii lor…

Mi-am țuguiat buzele și am dat iarăși din cap.

– Eu nu sunt vreun habotnic, spuse el cu glas liniștit. Dacă era un bărbat de treabă, nici nu mi-ar fi păsat că era Fermecat, adăugă, zâmbind din colțul gurii, deși privirea îi era mâhnită. Dar nu era, vezi bine.

– De asta ni te-ai alăturat? Ca să te încredințezi cu ochii tăi?

Fedrik lăsă jos buștenii și se apucă să spargă încă unul dintre trunchiurile prăbușite la pământ. Mușchii i se încordau la fiecare lovitură și am încercat să nu mă zgâiesc la pielea ca bronzul de pe brațele lui, ce scânteia, asudată.

– Poftim! pufni el, dându-mi două sau trei bucăți de lemn și oprind restul ca să-l care de unul singur. Să știi că nu mințeam ieri, pe plajă. Îmi doresc ca Regatul de Citrin să lupte de partea binelui, iar părinții mei o să fie mai ușor de înduplecat dacă găsim sabia.

– Însă nu știi dacă regele Ravenwood e de bună-credință.

– *De bună-credință*... Iată niște vorbe care nu spun mare lucru. Cred că regele Ravenwood e un ins bun la suflet? Nu, nu neapărat. Cred că dorința lui de a pune capăt domniei tatălui său și de a zădărnici cucerirea Evendellului e sinceră? Da. Și o să aibă nevoie de oastea noastră ca să facă asta.

M-am luptat cu neliniștea care-mi făcea stomacul să se frământe.

– Dar părinții tăi n-au vrut să-l ajute.

– Sunt foarte aspri de felul lor.

– Și asta te supără?

– Mie nu mi-e frică de schimbare, însă lor, da. Totuși, mă tem de ei.

– Și ce putem să facem?

– Dacă găsim sabia, o să le fie mai greu să nu țină seama de faptul că regele Ravenwood și Fermecata din profeție chiar au sorți de izbândă. Iar dacă nu izbutim să punem mâna pe armă, nădăjduiesc să-i fac să se răzgândească în privința lui Ravenwood ca om.

O răsuflare domoală îmi alunecă printre buze.

– Nu cred că el ți-a arătat încă cea mai bună parte a firii lui.

Buzele lui Fedrik se arcuiră într-un zâmbet.

– Are o parte bună?

Am încercat să-i dau un răspuns cinstit:

– Da, are o parte mai bună, dar nu mă aștept s-o vezi în decursul călătoriei ăsteia.

– Regele Kane Ravenwood nu mă înspăimântă.

Eram gata să-i spun că *ar fi trebuit*, dar m-am mulțumit să dau din cap. Era mai bine ca Fedrik să nu știe ce însemna cu adevărat să fii Fermecat. Să nu știe ce-i putea face Kane, dacă voia.

– Iertată-mi fie îndrăzneala, murmură Fedrik, parcă încercând să se îmbărbăteze, dar ce legătură e între voi? Știu că îl slujești ca vindecătoare, însă uneori se poartă de parcă ai fi… a lui.

„Of, pe Pietre!"

– Noi…

În minte îmi apăru o privelițe mistuitoare, cu mâna lui Kane pe mijlocul meu, apăsându-mă peste mădularul lui, pe o potecă luminată de razele lunii.

Poate că era mai bine să spun o jumătate de adevăr.

– Ne-am sărutat.

Fedrik ridică din sprâncene.

– Și acum?

Am vrut să-i mărturisesc că-mi puneam aceeași întrebare. Dar adevărul spus pe jumătate ieși din nou învingător:

– Încercăm să trecem peste asta. Pesemne că nu trebuia să ne lăsăm pradă imboldului pe care-l simțim unul față de celălalt.

– N-am cum să-l învinovățesc, spuse Fedrik, fără să-și ia ochii de la frunzele lucioase dimprejurul nostru.

Încă mai simțeam fierbințeala care îmi potopise obrajii.

– Și cum stă treaba cu Griffin și cu Mari?

– Povestea lor e chiar mai încurcată, am răspuns, ușurată că nu mai vorbeam despre mine și Kane. Mari pare să înceapă să simtă ceva față de comandant, dar încă nu cred că poate să-și înțeleagă simțămintele.

– Ar trebui să-i spui.

– Am încercat. În ultima vreme, nu sunt chiar cea mai potrivită ființă care să-și dea cu părerea în privința dragostei. Nici eu n-aș vrea să primesc sfaturi de la mine.

– Și Griffin?

– O, el e îndrăgostit până peste urechi! De fiecare dată când e și ea pe aproape, se freacă pe piept și face fața cea mai nedumerită din lume, de parcă s-ar întreba: „Ce-i simțământul ăsta pe care îl am doar în preajma vrăjitoarei?“

Fedrik râse pe înfundate, de parcă vorbele mele ar fi fost o adevărată încântare pentru urechile lui, iar eu i-am zâmbit, recunoscătoare, adăugând:

– Nici nu vrea să-i spună pe nume!

Cu zâmbetul încă pe buze, am ocolit un copac și am dat nas în nas cu un Griffin cărându-și uneltele de pescuit și cu un Kane asudat și fără cămașă. Chipul lui Griffin părea împietrit. Era limpede că auzise fiecare vorbuliță. Kane chicoti pe înfundate și se aplecă să-și scoată cizmele. În spatele lui se zărea un mic iaz scânteietor.

Am încercat să mă gândesc la orice, mai puțin la trupul asudat și strălucitor al lui Kane, care avea să se cufunde curând în apa rece.

– Vai, Griffin… Știi, doar glumeam! am strigat, spăsită.

– Nu-i nimic.

Dar comandantul o luă din loc cu pași împleticiți, de parcă nu se simțea tocmai bine.

Kane țâțâi din buze.

– Fetișcano, ce gheruțe avem azi!

Mi-am dat ochii peste cap.

– Eu?! Tu îl chinui mai mult decât oricine altcineva!

– Eu *îl provoc*. Tu ești doar o prigonitoare.

Dar nu-l prea mai ascultam, fiindcă nu puteam să-mi iau ochii de la mușchii lui încordați, strălucitori și parcă dăltuiți în piatră, iar auzul îmi era vrăjit de glasul lui răgușit și adânc…

În cele din urmă, mi-am ridicat privirea și am văzut că zâmbea ca un lup. Am vrut să-i spun ceva necuviincios, dar mintea mea trădătoare încă mai căuta vorbele potrivite.

În schimb, Fedrik îl întrebă:

– Unde ți-e cămașa?

Kane făcu semn spre iazul verzui din spatele lui și dădu să-și scoată pantalonii de piele.

– Vreți să rămâneți și să vă desfătați ochii?

În sfârșit, am putut să vorbesc.

– O să ne lipsim de priveliștea asta. Cei care au văzut-o n-au prea avut vorbe de laudă despre ea.

– Ghiduşă şi frumoasă! strigă Fedrik, ridicând dintr-o sprânceană. S-ar putea să fii primejdioasă!

– Nu-ți face griji, pe tine o să te cruț, am glumit eu.

– Și milostivă, pe deasupra? Suntem pierduți cu toții!

– Ba nu! se împotrivi Kane, din ai cărui ochi mijiți, îndreptați spre Fedrik, pierise toată veselia de mai înainte. Doar tu ești pierdut.

Glasul lui era încărcat de o făgăduială atât de ucigătoare, încât păru să înghită tot aerul cu mireasmă de flori din jungla Peridotului. Eu și Fedrik am amuțit pe loc.

Însă prințul nu făcu decât să se încrunte.

– Mogâldeață, lasă-mă să duc eu bușteniii ăștia la tabără!

Am zâmbit strâmb, încercând să-mi ascund supărarea, iar apoi i-am întins bușteniii lui Fedrik.

– *Mogâldeață?!* întrebă Kane cu glas spart și plin de silă, după ce prințul ajunse îndeajuns de departe ca să nu ne mai audă.

M-am zburlit.

– Și ce dacă-mi zice așa?

– Parcă ar fi un nume de cal.

L-am fulgerat cu privirea.

– „Fetișcană“ chiar pare un nume potrivit pentru o cățea.

– Ai dreptate, răspunse el, zâmbind.

– Prințul e cumsecade, am adăugat eu. Nu se uită la mine cu milă.

Kane făcu o față lungă și-și trecu, dus pe gânduri, o mână peste piept. Trebuia să-și pună neîntârziat cămașa aceea pe el. Mi-am abătut privirea de la umerii lui lați... de la pieptul puternic și ars de soare, care strălucea... Apoi am plecat, mergând cu pași țepeni, și m-am așezat lângă focul care trosnea molcom.

Și mie mi-ar fi prins bine o baie rece.

N-aveam nevoie de foc, căci arșița înmiresmată a junglei dogorea și după apusul soarelui, dar Griffin își fripse peștele deasupra flăcărilor. Ne-am stropit cina cu ceai și cu bere. Înainte să aprindem focul, Mari făcuse ca vălul acela ocrotitor să fie de două ori mai puternic. Strălucirea flăcărilor în jungla întunecată ne-ar fi dat de gol față de oaspeții nepoftiți.

– După ce ajungem la Peștera Secerătorilor, spuse Kane în timp ce mâncam, cred că Arwen ar trebui să stea de veghe afară.

Peștele căpătă un gust acru pe limba mea.

– Cum? De ce?

Kane răspunse, fără să se uite la mine:

– Trebuie să stai afară câtă vreme ne încredințăm că nu-i nimic primejdios în peșteră.

– De ce? am întrebat din nou, cu glas ascuțit.

– Se zice că, odată intrat, nu-ți mai găsești calea de ieșire, răspunse el cu glas rece, deși privirea lui arăta limpede că vorbea despre o primejdie cât se poate de mare.

– Legenda spune că o iei razna până să găsești ieșirea, adăugă Mari.

O sudoare rece îmi învălui ceafa. Kane mârâi încet la Mari, iar ea îmi aruncă o privire plină de păreri de rău.

– Vreau să las semne în urma noastră pe măsură ce înaintăm, ca să nu ne pierdem, spuse Kane. Mi-aș dori doar să știu că peștera o să mă și lase să fac asta.

– Să te *lase*?

– Se spune că… are un fel de minte a ei.

„Grozav. Ce vești minunate!"

– Și noi ce facem?

– Nu-mi fac mari griji că cele spuse în legende ar atinge doi Fermecați și o vrăjitoare. Iar ceea se întâmplă cu Fedrik n-are nici o însemnătate.

Fedrik aproape că izbucni în râs. Poate că aș fi făcut și eu la fel, dacă nu mi-aș fi simțit inima în gât.

– Dar îmi fac griji pentru tine, din pricină că te temi de locurile închise, adăugă Kane cu atâta căldură în glas, încât mi-am dat seama că nu mă lua în zeflemea.

Știam ce voia să spună. Își făcea griji pentru mine, dar…

Nu era vorba doar despre frica mea, ci și despre ce nu putea să dezvăluie de față cu Fedrik.

Era vorba despre *însemnătatea* mea.

Kane nu putea s-o piardă pe Fermecata cu sânge pur despre care vorbea profeția, înainte ca aceasta să-și împlinească soarta. Înainte ca ea să fie dată morții.

– Nu!

– Arwen, asta nu e…

– Ba nu. Am venit să ajut.

– Arwen, nici mie nu-mi place să mă gândesc la o peșteră ce îi prinde în capcană pe toți cei care se încumetă să intre în ea! spuse Mari.

Haide să intrăm și să ne încredințăm că mai și putem să ieșim de acolo!

– Ea chiar trebuie să intre? N-ar putea să rămână în tabără? întrebă Fedrik.

– Nu, o luăm cu noi doar ca să facem haz! răspunse Kane. Ce glumă bună, nu-i așa?

Pe fața lui Fedrik nu se vedea pic de veselie. Și nici pe cea a lui Kane.

M-am ciupit de nas și am încercat să trag aer în piept ca să mă liniștesc.

– Mi-am petrecut toată viața fiindu-mi frică. N-am de gând să rămân afară, în vreme ce voi vă puneți viața în primejdie....

Țipătul pătrunzător al unei bufnițe răsună printre copacii din dreapta mea. Kane sorbi din ceai.

– Bine, cum zici tu!

Am simțit că mi se tăia răsuflarea. Mari mă strânse de umăr.

„Afurisitul!"

– Ce semne o să lăsăm în peșteră? întrebă Griffin.

– Ce-ar fi să presărăm petale? fu de părere Fedrik, făcând semn spre un mănunchi de flori de plumeria din spatele lui.

Kane îl privi pe prinț cu ochi mijiți, în care se citea o asemenea dojană, încât acesta din urmă aproape că rămase mut de uimire.

– Folosim vraja mea, spuse Mari. Lăsăm o dâră de lumină care să ne călăuzească în timp ce ne întoarcem.

Am simțit că-mi recăpătam suflul. Era liniștitor să știu că urma să avem o lumină care să ne scoată din întuneric. Nu mai voiam să-mi închipui în câte feluri isprava noastră din ziua următoare putea să se încheie cu moartea mea.

Acum aveam de mâncat un pește minunat gătit și mă aflam alături de niște prieteni în tovărășia cărora mă simțeam bine. După cum mă învățase Dagan, trebuia să încerc să mă bucur de clipele astea atât cât îmi mai era dat.

M-am lăsat pe spate și m-am frecat în dreptul stomacului.

– Peștele e uimitor de bun!

– Mă simt onorat! spuse Griffin, luând o ultimă îmbucătură și apoi azvârlindu-și strachina peste desagile noastre.

Zăngănitul puternic făcu o broască să țopăie în frunzele de lângă tabără.

– Pentru că n-avem cod, pesemne, adăugă Fedrik, aruncându-mi o privire cu subînțeles.

Era limpede că auzise ce vorbisem mai devreme cu Mari.

Prietena mea zâmbi cu gura până la urechi.

– Întocmai! Cui îi place codul?

– De fapt, mie chiar îmi place, spuse Griffin.

Mari își dădu ochii peste cap.

– Cum să nu!

În ochii lui Kane se oglindea din plin strălucirea focului.

– Atunci, cum se face că n-ai prins nici un cod pentru noi, domnule comandant?

M-am străduit să-mi înăbuș zâmbetul, însă Mari îl cruță pe Griffin de un răspuns.

– De ce n-am putut să poposim în orașul Ochi de Broască? întrebă ea în timp ce încerca să se cuibărească între rădăcinile unui copac lat, încovoindu-și picioarele dedesubtul trupului, dar neizbutind să se așeze așa cum își dorise. Într-un han în care să ne bucurăm de niște saltele cumsecade?

– Suntem dușmani ai regatului, vrăjitoareo! spuse Griffin, dând cu piciorul într-un morman de rufării de pânză, pe care Mari și-l strecură de îndată între spinare și copacul cel noduros. Nu ne putem încumeta să poposim într-un loc în care să fim văzuți de oștenii din Chihlimbar.

„Iar asta, în vreme ce întreg orașul și chiar întreg regatul sunt înțesate cu desene ale feței mele, pe care scrie *Trădătoare.*"

Mi-am ațintit privirea la chipul lui Fedrik și la picăturile de apă pe care căldura de afară le făcea să se prelingă pe cana lui de tablă. Deși mă bucuram că habar n-avea cine eram, îmi dădeam seama că el nu știa, de asemenea, cât de primejdioasă era călătoria noastră. Vinovăția și pizma se războiau înăuntrul meu.

– Arwen ar putea să-i taie pe oșteni în bucăți într-o clipită! pufni Mari.

– Știi să mânuiești o sabie? întrebă Fedrik, tulburat.

M-am înroșit puțin.

– Știu doar câteva mișcări simple.

– Nu fi atât de sfioasă, Arwen, îndemânarea ta l-a făcut până și pe Griffin să te prețuiască! spuse Mari, apropiindu-și ușurel capul de comandant.

Kane ridică din sprâncene.

– Unde și când v-ați antrenat voi doi?

– La Izvorul Șarpelui, în drum spre Peridot, prima oară când am venit aici, am răspuns eu.

– A fost mai bună decât mă așteptam! adăugă Griffin, cu o sclipire veselă în ochi. Dar eu am fost mai iute.

– Griffin a zis la fel și despre femeia pe care a azvârlit-o azi-dimineață din patul lui! glumi Mari.

M-am întors cu fața spre ea. Griffin n-ar fi dezvăluit un lucru atât de îndrăzneț nimănui, darămite lui Mari.

– Glumesc! strigă prietena mea, zâmbind strengărește. Cu toții știm că Griffin n-a atins o femeie în viața lui.

În jurul focului izbucniră râsete. Chiar și Griffin își ridică unul dintre colțurile gurii.

– Vrăjitoarea e binevenită să mă însoțească în toate păcătoasele mele de aventuri! spuse Kane, trecându-și o mână peste față ca să-și ascundă râsul.

Mari îi aruncă o privire de parcă i-ar fi zis: „Ce mare noroc pe mine!"

Inima îmi crescu în piept. Poate că prietenia lor nu mă mâhnea atât de mult pe cât crezusem.

– Știi, îmi spuse Kane în șoaptă, dacă vrei, pot să-ți arăt cum să-l birui în lupta cu sabia.

– Pe cine? Pe Griffin?

– Pe el sau pe oricine altcineva care mânuiește sabia cu mai mare măiestrie decât tine, răspunse Kane, iar ochii ca argintul-viu îi străluciră în lumina lunii, ce părea atrasă numai de el, ca noi toți, de altfel. Nu sunt la fel de bun ca Dagan, dar pot să te ajut oricând, dacă ai nevoie.

– Mulțumesc, am răspuns eu, înghițind în sec și simțind că pacea pe care o făcuserăm pe nepusă masă era una destul de înșelătoare. Altă dată, poate.

Kane dădu ușurel din cap, încuviințând, dar privirea îi rămase potolită și adâncă.

– Nu ți-am mulțumit niciodată că i-ai cruțat viața lui Trevyn, am murmurat, rostind acele vorbe ca pe o îmbiere de a cădea la pace cu

adevărat. Că m-ai lăsat să-l *las* pe Trevyn în viață.

– N-am făcut-o pentru tine, mărturisi el, cu ochii ațintiți la gura cănii de tablă. Ticălosul ăla nu era o amenințare, iar noi n-aveam să mai rămânem multă vreme în Citrin... Nu credeam defel că urma să stau treaz nopțile, făcându-mi griji ca nu cumva să te înhațe Trevyn.

– Ți se întâmplă să faci asta? Să stai treaz nopțile, îngrijorându-te din pricina celor care ar putea să mă înhațe?

Am simțit tăcerea lui ca pe un pumnal înfipt în inimă.

– Ai adus cu tine o lăută? îl întrebă Griffin pe Fedrik.

Mi-am ridicat privirea pe neașteptate și l-am văzut pe prinț scotocind prin desagă.

– M-am gândit că ne-ar putea ajuta să ne mai trecem vremea, răspunse Fedrik, scoțând instrumentul la iveală. Dar nu sunt prea iscusit la cântat.

– Kane e iscusit, am mărturisit eu. Cântă minunat!

M-am gândit la noaptea petrecută în iatacul lui, când aiurasem din pricina frigurilor, iar el îmi cântase un cântec de leagăn minunat de duios.

Mari se răsuci spre Kane.

– Nu pot să cred... Tu te desfeți cu așa ceva?!

Kane izbucni într-un hohot de râs mohorât.

– Da, dar n-am mai cântat de multă vreme.

– Cântă-ne ceva, te rog! l-am îndemnat eu.

Îmi dorisem ca vorbele să sune strengărește și jucăuș pe buzele mele, dar le rostisem cu atâta patimă, încât aproape că m-am simțit stânjenită.

Privirea pe care mi-o aruncă regele era arzătoare precum arșița. Fără să mai scoată o vorbă, el se ridică și se duse la Fedrik.

– Îmi dai voie?

Prințul îi întinse instrumentul de lemn, iar Kane se așeză din nou lângă mine.

La început zdrăngăni cu mișcări tremurate, căutând să-și lase mâinile mari să lunece lin pe strune. Inelele îi scânteiau în lumina focului, mai cu seamă sigiliul de argint și onix care îi împodobea mereu degetul mic de la mâna stângă. Degetele i se tot mișcară și i se tot opriră, încercând strunele și acordându-le, până când prinseră să cânte cu adevărat. Din lăută izvorî un cântec blând, melodios, care pluti prin noaptea înmiresmată, însoțit de țârâitul greierilor, de țipetele liliecilor și de orăcăitul broaștelor. Simțeam muzica lăutei lui Kane până în măduva oaselor, ca pe o poveste pe care o cunoșteam de-a fir a păr.

Am privit fața lui îngândurată, fruntea lui senină, dar încordată, în vreme ce degetele-i îndemânatice cântau o melodie care părea să ne depene o poveste despre coline vălurite și triluri de păsări, după o furtună îngrozitoare. Despre iertare și renaștere.

Poate că băusem prea multă bere.

Însă toată lumea amuți câtă vreme ținu cântecul. Iar după ce acesta se sfârși și nimeni nu rosti nici o vorbă, Kane ne mai desfătă cu încă unul. De astă dată ne încântă cu o melodie ce te făcea să te gândești la o plimbare veselă, la dans, la clinchet de pocale și la râuri peste râuri de licori. Urmă încă un cântec, iar apoi Kane prinse să cânte încă unul, și încă unul... Am adormit în sunetele lăutei lui, cu capul sprijinit

pe mușchiul moale ce creștea pe pământul pădurii.

CAPITOLUL 17

ARWEN

Harta pe care Kane o descoperise gravată pe piciorul mesei de lemn era o taină de nedesluşit pentru mine. Însă Mari avusese nevoie doar de câteva clipe ca să-i dea de cap. Vârâse țărușul în noroi şi apoi îl rostogolise peste un pergament, dând la iveală o hartă destul de simplă a Peșterii Secerătorilor şi a ceea ce trebuia să facem ca să găsim comoara ascunsă înăuntru.

Am pornit la drum înainte de răsăritul soarelui, când mai era îndeajuns de răcoare pentru o drumeție, iar jungla era deja destul de luminată ca să putem să ne croim drum prin hățișuri. Călătoria ne purtă pașii printr-o întindere aproape de nepătruns, presărată cu palmieri şi cu coline povârnite, acoperite cu iarbă de un verde viu. După ce am trecut cu greu peste un râu cu apă călduță şi m-am cățărat peste bușteni prăbușiți la pământ şi acoperiți cu alge, eram murdară şi udă, cu trupul acoperit de tot soiul de zgârieturi şi de mușcături de gângănii şi cu părul şi hainele de piele pline de ciulini şi de crenguțe. Chiar dacă plecaserăm la un ceas la care luna încă se mai vedea în văzduh, arșița aceea pătrunzătoare ne copleșea acum, așa că eram lac de apă.

În tot acest răstimp, fusesem cu gândul în altă parte. Mă trezisem cu un mănunchi de flori de junglă – două orhidee roz și o pasăre-a-paradisului – legat la intrarea cortului meu, deși eram încredințată că ațipisem lângă foc. Simțind că nu puteam să păstrez mănunchiul, îl azvârlisem în junglă atunci când plecasem din tabără, neputând nici să rup florile în bucățele, așa cum făcusem cu celelalte.

– Am ajuns!

Glasul lui Kane îmi curmă gândurile rătăcitoare și mă făcu să mă uit la gura peșterii din fața noastră. Intrarea în grotă era o întindere mare, cufundată în beznă, semănând cu fălcile căscate ale unei fiare de la începuturile lumii. În jurul ei se încolăceau liane ofilite și fire bătrâne de mușchi, de un verde-salvie.

Griffin scoase din desagă trei torțe și le aprinse. Pe două li le întinse lui Kane și lui Fedrik, iar ultima o păstră pentru el.

– Nici nu arată atât de amenințător! spuse Mari, iar apoi intră în peșteră.

Griffin nu șovăi să i-o ia pe urme, cu Fedrik după ei.

Kane se apropie de mine, umbrindu-mă cu statura lui falnică.

– Cum te simți?

– O să fiu bine. De ce întrebi? m-am oțărât eu, gândindu-mă că și așa eram destul de neliniștită. Ți se pare că nu sunt bine?

– Ai primit florile de la mine?

– Care flori?

– Oricare dintre cele două mănunchiuri pe care ți le-am dăruit în ultima vreme.

– Nu. Iar acum, răspunde-mi la întrebare!

El ridică din umeri.

– Vreau doar să mă încredințez că ești bine. Dacă leșini, trebuie să te car prin tunelurile astea.

M-am strâmbat la el.

– Ți-ar plăcea la nebunie s-o faci, nu-i așa?

O spusesem doar în glumă, dar buzele lui Kane se strânseră într-o linie aspră.

– Uneori, neștiința ta într-ale vieții mă năucește!

Vorbele lui m-au durut, ca de fiecare dată când îmi nimereau o strună gata să sune la cea mai mică atingere.

– Odinioară, socoteam că e mai bine să nu știu adevărul, am recunoscut eu.

– Sunt pe deplin încredințat de asta, spuse el, cufundat în gânduri, cu ochii ațintiți la jungla din spatele meu. E mult mai simplu să mă vezi ca pe ticălosul din poveste, mai ales dintr-una din care lipsesc atâtea pagini.

Sângele îmi îngheță în vine. Era adevărat. Nu fusese mai simplu să-l văd doar ca pe un salvator sau ca pe un dușman? Și nu mă ajutase asta să îndur mai lesne năvala tuturor acelor simțăminte care fremătau înăuntrul meu?

– Ai dreptate, am răspuns, cu suflarea tăiată. Acum abia dacă mai pricep pe ce lume trăiesc, și cu atât mai puțin ce loc am eu în ea. E mai greu să vezi totul într-o lumină trandafirie după ce ți-ai dat seama cât de încurcate și de îndoielnice sunt lucrurile cu adevărat, am adăugat, mușcându-mi buzele. Până și tu obișnuiai să-mi prețuiești nădejdea oarbă!

– Într-adevăr... Și încă o mai prețuiesc, murmură el, trecându-și mâna, tulburat, peste

fruntea asudată. Nu știi de ce-ți spun „fetișcană"?

– Pentru că mă vezi ca pe o ființă copilăroasă?

Ochii lui ca de argint îmi aruncară o privire arzătoare.

– Pentru că, atunci când te-am întâlnit, am simțit nădejde pentru prima oară după multă vreme. Și nu doar nădejdea că puteam să-mi birui tatăl, deși, bineînțeles, nu pot tăgădui asta.

Am simțit un junghi în stomac, dar Kane se uita drept în ochii mei, așa că n-am putut să-mi abat privirea.

– Tinerețea ta e un izvor de putere. Iată de ce îți spun „fetișcană". Și ești liberă să-ți arăți puterea, liberă precum o pasăre. Marinarii rătăciți pe ape privesc păsările din văzduh și se lasă călăuziți înapoi spre țărm. În fiecare dimineață, zburătoarele se avântă în tăriile cerului asemenea soarelui ce răsare, iar asta seamănă cu făgăduiala unui nou început, orice ar fi fost înainte, spuse Kane, oftând și trecându-și mâna prin păr. Nădejdea are mereu aripi.

Am căutat să găsesc un răspuns și n-am izbutit. Kane se apropie cu pași greoi de gura căscată a peșterii și se făcu nevăzut în pustietatea întunecoasă. Mi-am luat inima-n dinți și m-am dus valvârtej după el.

Încălțările mele răsunară cu bufnituri întretăiate între pereții de piatră, în vreme ce ochii mi se obișnuiau cu bezna din acel loc pustiu și umed. Îmi simțeam degetele zvâcnind, iar neastâmpărul îmi curgea prin vine pe măsură ce mă cufundam tot mai adânc în temnița tunelului.

Am trecut pe lângă Kane, Griffin și Fedrik ca s-o ajung din urmă pe Mari, încă aflată în fruntea alaiului, cu harta de pergament în mâini. În urma ei se zărea un ghem săltăreț de lumină, care lăsa o dâră strălucitoare pe podeaua soioasă a peșterii. Sclipirea ghemului nu se deosebea prea tare de Lumina mea, deși în loc să semene cu razele unui soare năvalnic și orbitor, vraja lui Mari semăna mai degrabă cu scânteierea înceţoșată a unei stele.

– Cred că o să ne fie de ajutor, am spus eu, făcând semn spre ghemul scăpărător care îi dansa printre glezne.

– E frumos, nu-i așa? O să vedem dâra asta de oriunde din peșteră!

Mari zâmbi, iar nasul pistruiat i se lumină de la flacăra tremurătoare a torțelor dindărătul nostru.

– Ce vrajă e?

– Se numește *strălucire*. Poate să țină și zile întregi.

Ea prinse să se joace cu lumina aceea blândă, care îi scăpăra printre degete și care apoi cobora și se așternea în urma noastră, pe podeaua peșterii.

– Urma asta e mult mai bună decât cea de firimituri de pâine!

– Harta ne spune cât de adânc trebuie să mergem în peșteră?

Mari strâmbă din nas, așa cum făcea ori de câte ori era întrucâtva nedumerită, dar nu voia să recunoască.

– Nu mi-e foarte limpede. Fără îndoială că harta ne-a ajutat să găsim peștera, dar înăuntru sunt atâtea meandre întortocheate, atâtea fundături…

Am simțit cum mi se ridica un val de fiere în gâtlej.

– Vrei să spui că tu, cea mai isteață ființă din câte cunosc, nu prea știi cum o să ieșim de aici?

– De asta avem *strălucirea*! răspunse ea, fluturând o mână luminoasă prin aerul jilav. Trebuie să ai încredere!

Simțindu-mi inima în gâtlej, am înaintat pe sub stalactitele scânteietoare, ascuțite ca niște creste de munte așezate cu susul în jos. Le-am privit cu băgare de seamă, descoperind că nu erau făcute din minerale de rând, ci mai degrabă din cristale de preț, ca, de pildă, adamitul de apă și piatra-lunii.

Peștera asta era una sfântă și strălucitoare, iar învățătorii mei din Chihlimbar ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi văzut asemenea priveliște.

Am cotit la dreapta, iar apoi la stânga, ajungând în cele din urmă la o răscruce de forma unei limbi de șarpe. Cristalele încrustate în stâncile din spatele nostru învăluiau locul într-o lumină cețoasă, liliachie. Ne-am strecurat printre bolovani cu forme ciudate, încercând să ne ferim de picăturile de apă ce cădeau din tavan. Cu toate că nu-mi doream neapărat să știu de unde venea acea apă, am aflat curând, de îndată ce am trecut pe lângă un iaz sclipitor, ce lumina peștera cu albastrul lui ca din altă lume.

Uitându-mă la apă cu luare-aminte, am zărit un pâlc de meduze strălucitoare, care se mișcau alene. Așadar, de la ele venea lumina! Poate că aș fi izbutit să le prețuiesc frumusețea, însă mă chinuia gândul că s-ar fi putut să rămân închisă în grota aceea și, pe deasupra, îmi era atât de

frig... Aerul se făcea tot mai rece pe măsură ce înaintam prin peșteră.

Mai rău de-atât, trăsesem de prea multe ori aer în piept ca să-mi domolesc bătăile năvalnice ale inimii, iar acum mă simțeam ametită.

„Legenda spune că o iei razna până să găsești ieșirea."

Am răsuflat adânc, iar Fedrik mă cercetă cu ochi iscoditori.

– Ți-e frică de monștrii din peșteră?

– Nu.

„Minunat răspuns, Arwen!"

– Am cutreierat fiecare regat din Evendell de cel puțin două ori, am urcat pe culmile munților, am coborât de pe stânci înalte și am mers de-a bușilea prin noroi. Crede-mă, peșterile astea sunt o joacă de copii!

Vorbele lui chiar mă ajutară să-mi domolesc tulburarea clocotitoare. Aveam nevoie de ceva care să-mi mai curme firul gândurilor ce nu-mi dădeau pace.

– Cauți să găsești tot soiul de desfătări, nu?

Mi l-am închipuit pe Fedrik hoinărind în lung și-n lat pe tot continentul, un frumos prinț al soarelui, plecat în căutarea aventurilor vieții lui.

– Oarecum. Dar ție îți pasă de asta cât de cât?

Am văzut cu coada ochiului o gânganie luminoasă, care a zbughit-o degrabă, vârându-se apoi într-o firidă îngustă. Inima începu să-mi bată cu putere.

– Ce te atrage pe tine, Arwen? Călătoriile? Mișcarea în aer liber? adăugă Fedrik ridicând din umeri, de parcă s-ar fi îndoit că-mi plăcea ceva din toate astea.

– La drept vorbind, n-am călătorit prea mult. Mi-ar plăcea să urc pe un munte. M-aș bucura ca măcar să văd un lanț de munți.

– Ei bine, cândva, dacă o să ai vreme, o să te duc să vezi munții.

Iată de ce era bine că Fedrik nu știa că eram Fermecata din profeție. Cu el, aveam timp să plec în aventuri pe munte. I-am zâmbit larg în întuneric, privindu-i cu plăcere părul bălai, luminat de scânteierea cristalelor.

– Unde ne-am duce?

– Regatul de Chihlimbar are niște creste muntoase nemaipomenite. Cele mai multe dintre ele împresoară Valea Corbului.

Acea vale se afla la o depărtare de doar trei ceasuri de mers cu caleașca de la Abbington, înspre miazănoapte. La o aruncătură de băț de casa mea. Ce departe părea să fie acum viața pe care mi-o petrecusem într-un colț uitat de lume!

Am clătinat din cap.

– Stați! spuse Mari, făcându-ne să ne oprim dintr-odată, înconjurați de strălucirea pe care ea o lăsa în urmă. Cred că trebuie să ne întoarcem! Am ajuns într-o fundătură.

Vorbele ei făcură să mi se strângă stomacul.

– Ia-o înainte, vrăjitoareo! spuse Griffin, cu privirea ațintită la ceva care se furișa printr-o crăpătură a zidului de piatră.

M-am întins și am luat-o de mână pe Mari, simțindu-mi inima cât un purice.

Un glas răsună prin abisul întunecat.

Dintr-o mișcare, Griffin ajunse în fața noastră. Trupul lui uriaș ne ferea acum pe mine și pe Mari de cel al cărui glas răsunase prin peșteră.

– Ar putea să fie ostașii din Granat despre care vorbea Crawford, spuse Kane, ivindu-se dintr-odată lângă comandantul lui.

Nici nu-l auzisem pășind îndărătul meu.

– Sau oameni obișnuiți, care caută comori, își dădu Fedrik cu părerea. Oare n-ar fi mai bine ca, înainte să ne apucăm să smulgem capete și alte cele, să ne ducem la el și să-l întrebăm ce face aici? Zic și eu…

Kane își dădu ochii peste cap.

– Dacă-i pe-așa, ia-o înainte, rogu-te!

Spre uimirea mea, Fedrik făcu întocmai și o luă la pas prin tunel, întinzându-și în față brațul în care ținea torța. Curând, l-am auzit schimbând un salut cu un bărbat ascuns vederii de umbra cea deasă a peșterii.

Ne-am dus după prinț și am dat curând, alături de acesta, de un bărbat voinic, care trebuia să fi avut în jur de treizeci de ani, cu pielea tăbăcită de la munca sub soarele arzător și presărată cu tatuaje marînărești. Bărbatul ținea în mână o hartă.

– Iată-i și pe oamenii mei! zise Fedrik, făcând un semn spre noi, iar apoi ne spuse: El e Niclas.

– Ce vă aduce în Peștera Secerătorilor? întrebă Niclas, al cărui glas era la fel de aspru precum pielea lui bătucită.

– Căutam o mică aventură, răspunse Kane cu glas atât de liniștit, încât ar fi putut să mă păcălească și pe mine. Dar tu cu cine vorbeai?

Niclas îl privi cu luare-aminte pe Kane, de parcă ar fi vrut să-l pună la încercare.

– Cu peștera! răspunse el, batjocoritor. Uneori îmi răspunde.

– Se pare că ai mare nevoie de tovarăși de drum! strigă Mari, plină de veselie. Esti

binevenit să ni te alături! Totuși, harta noastră vine de pe un picior de masă pe care a trebuit să-l trec prin noroi, picior de care am făcut rost de la un nobil mârșav, răposat între timp, dar asta e cu totul altă poveste. Însă ticălosul ăla făcea contrabandă cu bunuri furate în Regatul de Citrin, de unde era el de fel, Citrinul fiind un tărâm ascuns sub ape, așa că n-avem de unde să știm cât de mult călătorise nemernicul *în afara* regatului, ceea ce ne face să punem întrucâtva la îndoială harta asta! spuse Mari, fluturându-și pergamentul.

Apoi prietena mea o porni valvârtej pe coridorul de piatră, iar *strălucirea* licări în urma ei precum colbul unui stele căzătoare.

Niclas ne privi lung, încurcat și îngrijorat întrucâtva, dar Griffin, sătul de așteptare, scoase un oftat și o luă pe urmele lui Mari, zicându-i noii noastre cunoștințe:

– Ea doar a vrut să spună că harta asta are oarece neajunsuri. Nu... lua în seamă restul vorbelor pe care le-a rostit!

– De unde ziceați că sunteți? întrebă Niclas, bănuitor. Dintr-un loc... de sub apă?

– Eu am crescut pe lângă Piscul cu Sălcii, în Regatul de Onix! îi strigă Mari peste umăr. Dar tu?

– În Pitney.

– Asta e în Cuarțul de Trandafir, nu-i așa? În partea de miazăzi?

Nu era deloc de mirare că Mari știa unde se afla acea așezare pe nume Pitney și că putea să se împrietenească atât de ușor cu un necunoscut precum Niclas.

– Da. N-am mai cunoscut niciodată vreun locuitor al Regatului de Onix. Sunteți... mai

veseli decât mă așteptam!

– Regatul nostru nu-i chiar atât de rău pe cât crede lumea, spuse Mari, întorcând harta pe toate părțile și privind-o cu luare-aminte.

M-am oprit locului și mi-am frecat ceafa, până când ea alese un drum și o luă înainte.

– Mă cam îndoiesc! pufni Niclas. Regele vostru e întruchiparea cruzimii!

Mi-am pus palma peste gură ca să-mi înăbuș chicotelile, și am văzut cu coada ochiului că umerii lui Fedrik tremurau de râs.

– Groaznic, nu-i așa? întrebă Kane, făcându-l pe Niclas să se întoarcă spre el. Cineva chiar ar trebui să-l dea jos de pe tron!

– O, să n-ai nici o grijă, o să se facă și asta! se jurui Niclas.

– De la cine ai auzit așa ceva? am întrebat eu.

– De la toată lumea.

Așadar, avusesem dreptate să-l cred pe Niclas marinar sau contrabandist. Ce noroc că noul nostru tovarăș de drum nu era din Onix și nu putea să-l recunoască după înfățișare pe aprigul rege Ravenwood!

– Ce comoară te-a adus aici? întrebă Mari.

Niclas scoase un hohot de râs.

– Nu cred că vreți să-mi auziți povestea.

– Așa-i, nu vrem, mormăi Griffin.

– Ba cum să nu! spuse Fedrik în același timp cu el, ocolind un bolovan.

– După ce partea de miazăzi a Cuarțului de Trandafir a fost cucerită de către locuitorii celei de la miazănoapte, Regina Stacojie i-a pedepsit pe toți cei care luptaseră împotriva ei. Familia mea încă trăiește în sărăcie din pricina acelor pedepse. Dar se spune că cei mai mari cronicari ai noștri au păstrat două catastife. Într-unul au

fost scrise numele celor care biruiseră în războiul dus în numele ținuturilor de la miazănoapte, iar în celălalt se află numele fiecărui răzvrătit din ținuturile de la miazăzi. După cum puteți să vă închipuiți, acest al doilea catastif a căpătat o mare însemnătate... de vreme ce în el erau scrise numele celor care s-au făcut vinovați de răzmeriță, povesti Niclas, iar rânjetul lui se ivi ca o străfulgerare alburie în întunericul luminat de torțe. Însă bunicul meu era un om pașnic. N-a curmat niciodată viața vreunui locuitor de la miazănoapte. Era meșter făurar de clopoței, pentru numele Pietrelor! Cel de-al doilea catastif, care se află aici, în peştera asta, o să ajute la dezvinovățirea familiei mele.

Pricina din care Niclas se afla aici era mai onorabilă decât oricare alta la care m-aș fi așteptat.

– Ce să caute catastiful aici? am întrebat eu.

– Ai auzit de Drake Alcott?

Am clătinat din cap.

– A fost cel mai strălucit hoț din toate timpurile. De loc, era chiar din Pitney. Mai mult decât un tâlhar, omul ăsta a fost un *meșter*. A furat deopotrivă de la boieri şi de la nelegiuiți şi a scăpat neprins vreme de mai bine de patruzeci de ani. E unul dintre puținii care au izbutit să iasă teferi din Peştera Secerătorilor şi le-a spus oamenilor din orașul nostru că, atunci când a văzut comoara piratului din Peridot, a văzut şi catastiful.

– De ce nu l-a luat cu el? întrebă Fedrik.

– N-a luat nimic din peşteră. Nu venise aici pentru aur, ci doar pentru faimă.

– Şi ce s-a întâmplat cu el?

– Până la urmă, a făcut o greșeală. Am auzit c-a fost trimis pe Insula de Cucută acum cinci ani, așa că acum e mort, fără îndoială. Ai grijă! îmi strigă el, schimbând vorba.

Mi-am coborât privirea chiar la timp ca să văd că eram pe cale să strivesc sub talpă rămășițele unui leș.

– Să dea naiba-n Pietre!

Am ocolit oasele sfărâmicioase și am mărit pasul, neliniștea făcându-mi palmele să asude ori de câte ori îmi aminteam cât de adânc ne aflam sub pământ.

– Măcar noi am ajuns mai departe decât…

Un huruit groaznic izbucni sub picioarele noastre, curmându-mi vorba.

Kane apăru lângă mine într-o clipită. Fără să mai stau pe gânduri, l-am apucat strâns de braț, în vreme ce pereții tremurau și vuiau în jurul nostru, iar inima mi se zbătea năvalnic în piept.

– Ce se întâmplă?! strigă Mari.

O mulțime de sfărâmături se desprinseră din stâncile care ne înconjurau, căzând peste noi ca o ploaie.

– Peștera se mișcă, spuse Niclas, netulburat.

În urma noastră, vuietul se făcea tot mai puternic.

M-am răsucit pe călcâie la auzul unui bubuit cumplit și am văzut, spre uluirea și groaza mea, cum o lespede cenușie se prăbuși îndărătul nostru, astupând tunelul și tăind cărarea strălucitoare închipuită de Mari – singura noastră cale de ieșire –, ca un cuțit ce trecea printr-o bucată de carne macră.

CAPITOLUL 18

– Nu! am strigat eu din răsputeri, iar apoi m-am năpustit cu paşi împleticiți spre ieşirea ce se închidea în urma noastră.

Kane mă trase înapoi chiar înainte să fiu zdrobită de bucata de stâncă.

– O să fie bine, îmi şopti el în păr.

„Nu, nu, nu!"

Era prea târziu. Rămăseserăm închişi în peşteră.

Urma pe care o lăsase Mari…

Lumina mea în întuneric…

N-aveam să mai ieşim niciodată.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, precum aripile chinuite ale unui colibri. Singurul meu gând era: „Să ies cumva de aici! Trebuie să ies chiar acum! Afară, afară, afară…"

M-am lipit cu spinarea de piatră şi m-am prăbuşit la pământ, simțind pe spinare, prin cămaşa largă, zimții cei reci ai stâncii. Deznădăjduită, am încercat să trag aer în piept, am scos un oftat…

Ochii mi se umplură de lacrimi, iar apoi acestea mi se prelinseră pe față. Tot luând o gură uriaşă de aer după alta, am simțit pe buze înțepătura sării.

Mi-am acoperit ochii cu palmele şi, după ce m-am mai potolit, mi le-am coborât pe pântec ca şi cum acea atingere ar fi putut să-mi domolească greața, să mă ajute să răsuflu sau chiar să-mi liniştească tremurul mâinilor.

Dar nimic nu părea să mă aline cu adevărat, nimic nu părea să mă ajute…

O frântură din mintea mea buimacă și înnebunită auzea cum Griffin și Mari încercau să miște lespedea de piatră. Ciorovăiala și mormăielile lor pline de mâhnire nu făceau decât să-mi sporească teama.

Eram prinși în capcană. Aveam să rămânem aici. Ca niște gângănii prinse în rășină.

„Nu, nu, nu…“

Kane se ghemui în fața mea și-mi luă de pe piept mâna cu care încercam să-mi potolesc bătăile nebunești ale inimii, ținându-mi-o apoi într-a lui și mângâindu-mi-o cu mișcări alinătoare.

– Nu trage aer prea adânc în piept! Răsuflă încet, Arwen! Ca și cum ai sorbi o gură de apă.

Un junghi dureros mi se răspândi în picioare cu iuțeala fulgerului. Inima avea să mi se oprească în piept. Nu puteam să stau liniștită, ci mă tot mișcam, tresărind și tremurând. Nodul care mi se pusese în gâtlej nu mă lăsa să scot nici o vorbă.

– Ce se întâmplă cu ea? întrebă Fedrik, venind lângă noi.

– Nu se întâmplă nimic cu ea. E îngrozită. Nu-i place să fie închisă în locuri strâmte.

– Ești bine, Mogâldeață, spuse Fedrik cu glas cald. Mă îndoiesc că o să rămânem multă vreme aici. Și, chiar dacă suntem prinși înăuntru, avem destulă mâncare și apă.

„O, Pietrelor, vă implor, vă implor, vă implor! Trebuie să ies de aici, fie-vă milă!“, m-am rugat eu în gând.

– Vorbele tale nu-i sunt de nici un ajutor, șuieră Kane printre dinți. Pleacă de aici înainte

să înrăutățești și mai tare lucrurile!

– Îmi pare rău, Arwen. Eu..., murmură Fedrik, cu privirea ațintită la mine.

– Cară-te de aici în clipa asta, nătângule! Spune-le celorlalți să meargă mai departe. Vă prindem din urmă.

Ocărât, prințul se trase înapoi, cu ochii plini de părere de rău.

Mai târziu, aveam să mă simt îngrozitor pentru asta. Dar acum nu puteam să mă gândesc la nimic, chinuită de nevoia copleșitoare și înnebunitoare de a ieși din peșteră și de a *răsufla* din nou.

– Ești atât de... aspru... cu el! am bâiguit, tot încercând să trag aer în piept.

Kane scoase un chicot răgușit.

– O merită.

– E bun la suflet! am strigat, gâfâind. Mult mai bun decât tine!

– Da, dar nu e hazliu să-l vezi cum tremură din toate încheieturile ori de câte ori am eu chef?

– Ești atât de crud! Nu-mi vine să cred că te-am îndurat vreodată în preajma mea. Și că te-am sărutat, fir-ar să fie!

– Nici mie nu-mi vine să cred, mormăi el.

Își trecu mai departe degetul mare peste palma mea, cu mișcări molcome, urcând apoi de-a lungul încheieturii și plimbându-și-l în sus și-n jos, după care îmi frământă degetele până când mâna mi se lăsă moale într-a lui.

– Care a fost cel mai neizbutit sărut al nostru? Cel pe care ni l-au curmat atunci, în Peridot?

Eu nu puteam să răspund. Nu puteam să răsuflu. Îmi doream să-mi pierd cunoștința. Orice, numai să pun capăt chinului...

– Vai, de vreme ce ți-ai dat seama ce prostie ai făcut încurcându-te cu mine, o să trebuiască să mă întorc în patul Ameliei! adăugă Kane. Nădăjduiesc că l-a ținut călduț pentru mine.

O furie năprasnică îmi înceţoşă privirea.

– N-ai decât, am mârâit. Vă meritați unul pe altul, sunteți niște împielițați nestatornici!

– Amelia chiar că e o împielițată. S-a întâmplat să plec uneori cu urme de muşcături din patul ei.

– Nădăjduiesc că o să te descăpățâneze într-o bună zi!

Furia mea mă uimi, cu atât mai mult cu cât abia dacă puteam să mai gândesc. Am răsuflat adânc ca să-mi potolesc mânia. Și ce dacă el avea darul de a mă scoate din minți? Era un ticălos sâcâitor, plin de răutate. Din partea mea, putea să facă ce-l tăia capul.

Kane mă cercetă cu ochi iscoditori, lăsându-şi privirea să-mi lunece pe chip, pe gât şi pe piept. Ținându-mi încheietura în mână ca şi cum ar fi fost cea mai gingaşă floare din lume, apăsă cu degetul mare pe locul în care pulsul îmi zvâcnea nebunește.

– O, e mult mai bine acum! spuse el, iar apoi se ridică, întinzând mâna spre mine. Să mergem!

Am clătinat din cap. Oare el…?

– A fost… precum în prima noapte pe care mi-am petrecut-o în Onix, întemnițată alături de tine? l-am iscodit eu.

– Neliniștea îşi are sălaşul doar în minte. Dacă eşti cu gândurile în altă parte, n-ai cum să te laşi cuprinsă de ea. O astfel de gândire îl ajuta întotdeauna pe fratele meu.

De îndată ce o spuse, feţele ni se îmblânziră, iar bătăile inimii mele se liniştiră şi mai mult.

– Ai un frate? am întrebat, punându-mi mâna tremurătoare peste a lui şi trăgând încetişor aer în piept.

– Am avut, răspunse el.

„Aduc durere oriunde merg. Rănesc. Adeseori, pe cei la care ţin cel mai mult… Sunt morţi, Arwen. Din cauza mea."

Amintindu-mi de clipele petrecute în iatacul meu din Fortăreaţa Umbrelor, am simţit cum mi se strângea inima în piept.

– Fratelui meu nu-i plăceau înălţimile, la fel cum ţie nu-ţi place să fii închisă în locuri strâmte.

Voiam să aflu mai multe, dar acum nu mi se părea potrivit să-i pun întrebări despre familia lui. Nu după ce tocmai îl certasem din pricina unei femei cu care nu se mai culcase de ani de zile. Şi după ce mă ajutase din nou să-mi potolesc neliniştea care mă rodea pe dinăuntru. Nu ştiam cum să-i spun că gelozia mea avea mai mult de-a face cu mine, decât cu el sau cu Amelia.

Kane mă cruţă de chin, ridicându-mă în picioare, iar apoi am înaintat amândoi cu luare-aminte prin tunelul rece de piatră, pe urmele celorlalţi. Mi-am păstrat răsuflarea liniştită şi egală chiar şi în clipa în care un fâşâit de aripi, venit de undeva de deasupra noastră, mă făcu să-mi mişc picioarele mai repede. Tăcut, Kane se mulţumi să ţină pasul cu mine. Mai degrabă aş fi văzut nişte ochi galbeni sau nişte semne ciudate, gravate pe ziduri, decât să aud tot felul de sunete nepământeşti. Mai degrabă aş fi dat cu ochii de făpturile care stăteau la pândă în

peșteră, decât să fiu silită să-mi închipui ce se ascundea în bezna aceea de nepătruns.

După ce răsuflarea mi se liniști atât cât să pot vorbi, m-am uitat la Kane.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere.

El rămase cu privirea ațintită la cei care ne deschideau calea și pe care tocmai îi ajunseserăm din urmă. Tovarășii noștri înaintau, stând de vorbă și aruncând din când în când câte o privire la hartă.

Deasupra noastră se iviră și mai multe stalactite de nestemate, iar la picioare ne zburau o puzderie de gângănii scăpărătoare.

Tăcerea lui Kane îmi străpunse inima.

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat în Citrin, am spus eu, încercând să îndrept lucrurile care ne învrăjbiseră, îmi pare rău că m-am dezbrăcat, că l-am întărâtat pe Crawford și că…

„Și că m-am aruncat în brațele tale!“

– Nu dau doi bani pe toate astea. Vreau doar să fii la adăpost. Restul a fost ceva de neuitat, răspunse Kane, zâmbind galeș acelei amintiri. Ca, de pildă, cuvântarea pe care i-ai ținut-o lui Trevyn, amenințându-l că avea să-și scoată rămășițele celor dragi de sub unghii săptămâni de-a rândul! spuse el, scoțând un hohot de râs aspru și răgușit. Asemenea vorbe m-au îngrozit până și pe mine!

– Am putea să încercăm ceva nou! am spus eu, râzând și uitându-mă la el.

Ochii lui Kane sclipiră în lumina tremurătoare a torțelor.

– La ce te gândești?

– Hopa, am mers pe un drum greșit! strigă Mari din fața noastră, după care se răsuci pe călcâie și trecu pe lângă noi.

Am rămas din nou în urmă și am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Kane despre cum să trag aer în piept de parcă luam o gură apă.

– Crezi că am putea să fim doar prieteni? l-am iscodit eu, încercând să-mi fac glasul să sune cât mai nepăsător.

Un licăr de durere pâlpâi în ochii lui Kane, dar dispăru într-o clipită. El dădu din cap cu voită nepăsare, încuviințând.

– Fac tot ce-și dorește fetișcana! Mi-ar prinde bine să am mai mulți prieteni. Știi că sunt foarte singur.

– Adevărat?

Kane răsuflă încet pe nas.

– Un pic.

Spusele lui erau mereu atât de greu de priceput! Aș fi vrut să-i despic țeasta cu un târnăcop și să mă strecor înăuntru.

– Ce-i cu privirea asta? întrebă el.

– Mă gândeam să iau un târnăcop și să-ți despic țeasta în două.

M-am înroșit. Un astfel de gând părea mult mai nătâng atunci când îl rosteam cu glas tare.

– Pe toți zeii, am înnebunit-o de tot pe fetișcana asta!

Mi-am plecat capul. Mai auzisem astfel de vorbe în Fortăreața Umbrelor, dar niciodată în copilăria petrecută în Regatul de Chihlimbar.

– La asta te închini? La zei?

Kane își scărpină falca.

– Răspunsul poate să fie mai mult decât ești în stare să înduri acum, fetișcano.

Am oftat. Oare mai aveam multe de aflat?

– Pune-mă la încercare!

Cufundat în gânduri, el cercetă din priviri întinderea întunecată din jurul nostru.

– În Evendell, legenda spune că nouă pietre, fiecare dând numele unui regat, au alcătuit miezul continentului. Voi vă închinați la Pietre. Înălțați temple în cinstea lor, le blestemați, vă rugați la ele și așa mai departe.

Am dat din cap, încuviințând. Chihlimbarul era cel mai pios dintre regate. Avea mai multe temple, preoți și preotese decât oricare alt regat, în afară de Munții de Perlă. Crescusem învățând despre Pietre la școală.

– Fermecații, poporul meu... poporul nostru... cred în Zeii Fermecați, adică în niște ființe nemuritoare care au zămislit tărâmul nostru și pe toate celelalte, cu tot cu Evendell.

N-am fost atât de uluită pe cât se aștepta Kane. Poate fiindcă lui i se părea că rostea un mare adevăr despre nașterea lumii lui. Dar pentru mine era doar o poveste.

– Așadar, Fermecații nu cred deloc în Pietre?

– Ba nu, credem. Însă avem credința că muritorii greșesc atunci când socotesc că Zeii Fermecați sunt Pietrele pe care aceștia, de fapt, le-au izvodit. La început au fost nouă Zei Fermecați. Ei au făurit Sabia Soarelui și tot ei i-au încrustat pe mâner cele nouă pietre.

– Primii Zei Fermecați au fost nouă la număr? Acum sunt mai mulți?

– Așa se zice, răspunse Kane, ridicând din umeri. Dar nu e ca și cum s-ar plimba în Lumera, printre noi, iar eu nu știu prea multe despre ei.

Istoria și legendele Fermecaților – istoria și legendele *mele*, la urma urmei – mă atrăgeau

nespus de mult, aproape la fel de mult ca povestirile lui Kane despre lucrurile rare și de preț pe care le îndrăgea el. Mă întrebam cât din toate astea învățase în copilărie, la școală, și cât citise în acele cărți mari ale lui, roase de trecerea vremii.

Un miros puternic de leș mă izbi ca un val, întorcându-mi stomacul pe dos. Mi-am acoperit iute fața cu mâna.

Kane se apropie cu pași repezi de cei aflați în fața noastră. Toată lumea se oprise lângă... ceva. Neavând o torță, nu puteam să văd ce anume zăcea acolo, în bezna ce ne împresura din toate părțile.

Dar *auzeam* colcăiala trupurilor acoperite de solzi și scrâșnetul înfricoșător al unor fălci nemiloase... Și adulmecam miasma stârvurilor putrezite ale celor pe care-i uciseseră.

– Ce-i asta?!

– Habar n-am, murmură Mari, ceea ce mă tulbură pe dată.

– Sunt secerători. De la ei vine numele peșterii, răspunse Niclas.

– Ce-i un secerător, la urma urmei? mârâi Fedrik.

– Are vreo însemnătate dacă știți sau nu? se stropși Niclas. N-o să ne oprească din drum! adăugă el, dând să se îndrepte spre locul de unde veneau șuierăturile și scrâșnetele acelea îngrozitoare.

– Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș face asta! spuse Kane.

Tocmai el, un bărbat pe care nu-l auzisem niciodată prevenind pe cineva despre vreo primejdie... în afară de mine, bineînțeles.

Tocmai el, insul căruia îi era cel mai puțin frică dintre toți cei pe care îi cunoscusem vreodată.

Niclas pufni, plin de dispreț:

– Ajungem aici și faci pe tine în pantaloni de îndată ce auzi niște șopârle foindu-se?

Dojana aceea aprigă mă făcu să casc ochii mari.

Cum nu obișnuia să se sfădească defel cu cei pe care îi socotea mai prejos decât el, Kane nu spuse nimic. Niclas ne măsură cu o privire sfredelitoare, dar nici unul dintre noi nu îndrăzni să se miște.

– Prea bine. O să mă duc singur.

Pe măsură ce el înaintă, tovarășii mei și ai lui Kane se dădură deoparte ca să-l lase să treacă, iar în fața ochilor mi se ivi priveliștea luminată de flăcările torțelor.

Înaintea noastră se întindea o groapă uriașă, tăiată pe din două de o muchie teșită de piatră, care închipuia un pod îngust și pe care nu puteai să pășești decât punând un picior în fața celuilalt. O punte ucigătoare, ce ducea spre cealaltă parte a gropii căreia nu i se vedea fundul, dar din care răzbătea duhoarea leșurilor celor ce nu izbutiseră să treacă peste ea. Și auzeam zgomotul făcut de făpturile care, fără îndoială, îi sfâșiaseră pe acei îndrăzneți.

Dincolo de hăul cumplit ce părea să nu aibă fund, se afla pricina cutezanței de care dăduse dovadă Niclas. În depărtare, de cealaltă parte a gropii, se zărea o arcadă săpată în stâncă, intrarea unui tunel din care izbucnea o lumină orbitoare, venită de la un morman de aur, de diamante și de alte nestemate scăpărătoare, a căror strălucire îți lua ochii.

Comoara. Însă, din păcate, era cu neputință să ajungi la ea.

– Nu poți să faci una ca asta, i-am spus eu lui Niclas, cu răsuflarea tăiată.

– Stai să vezi!

– Nimeni nu-și dorește mai mult decât noi ceea ce se află dincolo de groapă, șopti Fedrik. Dar nu merită să-ți dai viața pentru asta.

Niclas păru să cântărească vorbele prințului, cercetând cu ochi iscoditori dihăniile ce se târau prin groapă.

– Și acum ce facem? întrebă Griffin, uitându-se chiorâș la Kane.

Acesta din urmă strânse din dinți.

– Ia-i pe ceilalți cu tine și căutați ieșirea! Eu încerc să trec peste groapă.

Genunchii au prins să-mi tremure.

Kane îmi aruncă o privire pătrunzătoare și-mi făcu semn ridicând dintr-un umăr, aducându-mi aminte pe tăcute că el n-avea nevoie să străbată cu pasul podul acela îngust.

– N-am de gând să te las să-mi iei ce-i al meu! strigă Niclas, smulgându-se din strânsoarea lui Fedrik.

Deși am prins să strigăm cu toții, îndemnându-l să aștepte și să nu fie lipsit de judecată, Niclas prinse să pășească pe pod, punând un picior în fața celuilalt. În clipa în care se legănă, împleticindu-se, Mari scoase un țipăt scurt și înhăță brațul lui Griffin, strângându-i-l ca într-o chingă de fier.

– Pe Sfintele Pietre, o să vărs, șopti ea.

Izbutind cu greu să se țină pe picioare, Niclas prinse să înainteze din nou. În tot acest răstimp, pocnetele, fâșâielile și țipetele scoase de fiarele cu solzi vuiau între pereții peșterii.

– Pe cincizeci de galbeni că o să cadă în groapă înainte să ajungă la jumătatea drumului! spuse Kane, strâmbându-se.

– Țin rămășagul! răspunse Griffin, privindu-l lung pe marinarul care se clătina pe pod.

– Sunteți doi nebuni, am șuierat eu printre dinți.

Niclas înainta mereu. O făcea destul de iute ca să nu se clatine, dar destul de încet ca să fie chibzuit în mișcări. M-am întrebat dacă anii în care fusese nevoit să rămână în picioare pe puntea unei corăbii îl înzestraseră cu iscusința de care dădea dovadă acum. Era cu putință să izbutească să ajungă de cealaltă parte a gropii și să dea de catastif. Și poate chiar de sabie…

Iar apoi, ce urma să se întâmple? Kane, pesemne, i-ar fi smuls sabia din mâini și l-ar fi azvârlit între fălcile secerătorilor.

– Am câștigat cincizeci de galbeni, mormăi Griffin.

Kane se mulțumi să scoată un mormăit. Niclas aproape că ajunsese la capătul podului. Era limpede că-i lipsea o doagă, dar eu îi strigam vorbe de îmbărbătare. Apoi au început s-o facă și ceilalți, în timp ce el înainta pas cu pas.

Până când călcă greșit cu piciorul stâng.

N-a fost nevoie de mai mult. Niclas încercă să se îndrepte din mers… întinse mâinile după un sprijin pe care nu putea să-l găsească în golul din jur, fluturându-și-le prin aer ca pe niște panglici… Iar apoi căzu în groapa în care se zvârcoleau fiarele.

Într-o străfulgerare de lumină a torțelor, am văzut preț de o clipă un secerător, în timp ce acesta se înălță spre marinar. Monstrul avea

trupul lucios, sprinten, mlădios și alunecos al unui șarpe uriaș. Fața îi era ca de piranha, cu un bot plin de mai multe rânduri de dinți zimțați, înspăimântători, iar ochii roșii, vicleni și fioroși, înfundați adânc în găvane, pesemne că nu mai văzuseră lumina zilei de mii de ani...

Apoi se auzi scrâșnetul cumplit al dinților care-l sfâșiau în bucăți pe Niclas, în vreme ce trupul de abanos al reptilei se cufundă iute în umbrele negre ca smoala din groapă. Mari închise ochii și-și puse palmele peste urechi ca să nu mai audă sunetele acelea groaznice, iar Fedrik își întoarse privirea, tresărind. Moartea lui Niclas fusese fulgerătoare, secerătorul sfâșiindu-l într-o clipită, iar eu mi-am spus că, din fericire, nu avusese timp să simtă durere, însă asta nu mă împiedică să vărs pe podeaua peșterii.

Kane mă frecă pe spate cu o mână alinătoare, dar nu spuse nimic. Nici o vorbă de duh, nici o glumă seacă, iar eu le-am mulțumit Pietrelor în gând. N-aș fi putut să îndur.

Înainte ca vreunul dintre noi să rostească vreo vorbă despre grozăvia pe care tocmai o văzuserăm, pământul începu să duduie din nou. Am întins mâna spre Kane și l-am apucat atât de strâns, încât degetele mi se albiră ca varul.

Oare stalactitele din tavanul peșterii aveau să se prăvălească peste noi ca niște sulițe grele?

Oare vreo țandără de stâncă desprinsă de la locul ei avea să ne facă una cu pământul?

Două bucăți gemene de piatră țâșniră din pereții gropii și se prăvăliră peste podul pe care Niclas încercase să-l străbată. Stâncile huruiră și vuiră, făcându-mă să le simt zgomotul

asurzitor drept în dinți și în oase, până când astupară groapa cu totul. Ceea ce mai devreme fusese o adâncitură de mărimea unui iaz era acum pământ neted. Nu se mai vedea nici urmă de groapă, de secerători, de Niclas.

– Cum...? îngăimă Fedrik, neputând să-și sfârșească vorba.

Încă mai auzeam scrâșnetele și țipetele înăbușite ale secerătorilor de sub podeaua de piatră. Kane trecu încet pe lângă Mari și Griffin, iar apoi puse un picior pe întinderea proaspăt apărută. Mi se tăie răsuflarea... Dar piatra nu se clinti sub greutatea lui, iar el păși sprinten și ajunse de cealaltă parte, după care se întoarse cu fața spre noi.

– Haideți! Apa e bună.

Am tras cu greu aer în piept, încercând să-mi alung din minte gândul că Niclas fusese un soi de jertfă care ne ajutase să trecem de pragul secerătorilor. Tropotind pe noua întindere de piatră, l-am urmat cu toții pe Kane și am ajuns curând de cealaltă parte a fostei gropi, față în față cu scânteierile de la intrarea în tunel.

– Mergem? întrebă Kane, înainte să facă primul pas către arcada de piatră.

Mă cuprinse un simțământ înspăimântător și, fără să mai stau pe gânduri, am întins mâna spre pieptul lui, ca să-l opresc.

– Nu! am icnit. Nu te mișca!

– Ce s-a întâmplat?!

– Ceva nu e bine, am răspuns, cercetând arcada din priviri. Tunelul ăsta e o înșelătorie! O capcană.

– Înșelăciunea ar fi una fi prea bătătoare la ochi, fu de părere Griffin.

– O capcană pentru cineva care ar izbuti să treacă de secerători, spuse Fedrik, țâțâind din buze. Groaznic!

– Acolo! răsună glasul lui Mari între pereții peșterii.

Ea tocmai îngenunchease lângă o gaură care se căsca în peretele de piatră din stânga noastră, una acoperită de pânze de păianjen și ascunsă îndărătul unei stânci zimțate. Golul acela era prea mare ca să fie bârlogul unei jivine, dar prea mic ca să lase să treacă trupul unui ins în toată firea. Era un soi de tunel.

– Nu, vrăjitoareo…

Dar vorbele de prevenire ale lui Griffin veniră prea târziu. Trupul micuț al lui Mari, luminat de torțele care stăteau să se stingă, dispăru iute prin intrarea strâmtă. Am simțit că mi se căsca un gol în stomac. Cel mai cumplit coșmar prindea viață.

– Cineva trebuie să se ducă după ea! spuse Griffin, ghemuindu-se.

Însă umerii lui lați n-aveau cum să se strecoare pe acolo.

– Pe Sfintele Pietre! se auzi, din stâncă, glasul înăbușit al lui Mari.

– Ce-i?! am strigat eu.

Trupul lui Griffin aproape că intrase cu totul în peretele de piatră.

– Comoara… E… totul e aici!

Fedrik se ghemui lângă Griffin și cercetă intrarea îngustă.

Din toate lucrurile pe care aș fi putut să le fac pe continent, pe ăsta mi-l doream cel mai puțin, dar… dacă se afla acolo, sabia avea să mă cheme.

Ochii lui Kane îi întâlniră pe ai mei, iar el pricepu numaidecât ce anume aveam de gând să fac.

– Nu poți să te strecori înăuntru. Locul e prea strâmt.

– Sunt singura ființă cu care o să vorbească sabia, am spus eu cu glas șoptit, chiar dacă Fedrik era prea departe ca să ne audă.

– Bine, se învoi Kane, căruia prinse să-i zvâcnească un mușchi în falcă. O să fiu chiar îndărătul tău.

Dar amândoi știam că nici el, nici Griffin și nici Fedrik n-aveau cum să încapă.

Doar eu.

În micul meu mormânt.

Am îngenuncheat și m-am strecurat pe lângă Fedrik și Griffin, râcâind noroiul și colbul cu coatele și cu genunchii. Am simțit că amețeam de la duhoarea de argilă, de mucegai și de putregai. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, iar fruntea îmi era lac de sudoare. Locul acela se dovedea a fi atât de strâmt! Și, pe deasupra, cufundat într-o mare de întuneric ca de smoală. Am prins să tremur, dar nu de frig, ci de frică. Aproape că mă înăbușeam. Iată cel mai cumplit soi de sfârșit de care puteam să am parte, prinsă în capcană, fără pic de aer.

„Nu, nu, nu te gândi la asta!“

Râcâind pământul cu degetele, m-am strecurat din ce în ce mai adânc, dar tunelul nu făcea decât să se îngusteze pe măsură ce înaintam. Ajunsesem în inima stâncii și parcă nu mai izbuteam să trag pic de aer în piept. Cu fiecare răsuflare, pătrundeam mai adânc, tot mai adânc… până când am cotit și am văzut unde anume ducea tunelul. Târându-mă pe

coate cât puteam de iute și înfigându-mi unghiile în pământ, am izbutit să mă strecor de cealaltă parte, ajungând într-o încăpere în care totul strălucea.

Scăldat în lumina unei sumedenii de lumânări, locul acela îți lua ochii. Pasămite, era înțesat cu comori aurite.

– Arwen…, murmură Mari, copleșită.

Am mijit din ochi ca să mi-i obișnuiesc cu strălucirea și ca să cuprind cu privirea tot ce se afla acolo.

Stive peste stive de bani de aramă, de argint și de aur. Statui de marmură de mărimea unui om în toată firea, întruchipând bărbați puternici și femei înveșmântate în pânze diafane. Diademe bătute cu nestemate și sceptre șerpuitoare. Candele de jad și manuscrise străvechi, cu foi subțiri ca niște petale. Arme cumplite, sclipitoare. Mărgele, vase pentru flori și coroane.

Comoara aceea era atât de mare și de falnică, încât privirea mea abia dacă putea să cuprindă cămăruța înțesată de minunății. Mi-am înălțat ochii și am văzut niște străvechi candelabre făurite din fier forjat, agățate de tavanul de piatră. Fără îndoială că lumânările din ele erau fermecate, fiindcă, pesemne, ardeau neîntrerupt de sute de ani.

– *Arwen!* se auzi glasul lui Kane, răzbătând prin tunel.

– Da! am răspuns. Comoara… e aici!

– Și sabia?

Cu ochii aproape orbiți de strălucirea și de sclipirile pâlpâitoare, am sorbit din priviri cei patru pereți îmbrăcați până sus în stivele de bogății și am cercetat cu luare-aminte fiecare

colțișor. Nici una dintre săbiile lungi, pumnalele sau iataganele de aici n-aveau un mâner încrustat cu cele nouă pietre. Și n-am auzit nici un cântec menit doar urechilor mele. Nu era nici urmă de sabie.

– Nu cred că-i aici! am strigat, iar înjurătura trântită de Kane n-a întârziat să se facă auzită. Dar mai caut!

– E atât de multă istorie aici, șopti Mari, părând cu totul uluită. Povești, pergamente și cărți din vremuri de demult... Îmi vine să plâng. Oare plâng?

– Să nu atingi nimic, am murmurat, privind cu lăcomie un șir nesfârșit de sulițe strălucitoare, încrustate cu nestemate.

Deși Orașul de Azur era cel mai falnic loc în care poposisem în toată viața mea, iar fiecare lucru din palatul regal – chiar și micile vase pentru săpun făurite din aur și împodobite cu șiruri fine de perle – prețuia mai mult decât toată casa mea din Abbington, nimic, *nimic* din ceea ce văzusem acolo nu se asemuia cu minunățiile de aici.

– O, pe Pietre..., șopti Mari.

M-am răsucit pe călcâie.

– Ai găsit sabia?

– Catastiful e chiar așa cum a spus Niclas. Cu toate numele...

Înainte să pot s-o previn, Mari întinse mâna și apucă scoarțele de piele colbuită, iar lumânările din odaie se stinseră dintr-odată.

CAPITOLUL 19

KANE

Întunericul mă împresură din toate părţile. Din tavan prinse să plouă cu fărâme de piatră şi cu colb, pământul dudui şi mi se ridică sub tălpi, iar scrâşnetul pietrei frecate de piatră mă asurzi de-a binelea.

Ţipătul lui Arwen străpunse tumultul asemenea unor colţi care-mi străpungeau pielea.

Mi-am înfipt pumnul în piatra care ne despărţea, cu destulă putere încât să se caşte o crăpătură în stânca ce tremura din temelii.

– Arwen!

Ea şi Mari îmi strigau ceva, iar glasurile abia dacă li se auzeau, înăbuşite de vuietul groaznic al peşterii care se prăbuşea.

Mi-am lipit urechea de stânca rece, mişcătoare, dar nu puteam să deslușesc vorbele celor două.

Pământul mi se zguduia atât de tare sub tălpi, încât mă ţineam cu greu pe picioare. Mi-am încordat genunchii şi mi-am sprijinit palmele de stânca tare, care amenința să mă înăbuşe.

Puterea mea de Fermecat era gata să mi se dezlănţuie în pumni. M-am pregătit să frâng stavila ce apăruse între mine şi locul în care se aflau Arwen şi Mari.

Dar n-am mai apucat să lovesc.

Am simţit un imbold să mă mişc spre stânga şi m-am îndreptat spre un mănunchi ţepos de pietre străvezii precum cleştarul. Într-o clipită, un bolovan mare cât o caleaşcă se prăbuşi în locul din care tocmai plecasem.

– Kane! se auzi glasul lui Griffin.

M-am răsucit pe călcâie. Griffin şi Fedrik încercau să-şi croiască drum spre mine, ferindu-se de tăndările de piatră şi de

stalactitele colțuroase care se prăvăleau peste noi.

– Trebuie să vă întoarceți! le-am strigat.

O altă bucată amenințătoare de stâncă se desprinse chiar din tavanul de deasupra capetelor lor. Am alergat într-un suflet spre ei, dar mi-am dat seama că n-aveam cum să ajung la timp…

Înainte ca bolovanul să se prăvălească pe podea, Fedrik îl împinse pe Griffin într-o parte, iar piatra cea uriașă se abătu asupra prințului, cu un trosnet îngrozitor.

Priveliștea aceea făcu să mi se strângă inima.

Fedrik urlă de durere, căci piciorul îi fusese prins sub sfărâmăturile bolovanului.

– Du-te de aici! i-am strigat lui Griffin, odată ajuns lângă el și lângă Fedrik. Ia-le cu tine pe Arwen și pe Mari!

Griffin o luă la fugă drept înainte, trecând iute prin ploaia de pietre. Nu mai auzeam glasurile celor două. Mă năpădi groaza, Lumina Fermecată care îmi sfârâia pe sub piele cerându-mi să zdrobesc, să frâng, să *sfâșii* totul în calea mea, până când ajungeam la ele. Până când ajungeam la *ea*. Imboldul acela era atât de sălbatic, încât aproape că a trebuit să mă sprijin de pietrele prăbușite peste piciorul lui Fedrik.

Am încercat să măsor nenorocirea din priviri: nici dacă mă foloseam de toată puterea mea, nu puteam să ridic cea mai grea dintre acele pietre. Trebuia s-o înlătur pe cea mai mare, poate chiar sfârtecându-i piciorul.

Fedrik mă apucă de cizmă.

– Kane, lasă-mă pe mine! strigă el. Știm amândoi că nu mai e nimic de…

– Nu face pe martirul! Îți închipui cât o să mă urască părinții tăi *dacă te las aici*?

Am împins piatra cu toată puterea de care eram în stare, trăgând Lumina Fermecată din pământul de dedesubtul stâncilor. În clipa în care bucata aceea de piatră îi trecu peste picior, sfărâmându-i oasele, Fedrik se înăbuşi de durere. În cele din urmă am izbutit să înlătur pietroiul, în timp ce pământul se cutremura mai departe.

– Poți să te mişti? l-am întrebat pe rănit.

Nu mai aveam timp să-l ajut în alt fel. Trebuia să ajung la Arwen.

– Da, răspunse el. Fugi!

Fedrik se aruncă pe pântec, încercând să se târască spre…

Spre ce…?

N-avea unde să se pună la adăpost, fiindcă stâncile se prăvăleau, iar zidurile se surpau. Prințul avea să fie strivit ca un melc.

Trebuia să iasă din peşteră. Ca noi toți, de altfel.

– Griffin!

Lumina de smarald a puterii lui de Fermecat abia dacă săpase o adâncitură în piatra vrăjită dinspre încăperea în care se afla comoara.

– Ia-l pe Fedrik şi întoarceți-vă în tabără! Le găsesc eu pe fete! am strigat, iar comandantul meu aruncă o privire îngrozită la stânca pe care încerca s-o sfărâme. Acum! am urlat.

Griffin veni în fugă la noi şi-şi trecu brațul lui Fedrik pe după gât, luând-o la sănătoasa cu tot cu rănit, fără să se mai uite în urmă. Cei doi se năpustiră împreună pe podeaua de piatră ce acoperea acum groapa secerătorilor, grăbindu-se să străbată poteca luminată de *strălucirea* lui

Mari. Aveau să ajungă doar până în locul în care se surpase peștera prima oară, iar apoi…

Nu mai aveam timp să mă gândesc la ce se putea întâmpla.

Sărind peste mormane de bolovani și de sfărâmături, am alergat într-un suflet până la zidul de piatră dinspre încăperea comorii, iar apoi am început să dau deoparte, una câte una, bucățile de stâncă desprinse de Griffin. Sudoarea prinse să-mi curgă pe frunte, iar mușchii mi se încleștară din pricina sforțării. Lumina Fermecată se revărsă dinăuntrul meu în șuvițe țepoase de fum, spintecând piatra în care puterea lui Griffin scrijelise șanțuri adânci. Brațelor mele firești li se adăugaseră încă șase, alcătuite din șuvițe de putere. Toate cele opt lucrau neîncetat, făcându-mă să semăn cu o făptură din basmele de demult.

– Arwen, mă auzi?! am strigat, dar nu mi-a răspuns decât tăcerea, ceea ce a făcut să mi se taie răsuflarea. Mari! am răcnit, înfuriat. Arwen!

– Kane!

– Da, iubirea mea!

„O, ce ușurare!“

– Suntem prinse aici! țipă Mari.

Stânca dintre noi se subțiase îndeajuns de mult încât să le aud glasurile, în vreme ce Lumina Fermecată spărgea piatra, îndepărtându-mi din cale bolovani mari cât o roabă.

– Încercați să nu vă pierdeți cu firea!

Pielea mi se jupuia de pe mâini în fâșii mari cât niște monede. Era prea multă piatră, mult prea multă piatră, chiar și pentru cele șase bratele ale mele izvodite din fum fermecat,

presărate cu spini și cu aripi. Am dat la o parte piatră după piatră, până când am izbutit să sap o cărăruie pe deasupra tunelului prin care intraseră Arwen și Mari.

Totuși... Ca din senin, în fața mea se ivea și mai multă piatră. Tot mai multă piatră. Fiecare bucată era mai mare decât ultima, cu cât spărgeam mai mult... Oare zidul care ne despărțea se *reclădea* de la sine?

„La naiba!"

Nu puteam să mă descurc de unul singur.

– Arwen, trebuie să-ți folosești Lumina Fermecată!

– Nu pot... Încerc, dar nu pot!

– Răsuflă! Povestea asta e floare la ureche pentru tine! Ai o putere nesfârșită! Trebuie s-o tragi din aer!

Dar eu nu eram Dagan. Lumina soarelui nu ajungea până aici, și nici nu mai era mult aer din care Arwen să-și tragă puterea. Nu mai nădăjduiam decât ca ea să nu-și dea seama de toate astea. Încă.

– Kane, pleacă de aici! Pune-i la adăpost pe Fedrik și pe Griffin!

– Nu vă las!

– Trebuie. Toată peștera o să se prăbușească. Găsim o altă ieșire!

– Aproape că am isprăvit cu îndepărtarea pietrelor!

Dar erau vorbe goale. Nici nu mă furișam bine într-o crăpătură pe care o făcusem în piatră, că aceasta și începea să se astupe la loc. Trebuia să sap din nou în blestemata de stâncă tare, străveche. Am izbit în ea cu toată Lumina Fermecată, umplând-o de crăpături mici, asemănătoare firelor unei pânze de păianjen,

iar apoi am lovit din nou. Oasele mâinilor îmi trosniră, iar sforțarea îmi trimise junghiuri dureroase prin mușchii spinării.

– Ba n-ai isprăvit nimic! Uite, peretele se reclădește! strigă Arwen.

– Kane! se auzi glasul lui Griffin.

M-am răsucit, dar mi-am dat seama că strigătul acela nu era unul care cerea ajutor, ci unul care mă prevenea.

Groapa secerătorilor prindea să se deschidă, iar podeaua de piatră care o astupase începu să se desfacă în bucățile de stâncă ce o mărginiseră la început. Țipetele monștrilor se împletiră cu vuietul asurzitor al stâncilor care se așezau la loc.

„Fir-ar să fie!"

Această capcană a morții, uitată în tăriile pământului, fusese o mare pierdere de timp, iar acum avea să ne înghită pe toți.

– Kane! urlă Griffin din nou.

– Te-am auzit! am strigat eu.

– Ascultă-mă..., se auzi glasul liniștit al lui Arwen, aproape înăbușit de piatră, deși mă aflam atât de aproape de încăperea comorii. Am găsit o altă cale de ieșire, iar tu nu mai ai timp să ajungi la noi. N-o să te iert în veci dacă mori încercând să mă salvezi pe mine, m-ai înțeles? Nu te iert în veci! Tu trebuie să-i scoți pe ceilalți de aici. Noi o să fim bine.

Da, trebuia să mai fie o cale de ieșire din încăperea în care se afla comoara, una pentru pirați, zei, vrăjitori, sau pentru oricine grămădise acolo acele bogății, sute de ani de-a rândul. Luptându-mă cu fiecare imbold de a mă împotrivi, cu fiecare părticică din trupul meu,

mi-am înfipt mâna în piatra crăpată și am strigat:

– Bine, grăbiți-vă!

– Grăbește-te *și tu*!

Arwen nu mai spuse nimic, iar eu mi-am dat seama că se mișca. Am știut că trebuia să fac și eu la fel.

Am sărit pe rămășița podelei de piatră ce astupase până nu demult groapa secerătorilor și care acum era preschimbată într-o punte subțire, aruncată peste hău. Cărarea aceea se cutremura, legănându-se dintr-o parte în alta și îngustându-se necontenit. Am prins s-o străbat în fugă, iar cumplita miasmă de leșuri putrezite îmi înțepă ochii și limba. M-am ferit în ultima clipă de colțul mânjit de sânge al unui secerător, care îmi zgârie cizma.

Ajuns de cealaltă parte a gropii, abia răsuflând printre gâfâieli, m-am rostogolit pe podeaua peșterii, tocmai la timp ca, întorcându-mi capul spre hău, să văd cum puntea de piatră se făcea una cu peretele de stâncă din care ieșise.

Mi se strânse inima la vederea gropii în care se zvârcoleau secerătorii și care acum mă despărțea de Arwen. O părăsisem. Iar dacă ea nu izbutea să iasă teafără de acolo, aveam de gând să nimicesc lumea din temelii. Începând cu mine.

Cu pași împleticiți, am făcut cale-ntoarsă prin aceleași tuneluri pe care eu și tovarășii mei le străbătuserăm după ce intraserăm în peșteră. Am urmat linia de lumină a lui Mari până când am ajuns la Griffin și la Fedrik, aflați lângă zidul de piatră ce ne prinsese în capcană cu câteva ceasuri în urmă.

Prințul era lungit la pământ, iar Griffin izbea, cu săgeți de Lumină Fermecată verde, în zidul de stâncă ce punea capăt *strălucirii* lui Mari.

– Piatra se reclădește de la sine! am strigat eu.

– Unde sunt cele două fete? întrebă Griffin, cumplit de îngrijorat.

– O să fie bine.

– Le-ai lăsat *să moară*?! întrebă Fedrik, albindu-se la față și răsucindu-se iute spre Griffin. Trebuie să ne întoarcem după ele!

– Le-am lăsat fiindcă Arwen m-a implorat să-ți salvez viața! am răspuns eu, simțind gust de zgură pe buze în timp ce rosteam acele vorbe. Ea mi-a spus că au găsit o altă ieșire.

– Cum ai putut să…, icni Fedrik.

– Încetați! se răsti Griffin. Arwen și vrăjitoarea o să rămână în viață! Sunt puternice. Am nevoie de ajutorul tău, Kane, ca să ne salvăm și noi!

Folosindu-mi și ultimul dram de Lumină Fermecată, pe care l-am tras chiar din măduva oaselor mele, am izvodit un uriaș pumnal de ceață neagră și l-am îndreptat spre zidul de piatră ce ne stătea în cale. Griffin făcu la fel, folosindu-se de Lumina lui verde, limpede, care-i fremăta în palme precum sticla suflată. Astfel izvodit, pumnalul lui se lipi de al meu, umplând golurile acolo unde puterea mea era ciobită, răzleață, șovăielnică…

Încet, *chinuitor* de încet, puterile noastre săpară în stâncă și o sparseră, până când apăru o crăpătură care se prelungi, despicând piatra în două.

M-am opintit, sprijinindu-mi mâinile pe genunchi. L-am auzit pe Griffin scuipând în colbul de sub noi.

Totuși, acea cutremurare necruțătoare și nimicitoare a peșterii ne zguduia mai departe pământul de sub picioare.

– Să ne mișcăm repede! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Nu trebuie să-i lăsăm timp stâncii să se reclădească!

Griffin îl ajută pe Fedrik să se ridice și scoase un mârâit încordat în timp ce Lumina Fermecată țâșni din el încă o dată, strălucitoare, iar apoi prinse să împingă cu umărul una dintre laturile crăpăturii pe care noi doi izbutiserăm s-o facem în stâncă, încercând s-o deschidă de parcă ar fi fost o ușă înțepenită.

M-am dus lângă el și am făcut același lucru, înfigându-mi tălpile cât am putut de bine în podeaua care se zdruncina. Mi-am lipit urechea de stâncă și mi-am încordat auzul, dar piatra rămase tăcută, deși simțeam că era trează... Asculta. Răsufla. N-avea astâmpăr.

Și nu se urnea din loc. Simțământul ciudat care-mi spunea că stânca era vie mă îndemnă să împing mai tare, tot mai *tare*, până când, dintr-odată, în ea se căscă o deschizătură, mare cât să putem trece. Eu și Griffin ne-am oprit din împins și am tras în piept câteva guri mari de aer.

Simțeam miresmele pădurii tropicale și ușoara căldură care se furișa prin tunelul dinspre ieșire.

Fără să aibă nevoie de nici un îndemn, Fedrik înaintă, șchiopătând cu piciorul lui cel zdrobit, iar Griffin îl urmă. Eu am ieșit ultimul, aruncând încă o privire la peștera ce se prăbușea îndărătul nostru. Dar cumplita teamă care făcea să mi se strângă gâtlejul nu mă părăsi nici o clipă.

Arwen avea să izbutească să iasă de acolo.

Trebuia să izbutească.

Am alergat toți trei spre gura peșterii, fiecare pas purtându-ne mai aproape de ciripitul unei păsări, de o gură de aer proaspăt, de o adiere înmiresmată și jilavă, până când am ieșit pe unde intraserăm.

Am tras în piept cu lăcomie aerul umed, cu iz de flori, încercând să mă liniștesc.

Griffin îl așeză pe Fedrik pe pământ, sprijinindu-l de trunchiul unui palmier, iar apoi îngenunche lângă el ca să-i cerceteze piciorul.

Abia ne mai trăseserăm sufletul, când, după nici măcar un minut, din gura peșterii răbufni un huruit adânc, asurzitor. Vaiete cumplite răzbătură printre copaci, făcându-le pe jivinele care hălăduiau în pădure s-o ia la fugă, zburând deasupra capetelor noastre sau alergându-ne printre picioare.

Peștera se... închidea.

Se astupa...

Am țâșnit de pe loc fără să mai gândesc, mișcându-mă mai iute decât o făcusem vreodată în viața mea...

Mai mare și mai grea decât stânca pe care tocmai o spărsesem folosindu-mă de toată puterea mea, o lespede din vârful gurii căscate a peșterii se izbi de pământ cu mult înainte ca eu să ajung la intrare. După aceea, nu-mi rămase decât să-mi înfig pumnii în ceea ce, cu doar câteva *clipe* înainte, fusese crăpătura larg deschisă dintre fălcile Peșterii Secerătorilor.

Da, mi-am înfipt pumnii în piatra unui munte.

CAPITOLUL 20

ARWEN

Căderea următoarei bucăți de stâncă mă făcu să mă prăvălesc peste Mari. Zguduitura îmi făcu șira spinării să trosnească, dar, fără să preget, m-am încovoiat deasupra prietenei mele, ocrotind-o.

Țipetele lui Mari se amestecau cu vuietele stâncilor care se cutremurau, căzând peste tot în jurul nostru. Bucățile de piatră și colbul ce mi se așternea pe limbă veneau dinspre tunelurile care se surpau, prăbușindu-se la pământ și îngropându-ne de vii.

Pe deasupra, mai eram și cufundate într-o beznă de nepătruns, în care zăceam de minute sau poate chiar de ceasuri întregi, nici eu nu-mi mai dădeam seama.

Huruitul asurzitor din jurul nostru îmi acoperea glasul, așa că rugămințile pe care i le făceam lui Mari, implorând-o să se liniștească, să nu mai țipe, nu răzbăteau până la urechile ei.

– O, pe Sfintele Pietre, o să murim aici!

– Ba n-o să murim!

Gâfâiam cumplit, nu vedeam nimic și nu mai puteam să răsuflu…

– Nu știu nici o vrajă pentru împrejurarea în care ești îngropat sub pământ! strigă Mari, zvârcolindu-se sub mine.

Din fericire, Lumina mea Fermecată nu simțea la ea nici urmă de rană, de oase rupte,

sau vreo sângerare înăuntrul trupului.

În cele din urmă, m-am ridicat, străduindu-mă să răsuflu încet, după cum mă sfătuise Kane. Să sorb aerul.

– O să ne înăbușim și o să murim! Sau o să ne dăm duhul după ce ne zdrobesc stâncile! se jelui Mari, care habar n-avea cum să le vorbească celor ca mine, care se temeau de locurile închise. O să ne aflăm sfârșitul aici și apoi o să putrezim, iar într-o zi cineva o să ne găsească oasele, laolaltă cu toată comoara asta!

– Mari! m-am răstit eu, răsuflând mai încet decât o făceam de obicei. N-o să se întâmple una ca asta!

– De ce l-ai mințit pe Kane? Aproape că ajunsese la noi!

– Ba nici vorbă să ajungă. Ar fi murit încercând să ne salveze. Noi două n-avem decât să ne adunăm și să găsim o altă ieșire. Trebuie să mai fie una!

– Am nevoie de grimoarele mele!

Dar eu n-aveam nevoie de ele. Am tras în piept aerul înecăcios din jurul meu, mi-am îndreptat mâinile spre locul în care credeam că se apucase Kane să spargă piatra – o simplă bănuială, dată fiind bezna ce ne împresura – și am încercat să-mi invoc Lumina Fermecată. O scânteie, o rază scăpărătoare de putere, un licăr, orice.

„Haide, haide…“

Mi-am ținut mâinile întinse până când au început să mă doară de la atâta încordare și m-am luptat cu groaza ce amenința să mă copleșească. Oare ce-mi spusese Dagan de curând, în Orașul de Azur? Nu puteam să-mi amintesc, fiindcă mintea îmi stătuse doar la

necazurile mele și nu-i ascultasem vorbele cu luare-aminte. Nu, nu-mi aminteam defel ce-mi spusese…

Un vânt puternic făcu să zornăie in jurul nostru lucrurile acelea făurite din metal subțire, de preț, iar paginile cărților străvechi prinseră să foșnească.

– Ce vrajă faci?! am strigat în întuneric.

Mari se afla acum în celălalt capăt al încăperii.

– *Strălucirea!*

Iată un lucru binevenit. Lumânările fiind stinse de-o veșnicie, puteai să tai bezna cu cuțitul. Aveam nevoie de…

Am văzut, cu coada ochiului, un firicel de lumină ce dansa peste mormanele de odoare de aur încă zguduite de cutremurul ce cuprinsese întreaga peșteră.

– Oprește-te! i-am strigat lui Mari. Văd o lumină care vine de undeva! De acolo…

Mi-am trecut mâna de-a lungul pereților crăpați, pipăind pe îndelete. O auzeam pe Mari făcând la fel. Amândouă știam o mulțime de lucruri și eram nespus de hotărâte. N-aveam nevoie de Lumina Fermecată sau de magie. Puteam să găsim calea de ieşire de aici făcând totul ca două ființe obișnuite.

– Stai o clipă, vino aici! strigă Mari.

Mi-am croit drum spre colțul din care se auzea glasul ei. Dar nu mi-a fost ușor, fiindcă m-am agățat de sfeșnice și de coroane ascuțite, iar apoi m-am izbit cu șoldul de o armură, tresărind din pricina durerii care mă săgetă în coastă.

– Ce-i? am întrebat eu în mijlocul larmei făcute de căderea lucrurilor pe care le

răsturnasem.

– Cred că simt…

Lovindu-mă cu genunchiul de umărul lui Mari, m-am strecurat pe lângă ea și mi-am întins mâna peste a ei, spre locul prin care pătrundea lumina.

Nădejdea îmi făcu inima să bată nebunește.

– Sunt niște balamale!

– Cred că am dat de o ușă secretă!

Am pipăit crăpătura cu degetele, până când am simțit un mâner ghimpos, care se afla în partea de jos a ușii. L-am rotit cu toată puterea. Ghimpii ruginiți îmi străpunseră carnea, dar ușa scârțâi și se mișcă puțintel.

În ciuda durerii mistuitoare pe care o simțeam în palmă, am răsucit mânerul o dată și încă o dată.

Cu un huruit stins, care abia dacă se auzea în mijlocul vuietului făcut de stâncile ce se prăbușeau în jurul nostru, ușa se întredeschise îndeajuns de mult încât eu și Mari să ne putem strecura prin crăpătură.

Am ajuns într-un coridor înghețat.

Vuietul încetă.

Locul în care ne aflam acum, cufundat într-o tăcere nefirească, era luminat de niște candelabre de fier în care stăteau înfipte lumânări al căror foc era la fel de nefiresc – soiul acela de flacără ce nu pâlpâia dacă bătea vântul. Un coridor întunecos și amenințător se căsca la stânga, iar unul ceva mai luminat, la dreapta. În acesta din urmă se aflau lumânări aprinse, înșirate cât vedeam cu ochii, iar pardoseala era de piatră cioplită. De la picioarele noastre începeau niște trepte ce parcă ne chemau în jos, în jos, *în jos*… ca și cum

peștera, precum o gazdă simțitoare și ușor de supărat, ne poftea să rămânem.

– Încotro? întrebă Mari.

Ne-am oprit și am privit întunericul din hruba ce ni se căsca nu departe de tălpi. Acea pivniță îngrozitoare la vedere avea să ne ducă, pesemne, atât de adânc sub junglă, încât aerul de acolo ar fi putut să fie prea greu ca să mai putem răsufla. Unde mai pui că era cu putință ca el să fi intrat în acele adâncuri încă de pe vremea când Pietrele zămisliseră continentul.

Gândul îmi întoarse stomacul pe dos. Însă celelalte căi păreau prea ușor de urmat. Iar peștera avea duhul unui șarlatan, căutând tot timpul să ne mintă, să ne înșele…

Dar dacă hotăram să coborâm acele scări mohorâte, ca de coșmar, oare urma să ne petrecem veșnicia în străfundurile pământului? Oare ceilalți…?

Nu puteam să mă gândesc la Kane, Griffin sau Fedrik… Nu puteam să mă întreb dacă nu cumva fuseseră și ei amăgiți de Peștera Secerătorilor. Sau zdrobiți de ea. Dacă n-aveam să-i mai văd niciodată…

Mari scoase un oftat.

Am încercat să fac la fel, după care i-am spus lui Mari:

– Cred că trebuie să încercăm. Așteaptă-mă aici și te chem dacă…

– Arwen! strigă ea.

Nu vedeam mare lucru împrejur, fiindcă ochii mei încă încercau să se deprindă cu întunericul, dar am auzit și eu freamătul venit din străfunduri, huruitul asurzitor precum vuietul unui val care te cufunda în adâncul mării. O

avalanșă de bucăți de stâncă prăbușită venea spre noi din coridorul aflat la stânga.

– Să dea naiba-n Pietre..., am îngânat, cu răsuflarea tăiată.

Mari mă apucă iute de mână și ne repezirăm să coborâm pe treptele mucegăite, străbătând un adânc ce părea să nu aibă capăt și care ne duse, în cele din urmă, într-un coridor chiar mai întunecat și mai umed decât cel dintâi. Am alergat prin acel tunel săpat în piatră – care semăna cu vechile labirinturi din lanurile de porumb ale copilăriei mele –, gonind de zor, cu tălpile alunecându-ne pe podeaua plină de mâzgă. Ne-am repezit la stânga, la dreapta, la dreapta din nou, am cotit dintr-odată la stânga... până când am nimerit într-o fundătură, așa că ne-am întors ca s-o luăm la dreapta, *nu* la stânga, iar apoi am cotit iarăși la stânga.

– De ce ai luat-o pe scări, Mari? am întrebat, îndoindu-mă de alegerea noastră și simțind fiori de gheață prin vine.

– Fiindcă părea atât de greșit... încât *trebuia* să fie drumul cel bun?

Avalanșa se înteți, bubuind și răsunându-mi în glezne și în fluierele picioarelor. O auzeam pe Mari șoptind îndărătul meu, încercând să facă, pasămite, un fel de vrajă, dar nu se înfiripă nimic. Înaintam prea încet. Trebuia să alergăm, să ne mișcăm, în ciuda nenumăratelor cotituri pe care peștera ni le tot scotea în cale.

Eu alergam mai iute decât Mari și începeam s-o trag după mine ca pe o păpușă de cârpă. Dar nu puteam să ne oprim. Nu îndrăzneam să înfrunt tumultul din urma noastră și nici

gândul că trupurile noastre puteau să ajungă îngropate sub pământ vreme de sute de ani.

Mă năpădi o spaimă cumplită, de-a dreptul otrăvitoare, un simțământ mult mai puternic decât frica și mult mai îngrozitor decât amenințarea trecerii în neființă, a încremenirii în starea de leș.

Nu voiam să rămân îngropată în stâncă.

Nu voiam să mor.

Trebuia să ieșim de aici.

Să ajungem *afară*...

Lumea, peștera, avalanșa – cu toatele păleau în fața acelei vorbe. Trebuia doar să ajungem *afară*.

Drumul nostru se îngustă, așa că am împins-o pe Mari în fața mea. Îmi simțeam picioarele istovite. Aveam nevoie doar de un răgaz, de un colțișor în care să-mi trag sufletul, să mă gândesc, să încropesc un soi de...

– Arwen, ai grijă!

Ne-am oprit dintr-odată, aproape prăbușindu-ne una peste alta în clipa în care, după ultima cotitură, am ajuns în fața unei noi răscruci luminate de aceleași candelabre străvechi, cele despre care știam prea bine că fuseseră aici cu mult inainte ca vreuna dintre noi să fi fost măcar un gând.

Am luat-o, cu pași împleticiți, spre stânga. Simțeam că mâna lui Mari era rece și alunecoasă în strânsoarea mea. Lacrimile îmi ardeau ochii, simțeam, dincolo de orice îndoială, că-mi năvălise sângele în plămâni, și...

Era acolo!

Lumina.

O lumină binecuvântată și frumoasă.

Aceasta intra printr-o arcadă aflată în capătul din stânga al coridorului în care ajunseserăm. Lumina aceea nu putea să fie decât cea a soarelui. Genunchii mi s-ar fi înmuiat de ușurare, însă eram silită s-o trag pe Mari după mine, noi amândouă fiind îmboldite de groaza cumplită care, neînduplecată, ne silea să înaintăm.

Acum eram atât de aproape…

Atât de aproape de aerul proaspăt… de *orice* soi de aer. Să ieșim *afară* de aici…

Dar vuietul dindărătul nostru se înteți, ajungând de-a dreptul asurzitor, ca și cum peștera ar fi fost o făptură vie, avându-și cugetul ei. Un dușman care tocmai văzuse nădejdea din ochii noștri.

Am făcut greșeala de neiertat de a privi dincolo de cârlionții răvășiți ai lui Mari.

Valul de stâncă fărâmițată se zdrobi în labirintul întortocheat din urma noastră, lunecând tot mai iute, ca un potop. Un bolovan uriaș, mai mare decât capetele noastre, se desprinse din avalanșa înspăimântătoare și țâșni spre noi.

„Nu, nu, nu…“

Nimbul de Lumină Fermecată pe care îl izvodisem în jurul meu și al lui Leigh cu săptămâni în urmă, în Golful Sirenei, ne cuprinse pe mine și Mari, unduindu-se, scânteind și ocrotindu-ne de ghiuleaua de piatră. Mari scoase un țipăt – nu-mi dădeam seama dacă din pricina ușurării sau a fricii –, iar bulgărele acela uriaș de lumină, strălucitor și mlădios, se îngroșă de parcă puterea lui ar fi fost sporită de nevoia mea de a-mi ocroti prietena. Un roi de pumnale ascutite si de

schije de piatră se năpustiră asupra noastră, izbindu-se chiar de vârful bolții mele de Lumină Fermecată.

Slavă Pietrelor mereu iubitoare!

Eram foarte aproape acum.

Lumina unei zile frumoase din jungla verde și plină de viață răzbătu până la noi, parcă făcându-ne semn, învăluindu-ne în mireasmă de mușchi și de ploaie...

Iar eu mi-am dat seama că n-aveam cum să ne mișcăm destul de repede ca să scăpăm cu viață, că urma să fim zdrobite înainte să putem coti și să ieșim din coridor. Aveam să fim nimicite. Făcute pulbere și îngropate într-un ocean de piatră sfărâmată.

Nu era decât o singură ieșire din peștera asta.

Am trecut valvârtej prin coridorul fără tavan, care lăsa să se vadă cerul. Preț de o clipă, razele soarelui se strecurară prin peșteră, sărutându-mi fața, iar ieșirea mă chemă, îmbietoare...

Și, cu ultima fărâmă de putere care-mi mai rămăsese, am împins-o cu toată puterea pe Mari prin ieșirea îngustă. Înainte, tot înainte.

Abia dacă i-am mai auzit răcnetul de împotrivire, abia dacă îi mai deslușeam fața pe care se citea descumpănirea, capul cu păr zburlit, îndărătul căruia se vedea frunzișul verde al junglei, prin care răzbăteau razele soarelui. Am alergat mai departe, înfundându-mă în adâncul coridorului înăbușitor, urmărită de valul învolburat de piatră sfărâmată.

Aici nu erau cotloane în care să te ascunzi, nici nu puteai s-o cotești la stânga sau la dreapta. Acel coridor îngust era nesfârșit, din ce în ce mai întunecat, din ce în ce mai strâmt, iar

eu îl străbăteam cu avalanșa bubuitoare pe urmele mele.

Am simțit că picioarele mi se făceau grele, nespus de grele. Dacă pâlpâirea nimbului scânteietor din jurul meu era un semn, însemna că Lumina mea începea să slăbească. Nu mai puteam să mă servesc prea multă vreme de acel scut.

Și eram foarte, foarte istovită.

Clipa de față era la fel de bună ca oricare alta ca să mă dau bătută. O salvasem pe Mari. Nu puteam să fug veșnic de tumultul acela ucigaș... Picioarele îmi slăbeau...

Totuși, am văzut o fărâmă de lumină, ca o semilună, licărind în depărtare.

Și poate că-mi era frică de durere, nevrând să fiu strivită de prăvălirea unor bucăți uriașe de stâncă. Sau poate că aveam nevoie de o fărâmă de nădejde ca să mă lupt să rămân în viață. Dar orice m-ar fi îmboldit, mi-am pus toată puterea în ultimii pași și m-am rugat în gând ca lumina din depărtare să însemne într-adevăr o ieșire din peșteră.

Apropiindu-mă, am văzut că în locul acela era un vârf de stâncă.

Tunelul ducea la o stâncă înaltă, al cărei vârf închipuia un fel de jgheab, unul prin care peștera își vărsa afară oaspeții nepoftiți.

Nu mai aveam vreme să stau pe gânduri. Am alergat cu toată puterea spre lumina de un alb orbitor a soarelui, simțind cum îmi intra în plămâni aer fierbinte, greu și proaspăt. Înainte să-mi dau seama că ajunsesem pe marginea stâncii, m-am aruncat în gol, valul de piatră sfărâmată din urma mea prăbușindu-se și el, cât pe ce să mă lovească în cap.

Preț de o clipă parcă nesfârșită... am plutit în aer, cu brațele și cu picioarele zbătându-mi-se încet pe lângă trup. Am simțit o mâncărime între umeri, de parcă aș fi avut înfipte pe sub piele niște ace care acum încercau să iasă, străpungându-mi-o.

Am alunecat mai departe, în jos, în jos, în jos, pe lângă palmieri, pe lângă un papagal care zbura, iar apoi m-am cufundat în apele verzi ale unui iaz adânc, odată cu valul de piatră sfărâmată care mă urmărea și care se prăvăli în iaz împroșcând cu picături mari. Apa rece mă înghiți cu un pleoscăit și mi-am pierdut cunoștința.

CAPITOLUL 21

ARWEN

Nu recunoșteam mâna de pe pieptul meu. Pielea ei era mâzgălită cu o cerneală albastră, ștearsă, ce închipuia desene care fuseseră odinioară niște tatuaje falnice. Mâna aceea, care avea unghii pline de noroi și un ciot în locul degetului mijlociu, se înălță în aer și apoi mă lovi din nou în piept, făcându-mă să scuip și mai multă apă.

M-am rostogolit pe pântec, am vărsat și mi-am scuipat măruntaiele în iarbă.

– Bravo, fetițo!

Am tușit din nou până când aerul, umed și îmbălsămat cu miros de plumeria și de alge, îmi

năvăli în plămâni.

Frecându-mă la ochi, am dat să mă ridic din iarba umedă și aproape că m-am prăbușit înapoi în întinderea uriașă de apă de lângă mine. Era un iaz limpede, de un verde ca de smarald, tot atât de adânc pe cât era de întins, nutrit de șuvoaiele de apă care se revărsau în cascadă dinspre stânca povârnită de pe care mă prăbușisem.

Cârâitul unei păsări mă făcu să privesc în sus, la strâmtoarea îmbrăcată în verde viu și în albăstrui suav, iar apoi la văzduhul presărat ici și colo cu câțiva nori purpurii, amenințători. Soarele lunecase îndărătul unuia dintre ei, făcând să-i strălucească marginile. Am căutat cu privirea piscul de pe care sărisem, dar stâncile din fața mea semănau între ele și nu mi-am dat seama pe unde ieșisem din peșteră.

Apoi m-am uitat la bărbatul care îmi salvase viața. Avea o claie de păr ciufulit, ce încadra o față blândă pe care soarele, vântul și colbul săpaseră cute adânci, iar sprâncenele cu fire răzlețe îi erau crescute peste măsură. Era înveșmântat în haine de piele, purta niște coliere cu mărgele colorate și avea cercei în amândouă urechile. Zâmbetul lui larg dădea la iveală o gură în care mai rămăseseră doar câțiva dinți.

Era un pirat.

M-am tras îndărăt ca un crab și m-am lovit cu noada de niște cizme. Mi-am ridicat privirea.

Am văzut mai mulți bărbați. Vreo șapte sau opt, îmbrăcați cu toții în tunici și în pantaloni ale căror culori fuseseră vii odinioară, și purtând pălării menite să-i ocrotească pe mare

de soarele năprasnic. Unii dintre ei aveau tatuaje întortocheate, așa cum vedeai la tot pasul în Peridot, iar alții purtau în nas și în buze cercei deșucheați, cum nu mai zărisem în viața mea.

Oare unde ajunsese Mari? Fără îndoială că nu în luminișul ăsta ascuns în inima stâncilor. Puteam doar să nădăjduiesc că se descurcase mai bine decât mine și că nu era pierdută pe undeva prin junglă.

M-am chinuit să mă ridic în picioare și am spus, cu toată puterea de care mai eram în stare:

– Să nu vă atingeți de mine!

Capul îmi zvâcnea.

– Ia te uită, așa știi să mulțumești tu? întrebă piratul cel știrb, ridicându-se de jos și apropiindu-se de mine.

– Să știi că nu glumesc! Dacă te apropii, te omor!

Râsetele cu jumătate de gură ale bărbaților răsunară printre stânci.

– Las-o în pace, amice! strigă cineva.

– Nu crezi că dacă voiam să-ți facem rău, o făceam în timp ce dormeai? întrebă piratul cel știrb, începând să înainteze încet, de parcă aș fi fost o jivină sperioasă.

Vorbele lui mă izbiră cu atâta putere, încât am simțit că parcă mă cufundam din nou în apă. Mi-am pipăit pantalonii și cămașa ude leoarcă. Toate păreau să fie la locul lor.

– O, pe Sfintele Pietre, nici nu ne-am atins de tine! N-am făcut decât să-ți salvăm viața!

Mă străbătu un fior de rușine. Nu-mi făcuseră nici un rău. Nici măcar nu mă lăsaseră să mă înec.

– Multumesc!

– Ia te uită, ți-ai amintit de bunele purtări! Eu sunt Studs.

Mi-am stors părul cu amândouă mâinile și am spus:

– Eu sunt Arwen.

– E o plăcere să te cunosc! Ai sărit de pe stâncă de parcă nu ți-ar fi fost frică de moarte, Arwen.

Trebuie să mă fi îmbujorat de mândrie, fiindcă piratul clătină din cap.

– N-am vrut defel să te laud. Ceea ce ai făcut tu a fost curată prostie!

Am simțit cum roșeața aceea îmi cobora pe gât.

– N-am avut de ales.

Lui Studs nu păru să-i pese prea tare de răspunsul meu. El trecu pe lângă mine și se întoarse la oamenii lui.

Mi-am îndreptat privirea spre luminiș. Nu mai văzusem niciodată acele stânci, acele coline joase, acel iaz. Habar n-aveam unde mă aflam sau cum să-i găsesc pe ceilalți.

– Stați! le-am strigat lui Studs și tovarășilor lui, care o luaseră deja spre junglă. Unde vă duceți?

– Ne întoarcem pe Plaja Contrabandiștilor, spuse Studs, oprindu-se locului. Mâine o pornim spre Cuarțul de Trandafir.

– Fugiți din Peridot?

Un pirat cu o față ca de buldog mârâi la mine:

– Nu *fugim*!

– Regatul s-a dus de râpă de când Chihlimbarul a furat tronul, adăugă un altul.

– Știu că nu-mi datorați nimic și că, pe deasupra, mi-ați salvat viața, am spus eu. Și am mai făcut și prostia să vă învinovățesc că… Dar

mă puteți ajuta să-mi găsesc tabăra? Pe drumul vostru de întoarcere, poate?

Studs cumpăni în minte rugămintea mea, mângâindu-și bărbia și scărpinându-și nasul.

Unul dintre bărbați îmi strigă:

– Câte parale au la ei?

– Știi, fato, tu n-ai nici un sfanț prin buzunare, spuse un alt pirat, stânjenit, întorcându-și fața ascunsă de o pălărie cu boruri mari.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și i-am aruncat o privire sfredelitoare lui Studs.

– Așadar, v-ați atins de mine!

– Doar ca să te căutăm de gologani, răspunse piratul, ridicând din umeri. Nu ne-am atins de rufăria ta cea drăgălașă.

Trebuia să-mi dau seama că avuția era cea mai ușoară cale ca să ajungi la inima unui pirat.

– Călătoresc împreună cu un lord înstărit, care o să vă răsplătească regește dacă mă duceți teafără înapoi la el.

Începusem să mint cu o asemenea iscusință, încât aproape că eram mândră de asta.

Studs strânse din dinți, ca să nu lase să i se vadă nimic pe față, dar sclipirea din ochii tovarășilor lui mă făcu să pricep că dădusem lovitura.

– Unde erau însoțitorii tăi ultima dată când i-ai văzut?

– Într-o tabără din junglă, undeva pe lângă orașul Ochi de Broască.

Studs chicoti.

– Putem să te ducem acolo până la apusul soarelui!

– V-aș fi nespus de recunoscătoare!

Piratul se întoarse către ceilalți.

– Ce ziceți, băieți, mai poposim o noapte în Ochi de Broască și o luăm la pas mâine?

– Cine-i lordul cu care călătorești? E cumva soțul tău?

Studs călcă într-o băltoacă noroioasă, iar eu m-am tras într-o parte, ca să mă feresc de stropi, în timp ce cumpăneam în minte întrebarea lui. Călătoria până la orașul Ochi de Broască avea să dureze câteva ceasuri. Nu voiam să mă afund într-o urzeală de minciuni, dar nici nu-mi doream să fiu prea sinceră, de vreme ce eram o fugară. Cel mai bine era să vorbim despre ei, nu despre mine.

– Mda! Așadar, voi cu ce faceți negoț? Cu podoabe?

Doi dintre pirați izbucniră în râs, de parcă aș fi fost o *mare* nătăfleață. Mi-am plecat capul către Studs, cu un aer întrebător.

– Ți se pare că suntem tare pricopsiți? mă luă el peste picior.

Am clătinat din cap, nădăjduind că ăsta era răspunsul menit să-i supere cel mai puțin.

– Facem negoț cu tării, mai ales. Uneori și cu blănuri și piei, prin ținuturile mai reci.

Un pirat care mergea în fața noastră și care avea o barbă albă, împletită, râse disprețuitor.

– De asta mai muncim acum, la bătrânețe!

– Stai potolit, Gage!

– Eu doar zic că-s și lucruri mai bănoase.

– Tu numai asta zici.

Mi-am întors capul spre ei.

– Ce alte lucruri?

– Nimic dintre cele pentru care să-ți frământi mintea din căpșorul ăla frumos!

Gage se uită la căpitanul lui și izbucni într-un hohot de râs.

– Ți-e teamă că leșină fetița? Sau că se apucă să scâncească?

Toate privirile se ațintiră asupra mea și am simțit cum mi se umplea spinarea de broboane înțepătoare de sudoare. Nu erau decât câteva lucruri care ar fi putut să mă facă să scâncesc. Mi-am luat inima-n dinți și am spus:

– Puneți-mă la încercare!

Studs veni mai aproape de mine. Chiar și în aerul umed al junglei, îi simțeam răsuflarea fierbinte și stătută pe lobul urechii.

– Ai auzit vreodată de Lumina Fermecaților? întrebă el.

Mă cuprinse groaza.

– Nu.

– Bineînțeles că n-ai auzit. Nu-i vina ta, nu vă învață din astea pe la școlile de domnițe drăguțe la care ai fost tu.

– Ce-i Lumina Fermecaților? am întrebat, regăsindu-mi graiul în timp ce pășeam peste rădăcinile late ale unui arbore de capoc.

– E o putere întâlnită la un soi de vrăjitori care se cheamă Fermecați. Puterea asta a lor nu-i magie, ci ceva ce pot revărsa din ei așa cum ne ușurăm noi doi. Se vinde pe Plaja Contrabandiștilor, pe mai mulți bani decât ți-ai putea închipui. Și costă chiar mai mult dacă se vinde pe sub mână în regate precum Cuarțul de Trandafir sau Granatul.

Oare nu-mi povestise Kane despre asta? Nu-mi aminteam limpede, vorbele lui fiind învăluite în aburii vinului pe care-l băusem atunci, dar țineam minte că el mă lămurise în privința asta cândva, în crama lui.

„Putea fi închisă în sticle sau în altceva de soiul ăsta și vândută, fiind folosită drept izvor de putere pentru orice. Putea să vindece, să clădească, să nimicească."

– Dar n-o vinzi, chiar dacă Gage vrea să faci asta?

– Nu-mi pare cinstit. E ca și cum te-ai apuca să vinzi sânge. Bărbații trebuie să se călăuzească după niște legi ale onoarei, nu?

– Dar cum fac rost de ea cei care o vând? De la vrăjitorii care se numesc Fermecați?

– Ești un bursucel curios, nu-i așa? glumi Studs, ciufulindu-mi părul cu putere. Mai sunt și unii care vânează Fermecați. E treabă grea să le culegi Lumina. Și primejdioasă, pe deasupra. Fermecații ăștia-s tare puternici.

Orice ar fi însemnat „a culege", nu părea un lucru plăcut. La gândul de a fi stoarsă de Lumină împotriva voinței mele, am simțit un fel de mâncărime prin vine.

– Păi, atunci, ei... culegătorii... vând singuri Lumina Fermecată? Păstrează toate foloasele?

Studs scoase un mormăit de încuviințare și am băgat de seamă că avea ceva argintiu încrustat pe limbă.

– Trebuie să fii *cunoscut* pe Plaja Contrabandiștilor. Nu poate orice culegător, oricâtă vechime ar avea într-o astfel de îndeletnicire, să poposească acolo la voia întâmplării și să-și vândă marfa. Prea mulți încearcă să vândă bunuri măsluite. Tata era contrabandist și marinar, iar bunicul, la fel. Eu mi-am clădit un negoț înfloritor împreună cu ceata asta de pirați. Avem o corabie micuță... înțelegi tu?

Râsul meu fu uimitor de sincer.

– Ei bine, atunci vă mulțumesc din nou că v-ați schimbat planurile ca să-mi faceți pe plac!

– Pentru puțin! Îmi place să călătoresc mai încet, atunci când se poate. Să-mi mai petrec încă o zi în junglă, în Ochi de Broască. Cine știe câte zile ne-au mai rămas de trăit? Îmi place să mă uit la iguane și la alte cele. Să văd femei frumoase. Să beau bere.

– De ce spui asta? Pentru că Peridotul e mai primejdios acum, te temi pentru viața ta?

Hohotul lui Studs răsună ca un zbieret.

– Pe Pietre, nicidecum! În meseria noastră, orice un pas greșit poate să te lase fără o mână sau un picior.

– Și totuși, ai putea să te ocupi de orice altceva, dar alegi să faci contrabandă. Pentru că asta a fost îndeletnicirea tatălui tău?

– Dacă eram cioban, atunci mi-ar fi fost teamă să nu-mi pierd una dintre capre. Mereu ai o pricină din care să te temi. Ăsta-i prețul pe care-l plătești dacă faci un lucru care merită cu adevărat.

– Ce spui tu e foarte profund, Studs…, am murmurat, căutând în minte vorbele cele mai potrivite.

Tocmai ocoleam un bananier, iar piratul își întoarse fața spre mine.

– Și tu, care credeai că suntem doar o adunătură de…

În clipa aceea, vârful argintiu al unei săgeți îi străpunse ochiul lui Studs, împroșcându-mă pe față cu sânge cald și roșu. Am simțit gust de aramă pe limbă și am prins să scuip, buimăcită… M-a cuprins o groază ametitoare… în vreme ce piratul acela cumsecade se prăbuși, chircit, în iarbă.

Fără suflare.

Mă străbătu un fior rece ca gheața.

Săgeata i se înfipsese în țeastă, iar gura întredeschisă îi rămăsese încremenită.

Strigătele de durere ale celorlalți mă făcură să-mi iau privirea de la Studs...

Piraților se împrăștiară, alergând spre dealurile acoperite de mușchi, spre copaci, spre stâncile de calcar... cu săbiile scoase din teci, cu pumnalele în mâini... Dar rafala de săgeți se năpusti peste cei mai mulți dintre ei, făcându-i să se prăbușească la pământ precum niște trandafiri ofiliți de căldură.

Aproape că nu le mai auzeam țipetele peste vâjâitul din urechile mele. M-am răsucit pe călcâie și m-am izbit de o platoșă, cutremurându-mă până în măduva oaselor. Cunoșteam acel soi de platoșă ca pe buzunarul meu. Nestematele aurii încrustate în metal, filigranul de culoarea ruginii, care închipuia desene întortocheate...

Era armura ostașilor din Chihlimbar.

Purtătorul armurii mă apucă de umeri și mă azvârli la pământ. Noroiul și durerea îmi încețoșară privirea în timp ce mă izbeam cu capul de tăpșanul acoperit cu iarbă.

– Chiar nu trebuie să mai dăm nas în nas astfel, Arwen!

Glasul acela avu un răsunet ciudat, care-mi ajunse până în inimă, poposind acolo ca o mângâiere sluțită de nesfârșite coșmaruri. Cizmele ostașului se apropiară de fața mea, capul fiindu-mi țintuit la pământ de un altul. Cel dintâi se lăsă în genunchi și se apropie de mine până când i-am văzut părul bălai, aproape alb.

– *Halden?!*

CAPITOLUL 22

KANE

Parcă trecuse o veșnicie de când rămăsesem cu privirea pironită la intrarea pecetluită a Peșterii Secerătorilor. Deși jalea mă ademenea cu cântecul ei de sirenă, încă nu voiam să mă dau bătut. În schimb, eram mut de uluire. Cum de putusem să fiu atât de nătâng? Cum de putusem să le las pe Arwen și pe Mari să-mi scape printre degete?

Îndărătul meu, Griffin încerca să-i îndrepte piciorul lui Fedrik. Prințul gemu. După câteva gâfâieli prelungi și opintite, am auzit zgomotul unor pași apăsați și Griffin se ivi lângă mine. Încă eram năucit de cumplita mea hotărâre de neiertat, dar am băgat de seamă că Griffin cerceta stânca din priviri, așa cum făceam și eu.

– Cum merge cu uitatul în gol?

– Cum se mai simte prințul?

– Are nevoie de ajutor.

– Trebuie s-o așteptăm pe Arwen. Nu putem să-l ducem pe Fedrik la vreun alt vindecător, fiindcă orașele sunt înțesate de ostași din Chihlimbar...

Se auzi un geamăt jalnic. Eu și Griffin văzurăm cum Fedrik încerca să se sprijine mai bine de copacul dindărătul lui. Griffin avea dreptate. Prințul era cenușiu la față, chinuit de

durerea rănii de la picior, pe care i-o legaserăm cu o fașă strânsă sub genunchi.

– Rana o să se umple de puroi în curând, spuse Griffin. Ar trebui să-l ducem înapoi în tabără.

– Nu putem. Nu încă.

– Crezi că eu *vreau* să le las aici?

Știam că trebuia să-l ajutăm pe Fedrik, dar nu puteam să mă mișc din loc. De fapt, nu-mi dădeam seama dacă nu puteam sau nu voiam. Dar stânca prăbușită în fața mea parcă îmi râdea în față. Și n-aveam cum să plec, nu eram în stare s-o fac nici în ruptul capului fără ca…

Glasul lui Mari îmi străpunse gândurile ca o săgeată.

– Slavă Pietrelor, sunteți aici!

„Slavă zeilor…!“

Griffin se avântă spre ea de parcă ar fi fost apucat de streche și ajunse la Mari chiar în clipa în care aceasta ieșea dintre copaci. Comandantul meu se opri și rămase cu un picior ridicat în aer. Se lăsă o tăcere încordată, după care el se scărpină la braț, iar apoi, cu glas plin de ușurare, rosti în chip de salut:

– Vrăjitoareo!

Mari trecu pe lângă el, mulțumindu-se să pufnească.

– Fedrik, te simți bine?

Prințul se strâmbă, abătându-și privirea. Ca și mine, rămase cu ochii ațintiți la hățișul din care se ivise Mari.

Am așteptat.

O clipă…

Și încă una.

Apoi am simțit că mă usturau ochii. Am strâns din pumni, iar un val de fiere m-a ars pe

gâtlej.

– Unde-i Arwen?

Mari fu prima care puse acea întrebare, cu un glas mai stins decât i-l auzisem vreodată.

Fedrik părea înspăimântat.

– Nu e cu tine?!

Întreg trupul îmi încremeni. Inima mi se opri în piept.

– Doar erați împreună, Mari! am strigat, văzând roșu înaintea ochilor, de parcă mi s-ar fi pus un văl de sânge peste ei. Cum poți să ne întrebi *pe noi* unde-i Arwen?!

Griffin păși încet în fața lui Mari. Chipul lui părea o mască făurită cu migală, vădind liniște și nimic altceva.

– La naiba, Griff, n-o să-i fac nici un rău, am mârâit eu. Mari, spune-mi ce s-a întâmplat!

Vrăjitoarea înghiți cu noduri.

– Am izbutit să scăpăm din sala comorilor și am străbătut un labirint de piatră înfricoșător, după care am trecut printr-o ploaie de bucăți de stâncă. Eram *vlăguite*, n-am mai alergat în viața mea atât de mult! Și mi-am dat seama că până și Arwen era istovită..., povesti ea cu glas sugrumat. Valul acela de sfărâmături de stâncă era îngrozitor! Venea pe urmele noastre, mișcându-se mai iute decât noi. Așa că n-am făcut decât să intrăm tot mai adânc în peșteră, până când am ajuns într-un coridor care dădea spre junglă, iar Arwen...

„Isprăvește-ți povestea înainte să-ți smulg eu vorbele de pe limbă!"

– Ea m-a salvat. Și-a folosit Lumina Fermecată, șopti Mari. Mai întâi a izvodit-o ca să ne ocrotească pe amândouă, iar apoi, ca să mă împingă îndărăt, către ieșire, însă n-a mai

avut timp să iasă și ea. Dacă o făcea, ar fi fost strivită, așa că a alergat mai departe. Eu am încercat să mă întorc, dar nu mai puteam să pătrund în tunel, fiindcă era închis de stânca surpată. Am încercat să fac o vrajă ca să sfărâm stânca, o vrajă folosită cel mai adesea pentru lemnul năpădit de termite, dar magia mea n-a avut nici o putere asupra pietrei. Dacă n-am cărțile mele de vrăji, nu..., bâigui ea, înghițind iarăși cu noduri. Am nădăjduit că Arwen a reușit să iasă cumva și că s-a întors la voi, dar acum... Nu știu unde e!

O liniște mormântală se așternu peste noi preț de o clipă. Nu se auzea nimic în afară de ciripitul păsărilor și de foșnetul frunzelor ca de ceară din jurul nostru, mișcate de un vânticel jilav.

– Trebuie să mă întorc în peșteră!

Nici nu știam dacă rostisem vorbele acelea cu glas tare.

– Ai auzit ce-a zis vrăjitoarea, spuse Griffin. N-ai cum să mai intri acolo.

– Pesemne că Arwen a rămas prinsă înăuntru. Cea mai *groaznică frică* pe care o are! Trebuie să...

Nu mai eram în stare să gândesc. Ce puteam să fac? M-am răsucit spre Mari. Ochii ei îmi spuneau că fața îmi era la fel de îngrozitoare pe cât mi-o simțeam. Am încercat să mă liniștesc cât de cât.

– Mari, trebuie să faci ceva!

– Ce anume...?

Ea strânse în mână amuleta lui Briar.

– O vrajă prin care s-o găsești, gemu Fedrik de lângă copac, cu fața neînchipuit de palidă.

– Tocmai v-am spus că n-am grimoarele la mine, mormăi ea, ca scoasă din minți. Nu știu vrăjile pe dinafară. Nu sunt atât de învățată.

Nu era vreme ca Mari să înceapă să se îndoiască de harul ei.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Griffin o privi în ochi și-i spuse cu glas hotărât:

– Știi destule. Ce-i zice să…

– Da, tu ştii toate vrăjile! Nu mai bine le faci tu în locul meu?!

Aproape că mi-am pierdut cunoștința.

– Mari, te rog să-l pui *mai târziu* pe comandant la locul lui cu răspunsurile tale usturătoare! *Acum* trebuie să-ți pui mintea la lucru!

Plin de cutezanță, pehlivanul de Griffin făcu un pas spre vrăjitoare.

– Limpezește-ți mintea și gândește-te la grimoarele tale! Doar le-ai citit pe toate din scoarță-n scoarță.

Mari își prinse buza între dinți.

– Să fac o vrajă de legare, poate? Să-l leg de ea pe unul dintre noi. Ar fi ca și cum ai alerga legat la ochi, dar Arwen ar ști dacă ne apropiem de ea. Ar putea s-o simtă.

– Pe mine! Leagă-mă pe mine. *Acum!*

– Am nevoie de o amintire cu voi doi. Ca să vă leg împreună.

Un nor întunecat trecu peste soarele strălucitor și un fior îmi străbătu șira spinării.

– Ce fel de amintire?

Mari închise ochii.

– Orice se leagă de o tulburare puternică.

Ea își ridică mâinile spre cer, cu degetele răsfirate spre coroana unui copac, iar apoi

prinse să murmure nişte vorbe într-o limbă pe care n-o cunoşteam.

Mi-am dres glasul.

– S-a întâmplat într-o seară, acum câteva luni, când Arwen a vorbit în faţa unei adunări care s-a ţinut la curtea mea, în Regatul de Onix. Arwen a dat dovadă de o mare înţelegere. Îmi amintesc că m-am simţit nemaipomenit de mândru de ea, de cutezanţa cu care i-a înfruntat pe toţi cei din sală. Ştiam că oamenii mei încă o speriau, dar chiar şi aşa…

Mari deschise un ochi.

– O să am nevoie de mai mult de-atât, Kane! Chiar *trebuie* să simţi ceva!

Un val de fierbinţeală îmi năvăli în obraji şi pe gât… Aşa ceva mi se întâmpla foarte rar, fiindcă nu eram un ins care să fie stânjenit prea lesne.

– Bine, am spus eu printre dinţii încleştaţi.

Amintirea de care avea nevoie Mari îmi bântuia mintea de câteva luni, oricât de mult m-aş fi străduit eu s-o alung.

– În noaptea în care fiara aceea în formă de lup a atacat-o pe Arwen, am murmurat, simţind că luam foc sub privirile curioase ale lui Fedrik şi Griffin, mă întorceam de la Piscul cu Sălcii. Pe tot drumul spre casă m-am blestemat pentru că o lăsasem singură. Aveam o… presimţire. Simţeam că avea să i se întâmple ceva rău câtă vreme eram plecat. Că urma să fiu pedepsit cumva. Poate pentru că ne apropiaserăm atât de mult cu o seară înainte. Sau pentru că se întâmpla atât de des să moară tocmai oamenii care-mi erau dragi. După ce m-am întors, m-am dus într-un suflet în iatacul ei. Aveam de gând să născocesc o pricină oarecare

pentru vizita mea, dar Arwen nu mai era acolo, am spus eu, iar degetele mi se încleștară în clipa în care mi-am amintit de odaia ei pustie. M-am simțit ca și cum mi-aș fi pierdut o mână! Alergând prin pădure, cred că i-am făcut câte o făgăduială fiecărui zeu, pentru ca ea să se întoarcă teafără. Iar după ce am găsit-o în acel luminiș, după ce i-am văzut *sângele* prelingându-se pe pământul pădurii, în acea clipă am crezut că-mi ieșea inima din piept. Pur și simplu, o priveam cum pălea și murea. Mi-aș fi dat viața de zece ori ca s-o cruț de acea durere. De fierbințeală, de coșmaruri, de suferință. A fost cea mai lungă noapte din viața mea. După ce ea s-a trezit a doua zi, de dimineață, înzdrăvenită, râzând, a fost ca și cum s-ar fi ivit zorii după mii de ani de întuneric. Ea a…

– Gata!

Nici nu băgasem de seamă că vântul se învolbura în jurul nostru, sau că închisesem ochii, dar după ce i-am deschis, am văzut că lui Mari i se așeza din nou părul în jurul feței, încet, și că prin aer fluturau niște frunzulițe care se îndreptau spre pământ.

Și am simțit că duhul lui Arwen zbura prin pieptul meu, potopindu-mă pe dinăuntru cu un val de lumină și de căldură.

„E în viață…!“

Arwen trăia.

Mi-am pus mâna în dreptul inimii.

– E bine.

– Slavă Pietrelor! strigă Mari, răsuflând ușurată. Ar trebui să poți simți unde se află. Simțământul de a fi legat de ea se va înteți pe

măsură ce te apropii. După ce vă atingeți, vraja o să ia sfârșit.

Mi-am luat sabia și mi-am pregătit desaga.

– Ne întâlnim în tabără, spuse Griffin. Nu putem să ne încumetăm să căutăm o vindecătoare în Ochi de Broască decât dacă trebuie neapărat.

Am dat din cap, încuviințând, iar apoi m-am îndreptat spre hățișurile verzi din fața mea.

Simțind dintr-odată că aveam mâinile legate, m-am oprit locului. Țipetele maimuțelor și ciripitul păsărilor fură înghițite de o tăcere ucigătoare. Mi-am privit brațele. Îmi atârnau de-o parte și de alta a trupului, în ciuda simțământului care îmi spunea altceva.

– Ce-i?! strigă Griffin.

Frica... O frică nimicitoare îmi bubui în inimă.

– Cred că...

Puteam să simt ce simțea Arwen. Simțeam că era pironită de ceva. Spatele meu era spatele ei, și astfel mi-am dat seama că Arwen era legată de un fel de stâlp.

– Cred că *a prins-o cineva*! am strigat cu glas răgușit.

Groaza se înstăpâni pe chipurile lui Mari și Fedrik.

Fără să mai pierd nici o clipă, m-am repezit spre copaci.

CAPITOLUL 23

ARWEN

Tabăra ostașilor din Chihlimbar făcea corturile noastre să arate precum... ei bine, precum trei corturi stinghere.

Am încercat să-mi țin bărbia ridicată în vreme ce căpetenia lui Halden mă silea să trec pe lângă străjerii care păzeau porțile fortăreței de lemn, dar îmi dădeam prea bine seama de ceea ce mă aștepta. Știam că acesta era sfârșitul. Mă uimea faptul că nici unul dintre ei nu mă ucisese încă. Oare nu rămăsesem singura piedică în calea domniei veșnice a cârmuitorului lor?

Halden ne călăuzi pe o potecă largă de pământ. Părul îi era mai scurt acum, dar își păstrase culoarea deschisă. Avea fața împietrită, iar armura îi era împodobită cu mai mult aur și filigran, dar era același băiat cu care obișnuiam să prind broaște la Abbington, pe vremea copilăriei noastre. Primul băiat pe care-l sărutasem.

Același băiat care-i dezvăluise regelui său unde să ne găsească pe mine și pe Kane. Cel care adusese în Golful Sirenei oștile dușmane, precum și fiarele care suflau flăcări. Cel din cauza căruia muriseră bărbații, femeile și copiii...

Și mama mea.

Ostașii din jurul nostru își ascuțeau săbiile și cărau stive de scuturi și de coifuri printre corturi de pânză și printre vetre în care trosnea focul. Am trecut pe lângă un grajd înjghebat ca vai de lume, prea mare pentru cai obișnuiți. După fumul care se umfla în rafale deasupra acoperișului deschis, am înțeles că era plin de salamandre. Mirosul ca de cenușă și mârâielile

răgușite ce răzbăteau dinăuntru trezire în mine o groază rece precum un iaz întunecat.

Trăgeam nădejde ca măcar moartea să-mi fie ușoară. Să mi se taie capul. Sau gâtul. Ar fi durut să mă înjunghie, dar dacă înfigeau pumnalul destul de adânc, n-avea să dureze prea mult. Numai să nu fiu arsă de vie de salamandre. Sau înecată. Sau mâncată de vreo fiară turbată.

„Sfinte Pietre, faceți să nu mor astfel!"

Abia apucasem să arunc o privire la mistrețul care se frigea într-un proțap uriaș sau la caii îmbrăcați cu cioltarele bine cunoscute ale Chihlimbarului, că Halden îmi și porunci să intru într-un cort verzui, unde un ostaș prinse să mă lege de stâlpul din mijloc. Am mormăit în timp ce acesta îmi îndoi brațele la spate și mi le răsuci în jurul lemnului plin de așchii.

– Să nu te miști! strigă Halden, a cărui față era rece și aspră ca oțelul. Dacă o faci, o să te răneşti singură.

Un râs amar îmi arcui buzele.

– Poți să pleci! îi spuse el ostașului.

Cortul simplu al lui Halden era, pesemne, cel al unui soi de general mai puțin însemnat. Aici se găseau doar o masă simplă, pe care era desfășurată o hartă a Evendellului, o greutate care se punea peste pergamente ca să le țină desfăcute, o vatră mică, în care ardea un foc mocnit, o saltea de paie acoperită cu blănuri ponosite și o pernă ca vai de lume.

Halden se așeză pe cufărul de la picioarele patului și mă țintui cu privirea.

– Cineva a urcat în rang! am spus eu.

– Mda, răspunse el.

Părea istovit.

Mi-am lăsat sila să mi se zugrăvească limpede pe față, iar apoi am întrebat:

– Când ți-ai dat seama ce sunt eu de fapt?

– După ce ne-am dus la oaste, eu și Ryder ne-am îmbătat criță într-o noapte. Fratele tău mi-a povestit că aveai un har magic de vindecare. Nu m-am mai gândit la asta decât după ce Gareth mi-a dat o anumită însărcinare.

– Să ucizi Fermecați.

Privirea lui Halden se ațintì într-a mea, iar apoi el prinse să-și roadă o unghie, cufundat în gânduri.

– Întocmai.

„Nemernic ticălos!"

Răpitorul meu vorbi mai departe:

– Am văzut cum te ocrotea Kane. Și mi-am încercat norocul. I-am spus lui Gareth ce știam despre harul tău și i-am povestit că regele Onixului te ținea în casa lui ca pe o micuță comoară. Iar apoi am pornit spre Peridot.

Obișnuitul meu simțământ de vinovăție mi se strecură în inimă.

Eu *fusesem* cea care osândise la moarte Golful Sirenei, în clipa în care îi dezvăluisem lui Halden alianța dintre Peridot și Onix.

– Ai *ucis* oameni! Oameni nevinovați, Halden!

– Fie că ne place sau nu, Lazarus o să cucerească Evendellul. El e mai puternic decât oricine, chiar și decât prințul tău Fermecat.

– Kane e *rege*.

– E fiu de rege, mârâi Halden. N-o să găsești niciodată sabia, iar fără ea nu poți să-l ucizi pe Lazarus. În lume sunt doar două ființe care pot să spună adevăruri precum profeția asta: prezicătoarea care a rostit-o și fiica ei. Vorbele

lor leagă vrăjile folosindu-se de o magie mai mare decât tot ce ai putea să-ți închipui. Și chiar dacă izbutești într-un fel sau altul să pui mâna pe sabie, n-o să-l birui niciodată pe Lazarus în luptă. Să nu uiți cât de bine te cunosc, Arwen! Dacă îți cercetez acum chipul cu luare-aminte, văd limpede că știi că am dreptate.

M-am silit să nu las să mi se citească nimic pe față. Oare Halden își dădea seama de însemnătatea dezvăluirii pe care tocmai mi-o făcuse? Pe lumea asta mai era *încă* o clarvăzătoare?

– Am ales să trec de partea învingătorilor, spuse Halden cu glas plin de mândrie. În lumea cea nouă, atunci când Lazarus o să domnească peste cele două tărâmuri și o să folosească toată Lumina pe care a dobândit-o ca să făurească în Evendell lumi aflate dincolo de orice închipuire, o să-mi fie cruțată viața, precum și familia și toți ceilalți care-mi sunt dragi.

– Dragi așa cum ți-e Ryder?

Prin ochii lui căprui trecu o undă de tulburare.

– Nădăjduiesc că el o să priceapă și că o să ni se alăture, da!

– Halden pe care-l știam eu n-ar fi putut să îndure nimic din toate astea. Ar fi stat treaz în fiecare noapte, toată noaptea, chinuit de vinovăție.

Tulburarea care i se zugrăvi pe față îmi spuse că nu mă înșelam pe deplin.

– Dacă ai de gând să mă omori, fă-o și gata!

– Arwen, unde ți-e harul de a vedea partea bună a oricărei împrejurări? Am primit poruncă să i te duc vie lui Lazarus!

N-am mai avut timp să răsuflu ușurată, căci Halden adăugă:

– Mai întâi, trebuie să-mi spui dacă ai găsit sabia.

– Știi bine că nu pot să-ți dezvălui nimic în privința asta.

Falca lui zvâcni.

– Iar tu trebuie să știi că avem și alte căi prin care să aflăm de la dușmanii noștri tot ce vrem să știm!

Mă cuprinse o spaimă lăuntrică.

– N-ai face una ca asta..., am îngânat, cu răsuflarea tăiată.

– Nu vreau, dar o să fac ce trebuie ca să împlinesc poruncile pe care le-am primit! Iar acum, spune-mi... unde-i sabia?

Nu puteam să-i mărturisesc că n-o găsisem, fiindcă asta ne-ar fi dat în mâna lui Lazarus pe mine și pe tovarășii mei. Nu puteam să mint și să-i spun lui Halden că găsisem sabia, fiindcă apoi ostașii lui i-ar fi vânat pe toți cei care-mi erau dragi. M-am gândit o clipă la urmările faptului că fusesem prinsă, iar apoi mi-am luat inima-n dinți.

– Fă ce trebuie să faci!

El dădu să vorbească, însă închise gura. După aceea, mai încercă o dată:

– Arwen...

Dar eu am rămas tăcută.

Halden veni îndărătul meu. I-am simțit degetele de-a lungul șirei spinării în timp ce-mi descheia pieptarul, pe care apoi îl aruncă pe podea. Dar trupul nu mi se înfioră doar de silă, ci și de uimirea de a-i simți atât de aproape mâinile ciudat de cunoscute.

Veni în fața mea și-mi ridică poala cămășii. M-am zvârcolit sub atingerea lui câtă vreme trase pânza în sus, înălțând-o până sub sâni cu o mișcare blândă, aproape nevinovată.

Ușurarea, dar și *neliniștea* mi se învolburară în sânge câtă vreme el se îndreptă spre vatră și luă de lângă aceasta un vătrai de fier, căruia îi cântări greutatea în mâini. Am încercat să-mi adun puterile, simțindu-mi-le ca pe niște mugurași nu tocmai pregătiți să dea în floare. Îmi folosisem Lumina cu vârf și îndesat pentru ca eu și Mari să ieșim cu bine din peșteră, iar izvorul meu lăuntric era aproape secat.

M-am îndreptat de spate, îndemnându-mi trupul: „Haide, luptă!"

El lăsă vătraiul să se încingă în foc. Nu-i păsa de zbaterile mele, fiindcă știa că nu puteam să scap. După ce se încinse vătraiul, Holden îl luă și veni la mine, lăsând fierul roșu să plutească peste pielea mea dezgolită.

Simțeam fierbințeala ieșind în valuri din metalul încins.

– Nu ți-e frică de mine? De ce pot să-ți fac? m-am stropșit, neputând să mă gândesc la altă amenințare care să dea roade.

Halden izbucni în râs.

– Ei, asta-i, Arwen! Ce poți să-mi faci? Să mă vindeci până mor?

Am clătinat din cap.

– Nu ți s-a povestit despre ce am făcut în Golful Sirenei?

– Despre ce a făcut prințul tău Fermecat, mai bine zis! Încerci să mă sperii lăudându-te cu isprăvile lui?

Nu-mi dădeam seama dacă păstrarea tainei despre puterile mele dovedea că Lazarus era

nemaipomenit de deștept, sau, dimpotrivă, prost sadea. În mândria lui nemărginită, el nu voia să știe nimeni câtă putere sălășluia în mine.

– Doar spune-mi unde-i sabia! îmi ceru Halden din nou.

Dar am rămas tăcută, neputând să născocesc nimic care să mă salveze.

– Îmi pare rău.

Încruntat, Halden mă împunse în dreptul stomacului cu fierul încins.

Vătraiul îmi sfârâi pe piele, umplându-mă de o durere cum nu mai simțisem niciodată și care parcă mă despică pe din două. Am scos un urlet și mi-am mușcat limba până când mi-a țâșnit sânge în gură.

Cu cât era mai necruțătoare durerea, cu atât mi-o țineam mai mult în frâu. N-aveam de gând să-l las pe Halden să-mi audă țipetele.

– Pe mine mă doare mai mult decât te doare pe tine! strigă el.

– Nădăjduiesc că e adevărat, am spus eu printre dinți.

– Unde naiba e afurisita aia de sabie?!

El luă de pe mine fierul roșu, pe care rămăsese carne, și îl vârî din nou în flăcări. În cort mirosea a ars și am scuipat o gură de sânge pe pământ. Rana care mi se umfla deasupra buricului mă ustura mai aprig decât orice șfichi de bici primit vreodată de la Powell. Nu mai puteam să îndur o nouă caznă.

– Nu mă sili s-o fac din nou! mă conjură Halden cu glas răgușit, de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

Dar ceva prinse să-mi clocotească în inimă. În oase. Simteam că se întorcea Lumina

Fermecată. Poate că era îmboldită de durerea și de tulburarea iscate de împrejurarea în care mă aflam, așa cum se întâmplase în tunelurile din peșteră, cu câteva ceasuri înainte. Mai aveam nevoie doar de un pic de timp. De câteva clipe.

În timp ce din ochi îmi izvorau lacrimi arzătoare, Halden înșfăcă vătraiul încins și veni la mine. Dar șovăi.

– Te rog, spune-mi unde-i sabia! mă imploră el. Nu vreau să-ți mai fac rău!

– Fă-o, lașule!

De data asta, durerea fu și mai cumplită. Am încercat să mă feresc de fier, dar n-aveam unde să mă duc și n-am putut să înăbuș țipătul care-mi izbucni din gâtlej. M-am zvârcolit, trăgând de legăturile care mă priponeau de stâlp. Apăsarea arzătoare a fierului roșu și durerea groaznică mă străbătură din cap până-n picioare, săgetându-mă în șira spinării, în plămâni...

„Adună-te, Arwen! Trage putere din aerul care te înconjoară!"

– Spune-mi unde-i sabia și haide să sfârșim odată! răcni Halden.

Halden îmi luă fierul sfârâitor de pe stomac și-mi sfâșie cămașa, punându-mi vătraiul pe sân.

Am scos un geamăt adânc. Pielea de acolo îmi era prea simțitoare, prea subțire. O durere cumplită, nesfârșită, îmi făcu degetele de la picioare să se chircească și mă ameți strașnic, dar...

Dar era de ajuns.

De ajuns ca puterea mea să prindă viață. Fiori de vlagă reînnoită mă străbătură din creștet până-n tălpi și mi-am tras puterea chiar din

aerul din cort. Lumina îmi ieși din mâini, sfârâind, și prefăcu în cenușă frânghia ce-mi strângea încheieturile.

Cu brațele eliberate, am împins vătraiul de pe mine și l-am lovit pe Halden cât am putut de tare, în falcă.

– Ce nai...!

Preț de o clipă, rămase ca trăsnit, iar apoi se repezi la mine. Dar o furie mistuitoare îmi cuprinse inima, îmi lunecă de-a lungul brațelor și apoi îmi țâșni din palme. Lumina Fermecată, o răbufnire năprasnică de putere albă, strălucitoare, izbucni din trupul meu, înghițindu-l pe Halden și cuprinzând și cortul într-o sălbatică vâlvătaie aurie.

Am simțit cum mă înălțam de la pământ, ușoară ca un fulg, simțeam arșița, vântul...

Mai multe panglici de foc alb îmi țâșniră din degete. Am răcnit la Halden, care se prăbuși în colb, zbierând de durere. Țipa ca din gură de șarpe, iar nările mi se umplură de miros de carne arsă.

„Bine! Să arzi!", mi-am spus eu în gând.

N-am mai pierdut vremea să privesc cum se zvârcolea în chinuri pe saltea, în timp ce flăcările mistuiau patul, blănurile, pânza cortului. M-am strecurat prin deschizătură, lăsând în urmă rotocoalele de fum, iar apoi am prins să alerg prin tabăra cufundată în răcoarea amurgului, printre ostașii care, deocamdată, nu știau că evadam. Am fugit mâncând pământul, îndreptându-mă spre barierele din lemn negeluit.

Împrejmuirea ridicată la repezeală era înaltă, dar puteam să trec de ea. Am sărit în sus și m-am prins de grinzi, făcând asta chiar pe când

auzeam glasurile unora care, văzând focul, îmi strigau să mă opresc.

Degetele mi se îngropară atât de adânc în lemn, încât aşchiile mi se înfipseră sub unghii. Dar durerea din stomac, din piept, dată de pielea şi de carnea arsă care erau silite să se întindă pe măsură ce mă cățăram, urcând sus, tot mai sus... acea durere era dincolo de orice închipuire...

Atunci când m-am prăvălit de cealaltă parte a gardului, am simțit junghiuri în plămâni de la atâtea țipete câte scosesem.

N-aveam vreme să mă bucur de biruință... Glasurile oştenilor se auzeau tot mai tare şi păreau să fie tot mai aproape de împrejmuirea rămasă în urma mea. Aveau să vină după mine, ceea ce însemna că trebuia să fug de ei toată noaptea. De parcă văzduhul ar fi fost o oglindă a durerii mele, a furiei, a paşilor mei grăbiți, un tunet bubui printre copaci, iar apoi ploaia prinse să scalde pădurea tropicală.

Cu palma lipită de arsurile de sub cămaşă, am gonit prin noroi, biciuită de ploaie. Dramul de Lumină Fermecată pe care-l mai aveam îmi fremăta şi-mi spumega pe piele, însă nu era de ajuns ca să-mi tămăduiască rănile. Pentru o vreme, aveam să fiu lipsită de puterea de a mă lecui.

Tunetul îmi vuia în urechi, iar apa de ploaie mi se prelingea în ochi şi pe buze. Eram nespus de istovită şi de covârşită de durere, iar ploaia aceea năprasnică şfichiuia deopotrivă frunzele de palmier şi trupul meu. M-am prăbuşit la pământ şi m-am făcu ghem. Nu puteam să deosebesc picăturile căzute din cer de lacrimile

care-mi izvorau din ochi, dar știam că plângeam.

Și tremuram, deși nu era frig afară.

Ar fi trebuit ca, la auzul pleoscăitului unor pași prin noroi, să mă ridic și s-o iau din nou la goană. Dar nu mai aveam pic de vlagă. M-am făcut și mai mică și m-am pregătit să fiu târâtă înapoi în tabără și schingiuită din nou.

– Arwen!

Precum o rază de lumină strălucitoare, glasul lui Kane spintecă bezna adâncă a deznădejdii mele.

Am deschis ochii și i-am privit trupul ud până la piele, părul negru ca pana corbului, dat pe spate de ploaie, și fața.

Da, fața aceea vânătă de mânie, pe care se citea o furie ucigătoare, neostoită, sălbatică și de neînțeles. De când îl cunoșteam, nu văzusem niciodată o asemenea furie scăpărându-i în ochi. Valuri de furie răbufneau din întreaga-i ființă.

Cum de izbutise să... Oare știa ce mi se întâmplase?

El îngenunche lângă trupul meu chircit la pământ și mă luă în brațe.

Am tresărit puternic, fiindcă mișcarea aceea făcu să mă doară arsurile.

– Cum de ești aici?

Glasul îmi răsună de parcă m-aș fi întors din morți. Nici nu-mi dădeam seama ce voiam să-l întreb.

– Nu trebuia să te las singură în veci! strigă el, lipindu-și bărbia de creștetul meu.

– Mă doare, m-am văitat eu, ținându-mă strâns de stomac.

– Știu, murmură Kane cu glas răgușit. Dar acum ești în afara oricărei primejdii.

El se ridică și mă duse în brațe până în tabăra noastră, pășind grăbit, îmboldit de ploaia ce ne scălda fără contenire.

CAPITOLUL 24

ARWEN

Cu o grijă nemaipomenită, Kane mă așeză pe salteaua din cortul meu, așternută cu mantia de blană de vulpe pe care el mi-o dăruise cu atâtea nopți în urmă, în temnița din Fortăreața Umbrelor. Focul din vatră abia mai pâlpâia, răspândind o strălucire tulbure pe pânza cenușie. Ploaia care se dezlănțuise după ce Kane mă adusese înapoi în tabără se prefăcuse apoi într-o adevărată furtună, ale cărei picături furioase, însoțite de un vânt tăios, răpăiau pe pânza cortului. Era cea mai rece noapte din câte petrecusem până acum în junglă și m-am ridicat în capul oaselor, înfășurându-mă mai strâns în mantia de blană.

Am tresărit din pricina durerii înțepătoare a rănilor pe care Halden mi le făcuse cu fierul roșu, dar rușinea era aproape la fel de străpungătoare. Rușine că pusese mâna pe mine și chiar mai rău de-atât, așa că, după toate cele întâmplate, mă simțeam trădată cu atât mai mult.

M-am atins ușor în dreptul stomacului. În vârful degetelor abia dacă mi se mai ivi câte un crâmpei de Lumină Fermecată. Poate că folosisem prea multă putere în încercarea mea de a scăpa din Peștera Secerătorilor, iar apoi risipisem ultimele fărâme ca să-l nimicesc pe Halden. Am vindecat ceea ce am putut, picăturile răzlețe de Lumină liniștindu-mi pielea bășicată, iar după aceea am încercat să mă obișnuiesc cu durerea.

O licărire de mândrie străluci înăuntrul meu.

Îmi invocasem Lumina nu doar ca să mă vindec. O folosisem ca să mă apăr.

Kane stătea cu fața spre intrarea în cort. Ploaia răpăia de zor pe pânză.

– Ați găsit-o pe Mari? Au izbutit să iasă cu toții din peșteră?

Glasul îmi răsună ca o lăută spartă.

Kane se întoarse spre mine, ud până la piele, încă plin de acea furie nedomolită, pe care nu izbuteam s-o pricep pe deplin.

– Sunt bine cu toții. Le-am spus că ai nevoie de somn.

Vorbele lui mă liniștiră.

– Mari a luat catastiful? am vrut eu să știu, în timp ce-mi frecam tâmplele și sprâncenele.

Ce zi nenorocită! Și nici urmă de sabie.

– N-am întrebat-o, răspunse Kane cu glas apăsat.

– Ce-i cu tine?

Mânia lui mă înfuria *și pe mine*. La urma urmei, fusesem arsă cu fierul roșu, ca o halcă de carne. Amintirea acelor chinuri mă făcu să mă înfior, iar în ochii lui Kane se aprinse o scânteiere și mai ucigătoare.

N-am mai putut să-l privesc în ochi defel. Am început să-mi scot colbul și așchiile ce mi se adunaseră sub unghii.

Încet, Kane dădu aerul afară din piept și se așeză lângă mine, pe saltea, iar cămașa udă i se atinse, în treacăt, de umărul meu. Apoi mă cuprinse cu o mână puternică și caldă și mă trase în poala lui. Cu băgare de seamă, de parcă aș fi fost un șoricel prins în capcană, îmi scoase așchiile de sub unghiile însângerate.

Supărarea mi se topi ca fulgii de zăpadă la căldură.

El mă întrebă cu glas jos, dar mai blând:

– Cum te simți?

– Am avut clipe când m-am simțit mai bine.

– Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că ai... A fost... cumplit.

– Îmi pare rău.

El își ridică privirea de la degetele mele.

– Să nu-ți pară rău pentru nimic!

– Dar nu m-ai pierdut. Sunt chiar aici, în fața ta. Și cu toate astea... ești atât de supărat!

Dacă știa cumva cine mă răpise... Poate că se gândea că recunoscusem că n-aveam sabia.

Își trecu, mâhnit, o mână peste față, în vreme ce mă apucă strâns cu cealaltă. Am încercat să mă mișc ca să-l văd mai bine, dar durerea ascuțită din stomac și din piept mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost înjunghiată. Am făcut o strâmbătură.

– Nu te mișca, murmură el, dând drumul mâinii mele și ajutându-mă să mă așez pe spate.

Dar de fiecare dată când eram atinsă, arsurile mă usturau. M-am mișcat din nou.

Ne-am uitat amândoi la cămașa mea, care era leoarcă de apă de ploaie și de sânge. De sângele

lui Studs.

– Trebuie să mi-o dau jos! am izbucnit. Mi se lipeşte de arsuri!

Încet, Kane îşi strecură mâinile pe sub ţesătură, iar degetele lui bătătorite îmi alunecară peste coaste şi-mi dădură pe şira spinării un fior foarte diferit de durerea pe care o simţeam din pricina rănilor.

– Vrei să ţi-o dau jos de tot? întrebă el cu glas încordat.

Am mormăit o încuviinţare. Dintr-o mişcare iute, Kane îmi trase cămaşa peste cap şi mi-o azvârli într-un colţ al cortului.

Am rămas cu sânii dezgoliţi. În faţa lui Kane. În cortul acela mic, abia luminat. Şi eram despărţiţi de lumea de afară doar de pânza subţire şi de ploaia asurzitoare. Apoi Kane îmi văzu arsurile. Dacă înainte mi se păruse că era supărat… acum avea chipul unui ins în stare să nimicească lumi.

Mi-am încrucişat braţele peste sâni, căutând să nu-mi ating arsura. Am simţit cum mi se înroşeau pieptul şi obrajii.

– Cineva te-a *ars* cu fierul roşu?!

Pânza cortului se cutremură. Păsările ţâşniră din copaci, jivinele o luară la goană prin ploaie. Voiam să fug şi eu. Kane era înspăimântător. Mai înspăimântător decât îl văzusem vreodată.

– Am crezut, nu-mi dau seama cum, că ştiai deja…, am murmurat eu, deşi astfel de vorbe nu prea aveau noimă nici măcar pentru mine. Ceea ce am văzut zugrăvit pe faţa ta atunci când m-ai găsit…

– Mari m-a legat de sufletul tău. Ca să te găsesc, mă lămuri el, iar apoi strânse din dinţi. Am simtit tot ce-ai simtit si tu.

„O, pe Pietre!“

– Am simțit că aveai mâinile legate, mă lămuri el, scoțând un mormăit de furie. Iar apoi am simțit că cineva a... că cineva ți-a scos hainele, că ți-a ridicat cămașa. Că ai fost *arsă*. Nu știam unde erai. Nu știam cine sau ce îți făcea rău. Durerea... M-am gândit că trebuia să fie o magie... Că încă mai erai în peșteră. Nu mi-am dat seama că un ticălos de muritor era cel care-ți făcea toate astea...

Kane îmi cercetă arsura de deasupra buricului.

– Cu un vătrai încins... Iar nemernicul ăla voia să te ucidă?

Ochii lui scânteiau ca două flăcări argintate, pline de mânie ucigătoare.

– Kane, sunt teafără! Te frământi degeaba.

– *Degeaba?!*

– Acum sunt aici. Sunt la adăpost. Tu *m-ai salvat*.

– Nu îndeajuns de repede.

I-am aruncat o privire furioasă.

– Îmi pare rău, spuse el, răsuflând încet și prelung. În ultima vreme, mă străduiesc să nu mai fiu un ticălos răzbunător.

– Chiar așa?

Mi-aș fi dorit să nu par atât de neîncrezătoare.

– Și nu te-am salvat, spuse el fără să mă ia în seamă. Ai ieșit singură de acolo.

Vorbele lui mă înveseliră. Era adevărat, chiar scăpasem singură din mâinile lui Halden.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă Kane, răsuflând întretăiat.

– Dacă îți spun, o să-l cauți ca să-l ucizi, iar tatăl tău ar putea să afle că suntem aici.

– Nu încerca să te joci acum cu mine, fetișcano! Ceasuri la rând, te-am văzut adormind și trezindu-te amărâtă. Te-am simțit tresărind. Te-am ascultat plângând. Nu mai ai nici un pic de Lumină ca să te vindeci, ceea ce îmi arată limpede că te-ai chinuit groaznic ca să scapi din tabăra dușmană. Cel care a îndrăznit să pună mâna pe trupul tău neprețuit trebuie spintecat bucată cu bucată!

Vorbele lui treziră ceva în mine. O fierbințeală începu să mi se ridice pe gât.

– Făgăduiește-mi că nu te duci după el în seara asta!

– Nu, mârâi Kane.

Dacă totul mergea bine, el s-ar fi dus în tabăra Chihlimbarului și ar fi ucis o mulțime de bărbați, unii chiar de-o seamă cu fratele meu. Flăcăi luați la oaste cu arcanul, tineri care habar n-aveau pentru ce luptau. Dacă totul mergea rău, Kane putea să-i asmută asupra noastră sau să se aleagă cu o rană.

– Te rog, rămâi cu mine! am încercat eu să-l înduplec.

Uimirea din ochii lui se prefăcu în durere.

– Bine, o să merg mâine, încuviință el. După ce se crapă de ziuă.

– Făgăduiește-mi!

Ochii lui ca argintul-viu se îmblânziră.

– Îți făgăduiesc. Nu plec nicăieri în noaptea asta.

Am oftat ușurată.

– A fost Halden.

Între noi se lăsă o tăcere încordată. Apoi Kane strigă:

– Trebuia să-l omor atunci când am avut prilejul!

– Am izbutit să ies din tunel și am fost salvată de niște pirați…

Kane își dădu ochii peste cap.

– Nu pot să te pierd din ochi nici măcar o clipă!

– Piraţii au hotărât să-şi amâne plecarea cu o zi, ca să mă aducă înapoi la voi. Dar Halden şi oamenii lui ne-au prins şi i-au ucis pe toţi.

Până acum nu mă lăsasem cuprinsă de durere la amintirea acelei nenorociri, dar în clipa de față am simțit cum mi se strânse inima.

– I-am implorat cu cerul și cu pământul să mă ajute, iar apoi au murit cu toții din pricina mea…

– Nu, au fost uciși de Halden și de oamenii lui!

O lacrimă mi se prelinse pe obraz. Cu mișcări neîndemânatice, am încercat să mi-o șterg cu umărul, pentru că încă îmi acopeream sânii cu mâinile.

Kane îmi şterse lacrima de pe obraz cu degetul mare și apoi îmi dădu o șuviță pe după ureche.

– Nu trebuie să te acoperi astfel. Nu mă uit. Mai ales că ești rănită. Nu sunt *atât* de mârşav!

– Ai dreptate, am spus, încruntându-mă. Știu asta.

Nici eu nu-mi dădeam seama de ce eram atât de sfioasă. Mă îndoiam că starea în care mă aflam mi-ar fi făcut goliciunea prea ispititoare.

– Oricum, trebuie să văd ce fac ceilalți.

Kane se ridică și dădu să iasă din cort.

Mi-am lăsat brațele în jos și m-am întins pe spate. Deja mă simțeam mai bine. Nu mi-am putut înăbuși o umbră de zâmbet, fiindcă mă năpădise o mare ușurare. Aproape că-mi venea

să izbucnesc în râs. Kane îmi mai aruncă o privire înainte să plece.

– Ei bine, să știi că zâmbetul ăsta... *chiar* că mă face să am anumite gânduri.

La auzul vorbelor lui, am izbucnit în râs. După ce se întorcea, poate că aveam să...

– Stai! am strigat, iar el își vârî capul înapoi în cort, împroșcând cu stropi de ploaie peste tot.

Kane nu era vreun mare milostiv, nu era dintre aceia care să te întrebe cum te simțeai.

– Să vezi ce fac ceilalți? De ce?

Ochii lui Kane se înnegurară, făcându-mă să simt o umbră de teamă.

– Despre cine e vorba? am întrebat, cu răsuflarea tăiată, tresărind și ridicându-mă în capul oaselor.

– Prințul s-a lovit la picior. Nimic pentru care să-ți faci griji...

Dar înainte ca el să-și isprăvească vorba, îmi trăgeam deja cămașa pe mine, tresărind de durere.

CAPITOLUL 25

ARWEN

M-am strecurat cu pași poticniți pe lângă Kane și am ieșit în ploaia necruțătoare. Arsurile mă dureau pe sub bumbacul ud al cămășii.

„O, nădăjduiesc că ești bine, Fedrik!"

– Arwen! strigă Kane în urma mea, dar abia îl mai auzeam, fiindcă încălțările îmi pleoscăiau

cu zgomot prin băltoace.

Am dat la o parte pânza ce închidea cortul lui Fedrik.

Mari și Griffin stăteau lângă el, de o parte și de alta. Am înlemnit.

Fedrik arăta ca un mort.

Strălucirea lui obișnuită fusese înlocuită de o paloare cenușie, bolnăvicioasă. Era lac de apă, în ciuda vântului şi a frigului aduse de furtuna tropicală.

Iar bietul lui picior sfărâmat... Cineva, îmi închipuiam că Griffin, i-l oblojise cât putuse de bine şi i-l legase cu o fașă, dar nu era de ajuns. Judecând după vânătaie, părea să sângereze pe dinăuntru, iar dacă nu izbuteam să-l ducem la o infirmerie, putea să-și piardă piciorul de la genunchi în jos. Ca să i-l salvez, aveam nevoie de Lumina mea astă-seară.

– Nu-i mare lucru, murmură Fedrik cu glas răgușit, înainte să apuc să spun ceva. Nu-i atât de rău pe cât pare.

– Ba da, este, l-am prevenit eu. E chiar mult mai rău decât pare. Dar toate astea sunt ascunse de înfățișarea ta chipeșă.

Lui Fedrik i se aprinse în ochi o frântură din strălucirea lui minunată. Dar nu îndeajuns. Nici pe departe.

– Ești aici, spuse el. Doar asta are însemnătate!

Stomacul mi se strânse pe dată.

– Nu, nu, *nu*, am murmurat, gândindu-mă că Fedrik se bizuia pe mine, iar Lumina mea Fermecată se întrema prea încet. Nu pot să..., am îngăimat, neștiind cum să-l lămuresc. Nu pot să vindec prea bine acum.

– Pricep, răspunse Fedrik, izbucnind într-un râs sec, hârâit. Voiam doar să spun că... eşti în viață.

Kane veni îndărătul meu, în cortul care acum era foarte înghesuit. Mireasma lui de cedru, întețită de ploaie, îmi năpădi nările. M-am întors spre el, tresărind din pricină că mă înțepau arsurile, și mi-am înfipt un pumn în pieptul lui.

– Cum să nu-mi spui de îndată ce m-am trezit prima oară?! am răbufnit, mânioasă. După tot ce ai spus despre cum încerci să fii mai puțin...

Fedrik îmi curmă vorbele:

– Eu l-am rugat să nu-ți spună!

– Ba chiar m-a implorat, adăugă Kane.

M-am întors spre prinț.

– De ce?

– Kane mi-a povestit că, atunci când te-a găsit, erai într-o stare foarte proastă şi aveai nevoie de odihnă.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei, iar chipul i se schimonosi de durere. Dar nu suferea pentru nenorocirea care i se întâmplase lui... ci pentru a mea.

– E doar un picior, spuse el, mai vioi. Am două, să ştii!

– O, încetează! am izbucnit eu, suspinând. Ai cutreierat lumea toată viața ta. Te-ai urcat pe munți, ai colindat..., am adăugat, clătinând din cap. Bineînțeles, poți să faci toate astea şi cu un picior, dar...

– Nu poate să facă nimic din toate astea dacă-i mort, mormăi Mari.

– Mari! m-am răstit eu.

Fedrik încremeni pentru o clipă.

– Vrăjitoarea face din țânțar armăsar, îl liniști Griffin. Am văzut grozăvii mai mari pe câmpul de luptă.

Comandantul mințea, iar eu am ghicit că Fedrik își dădea seama.

Nu se duseseră cu el în oraș. Și aleseseră să rămână în tabără nu doar ca să se ferească de privirile iscoditoare ale ostașilor dușmani. Mă așteptaseră să-l vindec. Iar eu mă întorsesem fără Lumina mea. Eram încredințată că nu aflasem nimic de la Kane fiindcă el știa… că n-aveam ce să fac.

Ei bine, chiar dacă nu mai aveam nici o frântură de Lumină, eram vindecătoare. Mai puteam să dau o mână de ajutor.

M-am lăsat pe vine și m-am ghemuit lângă Fedrik.

– O să încerc să-ți pun osul la loc, prințe! Am nevoie de două crengi lungi, groase, și de cât mai multe fețe, i-am spus eu lui Mari. Și, draga mea, n-ar strica dacă faci o vrajă ca să avem niște gheață.

– Las' pe mine!

Ea se ridică și trecu valvârtej pe lângă noi.

– O să doară, l-am prevenit pe Fedrik.

Mișcându-mă, am tresărit eu însămi de durere. Nici mie nu mi-ar fi stricat puțină gheață.

– Abate-mi gândurile în altă parte, îmi ceru prințul, fără să mă piardă din ochi. Spune-mi că pe cămașă n-ai sângele *tău*!

– Nu, nu-i doar sângele meu, am răspuns eu cu glas sec, după care am început să curăț locul, ca să-mi fac loc pentru cele trebuincioase oblojitului.

– Mogâldeață, ce s-a întâmplat cu tine după ce am scăpat din peșteră? întrebă Fedrik cu glas împăciuitor.

– Niște pirați mi-au făgăduit să mă ajute să mă întorc în orașul Ochi de Broască, dar au fost prinși într-o capcană și uciși în fața mea de ostașii din Chihlimbar, care m-au luat și m-au rănit, am povestit eu, înghițind cu noduri. De fapt, m-a rănit un vechi prieten.

– Halden?

Mârâitul adânc al lui Griffin cutremură cortul în jurul nostru.

N-am putut să mă uit la el. Nu voiam să-l văd mânios din pricina mea.

– Da.

Am pipăit fluierul piciorului lui Fedrik, căutând să-mi dau seama cât de grea era rana.

– Cum ai scăpat de cel care te prinsese? întrebă Fedrik, cu dinții încleștați.

– Am avut mare noroc. Kane m-a găsit lângă tabăra ostașilor din Chihlimbar.

– Da, *trebuia* să te găsească, spuse Fedrik, foindu-se. M-a ajutat… s-o văd pe Mari făcând acea vrajă de legare.

Am simțit că Griffin și Kane se frământau în jurul meu. Oare ce-mi scăpa? Vorbele lui Griffin mă lămuriră:

– De ce ar vrea băiatul ăla din Chihlimbar doar să-ți facă rău?

– Cum, te miri că n-a ucis-o pe loc? întrebă Mari, care tocmai se întorcea, aducând ceea ce-i cerusem. Pe Sfintele Pietre, comandante, chiar n-ai nici o măsură?

– N-am vrut să zic asta, mormăi Griffin, dar ochii lui plecați îmi spuseră altceva.

Poate că Griffin era un mincinos mai mare decât mine.

Cortul devenise neîncăpător. Mari îngenunche într-un colț, lângă mine, în timp ce m-am aplecat peste Fedrik. Griffin stătea de cealaltă parte a saltelei, chircit lângă nenumăratele lucruri ale prințului. Kane rămăsese la intrare, aplecat sub pânza cortului. Nu-mi dădeam seama dacă voia să stea în picioare, sau dacă nu mai avea unde să se așeze. Cât despre focul care ardea în vatra din colțul îndepărtat, parcă se chinuia să rămână aprins.

– Halden voia să știe unde e sabia. Și voia să afle dacă e la noi.

Însă și mie mi se părea ciudat. Dacă ne luam după spusele profeției, moartea mea ar fi însemnat că nu mai avea cine să-l ucidă pe Lazarus. Oare de ce nu mă scosese Halden din joc?

– Dacă îi spuneam că avem sabia, el v-ar fi căutat ca să vă ucidă. Dar n-ar fi fost bine nici să-i spun că n-o avem, adică, pe scurt, că nu suntem cu un pas în fața lor, am mormăit eu, înghițindu-mi fierea care mi se urcase în gâtlej la amintirea întregii întâmplări. Așa că… nu i-am spus nimic.

Un scrâșnet de fier mă făcu să-mi ridic privirea.

M-am răsucit și l-am văzut pe Kane strângându-și cana în mâinile încordate.

Fedrik făcu ochii mari.

– O, rege, ce strângere puternică ai!

– De ce nu te duci să iei o gură *aer*? i-am cerut eu lui Kane cu glas tăios.

El îmi răspunse, șuierând printre dinții încleștați:

– Am o mulțime de aer și aici, mulțumesc pentru grijă!

Am pufnit, iar apoi m-am întors să așez pe piciorul lui Fedrik crengile aduse de Mari, căutând să îndrept oasele cât mai bine. Pipăind, mi-am dat seama că prințul avea fluierul piciorului crăpat în mijloc și că trebuia îndreptat astfel încât să ajungă în linie cu genunchiul și glezna. Îmi era greu să simt oasele prin umflătură, dar măcar era o ruptură mică... sau *mai* mică. Osul cel mic, fibula, aproape că se zdrobise de tot. Nu prea aveam ce să-i fac, puteam doar să-l înfășor strâns cu legături în jurul crengii, astfel încât bucățile rupte să se lipească așa cum trebuia.

Deși era limpede că suferea cumplit, Fedrik aproape că n-o arăta. Doar broboanele de sudoare care i se prelingeau pe tunică și, din când în când, câte un icnet sau câte un mormăit stins trădau caznele prin care trecea.

Cu cât înălțam mai mult piciorul și cu cât îl strângeam mai tare în fețe, cu atât se retrăgea mai bine umflătura.

Bătăile inimii mi se mai domoliseră, iar gândurile își mai slăbiseră tumultul. Îmi lipsise harul meu. Îmi era dor să-i ajut pe cei aflați în suferință, cu sau fără Lumina mea. Am strâns fașa mai bine, iar Fedrik se strâmbă, ceea ce mi-a amintit că trebuia să-i abat gândurile.

– Halden a spus ceva ce mi-a rămas în minte. Că prezicătoarea avea o fiică. Zicea că ele două sunt singurele Fermecate care au avut vreodată astfel de viziuni. Știu că prezicătoarea a murit acum zeci de ani, dar oare fiica ei o mai fi în viață?

În cort se așternu tăcerea.

– Ce-i? am întrebat, mirată.

– Nu-mi vine să cred că i-au dat de urmă, murmură Griffin.

– Oricum, nu le-a folosit la nimic, spuse Kane, dus pe gânduri. Esme n-a moștenit harul mamei ei.

„Esme?!"

– De ce să creadă cei din oastea lui Gareth că l-a moștenit? întrebă Griffin.

– Nu știu, răspunse Kane. Trebuie să-i facem o vizită lui Esme, nu-i așa?

– Da. Sabia nu-i aici și, de altfel, n-am mai asudat atât de tare în viața mea! spuse Griffin, storcându-și cămașa și dezgolindu-și o frântură din pieptul care părea cioplit în marmură.

– Și unde să ne ducem? întrebă Mari, deși părea cu gândurile în altă parte.

Lumina îmi mai furnică o dată prin vârful degetelor, refăcându-se cu atât mai iute cu cât o foloseam mai mult, așa cum îmi spusese Dagan. După ce am pus la loc piciorul lui Fedrik, mi-am trecut mâna pe sub fețe și i-am lipit oasele cu băgare de seamă. Până dimineață, avea să poată să calce, iar până la amiază, chiar să meargă. Așa ceva putea să-i pară prințului o adevărată minune.

– La Colțul de Stâncă, răspunse Kane.

După ce am isprăvit cu îngrijirea piciorului prințului, am trecut pe lângă Mari și m-am așezat într-un colț, ștergându-mi sudoarea ce mi se adunase pe frunte.

– Ne întoarcem în Regatul de Onix? am întrebat.

Îmi aminteam că văzusem Colțul de Stâncă pe o hartă păstrată în apoteca din Fortăreața

Umbrelor. Era un oraș așezat la țărmul mării, în apropiere de Piscul cu Sălcii.

Kane își trecu o mână prin părul umed.

– Merită să încercăm.

– De unde o știi pe fiica prezicătoarei? l-am iscodit eu.

– Mă îndoiesc că-și mai amintește de noi. Pe vremea când era mai tânără, eu și Griffin am ajutat-o să evadeze din Lumera. După ce mama ei a fost ucisă în timpul răzmeriței, am adus-o în Evendell și am ajutat-o să înceapă o nouă viață.

– Nepăzită?

– Nu m-am gândit ca, după atâția ani, dușmanii să se apuce s-o caute. N-aveau de ce.

– O să aflăm din ce pricină cred ei că Esme are aceleași viziuni ca maică-sa, spuse Griffin. E singurul fir pe care putem să mergem acum.

Inima îmi îngheță în piept, chiar dacă el nu mai rosti vorbele:

„De vreme ce Sabia Soarelui nu e în Peștera Secerătorilor și nu știm unde s-o căutăm."

– Poate că prezicătoarea a mai avut o fiică? Sau un fiu? întrebă Mari cu glas șovăitor. Iar Halden s-a înșelat?

– Numai femeile Fermecate se nasc cu harul ăsta, răspunse Kane. Iar prezicătoarea a avut o singură flică. Dacă Halden știa de Esme, ea trebuie să aibă însemnătate pentru dușmanii noștri dintr-o pricină anume.

– Dacă mai e încă în viață, adăugă Griffin.

Tăcerea se așternu din nou peste noi.

– N-aș vrea să vă stric cheful, dar nu știu dacă eu sau Arwen o să putem călători mâine! spuse Fedrik.

Mi-am mușcat buza și i-am aruncat prințului o privire piezișă.

– Trebuie doar să fierb niște poțiuni peste noapte. Presimt că mâine-dimineață o să ne simțim amândoi mai bine.

Îmi strecurasem deja mâna sub cămașă, tresărind la înțepătura arsurilor în timp ce-mi apăsam palma pe sân ca să vindec bășicile și să-mi cos pielea din palmă, încă sfârtecată după ce atinsesem mânerul ușii din încăperea comorii.

– Tu ești vindecătoare, dar nu cred că asta poate să se lecuiască mulțumită vreunei poțiuni, spuse prințul, strâmbându-se și arătând spre piciorul lui.

Am vrut să-i spun adevărul. Așa ar fi trebuit. Dar ori de câte ori se uita la mine, Fedrik nu vedea o fată neputincioasă și nătângă din Abbington, sau pe Fermecata cu sânge pur, a cărei menire avea să izbăvească întreg continentul. Nu vedea o copilă bătută, sau o lașă chinuită de temeri și copleșită de neliniști, sau o femeie care mai avea de trăit cel mult un an.

Mă vedea doar pe mine.

– Ai încredere, știu ce vorbesc! i-am spus.

El mă privi în ochi cu blândețe neprefăcută și mă luă de mână.

– Am.

Pielea îi era netedă și mătăsoasă, atât de deosebită de degetele bătătorite ale lui Kane. Mi-am coborât privirea la mâna lui aurită de soare, pe lângă care a mea părea una de pitic. Mireasma lui de smochine și de bergamotă mă liniștea.

– Trebuie să mă duc să mă ușurez! pufni Kane.

Fața și gâtul îmi ardeau. Mi-am tras mâna din strânsoarea lui Fedrik.

Griffin se foi în colțul lui, stângaci, și se ridică în picioare.

– Iar eu trebuie să adun… frunzele! spuse el, scărpinându-și falca. Trebuie să adun frunzele.

Apoi plecă aproape la fel de iute precum Kane.

M-am uitat la Mari și i-am spus din priviri: „Să nu îndrăznești!"

– Plec și eu! se trezi vorbind prietena mea, după care se ridică. Pentru că împrejurarea asta devine ciudată!

Ea ieși din cort și mă lăsă singură cu Fedrik.

Fără să vreau, am izbucnit într-un hohot de râs, dar inima îmi bătea nebunește în piept. Simțeam mai mult neliniște decât dorință, dar frământarea mea n-avea nici o noimă, nu? După toate peripețiile prin care trecusem, după toată spaima și…

– Hei, îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat astăzi, spuse Fedrik, luându-mi iarăși mâna într-a lui.

– N-a fost chiar atât de rău.

– Pot? întrebă el, făcând semn spre pântecul meu.

Am dat din cap, țeapănă, iar el îmi trase cămașa în sus, cu o mișcare plină de gingășie.

– *Ticăloșii*…, șuieră printre dinți în clipa în care îmi zări arsurile ce se vindecau.

Apoi își ridică privirea la mine, cu ochii arzând de mânie.

– Sunt bine, am spus eu cu tot dinadinsul.

– Ba nu ești, răspunse el, cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui își recăpătaseră o parte din albastrul lor viu și parcă m-am simțit privită de două

oceane nemărginite. Am rămas tăcută, iar prințul îmi coborî cămașa.

– Mă bucur că regele Ravenwood a izbutit să te găsească și să te ajute!

– Și eu mă bucur, am mărturisit.

– Știu că a fost mai mult decât un simplu sărut… între voi.

Eram încredințată că avea să se ajungă la asta. Am oftat. Ploaia se mai domolise și abia dacă mai răpăia pe pânza cortului.

– Povestea noastră e una foarte încâlcită, am spus, gândindu-mă la vorbele pe care le schimbasem cu Kane înainte să intrăm în peșteră.

Da, câteodată mi se întâmpla să văd lucrurile doar în alb și negru.

Fedrik încruntă din sprâncene.

– Știi…

Buzele i se strânseră într-o linie încordată, de parcă nu știa dacă să vorbească sau nu.

– Trebuie să știi că e îndrăgostit de tine până peste cap, nu?

Am făcut ochii mari. Nu pentru că nu mă gândisem la asta, ci doar pentru că nu mă așteptam s-o aud de la Fedrik.

Fusese o vreme când îmi dorisem asta nespus de mult. Îmi dorisem să fie adevărat mai mult decât îmi doream să-mi bată inima. Dar neînțelegerile dintre noi, gelozia lui și felul în care se purta, de parcă aș fi fost a lui, ciocnirile noastre, zeflemeaua… nu așa îmi închipuiam că arăta dragostea. Și, la drept vorbind, Kane avusese nevoie de mine ca să-și atingă un anumit țel. De asta mă căutase. Fusese mereu cu ochii pe viața mea, pe *moartea* mea, mai

degrabă. Cândva începuse să se simtă atras de mine, iar apoi…

– Nu, am răspuns eu, clătinând din cap. Nu e.

– Mogâldeață…

– Eu sunt ca o jucărie pentru el. O joacă. Și nu-i place să piardă, am adăugat, mușcându-mi buza. Sau să vadă cum se joacă alții cu jucăriile lui.

Ochii lui Fedrik străluciră, plini de căldură.

– Zici că vreau să mă joc cu tine?

Aș fi roșit, stânjenită, dacă nu i-aș fi văzut dorința zugrăvită pe chip. Dar, în ultima vreme, îndrăzneala era singurul balsam care îmi alina suferința.

– Și nu vrei?

Fedrik izbucni în râs, puțin spăsit.

– Nu vreau să-mi vâr nasul acolo unde nu e loc de mine.

Dar eu voiam asta?

Îl doream pe el?

Nu chiar.

Fedrik îmi plăcea nespus de mult. Era de soi ales și binevoitor, un ins vesel și plin de viață. Și mă lăsa să mă văd prin ochii unui bărbat care nu știa nimic despre soarta mea, un lucru pe care cei care mă cunoșteau cu adevărat nu mi-l puteau dărui. Învățasem atât de multe în ultimele luni, că parcă nu-mi mai încăpeam în piele… Mă simțeam atât de vlăguită de schimbările prin care trecusem, încât le simțeam ca pe niște linii pale, care mă brăzdau din creștet până-n tălpi.

Fedrik mă făcea să mă simt ca nouă.

Însă chiar și așa… Nu. Oricât m-aș fi străduit, nu-l *doream*. Nu din tot sufletul, așa cum îl doriseм mereu pe Kane. Nici măcar în felul

feciorelnic în care-l dorisem pe Halden... visând cu ochii deschiși la ceea ce avea să fie între noi într-o bună zi, nu la ce era.

Dar înainte să mai spun toate astea așa cum trebuia... dacă puteau să fie puse în vorbe... Fedrik îmi aruncă un zâmbet slab, fermecător, luându-mi, în chip greșit, tăcerea drept încuviințare, și se aplecă, iar apoi își apăsă gura peste a mea.

CAPITOLUL 26

KANE

După ce m-am ușurat, am lăsat ploaia să-mi răpăie pe față.

Butelca de rachiu – pe care încă o mai aveam atârnată de încheietura mâinii – parcă își bătea joc de mine. Fusesem hotărât să beau mai puțin, dar azi era una dintre cele mai groaznice zile din viața mea și aveam nevoie de ceva care să mă potolească. Sau de mai multe lucruri care să-mi potolească mai multe frământări.

Durerea era un lucru ciudat. După atâția ani, ajunsesem să știu ce anume putea să-mi stârnească o suferință mai mare decât de obicei. Nu mă feream să rostesc numele mamei sau pe cel al fratelui meu, nu mă feream să cânt la lăută. Acum aveam pielea îndeajuns de bătătorită încât durerea pe care toate astea o trezeau în mine să fie ca un junghi. Ca un cuțit cu lama tocită, care doar zgâria.

Îmi dădusem seama că adevărata amenințare se ivea atunci când *nu* eram pregătit: atunci când ceva pe deplin neașteptat îi trezea la viață în mintea mea pe mama și pe fratele meu. Atunci cuțitul se prefăcea în bardă.

O astfel de durere neprevăzută, chinuitoare, mă apuca ori de câte ori încercam să beau mai puțin, dar nu izbuteam să păstrez măsura.

Mama nu bea niciodată. Nici în clipele de bucurie, nici în cele de deznădejde. Nici măcar de ochii lumii. Nu știam dacă îi plăcuse să bea, dar se ținuse în frâu dintr-o pricină vrednică de laudă, sau dacă pur și simplu ura băutura. Dacă aș fi putut să-i spun că încercam să mă las de obiceiul ăsta și, pe deasupra, pentru o femeie, ar fi râs pe înfundate. Yale, fără îndoială, ar fi făcut-o și el.

Sau ar fi fost nemaipomenit de mândră. M-ar fi cuprins într-o îmbrățișare – chiar dacă nu mai eram de multă vreme copil, m-aș fi lăsat strâns cu dragă inimă – şi mi-ar fi spus că eram în stare să fac tot ce-mi puneam în minte. Eu aș fi încercat să schimb subiectul, să fug de laudele care nu mi se cuveneau, dar ea i-ar fi dat înainte, de parcă eu n-aveam nimic de spus în povestea asta. M-ar fi întrebat când anume îmi dădusem seama că eram îndrăgostit. Și când anume aveam să i-o prezint pe aleasa inimii mele.

Dar mama n-avea să vadă niciodată cum m-ar putea schimba iubirea, în bine sau în rău.

N-avea s-o cunoască niciodată pe Arwen.

Iar asemenea gânduri săpară mai adânc în rana din inima mea, făcând să se deschidă din nou.

Un vânticel rece făcu să se zbuciume copacii mari din jurul taberei și picături de ploaie mă împroșcară din toate părțile. Am mai luat o dușcă.

Fără doar și poate, mama m-ar fi sfătuit s-o las mai moale cu prințul din Citrin. La drept vorbind, Fedrik era un flăcău de treabă. Aproape că-și dăduse viața pentru Griffin, în Peștera Secerătorilor. Și ce dacă era un prostănac, care habar n-avea cât de repede se vindeca un Fermecat ca Griffin de pe urma unei răni precum a lui? Era un prostănac *de treabă*.

În ciuda piciorului său strivit, el mă implorase s-o las pe Arwen să se odihnească după caznele prin care trecuse. Și se ținuse destul de bine, deși avea una dintre cele mai cumplite răni din câte văzusem vreodată.

Am revenit în tabără. Furtuna ne stinsese focul cu totul, iar în două dintre cele trei corturi se zăreau firicele de lumină. Pesemne că Mari și Arwen dormeau deja, iar Griffin își ascuțea săbiile.

Era timpul să nu mai fiu un ticălos de zile mari.

– Fed, am spus, îndreptându-mă spre cortul lui, am rachiul ăsta, care poate să ajute la domolirea durerii, iar eu chiar încerc să…

Mi-am vârât capul în cort și… am zărit-o pe Arwen. Era în brațele prințului, cu buzele lipite de ale lui.

Aproape că mi-am vărsat toată tăria din stomac peste focul care trosnea în vatră.

Arwen se trase atât de iute din îmbrățișarea lui Fedrik, încât el nu-și dădu seama ce se

întâmpla și-i luă câteva clipe ca să-și țintească privirea nătângă și plină de dorință într-a mea.

O sărutase.

O *sărutase*...

Aveam să-i scot măruntaiele și să i le îndes pe gât...

– Kane! strigă Arwen în urma mea, dar eu deja mă îndepărtam de cort cu pași mari.

Nici nu era atât de groaznic că o sărutase.

Ea îl sărutase pe *el*.

N-aveam de gând să ascult cum își făceau de cap în cortul de alături. Asta m-ar fi... Eu aș fi... Dacă așa ar fi stat lucrurile, nu s-ar mai fi ales nimic din mine.

„Nu fi o fiară râvnitoare, care-și apără cu ghearele și cu dinții ceea ce crede că-i al ei! Arwen nu-i a ta."

Și chiar nu știusem că avea să se întâmple asta? Gândul mă chinuise zile și nopți de-a rândul, ca o rană pe care mi-o făcusem chiar eu, nu? Și ajunsesem mereu la aceeași încheiere: Arwen merita un dram de bucurie. Un dram de plăcere.

Picioarele m-au purtat mai adânc în junglă. Am trecut dincolo de vălul de magie al lui Mari, pe lângă frunzele toropite de căldură, care mi se așterneau pe cărare, pe lângă moliile ude leoarcă de la ploaie, pe care le îndepărtam cu mâna din drumul meu. Am mai luat o gură de tărie, simțind cum aceasta îmi ardea gâtlejul și stomacul. Apoi încă una.

După un timp, m-am răsucit dintr-odată pe călcâie, fiindcă am auzit pași ușori îndărătul meu.

Arwen era udă până la piele, iar cămașa i se lipea de trup.

– Îmi pare rău că… că ai văzut asta! spuse ea, înghițind cu noduri sub șfichiul ploii. Dar nu mă așteptam ca el să… Nici măcar nu-mi place…

– Nu-i nimic, am spus eu cu glas scăzut, simțind cum vorbele parcă mă înțepau pe limbă.

Mi-am văzut de drum, abia izbutind să trag în piept îndeajuns de mult aer înăbușitor ca să-mi încetinesc răsuflarea.

– Chiar așa?! strigă ea în urma mea, călcând în picioare frunze umede și noroi.

Nu putea să mă lase în pace?

M-am întors și am privit-o în ochii măslinii, strălucitori, asemenea stelelor pe care jungla le ascundea de noi.

– Da, *chiar așa*! Se poate ca o părere atât de bună despre tine să fie singurul lucru care să nu-ți vină bine, fetișcano!

Fața i se înăspri. Se ciupi de podul nasului, făcându-mi inima să mi se strângă în piept.

Îmi plăcea mult strâmbătura aceea. Și-mi plăcea la fel de mult năsucul ei.

– Am crezut doar că tu… că noi…

– Nu-mi pasă ce faci, Arwen, atâta vreme cât ești fericită.

Ea se mișcă, iar condurii subțiri îi lipăiră prin noroi. Chiar avea nevoie de niște cizme noi.

– Deci… n-ai nimic împotrivă?

Fiecare părticică din trupul meu se sfădi cu dorința de a o apuca de umeri și de a răcni cât mă țineau bojocii:

„Nimic împotrivă?! Să n-am nimic împotrivă în privința asta?! Mi-ar fi mai bine cu o lance înfiptă în măruntaie! Abia dacă aș simți-o față de ce simt acum! Tu esti a mea! O să fii mereu a

mea! Nimeni n-ar trebui să te atingă! Să te privească. Să te fac să râzi. Vreau să te iau din jungla asta acum... ducă-se naibii continentul, sabia, profeția... și să mergem într-un loc în care să nu ne mai dea nimeni de urmă. Să te păstrez acolo ca pe o comoară ascunsă. Și să te hrănesc cu pâine în formă de trifoi, să-ți citesc și să te fac a mea după pofta inimii, să te iubesc în fiecare zi și în fiecare noapte, tot restul vieții."

– Bineînțeles, am răspuns, scrâșnind din dinți de parcă aș fi putut să sfărâm o stâncă între ei.

Ploaia aprigă îmi răpăia peste țeastă, peste umeri, de-a lungul gâtului. Palmierii și nucii se cutremurau sub puterea năucitoare a vijeliei, înălțându-și crengile biciuite de vânt spre cerul nopții.

– Uneori se întâmplă să faci o alegere proastă doar ca să te simți bine. Pricep asta mai abitir decât oricine.

Nu voisem s-o spun ca pe o batjocură. Făcusem și eu același lucru de mii de ori.

Dar Arwen își încrucișă brațele și-și arătă dinții frumoși.

– Am făcut fiecare „alegere proastă" în strădania de a mă vindeca de tine! M-ai mințit, Kane! Mai rău, m-ai făcut să cred că aveai simțăminte pentru mine – iar asta, doar ca să mă poți *jertfi*.

– Asta *nu* e...

– Ei, nu mai spune!

Arwen nu se sperie defel. Ba chiar făcu un pas în față, silindu-mă să-mi plec gâtul ca s-o pot privi în ochi.

– Te-ai răzgândit după ce ai hotărât că voiai să te culci cu mine. Ce *mărinimie*!

Am dat să deschid gura, dar ea mă opri.

– Ce voiai să-ți spun în acea zi, pe corabie, după ce am aflat totul... Ce te așteptai să fac?

Bubuitura năprasnică a unui tunet, pereche cu vuietul din capul meu, zgudui pădurea. Nici unul dintre noi nu clipi.

– Nu știu, poate să mă ierți? Să-ți folosești o frântură din sufletul tău mare ca să vezi în ce împrejurare cumplită mă aflam și cât de mult încercasem să te salvez? Să alegi să-mi fii alături în ciuda greșelilor mele?

Ea strâmbă din buze, de parcă gândul iertării sau poate doar gândul de a fi cu mine ar fi fost cel mai scârbos lucru din câte își închipuise vreodată.

– E adevărat! am recunoscut. Am făcut nenumărate greșeli. N-o să te merit niciodată și n-aș fi putut să te merit vreodată. Dar nu te amăgi singură, Arwen! Nu fugi de povestea asta pentru că am mințit, pentru că nu-ți mai pasă sau din pricina vreunui prinț. Ai impresia că simțămintele sunt o slăbiciune pentru mine? Pe tine te *îngrozește* gândul de a-ți da voie să simți ceva cu adevărat! Ai prefăcut profeția într-un scut îndărătul căruia te ascunzi. Nimic nu mai are vreo însemnătate dacă mori, nu?

– Să ți-o trag! se răsti ea.

Aproape că am tresărit. Nu mai auzisem niciodată acea sudalmă pe buzele ei. Furia îi era ca un tăciune azvârlit în focul ce-mi sfârâia prin vine. M-am apropiat până când ei i se tăie răsuflarea. I-am simțit icnetul până în măduva oaselor.

– Aici? am mârâit. O, ce fetișcană plină de dorință! E cam umed pentru gustul meu, dar știi că te-aș face a mea oriunde vrei!

– Ți-ar surâde asta, nu? Să te împreunezi cu mine pe pământul pădurii, ca o jivină în călduri!

Am rânjit.

– Ca să vezi, mă asculți și pe mine, în sfârșit!

– Nu mă gândesc la tine în felul ăsta, Kane. Nu mă mai gândesc.

– Nu te cred.

– Atunci, ești un smintit, șopti ea.

– Ba nu, te gândești la mine fără încetare. Așa cum mă gândesc și eu la tine. Zi și noapte. În fiecare ceas, până când dorința devine cu totul mistuitoare.

Arwen clătină din cap.

– În ziua aceea, pe când eram amândoi pe plaja din Orașul de Azur, ai spus că o să mă lași în pace.

– Pesemne că amândoi suntem niște mincinoși!

Dintr-odată, se auzi o mișcare ce făcu să foșnească arborii din spatele nostru. Ne-am răsucit în același timp, gâfâind.

Opt bărbați mascați se iviră din pădure, mânuind săbii și ciomege, cu tăvi și bucăți de scoarță de copac în loc de scuturi… Tâlhari.

Mi-am coborât privirea în pământ. Trecuserăm de vălul magic al lui Mari.

Arwen prinse să răsufle iute.

Ostașii din Chihlimbar aflându-se pe urmele noastre, n-avea nici o noimă să-mi folosesc Lumina Fermecată pe amărâții aceia de muritori. Am scos un pumnal din cizmă, rotindu-mi încheietura și scuturându-mi umerii, în timp ce simțeam că în mine se revărsa, fierbinte, un preaplin de vlagă. Deja adulmecam miros de sânge.

Asta era chiar eliberarea de care aveam nevoie.

– Întoarce-te în tabără! Trimite-l pe Griffin aici!

Arwen nu făcu nici o mișcare.

– Bărbatul ăsta e primejdios! strigă ea, făcând semn spre mine. N-o să scăpați cu viață din mâinile lui! Lăsați-ne în pace și o să trăiți!

Cel mai vânjos dintre tâlhari, cu fața ascunsă de o mască de piele și cu picioarele afundându-i-se în nămol, făcu un pas în față.

– N-oi fi eu vreun învățat, dar știu să socotesc. Voi sunteți doi, iar noi suntem de trei ori mai mulți, pe puțin. Iar ceata noastră e și mai mare. Patruzeci de oameni voinici sunt chiar îndărătul nostru!

El veni puțin mai aproape, așa că m-am strecurat în fața lui Arwen.

– Nu știu dacă v-ați dat seama, dar traiul nu-i prea bun de când a fost cucerit Chihlimbarul. Avem nevoie de mâncare. Avem nevoie de gologani. O să ne mulțumim cu ai voștri. Dar făgăduim să nu-i facem nici un rău doamnei tale. Noi nu suntem niște ticăloși!

Mârâitul meu răgușit scutură picurii de ploaie de pe frunzele din apropiere.

Mi s-a părut că o auzeam pe Arwen strigându-mă pe nume ca să mă prevină, dar era prea târziu. Pumnalul meu de oțel se ciocni cu sabia tâlharului, scrâșnind năprasnic. Într-o clipită, ceilalți tăbărâră pe noi ca un roi de albine.

Un alt bărbat mascat mă atacă și mi-am înfipt cu ușurință pumnalul prin capacul de oală pe care-l avea drept scut. Se năpustise cu asemenea iuteală spre mine, încât lovitura îl

azvârli la picioarele lui Arwen. Ea îl izbi cu piciorul în tâmplă.

– Arwen, am mormăit, împingând un flăcău cu cap colțuros într-un copac mare și umed, du-te înapoi în tabără. Acum!

Dar ea veni lângă mine. Pieptul i se lipi de al meu, iar inima începu să mi se zbată ca o jivină încolțită. Înainte să mă dezmeticesc, fetișcana îmi scoase sabia lungă din teacă și o implântă în ceva… sau în cineva… din spatele meu.

– Ai grijă! mă preveni ea, cu răsuflarea tăiată.

M-am ferit de un tâlhar care se năpusti asupra noastră cu un cuțit de măcelar. I-am zădărnicit următoarea lovitură, deși am simțit pe braț zgârietura usturătoare a cuțitului. M-am dat înapoi și i-am înfipt pumnalul în burtă până când mânerul întâlni pielea, iar nemernicul scoase un geamăt înspăimântător.

Alți doi bărbați se repeziră la mine. Neputând să-mi retrag pumnalul la timp, i-am doborât la pământ folosindu-mă de trupul celui care încă mai era înfipt în lamă.

Freamătul unei săgeți care zbura prin aer mă făcu să privesc îndărăt. Săgeata se îndrepta spre…

„Nu, nu, *nu*!“

Șuvoaie negre de Lumină îmi țâșniră din mână și se înfășurară în jurul săgeții, la câteva degete de spatele lui Arwen.

Lemnul se sfărâmă în așchii de ceață și am simțit că stomacul parcă mi se prăvălește pe solul pădurii.

Săgeata aceea fusese mult, *mult* prea aproape.

Dar Arwen nici gând să se învețe minte. Ea prinse să înfigă sabia mea în coapsele, în brațele și în picioarele tâlharilor. Lama șuieră prin

aerul nopții, în timp ce purtătoarea ei se aruncă spre dreapta și îl izbi cu mânerul în tâmplă pe bărbatul care se pregătea s-o atace, lăsându-l lat la pământ.

Mișcarea îmi părea cunoscută.

– De unde ai învățat asta? am strigat, în timp ce param cu pumnalul ciomagul altui tâlhar care fusese cât pe ce să mă lovească în genunchi.

– De la Griffin! răspunse ea, lovind apoi, cu un mormăit, un alt tâlhar înverșunat.

Trebuia să recunosc că mă îngrozise gândul de a lupta cot la cot cu Arwen. Dar era... uluitoare. Atât de puternică, atât de chibzuită! Și atât de ciudat de miloasă, lucru lipsit de noimă pentru mine, dar atât de obișnuit pentru firea ei. Se mișca de fiecare dată cu grația uluitoare a unei dansatoare. Era ca o zeiță a puterii și a științei desăvârșite a mânuirii armelor.

– Kane!

Glasul ei îmi curmă dintr-odată gândurile duioase. Mi-am tras la timp brațul îndărăt și am doborât un flăcăiandru slăbănog, care se năpustise valvârtej spre mine. El se prăbuși cu un horcăit, un altul pregătindu-se deja să sară la atac. L-am lăsat pe acesta din urmă să se izbească de mine și am căzut amândoi la pământ. Înfigându-mi genunchiul în vintrele lui, m-am ridicat în picioare și i-am vârât pumnalul în gât.

Iar apoi, parcă de nicăieri se iviră mai mulți... mult mai mulți tâlhari.

– O, la naiba!

După cum ni se făgăduise, zeci de ticăloși se năpustiră dintre copaci, chemați, parcă, de

larma încăierării. Ne încercuiră din toate părțile.

I-am aruncat o privire lui Arwen, a cărei sabie era acum plină de sânge și a cărei frunte era plină de broboane de sudoare.

Fără ajutor, nu puteam să le facem față tuturor.

Mi-am tras umerii îndărăt și mi-am descheiat câțiva nasturi de la cămașa udă. Luptându-se să-mi iasă din trup, puterea pe care mă chinuiam s-o țin în frâu izbucni din mine cu iuțeala unui armăsar pursânge. Ca o frânghie de trahit în palma mea, puterea se învolbură și se încolăci prin luminiș, înmugurind în spini tăioși ca un brici și spintecând șase bărbați dintr-odată.

Am auzit icnetele lui Arwen și zgomotul fierului care se lovea de lemnul tocit. Mi-am trimis următorul val de putere spre ea. Fumul scăpărător i se învălătuci în jurul gleznelor cu o blândețe aproape ocrotitoare, după care răbufni și-i înăbuși pe cei trei bărbați ce-o încolțeau. Ea dădu din cap spre mine, recunoscătoare.

Am deschis gura ca să-i mai spun o dată să se ducă după Griffin, dar, dintr-odată, am simțit o durere puternică în umăr.

O durere copleșitoare.

M-am răsucit iute spre doi tâlhari care mânuiau niște bâte. Câteva vrejuri negre ca tăciunele li se înfășurară pe dată în jurul gâtului, strângându-se precum șerpii. Tâlharii se prăbușiră la pământ ca două coji cenușii.

„La naiba!“

Mi-am frecat umărul.

Mai multă putere, mai multă Lumină îmi izbucni din palme și din brațe, pătrunzând în

toate colțurile luminișului.

Ploaia mă lovea peste față…

Puterea mea ciopârțea, spinteca, înăbușea.

Pumnalul îmi aluneca dintr-un bărbat în altul, din vână în vână, din mâini și picioare în alte mâini și picioare…

Mânuindu-și sabia cu mișcări puternice, Arwen îmi ținea spatele.

Mai multă Lumină.

Mai mult sânge…

Până când…

Cel puțin trei duzini de bărbați, peste jumătate dintre ei gemând în chinuri groaznice, zăceau acum întinși la picioarele mele, pe pământul ud al pădurii. O ploaie măruntă se strecura prin frunzișul copacilor și mi-am șters-o de pe frunte odată cu sudoarea. Un ultim tâlhar îi dădu ocol lui Arwen, cu arcul ațintit spre ea.

M-am apropiat cu pași molcomi, ca o fiară umblând după pradă, pregătit să închei, o dată pentru totdeauna, acea noapte îngrozitoare.

– Mă descurc cu el, îmi spuse Arwen printre dinții încleștați, cu ochii ațintiți la tâlhar.

– Fără doar și poate! am răspuns, făcând semn spre bărbații răniți care împânzeau pământul cât vedeai cu ochii.

– Dar ar fi o cinste să am grijă de el în locul tău!

I-am aruncat o privire sălbatică tâlharului, care făcu un pas îndărăt.

Arwen ridică sabia.

Am scos un oftat.

Foșnetul care se auzi din tufișuri ne făcu pe toți trei să întoarcem capetele.

Un simțământ de ușurare prinse să mi se reverse prin vine. În fața ochilor noștri apăru Mari, îmbrăcată într-o cămașă de noapte udată de ploaie și frecându-se la ochi, încă somnoroasă, urmată îndeaproape de Griffin.

Arwen oftă.

– Slavă Pietrelor...

Șuieratul unei săgeți parcă despică luminișul în două...

Și o lovi pe Mari în piept.

„Nu..."

Am simțit cum mi se opri inima în clipa în care vrăjitoarea se prăbuși la pământ precum o piatră aruncată în apă.

CAPITOLUL 27

ARWEN

Nu recunoșteam sunetul pe care l-am scos.

Să fi fost un urlet? Un suspin?

Groaza parcă îmi preschimbase glasul într-o cenușă usturătoare.

„Nu, Mari, o, nu..."

„Nu și tu! Moartea mamei mi-a fost de ajuns!"

Am țâșnit spre ea. Rămăsese nemișcată, prăbușită în noroi, printre frunze...

De undeva de sus căzură niște pene, iar un răget ca de leu îmi spuse că Griffin se preschimba deasupra mea. Mâinile îi zvâcniră și se întinseră, picioarele se prefăcură în labele

mari și vânjoase ale unui leu cu gheare noduroase. Bătaia vajnică a aripilor care aproape că atingeau copacii de pe amândouă marginile luminișului fu acoperită doar de acel răget...

Răgetul unei fiare necruțătoare.

Apoi, aerul fu spintecat de un țipăt înfiorător.

Era ultimul țipăt pe care-l mai scoase tâlharul. M-am îndepărtat, nevrând să aud zgomotul groaznic al unor dinți ascuțiți care se înfigeau în carne de om. Am îngenuncheat lângă Mari.

Kane era deja la căpătâiul ei.

– Răsuflă?

– Sunt bine, murmură Mari înainte ca el să aibă vreme să-mi răspundă.

Prietena mea avea mâinile strânse la piept și unghiile pline de colb.

Pe față i se citea... uimirea. Era foarte *uimită*.

I-am dat mâinile deoparte și am căutat rana, sângele... dar n-am găsit nimic. Doar o urmă de cenușă deasupra inimii, ca și cum Mari ar fi fost lovită de fulger.

Tuși cu putere, rămânând fără aer, iar apoi își apăsă mâna pe piept, peste a mea.

– M-a ocrotit amuleta, spuse ea, întinzând mâna spre colierul pe care-l purta la gât.

Deodată, făcu ochii mari, fiindcă, oricât pipăia, nu dădea de amuletă.

– Mari, ești bine! am spus eu, luându-mi mâna de pe pieptul ei.

Nu știam pe cine încercam să liniștesc: pe mine sau pe ea.

Mari scotoci, deznădăjduită, prin noroi și frunze, mișcându-și mâinile peste săgeata ce fusese despicată în două de puterea ei.

– Unde e, unde e...?

– Mari...

Dar n-am găsit nimic de spus, în vreme ce ea înșfăcă iute de jos colierul zdrobit, scoțând un suspin plin de durere și groază.

– Nu-i nimic. Ești bine...

– *Bine?!*

– Mari, vrei să te uiți la mine?

Dar ea n-o făcu, ci se chinui să se ridice, clătinându-se pe picioare.

– Totul s-a dus pe aba sâmbetei...

Griffin, revenit la forma lui de om, trecu în goană pe lângă Kane și veni drept la noi.

– Ce s-a întâmplat? O doare?

Nu m-am uitat la locul în care îl măcelărise pe tâlhar. Sângele celui ucis, care se prelingea pe brațele și pe pieptul comandantului, îmi spuse tot ce trebuia să știu.

Griffin întinse spre Mari o mână acoperită de pete ca de rugină, dar ea se feri de atingerea lui.

– Am nevoie doar de..., murmură prietena mea, căutându-și vorbele. Trebuie să găsesc o cale s-o dreg.

Înghițindu-mi nodul din gât, am spus:

– Tu nu... Amuleta n-avea nici o putere.

– Poftim?

Glasul lui Mari era mai firav decât i-l auzisem vreodată.

– Trebuia să-ți spun. A fost o mare greșeală să-ți ascund adevărul...

– Ce trebuia să-mi spui?

M-am uitat la Griffin și la Kane, cerându-le pe mutește să-mi sară în ajutor. În ochii lor am văzut aprinzându-se doar scânteia milei.

Milă pentru Mari cea puternică, fata care se descurca mereu de una singură și care acum

izbucnea în lacrimi pentru un colier.

Mi-am luat inima-n dinți.

– Amuleta n-are nici o putere magică. Eu știu asta de ceva timp, dar am crezut că era mai bine ca tu să nu știi. Am făcut o greșeală și-mi pare groaznic de rău!

Mari se uită la mine cu o privire de nepătruns.

– Briar mi-a dat-o cu ani în urmă, adăugă Kane. Un dar ales și de preț, dar nimic mai mult. N-a fost decât un dar, o simplă... podoabă.

– Dar ați văzut magia! Ați văzut câte lucruri am făcut datorită ei! Iar acum m-a *salvat* pur și simplu!

– Nu, am spus eu cu glas spart. *Tu* te-ai salvat. N-ai nevoie de amuletă, Mari!

Kane șopti:

– Ar trebui să plecăm de aici mai înainte să sosească vreun ostaș al Chihlimbarului, ca să cerceteze de unde atâta zarvă.

– Ar trebui să zburăm spre Colțul de Stâncă, spuse Griffin cu glas scăzut. Nu ne-a mai rămas nimic de făcut aici.

Dar Mari nu se clinti din loc. Cămașa de noapte îi era leoarcă de la ploaie și avea degetele de la picioare cufundate în noroiul rece.

Kane și Griffin mai schimbară o privire, iar apoi o porniră spre tabără.

– Cu toții mi-ați tăinuit lucrul ăsta? Vreme de atâtea săptămâni? Trebuie să vă fi părut o mare nătăfleață!

– N-ai părut nici o nătăfleață! Nicidecum...

– Este... e... umilitor.

– Nimeni nu s-a gândit că...

– Tocmai când credeam că, în sfârșit, mi-am făcut o prietenă adevărată…

– Bineînțeles că sunt prietena ta! Crede-mă când îți spun că o să faci magie fără amuletă! Ai făcut asta deja. Și o să te pricepi chiar mai bine de acum înainte, fiindcă o să-ți înfrunți teama că… nu-ți ies vrăjile.

M-am oprit, dar era prea târziu. Deja rostisem vorbele de care mă ferisem atâta vreme.

Mari tresări și trecu valvârtej pe lângă mine, îndreptându-se spre tabăra noastră.

„Să dea naiba-n Pietre!"

Dădusem cu bâta-n baltă.

O mai văzusem pe prietena mea supărată de multe ori. Dar niciodată rănită. Era de mii de ori mai rău s-o văd rănită.

Ajungând în tabără, udată până la piele de ploaia neostoită, am văzut că Griffin și Kane strângeau deja lucrurile.

– Am auzit urlete, spuse Fedrik, care și ieși din cort șchiopătând.

– Piciorul tău… Calci pe el! am strigat.

O mică bucurie într-o noapte înspăimântătoare.

– Știu. Nu credeam că o să mai merg vreodată. Ești o vindecătoare pe cinste, Mogâldeață!

Fedrik îmi aruncă o privire plină de duioșie.

Îmi veni în minte sărutul nostru nevinovat, lipsit de înflăcărare. N-am scos o vorbă.

Fedrik înghiți în sec.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

M-am chinuit să găsesc un răspuns. Nici nu știam de unde să încep povestea. Sfada mea

urâtă cu Kane. Tâlharii. Faptul că o mințisem pe Mari.

Că o rănisem.

M-am mulțumit să spun:

– Nu s-a întâmplat nimic.

Văzându-l că se încruntă, am adăugat:

– Poți să-ți strângi lucrurile? Avem de gând s-o pornim spre Colțul de Stâncă.

Înainte ca el să răspundă, Mari începu să se miște de colo până colo pe lângă noi, îndesând căni și blide udate de ploaie într-o desagă mare de pânză.

– Te ajut într-o clipită, trebuie doar să vorbesc ceva cu Mari, i-am spus eu prințului.

– Te rog, nu! se stropși ea, înșfăcându-și rochia și cămașa de pe frânghia pe care o întinseserăm între doi palmieri.

– Haide, Mari...

Prietena mea scoase un pufnet, iar apoi se întoarse cu fața spre mine și un licăr de șovăială îi străluci în ochi.

– Toată viața mi-am dorit să fiu vrăjitoare. În sfârșit, găsesc o cale de a face asta... să simt măreția, să văd cum e să-ți iasă vrăjile, să mă simt aproape de *mama*... Și totul e doar o mare minciună? Ce dureros! Dar mai groaznic e că prietena mea cea mai bună, alături de care am înfruntat atâtea nenorociri, m-a mințit și apoi vine să-mi spună că o să fiu *mai bine* fără amuletă! Știu că nu-ți mai pasă de tine, dar am crezut că măcar dai doi bani pe mine! adăugă ea, clătinând din cap.

I-am simțit spusele ca pe o palmă pe obraz.

– Ce-ai zis?!

– La naiba! pufni Griffin, aruncându-și desaga pe jumătate plină și așezându-se pe un

ciot de copac, de parcă ar fi vrut să spună: „Gata, fetelor, haideți să isprăvim odată cu asta!“

– Ei bine, știi și tu că nu-ți mai pasă de nimic în ultima vreme, cu atât mai puțin de oamenii din preajma ta. Să te văd jucându-i pe degete pe Fedrik și Kane? Cine *face* una ca asta?!

Mă năpădi un simțământ mai chinuitor decât rușinea.

– *Tu* m-ai împins să încerc ceva cu Fedrik!

Unul dintre bărbați își înăbuși un mormăit de uimire, dar nu mi-am dat seama cine. La drept vorbind, nici nu voiam să știu.

– Credeam că o să fii mai fericită! răspunse Mari, ridicând glasul. Dar acum pricep prea bine. Nu-ți dorești cu adevărat să te apropii de nimeni! Pesemne că de asta nu i-ai spus încă lui Fedrik.

– Mari..., am prevenit-o.

– Ce să-mi spună?!

Mi-am luat privirea de la ea și mi-am ațintit-o la Fedrik, dar am zărit doar nedumerire în ochii lui.

Griffin mă salvă de la a-i da prințului un răspuns de neînțeles.

– Haide, gata, vrăjitoareo! Nu-i...

– Și tu! strigă Mari, răsucindu-se spre el. Că tot veni vorba de sufletele nesimțitoare! Să ne ferească Pietrele!

Înainte ca Mari să-l ia la trei-păzește pe bărbatul care tocmai ucisese pentru ea, i-am curmat vorba:

– Las-o mai moale cu comandantul! S-a găsit cine să vorbească despre jucat oamenii pe degete!

Griffin se ridică în picioare, iar pumnii lui încleștați aproape că îi străpunseră buzunarele în care și-i vârâse.

– Câtă vreme vă sfădiți ca niște pisicuțe care se văicăresc pe o ulicioară, eu mă duc să găsesc ceva..., mormăi el, răsuflând adânc. Nu știu. Un pic de liniște și pace.

– Oricum, nu vorbea nimeni cu tine! pufni Mari.

Încercând să fie răbdător, Griffin se mulțumi să-și încrunte fruntea, iar apoi se îndreptă spre palmierii udați de ploaie.

– Eu și Griffin suntem *prieteni*, îmi spuse Mari cu glas disprețuitor. Și încep să cred că n-ai înțeles niciodată ce înseamnă vorba asta.

– Și Ryder?

– Ce-i cu el?! se stropși Mari, care acum aproape că țipa.

– Tu, ca și restul lumii, ești îndrăgostită lulea de el.

Vorbele acelea mă înțepară și pe mine în timp ce le rosteam. Mari era încă una dintre făpturile care îl plăceau pe fratele meu cel fermecător ca un soare, mai mult decât pe mine. Da, pe fratele meu, adică pe băiatul care n-avea cicatrici pe piele și în suflet.

– Ai uitat cum Ryder m-a lăsat să-mi pun viața în primejdie pe vremea când familia mea a fugit din Abbington?

Mă uimi veninul din vorbele mele. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă duruse faptul că Ryder mă lăsase să plec ca să-mi aflu moartea.

Mari se îndreptă de spate, de parcă s-ar fi pregătit să-mi spună ceva la care cugetase vreme îndelungată.

– Nu, n-am uitat niciodată. Și ar trebui să-i spui că nici tu n-ai uitat. Dar e mai simplu să nu zici nimic, nu? Să-i îndepărtezi pe toți ca să nu te doară atât de tare? Arwen, abia dacă ai jelit pierderea mamei tale!

– Nu era mama mea.

Vorbele îmi zburară de pe buze înainte să le mai gândesc.

Mari tresări de parcă ar fi fost lovită.

– Nu a fost... Nu chiar..., m-am bâlbâit eu.

– Iată, tocmai despre asta e vorba! *Bineînțeles* că a fost mama ta, Arwen! N-are nici o însemnătate dacă te-a născut sau nu. Eu n-am cunoscut-o niciodată pe mama, dar dacă aș fi cunoscut-o, bineînțeles că n-aș fi născocit vreo pricină ca să zic că moartea ei n-a avut nici o însemnătate.

– N-am spus *niciodată* asta!

– Nu, dar așa te porți. Și, mai rău, te porți de parcă nici viața ta n-ar avea însemnătate.

Ea clătină din cap, trecându-și mâna peste hainele pe care încă le ținea în brațe, de parcă sfada noastră ar fi mototolit țesătura.

– Mă duc să-l caut pe Griffin. Nu vede bine pe întuneric.

Acestea fiind spuse, Mari se întoarse și o luă spre pădure.

Ploaia se oprise în timp ce noi două fuseserăm prinse într-o ciorovăială prostească despre bărbați, la care se adăugaseră spusele lui Mari că nu-mi păsase de uciderea mamei mele. Mirosul de frunze ude îmi înțepă nările, iar foșnetele și ciripitul jivinelor din pădure, care acum nu mai căutau să se adăpostească de urgia furtunii, umplură liniștea în care ne cufundaserăm.

Kane se depărtă de copacul de care se sprijinise și mă privi ridicând dintr-o sprânceană.

– Nîmeni nu știe că Griffin nu vede bine pe întuneric, spuse el.

– Ei bine, Mari e foarte pătrunzătoare, am mormăit, mâhnită, frecându-mi fața, iar apoi am simțit că Fedrik și Kane îmi urmăreau fiecare mișcare. Doar că se descarcă pe mine pentru afurisita aia de amuletă! Nu-i nimic. O să fiu bine.

Îngândurat, Kane strânse din dinți.

– La drept vorbind, nu cred să fie supărată din pricina asta.

Blândețea din glasul lui mă făcea să-mi doresc să-l strâng de gât. Am străbătut tabăra cu pași apăsați și mi-am înfipt un deget în pieptul lui.

– Nici să nu începi! Dacă nu erai tu, n-aș fi avut nimic de-a face cu toate astea!

El îmi aruncă o privire prevenitoare.

– Găsești alinare în a-ți tăgădui simțămintele, fetișcano?

– Hei, nu vorbi așa cu ea! îl certă Fedrik.

Kane se întoarse spre prinț și-i vorbi cu glas îngrozitor de liniștit:

– Pe tine o să te omor.

Dar Fedrik se mulțumi să chicotească, aproape disprețuitor.

– Doar tu ești vinovat că ți-ai stricat socotelile cu ea. N-ai pe cine să dai vina!

– Nu mai bine o întrebi pe Arwen cum s-a întâmplat asta? E chiar o poveste plină de haz!

– Lasă-mă să ghicesc! Arwen, el a vrut să te omoare, iar tu ai înțeles că-ți făcea curte?

Nu mai puteam să îndur nici un minut din scena asta. Fedrik, care căuta să mă ocrotească, deşi nu meritam. Gelozia lui Kane, adevărurile usturătoare rostite de Mari…

Am răsuflat adânc.

– Kane are dreptate! am izbucnit eu. Cu toţii au dreptate! Ţi-am ascuns ceva.

Fedrik îmi cercetă faţa din priviri, aşteptând să-mi sfârşesc vorba.

Dar aveam nevoie să plec din pădurea asta jilavă, lipicioasă şi uitată de Pietre. Nu mai voiam să petrec nici măcar o clipă în Peridot.

De fapt, nu voiam să mai petrec nici o clipă cu mine însămi.

– Putem să vorbim între patru ochi?

Fedrik arătă spre cort.

Căldura focului din vatra cea mică era înăbuşitoare. Pânza cortului strălucea în lumina portocalie, bogată, a flăcărilor, iar tavanul înclinat părea mai aproape de creştetul meu decât cu câteva ceasuri în urmă. Am încercat să-mi înghit nodul din gât şi mi-am încrucişat braţele pe piept, dar apoi mi le-am lăsat să cadă de-o parte şi de alta a trupului.

Fedrik mă privea cu băgare de seamă.

– N-am vrut să mai am de-a face cu Kane pentru că el mi-a ascuns faptul că sunt Fermecata despre care vorbea profeţia. Ultimul…

– … Fermecat cu sânge pur, spuse Fedrik în locul meu, mai curând cu răceală înţelegătoare pe chip, decât cu uimire în ochii lui mari.

Am şovăit.

– Eu…

– Ai minţit, adăugă el din nou.

– Nu. Adică, da, am mințit. Mari avea dreptate. N-am vrut să-ți mărturisesc totul pentru că, ori de câte ori ești în preajma mea, pot să uit de povestea asta. Dar a fost un lucru urât din parte-mi și… îmi pare rău.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Căldura din cort era înăbușitoare. Fedrik se lăsă de pe un picior pe altul.

– M-am simțit bine închipuindu-mi că puteam să nădăjduiesc la un viitor, am adăugat eu.

– Bineînțeles. Dar… nici măcar nu mi-ai dat prilejul să îndur suferința asta împreună cu tine.

– Nu trebuie să mai sufere nimeni.

Focul care se stingea în vatră făcu să pâlpâie prin cort câteva raze de lumină. M-am apucat să împăturesc una dintre tunicile lui Fedrik și mi-am văzut palmele pătate cu roșu. Era sânge de tâlhar.

Fedrik străbătu cortul șchiopătând și veni lângă mine, iar apoi îmi luă tunica din mâini și o așeză pe salteaua de la picioarele noastre. Mi-am lăsat privirea în podea, privind cu luare-aminte colbul de pe jos, dar el își puse un deget sub bărbia mea și mi-o înălță ușurel.

– Sunt niște timpuri ciudate ca să te apropii de cineva. Încă nu știm o grămadă de lucruri unul despre altul. Lumea noastră e zguduită de frământări, o mare primejdie ne pândește pe toți și așa mai departe. Dar… îmi place să-mi petrec timpul cu tine. Și mi-ar plăcea să dăm poveștii noastre un prilej să se întâmple, dacă vrei și tu. Cu profeție și cu toate celelalte.

Mi-aș fi dorit să simt cum inima îmi creștea în piept…

Dar în minte mi se ivi tot chipul lui Kane, înainte să se închege orice gând de a fi cu prințul.

– Nu pot, Fedrik. Nu trebuia să te sărut.

– Ei bine, la drept vorbind, eu te-am sărutat pe tine…

– Încă mai am simțăminte față de Kane.

Fedrik își trecu degetul mare peste falca mea și mă sfredeli cu ochii lui de un albastru fermecător, parcă mai adânci ca niciodată.

– Știu.

– Și asta nu te supără câtuși de puțin?

– Ești om. O inimă frântă nu se vindecă peste noapte.

M-am înfiorat, desprinzându-mă din prinsoarea lui.

– Ei bine… nu sunt chiar om. Nici asta supără câtuși de puțin?

El râse cu jumătate de gură.

– Nu.

– Pricep. Dar știi… nu te văd ca pe un iubit. Chiar am nădăjduit să te văd astfel. Dar mă tem că n-am putea să fim decât buni prieteni.

N-am izbutit să-mi înăbuș ușurarea care mă străbătu din creștet până-n tălpi. Trebuise să rostesc acel adevăr, fără să mă gândesc la ce avea să se întâmple după aceea.

– Kane n-o să întruchipeze niciodată ceea ce meriți.

– Nu știu dacă merit prea multe în clipa de față.

– Ei bine, spuse prințul, căzut pe gânduri, ai putea să începi prin a-i cere iertare lui Mari. Cred că se simte mai trădată fiindcă te-ai împăcat soarta ta atât de… ușor…, decât de

povestea cu amuleta. De parcă atunci când ai făcut asta, ai fi părăsit-o și pe ea.

– Cred că mulți oameni au părăsit-o, am murmurat eu.

El își înclină capul, cu un aer gânditor.

– E un sfat minunat, Fedrik! l-am lăudat.

– Ai mare noroc cu un prieten ca mine!

Am zâmbit. Chiar am zâmbit.

– Dar Mari nu s-a înșelat. Sunt altfel acum. Poate că nu sunt ceea ce-i trebuie ei.

– Nu mai bine o lași să hotărască ce și cum?

Am dat să mă strecor pe lângă Fedrik și să ies din cort ca să mă duc după Mari, dar el mă luă de mână.

– Kane n-o să înceteze niciodată să caute sabia. Și câtă vreme te târăște prin întregul Evendell ca s-o găsească, o să tot fii arsă și bătută. Iar asta n-o să ți-o facă doar dușmanii tăi. El *nu* e bun pentru tine, Arwen, spuse Fedrik, răsuflând adânc. Lasă-mă să te duc înapoi la Orașul de Azur! Fără să am așteptări. Fără subînțelesuri. Vreau doar să duci o viață departe de nebunia asta. Departe de Kane. Lasă-mă să-ți dăruiesc o altă viață.

Am încremenit la auzul vorbelor lui.

– Dar profeția…

– Poți să te mai bucuri de timpul rămas. Iar eu o să-ți fiu alături până la sfârșit. Ca prieten. Sau ca orice vrei să-ți fiu.

– Sabia ar trebui să mă cheme cumva.

– Kane a căutat-o fără tine ani de zile. Te-a adus și pe tine în poveste mai ales pentru că nu știe să se vadă decât pe el.

– Eu am ales să vin.

– Iar eu îți spun că, pesemne, nu trebuia.

Focul trosnea încet în timp ce stăteam unul în fața celuilalt, cu hainele ude încă lipite de trupurile noastre și cu mâna mea însângerată cuibărită într-a lui.

– Îți mulțumesc pentru poftire, am murmurat eu.

– O să te gândești la ce ți-am spus?

– Arwen! Fedrik! se auzi, din tabără, strigătul lui Griffin.

Prințul își drese glasul.

– Suntem aici!

M-am strecurat pe lângă el și m-am alăturat lui Kane și lui Griffin, care erau înconjurați de desagile noastre de pânză și de corturile acum împăturite. N-am putut să mă uit în ochii lui Kane. Nu voiam să știu ce gânduri îi treceau prin minte. Ce auzise sau nu.

Griffin își înclină ușor capul spre noi.

– Unde-i vrăjitoarea?

Răsuflarea îmi era întretăiată, dar am izbutit să îngaim:

– S-a dus să te caute.

Comandantul făcu ochii mari la auzul vorbelor mele și-și lăsă privirea să lunece de la noi la Kane, ai cărui ochi se îngustară, îngrijorați.

– Așadar, nimeni nu știe unde e?

Un fior năprasnic mă săgetă pe șira spinării, dar am tras aer în piept ca să mă liniștesc.

– Sunt pe deplin încredințată că e bine.

M-am îndreptat spre hățișul întunecat dindărătul nostru.

– Mari! am strigat. Mari!

Nu-mi păsa dacă prin pădure se mai aflau tâlhari sau ostași care să ne audă…

– Mari!

– Sunt aici, pe Sfintele Pietre, mormăi ea, ieşind dintre copaci.

Am scos un oftat de uşurare.

Griffin aproape că se lăsă moale la pământ, oftând, la rândul lui.

– Grăbeşte-te, murmură el. Plecăm.

– Întâi de toate, să ştii că *pe tine* te căutam! Lasă-mă să-mi strâng lucrurile.

Mari îşi înălţă mâinile ca să facă vraja.

Dar nu mai puteam să aştept, trebuia musai să pun capăt vrajbei noastre.

– Mari, îmi pare atât de..., am început eu să spun, chiar în clipa în care trupul ei se prăbuşi la pământ.

– Mari! am strigat, repezindu-mă la ea.

I-am ridicat faţa de la pământ şi i-am şters noroiul de pe obraji. Dar privirea...

Ochii ei.

Ochii ei uriaşi, de un căprui auriu, erau sticloşi. Limpezi. Larg deschişi.

„Nu, nu, nu..."

Mi-am apăsat capul pe pieptul ei şi am răsuflat fiecare dram de aer ce se înăcrise în mine, iar apoi i-am auzit bătăile inimii, hotărâte şi egale, după care am auzit cum aerul îi intra şi-i ieşea în şi din plămâni.

În ciuda albeţii bolnăvicioase a feţei, a ochilor încremeniţi, a vinişoarelor albastre care i se desenau de-a lungul braţelor şi fălcii, de parcă ar fi fost un leş... Mari răsufla. Nu mai pricepeam nimic.

Griffin apăru dintr-odată lângă mine şi-i luă capul în mâini, îndepărtându-i, cu mişcări gingaşe, crenguţele şi frunzele din cârlionţii roşcaţi.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă el cu glas mai tulburat ca niciodată.

– Nu știu.

Cu mâini tremurătoare, am invocat Lumina Fermecată și am îndreptat-o spre prietena mea, dar n-aveam ce să vindec. Mari nu părea să fi fost lovită de dambla sau să aibă vreo boală de felul ăsta… I-am simțit iarăși zvâcnetul pulsului în vine.

– E… sănătoasă. Trupul ei, cu toată starea de acum, e sănătos.

– Ceva se întâmplă, Arwen! E lipsită de cunoștință!

Cu marginea zimțată a unghiei mele, am înțepat-o într-unul dintre degetele reci.

Degetul se mișcă ușor.

Griffin icni.

– Asta e de bine?

– Doar vezi că se mișcă!

– E de bine, spuse Fedrik din spatele nostru.

Dar nu pricepeam de ce…

– N-are nici o noimă! m-am jeluit eu. Lumina mea… aș… nu pricep…

Griffin se aplecă spre ea.

– Mari…, murmură el aproape în șoaptă.

Ea nici măcar nu clipi.

M-am întors spre Kane, ținând-o încă de mână pe Mari.

– Nu pot s-o vindec așa. Am nevoie…

– Găsim o infirmerie în Ochi de Broască…

– E nevoie să-i luăm sânge, să avem pregătite pentru ea alifii, poțiuni… O să găsim toate astea acolo?

Kane clătină din cap, cu ochii încă ațintiți la capul lui Mari, așezat în mâinile lui Griffin.

– Trebuie să mergem într-un oraș mai mare. Ochi de Broască e doar un orășel de contrabandiști…

Griffin clătină din cap.

– Golful Sirenei a fost prădat. Acum e un loc prea primejdios. Trebuie să mergem în…

– Piscul cu Sălcii! spuse Kane, încrucișându-și brațele pe piept.

În Onix. Ne întorceam în Onix.

– La palatul tău?

Kane clătină din cap.

– Nu putem să ne punem în primejdie mergând la palat. Locul acela nu e la fel de departe de lume precum e Fortăreața Umbrelor. Lazarus ar putea să ne aștepte acolo.

– *Atunci, unde mergem?!* am întrebat eu cu glas gâtuit de furie.

Simțeam mâna lui Mari prea mică într-a mea.

– La Briar, șopti Griffin.

– Nu ne-am mai văzut cu ea de cincisprezece ani, se împotrivi Kane. Eu nu…

Cu glas atât de aprig, încât stomacul mi se strânse de groază, Griffin răcni:

– Acum, Kane!

CAPITOLUL 28

ARWEN

Era încă noapte neagră atunci când am ajuns la Piscul cu Sălcii, capitala Regatului de Onix.

De-a lungul călătoriei, Mari nici nu se mișcase. Eu și Griffin n-o scăpaserăm din ochi nici o clipă. Fedrik rămăsese tot timpul lângă mine, răbdător, fără să scoată o vorbă. Dacă Mari n-ar fi răsuflat, m-aș fi gândit că…

Dar Mari răsufla. *Nu* era moartă. Avea să fie bine. Briar știa ce să facă.

Trebuia să știe.

Altfel, nu mi-aș fi iertat-o în veci.

Ne-am oprit pe un acoperiș îmbrăcat în țigle de lut. Pe întuneric, abia dacă am putut să deslușim dedesubtul nostru un oraș înconjurat de ziduri, ale cărui felinare scăldau într-o lumină gălbuie străzile curate, pietruite. Aș fi putut să îmbrățișez aerul în semn de recunoștință… Era, în sfârșit, *răcoare*.

Aerul din Onix îmi lipsise nespus de mult. Mireasma bine cunoscută de liliac și de gardenii plutea în adierile vântului uscat care-mi dezmierda fața. Mă aflam la doar două ceasuri de mers cu caleașca până la casa mea și nu mai rătăceam printr-un regat în care eram căutată pentru trădare.

Mi-am înșfăcat mantia de blană dintr-una dintre desagile pe care le îndesasem în grabă, iar apoi am descălecat. Aripile lui Kane, grațioase, catifelate ca o piele de șarpe, se retraseră în șira spinării, după care ghearele și coarnele strălucitoare, de culoarea trahitului, se prefăcură în unghii frumoase și în puzderia de inele de argint care îi împodobeau degetele. El ne conduse spre o scară povârnită. În urma mea, Griffin o purta pe Mari în brațe. Lemnul prinse să scârțâie sub picioarele noastre.

Am cercetat orașul din priviri. Temerile pe care mi le trezise odinioară Piscul cu Sălcii

păreau să fie acum amintirile altcuiva. Nu deslușeam prea multe din pricina ceasului aceluia târziu din noapte și a ceții, dar Piscul cu Sălcii era înțesat de case lunguiețe, acoperite cu țigle de lut sau cu ardezie și având hornuri mari, ce păreau și ele cufundate în somn. Puteam doar să-mi închipui cum trebuia să arate orașul peste iarnă, atunci când din fiecare horn se înălțau fuioare de fum, dansând odată cu ritmul cântecelor de sărbători, iar împrejurimile erau îmbrăcate în zăpada sclipind sub razele unui soare aflat la amurg.

Casele de pe aici nu se asemănau cu conacele albe din Orașul de Azur sau cu fermele și cu colibele din Abbington. Erau mai zdravene, făcute din cărămidă sau din piatră de var, și mai gotice, așa cum păreau să fie toate lucrurile din Onix. Învăluite într-un nimb întunecat și fantomatic, cu o urmă de tristețe, aveau același aer ca și mărețele porți de fier forjat sau ca felinarele de pe fiecare casă, a căror lumină colora treptele de la intrare și clanțele, sau ca semnele zugrăvite de mână, cu litere unduioase și îngroșate, pe care le întâlneai la fiecare colț de stradă.

Kane se cufundă în beznă, călăuzindu-ne pe o stradă îngustă, deasupra căreia crengile unor ulmi înalți alcătuiau o boltă de verdeață. La capătul ei se zărea o poartă mare de fier, scăldată în lumina blândă a unui felinar. Un conac falnic se întrezărea printre zăbrelele răsucite, mai măreț decât căsuțele aflate la o depărtare de două străzi. Clădirea avea un acoperiș de țigle subțiri și niște ferestre minunate, luminate de razele lunii. Griffin, care mergea umăr la umăr cu mine, purtând-o în

brațe pe Mari, se uita cu ochi mijiți la priveliștea întunecată din fața noastră. Kane se apropie de porți.

– Briar! strigă el în inima nopții, glasul fiindu-i însoțit doar de cântecul îngânat de un muzicant singuratic și de tropotele întrerupte ale copitelor de cai de pe străzile pietruite, ce răsunau undeva în inima orașului, departe de case.

Am așteptat, încercând să stau potolită, până când frigul mi se furișă prin mantia de blană și-mi pătrunse în oase.

Până la urmă, porțile se deschiseră, însă nu se vedeau pe nicăieri străjeri sau oșteni care să le fi mișcat din loc. Kane dădu scurt din cap.

– E semn bun? l-am întrebat eu pe Griffin.

– O să aflăm cât de curând.

Am înaintat pe o pajiște vălurită, scăldată în lumina lunii. Șiruri peste șiruri de levănțică se înălțau de-o parte și de alta a cărării podite cu cărămidă, ce ne purtă spre pridvorul falnic al conacului, luminat de mai multe felinare care parcă ne îndemnau să intrăm. În pridvor, un leagăn vopsit în alb era atârnat de niște grinzi de lemn închis la culoare.

Kane apucă un ciocănel mare și bătu la ușă. Sunetul răsună prea tare în noapte. În cele din urmă, Briar deschise, iar frumusețea ei aproape că-mi tăie răsuflarea.

Aproape la fel de înaltă precum Kane și la fel de fermecătoare, își purta părul lung și negru împletit în cosițe pe care și le strânsese pe creștet, în chip de coroană. Pielea îi era albă ca zăpada și lipsită de orice cusur, asemenea văzduhului după ploaie, fină de parcă ar fi fost făurită din portelan. Trăsăturile îi păreau

dăltuite cu migală de un meșter iscusit: umerii obrajilor puternici, buzele pline, catifelate precum petalele de trandafir, și un nas gingaș, obraznic. Ochii ei nu erau aspri precum cei ai Ameliei, deși nu pricepeam de ce mă gândisem la asta, ci mai degrabă calzi și îmbietori, de un violet strălucitor, cum nu mai văzusem niciodată, de parcă vrăjitoarea ar fi fost o făptură din legende, ascunsă sub înfățișarea unei tinere.

Nu eram prea departe de adevăr... nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Dar bineînțeles că avea.

Privirea ei se opri pe rând asupra mea și asupra lui Kane. Amândoi eram încă ciufuliți, udați de ploaie și plini de sânge și de noroi. Apoi Briar se uită la Griffin, care ținea în brațe o fată ce-și pierduse cunoștința, și la Fedrik, sprijinit de stâlpul pridvorului ca să-și cruțe piciorul slăbit.

Briar zâmbi, arătându-şi dinții fără cusur.

– Vai, Kane, chiar nu trebuia! Toată desfătarea asta e pentru mine?

– Vrăjitoarea mea nu se simte bine. Pesemne că a fost lovită de un fel de blestem. Și-a pierdut cunoștința, dar vindecătoarea mea zice că-i sănătoasă tun. Are nevoie de tine, Briar!

Briar se uită lung la chipul lui Mari.

O măsură cu privirea. O cercetă.

Stomacul mi se strânse cumplit de tare.

– S-o ducem înăuntru! spuse ea în cele din urmă, înfășurându-și mai strâns în jurul trupului haina de casă neagră, care o ferea de răcoarea nopții. Am o odaie goală la cel de-al doilea cat. Cori o să vă conducă până acolo.

– Îți mulțumesc! spuse Kane, făcându-i semn lui Griffin să intre în conac cu Mari.

În vreme ce trecu pragul, el și Briar se salutară înclinând din cap, cu aerul că se cunoșteau bine.

Apoi ne-am pomenit cu toții în sala de la intrare, care era bogat împodobită, dar primitoare, strălucind în lumina pală, de veghe, a unui candelabru de cleștar. Pereții de lângă marea scară de lemn de arțar erau împodobiți cu tablouri de preț, pe lângă care Griffin urcă împreună cu Mari, în urma unei femei îmbrăcate în alb, al cărei chip era senin și rotund precum luna de pe cer.

Am văzut în fața mea un coridor prelung, care străbătea, pesemne, labirintul de odăi din casa lui Briar, dar ea coti dintr-odată la stânga și ne conduse într-o sală întunecată, al cărei covor de un violet viu se potrivea de minune cu ochii pătrunzători ai vrăjitoarei.

De îndată ce Briar păși înăuntru, se lumină întreaga sală... Lumânările albe se aprinseră, focul din vatra de piatră se trezi la viață, iar apoi prinse să se audă cântul unei harpe așezate într-un ungher al încăperii, chiar dacă nu se vedea nici urmă de vreun muzicant.

– Luați loc, luați loc! ne îmbie ea, așezându-se și punându-și picioarele zvelte pe un scăunel îmbrăcat în catifea. Cori o să pregătească locurile în care am de gând să vă găzduiesc. Mai am trei odăi de oaspeți la catul al doilea și o mică bibliotecă în care se află un pat.

I-am ascultat îndemnul și mi-am ghemuit trupul ostenit în colțul unui divan de piele. Fedrik se așeză lângă mine, iar Kane, în fața noastră.

Oare unde îi dusese Cori pe Griffin și pe Mari? Mi-am întins gâtul ca să văd unde ducea scara.

– Cori o să se ocupe de fată, îmi spuse Briar. Am nevoie să știu mai multe de la tine înainte să-mi dau seama ce pot să fac pentru ea.

– Îți spun tot ce vrei.

– Dar tu cine ești?

– Ți-i prezint pe Lady Arwen, vindecătoarea mea, și pe prințul Fedrik din Regatul de Citrin, fiul lui Broderick și al lui Isolde.

Briar ne salută și se întoarse spre Kane.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat!

Kane se aplecă în față, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

– Era…

– Am fost atacați de tâlhari! am izbucnit eu pe nerăsuflate. Mari, vrăjitoarea, a venit să ne dea o mână de ajutor, dar eu și Kane izbutiserăm să-i scoatem din luptă pe cei mai mulți. Însă a mai rămas un tâlhar. Până să apucăm să-l doborâm, a tras cu arcul în Mari. N-am văzut cu ochii mei, dar cred că săgeata a nimerit într-un colier pe care-l purta la gât, am spus, înfiorată de amintirea acelor clipe. De fapt, era colierul tău. Mari credea că o făcea mai puternică. Ca tânără vrăjitoare, izbutea să facă vrăji nemaipomenite. Mama ei a murit la naștere, așa că n-a apucat să învețe cum trebuie de la nimeni. Mă rog, după întâmplarea cu săgeata, Mari părea să fie bine. Ba chiar părea să n-aibă nimic. A fost doborâtă de puterea săgeții, dar s-a ridicat câteva clipe mai târziu. N-avea nici o rană la cap, nici o rană în piept. Însă s-a prăbușit la vreun ceas după aceea. Nu dă semne de viață, dar răsuflă și-i bate inima.

M-am oprit o clipă ca să-mi mai trag sufletul.

Fedrik puse o mână caldă pe umărul meu și mă strânse cu blândețe.

– După cum spunea Kane, sunt vindecătoare. Sunt încredințată că n-are nici o boală.

Briar mă ascultase cu luare-aminte. Apoi se întoarse spre Kane și întrebă:

– Ce căuta amuleta mea la fată?

– I-am dat-o în dar, minți el, plin de îndrăzneală.

– Te culci cu ea?

Am tras aer în piept și aproape că m-am înecat.

– Nu.

El încruntă dintr-o sprânceană, dar nu se uită la mine. Și de ce să se fi uitat? Întrebarea n-avea nimic de-a face cu mine.

Briar se ridică, netezindu-și poalele hainei de casă peste picioarele zvelte.

– Prea bine, spuse ea. Cum să nu-i fac eu un hatâr lui Kane Ravenwood?

Trecu pe lângă noi cu mișcări grațioase și urcă pe scară, lăsându-ne pe mine, pe Kane și pe Fedrik în tăcerea în care răsuna doar muzica harpei.

– Ce-a vrut să spună? l-am întrebat pe Kane. Ce hatâr îți face?

– A făcut o mulțime de lucruri pentru mine de-a lungul anilor. Îi sunt foarte recunoscător, răspunse el, strâmbându-se.

„Să dea naiba-n Pietre!“

Am simțit că voiam să mă arunc în vatra din fața noastră la gândul că Briar îi dăruise plăcere, că îi făcuse toate *hatârurile*.

– Nu știi? mă întrebă Fedrik, cu nedumerire în privirea ochilor lui ca de clestar.

– Nu, prințe, nu știe! Și nu cred că acum e vremea să afle, nu?

– Ce să știu? am întrebat.

Ajunsesem să mă supăr cumplit la gândul că vicleanul de Kane îmi ascundea tot felul de lucruri. Începusem să simt o mâncărime în palme și mi le-am încleștat pe fustă ca să nu mi le mai frământ.

– Să afle despre trista mea poveste de viață, mârâi Kane, privindu-l țintă pe Fedrik.

Stomacul mi se strânse la auzul vorbelor lui. Aflasem foarte puține despre străduința neîncununată de izbândă a lui Kane de a-și detrona tatăl. Tot ce știam era că povestea se sfârșise cu multe vieți curmate și că el fusese nevoit să fugă în Regatul de Onix, împreună cu alți răsculați. Nu-l învinovățeam că nu izbutea acum să-și deschidă inima în fața mea. Nu după ce toată apropierea dintre noi fusese nimicită de un potop de sânge.

Și cu atât mai puțin în clipa de față, când lângă mine stătea un alt bărbat, a cărui mână îmi luneca ocrotitor pe spinare. Kane nu putea să-și ia ochii de la mâna lui Fedrik. Ca o fiară care își urmărea prada.

Încă nu-i povestisem despre mine şi prinț, adică nu-i spusesem că eu nu-mi doream să se întâmple ceva între noi.

Dar acum nu mai puteam să mă gândesc la asta. Nu puteam să mă gândesc decât la Mari.

Kane se ridică dintr-odată.

– Mă duc să fac o cafea.

– Și mie mi-ar prinde bine una, spuse Fedrik.

Kane îl privi cu o asemenea silă, încât aproape că am izbucnit în râs. Dar n-am făcut asta, iar Kane ieși în tăcere din sală și se făcu

nevăzut pe coridor, unde prinse să răsune ecoul pașilor lui apăsați.

– Mama mi-a povestit despre Fermecați pe vremea când aveam unsprezece ani, spuse Fedrik, cu ochii ațintiți la flăcările ce se unduiau și tresăltau în vatra din fața noastră. Mi-a zis că dincolo de hotarele Evendellului mai era un tărâm, unul pe care nu-l găseai pe nici o hartă și despre care nu învățai la școală. Un loc tăinuit de lume, în care trăiau niște făpturi cu totul magice, numite Fermecați. Asta nu mi s-a părut chiar o ciudățenie... Și Citrinul e un regat deosebit, după cum prea bine știi. Magia care ocrotește regatul nostru e nemuritoare, izvorâtă din stihiile locului, răsărită din apele mărilor... Dar mama mi-a spus că, spre deosebire de Citrin, Fermecații erau osândiți să rămână pe tărâmul de baștină chiar în ciuda voinței lor. Apoi mi-a povestit despre răzmeriță. Briar s-a numărat printre răsculații care l-au urmat pe Kane. Despre asta vorbea ea atunci când s-a învoit să-i facă hatârul. Ultima oară când a făcut asta, Briar și-a pierdut soțul, căminul...

Am strâns din buze, căci gândurile îmi zburară, frământate, la Mari. Oare Briar avea s-o ajute chiar dacă îl învinovățea pe Kane pentru viața ei pierdută din Lumera?

– Briar o să știe ce a îmbolnăvit-o pe Mari, Mogâldeață! Sunt pe deplin încredințat de asta. Se spune că e cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, fiindcă are cea mai lungă linie de înaintași. Strămoșii ei au fost primii vrăjitori de pe pământ, pe vremea când nu existau muritori pe lume, ci doar Zeii Fermecați.

– Știi despre zei? am întrebat, uimită.

Zâmbetul lui mă făcu să mă simt ca o nătângă. Bineînțeles că știa. Era un bărbat învățat, care se descurca desăvârșit în viață. Văzuse atâtea lucruri, fusese prin atâtea locuri! Un ins înzestrat, cutezător, de viță aleasă.

– Nu știu ce să cred. În Insulele de Jad, oamenii se închină la cu totul altceva. Cât de deosebite sunt lucrurile uneori, nu-i așa?

Am dat din cap, deși nu știam nimic despre Insulele de Jad sau despre credințele locuitorilor de acolo. Unde era Mari când aveai nevoie de ea? Inima mi se răzvrăti de parcă m-aș fi lovit peste o vânătaie proaspătă. Mi-am ațintit privirea la capul scării.

– Haide să nu ne mai gândim la asta pentru o clipă, vrei? Ce loc îți e cel mai drag din câte ai văzut până acum?

„Golful Sirenei, cu Kane."

Fedrik se străduia din răsputeri să fie de ajutor. Era chiar un bun prieten. Poate că al doilea sau al treilea din viața mea. Dar Golful Sirenei mă duse cu gândul la Kane și la sfada noastră prostească de mai devreme. La ceea ce s-ar fi întâmplat între noi dacă n-am fi fost opriți.

– Eu mă duc sus! am spus, ridicându-mă dintr-odată.

Fedrik se ridică și el.

– Bineînțeles. Pot să vin cu tine?

Am făcut ochii mari.

– Nu asta am vrut să..., murmură el, clătinând din cap. Și eu sunt istovit. Vreau să spun că, dacă nu vrei să fii singură...

– Mulțumesc, dar am doar nevoie să dorm câteva ceasuri.

În ultimele douăzeci și patru de ceasuri, rămăsesem închisă într-o peșteră, fusesem schingiuită de un băiat care odinioară obișnuia să mă sărute, apoi atacată de tâlhari și, în cele din urmă, lovită de primejdia de a-mi pierde cea mai bună prietenă. Nu credeam că mai eram în stare să stau trează nici măcar o clipă.

Am ieșit din odaia vrăjită, am străbătut sala de la intrare și am urcat pe scara de lemn de arțar. Coridorul era cufundat în umbrele fantomatice ale nopții, dar puteam să deslușesc tapiseriile de preț de pe pereți și vasele cu levănțică și liliac din Regatul de Onix, așezate pe polițe sau prinse pe pereți, deasupra divanelor. Am mers până când am ajuns în fața uneia dintre odăile pe care Cori le dereticase pentru noi.

Ai fi zis că iatacul acela semăna cu sertarul unui dulap nedeschis de multă vreme. Locul era înghesuit, plin de colb și ticsit cu vrute și nevrute. Se mai zăreau câțiva tăciuni stinși în vatra de la picioarele unui pat acoperit cu un macat de mătase. Odaia nu era mică, dar nenumăratele cărți stivuite și îngrămădite între cei patru pereți o făceau să pară astfel. Șiruri peste șiruri de cărți așezate de-a lungul și de-a latul podelei, pe fiecare poliță, bulucite pe o scară pictată de mână și într-un cufăr, îndesate prin toate colțurile, rostuite în stive pe o măsuță cu oglindă, făcută pentru sulimanuri și gătеli... Odaia trebuia să fi fost biblioteca lui Briar, dar mă îndoiam că vrăjitoarea putea să găsească ceva în labirintul de pergament și piele din fața mea. Dacă ar fi intrat aici, lui Mari i-ar fi plesnit o vână de bucurie.

Singura parte bună era balconul, a cărui ușă deschisă lăsa să pătrundă un vânticel rece și să se audă țârâitul blând al greierilor.

Am ocolit patul ca să privesc leagănul din pridvorul lui Briar. Parmalâcul de lemn al balconului scârțâi sub mâinile mele în clipa în care m-am aplecat și m-am uitat la doi licurici ce zburau peste pajiștea de dedesubt. Am închis ochii și mi-am dat capul pe spate, lăsând razele lunii să-mi lumineze fața și să-mi limpezească mintea.

Ce viață frumoasă trebuia să ducă Briar! Să se trezească în zori de zi și să iasă în pridvorul liniștit, să-și bucure ochii cu priveliștea rândurilor bogate de levănțică și să citească o carte, așezată în leagănul acela care acum se mișca molcom în adierea vântului.

Singură, bineînțeles.

Dar împăcată cu sine și cu lumea. Teafără. Neamenințată de nici un rău.

Fără să aibă pentru cine să-și facă griji. Fără să fie nevoită să se ploconească, să cerșească și să se roage pentru ca cei care-i erau dragi să rămână ocrotiți.

Briar n-avea pe cine să rănească.

Clipele nu-i erau numărate. Avea să se bucure de o viață lungă, nesfârșită, petrecută în singurătate.

Am simțit cum mă străpungea un junghi de pizmă.

Îmi doream singurătatea ei, seninătatea ei. Își clădise o viață care avea să curgă molcom în următoarea sută de ani.

Iar a mea urma să se sfârșească peste un an. Și ce izbutisem să clădesc înainte de a mi-o pierde?

Turnulețe, turle și metereze de laşitate, care să mă ferească de durere și de suferință. Acum aveam mari sorți de izbândă să nu mai pot să-i spun niciodată prietenei mele cât de rău îmi părea pentru cearta dintre noi. Lăsasem ca durerea pe care mi-o stârnise moartea mamei să caște o prăpastie între mine şi frații mei. Îmi frânsesem singură inima și nu știam cum să descâlcesc încurcătura dintre mine și Kane. Fără doar și poate, îl amăgisem pe Fedrik în încercarea deznădăjduită de a aduce în viața mea o frântură de firesc. Și în tot acest timp, zidurile pe care le înălțasem în jurul meu n-aveau cum să mă ocrotească de o soartă care îmi scăpa din mâini.

Vreme de atâția și atâția ani, îmi simțisem durerea ca pe temelia de neatins a vieții mele. Una pe care trebuia să clădesc... Și clădisem orice clipă de bucurie, orice izbândă, peste aceeași suferință îngropată adânc înăuntrul meu, încremenită, de nepătruns.

Iar acum îmi dădeam seama că izbutisem să clădesc doar o nemărginire de durere.

Mă năpădi un dor atât de cumplit de mama, încât am simțit că inima mi se oprea în loc. Ea ar fi găsit vorbe chibzuite şi liniştitoare prin care să-mi amintească că lucrurile se puteau îndrepta întotdeauna.

Dar mama nu mai era printre noi.

Și chiar dacă izbuteam să trăiesc, chiar dacă puteam nădăjdui într-un asemenea gând, nu-mi mai doream viața care mă aștepta.

M-am perpelit ceasuri în șir, în vreme ce gândul acela nu conteni să mă chinuie amarnic.

În cele din urmă am adormit pe când răsărea soarele, cu picioarele înfășurate în așternuturile

de bumbac cu parfum de liliac.

CAPITOLUL 29

ARWEN

– Arwen, trezeşte-te, spuse Kane cu glas blând ca o mângâiere. Briar are veşti despre Mari.

Am deschis ochii dintr-odată şi am văzut-o pe Briar lângă Kane, stând în pragul uşii de lemn de cireş. Pielea feţei lipsite de zâmbet a vrăjitoarei era aproape străvezie în lumina pală a serii.

M-am ridicat în capul oaselor, aproape ciocnindu-mă de capul lui Kane.

– Ce-i? Mari o să…

– O să fie bine.

Uşurarea şi neliniştea mă potopiră deopotrivă, încăierându-se în inima mea. Dacă Mari avea să fie bine, de ce părea Briar atât de îngrijorată?

Am ţâşnit din pat valvârtej şi am înhăţat o haină de casă croită din mătase, pe care Cori o atârnase lângă o colivie în care se aflau… cărţi cu scoarţe îndoite şi roase de vreme. Kane şi Briar o luară la pas pe coridorul întunecat. M-am repezit după ei.

Oare dormisem până la căderea serii?

În iatacul de la capătul coridorului, Mari zăcea, încă lipsită de cunoştinţă, sub aşternuturile albe, groase. Un apus uluitor

strălucea prin fereastra care dădea spre Piscul cu Sălcii. Cori puse o cataplasmă de pânză umedă pe fruntea lui Mari, iar apoi îi luă pulsul și scrise ceva într-un catastif mic și ponosit, așezat pe măsuța de lângă pat.

M-am apropiat de bolnavă și i-am luat palma înghețată în mâna mea. Răceala trupului ei îmi făcu puterea să mi se unduiască în vârful degetelor, dar n-aveam ce să vindec. Mă străbătu un simțământ de neliniște, de parcă mă chinuiam să văd cu un ochi orbit.

Aproape că nici nu-l zărisem pe Griffin, care stătea undeva în colțul odăii, cufundat într-un jilț îmbrăcat în piele, aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu palmele încleştate şi cu ochii duși în fundul capului de atât nesomn.

– Nu s-a trezit deloc? am întrebat.

– Nu, răspunse comandantul cu glas răguşit.

– O să se trezească, are doar nevoie de odihnă, spuse Briar îndărătul meu.

M-am întors.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A fost otrăvită.

Vrăjitoarea își încrucișă grațios brațele pe piept şi se sprijini cu spatele de pervazul ferestrei.

Scânteierile purpurii ale amurgului luminau firicelele de colb ce pluteau în aerul încremenit al odăii și îmbrăcau într-un nimb de blândețe unghiurile ascuțite de pe chipul lui Briar.

– Eu și Cori am cercetat-o pe fată, căutând-o de răni, boli, blesteme, vrăji..., spuse ea, iar apoi își aduse aminte de ceva și se încruntă. Amuleta pe care a purtat-o... o făurisem cu mulți, mulți ani în urmă pentru regina Valeria Ravenwood, buna mea prietenă.

Nu auzisem niciodată rostindu-se numele mamei lui Kane, dar aș fi putut să jur că aerul parcă se scurse din odaie în clipa în care Kane scoase un icnet adânc.

– Era încărcată cu o vrajă simplă, care trebuia s-o ferească pe regină să moară de mâna regelui Fermecaților în lunile de dinaintea răzmeriței pe care o puseserăm la cale, spuse Briar, aruncându-i o privire piezișă lui Kane. El nu fusese un soț iubitor nici înainte de asta, dacă îți mai amintești, dragul meu!

– Cum de mama n-a avut soarta lui Mari?

– Valeria nu făcea parte din adunarea mea de vrăjitoare. N-ar fi putut să tragă putere de la strămoșii mei atunci când purta amuleta, aceasta îndeplinindu-și doar menirea de a o feri de rău. Dar Mari pare să fi găsit o cale de a-și spori puterea folosindu-se de cea cu care am înzestrat amuleta.

Prietena mea avusese dreptate. Amuleta *chiar* îi sporise puterea. În tot acest timp…

– Spuneați că făcea vrăji mult mai iscusite decât ar fi putut să facă o vrăjitoare de vârsta și de puterea ei? întrebă Briar.

Kane adeveri dând din cap. Părea cufundat în gânduri, la fel ca mine.

– Și o purta zi și noapte?

– Nu se despărțea nici o clipă de amuletă! spuse Griffin din colțul odăii.

– După ce aceasta i s-a desprins lui Mari de la gât, trupul ei și-a cerut plata pentru luni peste luni de vrăji mai puternice decât ar fi trebuit… Așa că s-a prăbușit, iar acum se înzdrăvenește, încercând să recâștige timpul pierdut.

– Așadar, dacă se odihnește, Mari o să se trezească până la urmă? Și o să-și revină pe

deplin?

– Așa nădăjduim.

– Dar mama lui Mari... Ea trebuie să fi făcut parte din adunarea ta, nu-i așa? Mari știa că amuleta o ajuta să ajungă la strămoșii ei.

Briar strânse din buze și-mi aruncă o privire furioasă.

– Nu. După cum ți-am spus, prietena ta a găsit cumva o cale să-mi fure magia împotriva legilor firii. Vrăjitoarele din adunarea mea au pierit cu sute de ani în urmă.

– Mi-ar fi mărturisit că găsise acea cale de a-și spori puterea magiei!

Mari ar fi fost în al nouălea cer dacă ar fi descoperit că așa ceva era cu putință. Departe de a se rușina, ea ar fi strigat vestea în patru zări, de pe zidurile Fortărețeî Umbrelor.

– Poate că se amăgea singură și credea în minciunile ei, spuse Briar, aruncându-mi o privire rece.

O parte din asprimea de pe chipul vrăjitoarei părea să fi fost prefăcută. De parcă își punea nădejdea în povești născocite.

– Dacă asta crezi cu adevărat, de ce pari atât de înspăimântată? am stăruit eu.

Am auzit icnetul ascuțit al lui Cori în clipa în care Briar făcu un pas în față și am tresărit în ciuda voinței mele. Dar vrăjitoarea se strecură pe lângă mine și se apropie de Kane.

– Vindecătoarea ta e mult prea îndrăzneață! spuse ea, strâmbând din buze. M-am săturat să-i tot aud glasul! Dacă e cineva care tăinuiește anumite lucruri, *tu* ești acela, prințe Ravenwood!

Părea înspăimântător să vorbești despre Kane ca despre un prinț și nu ca despre regele de

drept al Onixului. Să li se reamintească, lui și celorlalți din acea încăpere, cine fusese el odinioară... din cine să tragă.

Am strâns din buze, plină de silă.

Fața lui Kane se înăspri.

– N-am nimic de tăinuit, din câte știu.

– Ți-ai petrecut ultima jumătate de veac căutându-l neîncetat pe ultimul Fermecat cu sânge pur. Iar acum te-ai apucat să colinzi lumea alături de o vrăjitoare care mi-a șterpelit magia, de prințul unui regat care te disprețuiește și de o vindecătoare despre care gurile rele zic că, acum nici o lună, a prefăcut în cenușă o oaste întreagă...

O scânteie licări în ochii crunți, de culoarea argintului, ai lui Kane. El rămase tăcut, iar Briar izbucni, mânioasă:

– Cum ai putut să nu-mi spui?! Eu ți-am jertfit tot ce aveam mai de preț! Viața mea în Lumera, puterea mea, pe *Perry*! Chiar și așa, te-am primit cu brațele deschise în casa mea, ți-am vindecat vrăjitoarea bolnavă, iar tu ai de gând să pleci de aici fără să-mi spui că *ai găsit-o*?! După atâta vreme? După tot ce am pierdut? Cum *îndrăznești*?!

Furia vrăjitoarei spulberă în mii de cioburi sticla ferestrei din spatele ei și odaia fu potopită de un val de aer rece. Am tresărit puternic, iar Cori țâșni pe ușă, ca un câine bine dresat.

– Briar, draga mea, spuse Kane cu răceală în glas, dar privind-o pe vrăjitoare cu ochi arzători, vino-ți în fire, te rog!

– Fac ce *vreau* eu, ai înțeles? spuse ea cu o liniște ucigătoare, într-un fel în care nimeni nu-și îngăduia să vorbească în preajma lui Kane.

Mă bate gândul să-ți arăt că a fost înțelept să stai departe de mine în toți anii ăștia…

– Ai dreptate! am strigat, iar apoi vorbele îmi zburară de pe buze fără să le mai pot opri: Eu sunt Fermecata cu sânge pur! Kane nu ți-a destăinuit nimic pentru că l-am implorat să n-o facă! Prea mulți dușmani sunt pe urmele mele… Kane mi-a spus câtă încredere are în tine. A fost o prostie să nu-i dau crezare!

Am auzit oftatul îmbufnat al lui Kane, însă nu mi-am luat ochii de la Briar. Mă așteptam la o izbucnire de furie din partea ei, dar vrăjitoarea se întoarse spre mine și strânse din buze, mulțumită, ca și cum s-ar fi împăcat cu vestea pe care tocmai i-o dădusem.

– Aha, m-am gândit eu! spuse ea, nelăsând să i se citească nimic pe față.

Acestea fiind zise, Briar ieși din odaie, pierind într-o clipită din fața ochilor noștri și lăsându-ne cufundați în tăcere.

Știind că Mari avea să se trezească în curând și că, cel puțin pentru o vreme, Briar n-avea s-o alunge din casa ei, ne hotărârăm în cele din urmă să plecăm spre Colțul de Stâncă în zorii zilei următoare. Griffin, care nu se clintise de la căpătâiul lui Mari, nu vru să ni se alăture la cină, hotărât să mănânce șezând în jilțul lui de piele, în care își făcuse deja culcuș.

Dar mi-era o foame de lup.

Acum, când nu mă mai temeam pentru viața lui Mari, aerul parcă mi se strecura mai ușor în plămâni, picioarele nu-mi mai erau încordate și-mi revenise pofta de mâncare…

În același timp, înăuntrul meu se trezise un tumult de simțăminte pe care neliniștea îl amuțise în ultima vreme.

Amintiri cu mine și cu Kane, strigând unul la altul în zăpușeala umedă a junglei. Învinovățindu-ne și recunoscând tot felul de lucruri pe care, eram încredințată, ne-am fi dorit să nu le fi rostit sau făcut de la bun început.

Fedrik îndemnându-mă să-l părăsesc pe Kane, ca să mă pun la adăpost.

Kane, care încă mai credea că Fedrik mă sărutase. Și chiar mă sărutase, dar...

El credea că sărutul acela însemnase cu totul altceva decât o atingere aproape nevinovată – ceea ce și fusese, de fapt.

După ce m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, am coborât. Kane și Fedrik erau în sala de mese, împreună cu Briar, care purta o rochie frumoasă, de un albastru-închis, pe deasupra căreia își pusese un șal de blană de-a dreptul uluitor.

– Astă-seară nu cinez acasă, dar voi trebuie să vă înfruptați din friptura lui Cori, care e nemaipomenit de gustoasă! îi spuse ea lui Kane, de parcă nici nu l-ar fi amenințat cu moartea în urmă cu câteva ceasuri.

În scurtă vreme, vrăjitoarea plecă, lăsându-mă alături de doi bărbați stânjeniți să se afle laolaltă, și de o friptură gustoasă, ce făcea să-ți lase gura apă.

Ne-am așezat în tăcere la masă și am început să mâncăm. Clinchetul tacâmurilor pe farfuriile de porțelan îngâna în chip supărător sunetele harpei, care cânta singură în odaia alăturată. Mi-am dus furculița la gură și am încercat să mă desfăt cu gustul mâncării, dar fiecare îmbucătură parcă mi se acrea pe limbă atunci

când mă gândeam la durerea pe care le-o pricinuisem tuturor.

Am încercat să-mi îngrămădesc toate acele gânduri într-un ungher dosnic al minții, dar simțeam că ele dădeau pe afară... Fiecare gând îndurerat pe care încercam să-l îngrop în adâncul meu nu făcea decât să scoată la iveală altul și mai cumplit.

Zdrăngănitul tacâmurilor și al porțelanului se înteți, la fel și muzica de harpă, totul devenind o larmă din ce în ce mai supărătoare pentru auz, iar între noi trei se adânci acea tăcere nesuferită.

Habar n-aveam ce să-i spun lui Kane, așa că m-am întors spre Fedrik.

– Ai mai fost la Piscul cu Sălcii?

– Da, de câteva ori.

Prințul își mestecă îmbucătura, sfredelindune cu privirea pe mine și pe Kane, iar apoi își urmă vorba, ușor stânjenit:

– Orașul e cu totul deosebit. Ți-ar plăcea, Mogâldeață! Artele frumoase de prin părțile locului... galeriile. La Piscul cu Sălcii am văzut unele dintre cele mai iscusite sculpturi dăltuite în marmură. Ca să nu mai vorbim de mâncare... Cândva am mâncat aici niște costițe de miel, servite într-o...

– Da, e orașul care-mi place cel mai mult, spuse Kane, sorbind din vin. Și eu sunt înnebunit după mielul dres cu ierburi înmiresmate!

Fedrik se încruntă, fiindcă, vezi bine, nici prin gând nu-i trecuse să preamărească orașul de dragul faptului că acesta era capitala lui Kane.

– Unde anume vă place ție și lui Briar să mergeți atunci când vii în vizită la ea? îl iscodi el pe rege.

Am ridicat dintr-o sprânceană, iar Fedrik îmi răspunse ridicând din umeri. Cu toate astea, știa prea bine ce subînțelesuri ascundea întrebarea lui, care arăta limpede că regele Ravenwood era un crai ticălos, care bea și mânca împreună cu vrăjitoarele frumoase, ducându-le apoi în patul lui, după ce vizitau galeriile din oraș și se îndopau cu costițe de miel drese cu ierburi înmiresmate.

Păstrându-și cea mai senină față din lume, Kane lăsă furculița din mână și răspunse:

– Undeva pe lângă Strada de Argilă au loc niște orgii nemaipomenite, la care lumea își face de cap cu oi și bea sânge de fecioare. Facem o plimbare până acolo după cină?

Fedrik îi aruncă un zâmbet rece, dar, din cât mi-am dat seama, nu credea pe deplin că regele Ravenwood glumise. Tocmai voiam să-l liniștesc în privința asta, când îmi veni în minte un gând ciudat.

Kane se culcase cu cea mai bună prietenă a răposatei lui mame.

Briar se culcase cu fiul prietenei sale, după moartea acesteia. Cu un băiat pe care pesemne că-l văzuse crescând.

Deodată, legătura aceea, care mi se păruse atât de voluptuoasă și de amenințătoare pentru mine, mi se dezvălui ca fiind una plină de tristețe, de păreri de rău și de jale împărtășită de cei doi în urma morții reginei. Gândul la toate astea îmi dădu o durere surdă de pântec, asemănătoare acelui rău pricinuit de o plimbare în caleașcă pe o vreme prea călduroasă.

– M-am săturat, am spus eu, împingându-mi scaunul îndărăt și ridicându-mă de la masă.

Fedrik se ridică și el, politicos ca de obicei, în vreme ce Kane mă privi țintă cu ochii lui ca argintul, părând să mă dezbrace din priviri.

Am străbătut sala de la intrare, scăldată în lumina candelabrelor, iar apoi am urcat în iatacul meu și am trântit ușa atât de tare, încât vrafurile de cărți se cutremurară. După aceea, m-am aruncat pe pat, simțindu-mi trupul moale ca o cârpă.

Dar tăcerea era prea asurzitoare. Prea înăbușitoare.

Am măsurat cu privirea pereții ticsiți de cărți, aplecându-mă mai aproape ca să citesc titlurile de pe cotoare. Un volum legat în piele trandafirie care, pesemne, fusese cândva de un roșu aprins, îmi aminti de povestea lui Niclas și a familiei lui: *O istorie a războiului din Cuarțul de Trandafir*.

Am luat cartea de pe poliță și m-am îndreptat spre odaia lui Mari. Nu știam dacă prietena mea putea să mă audă, fiindcă nu pricepeam pe deplin în ce fel de somn ciudat se cufundase, dar Cori ne îndemnase să vorbim cu ea. Iar Griffin trebuia să moară de plictiseală în colțul lui. Cartea era pentru el, dar la fel de mult și pentru Mari.

Am intrat în odaie, m-am așezat și m-am uitat la comandant, care părea să doarmă. Mâinile uriașe i se odihneau, încremenite, pe brațele jilțului, acesta părând caraghios de mic sub trupul lui mare. Apoi am prins să citesc cu glas scăzut, ca să nu-l trezesc, istoria zbuciumată a Cuarțului de Trandafir. La urma urmei, îndeletnicirea asta era un răgaz

binevenit de la gândurile care-mi învolburau mintea.

Regatul zugrăvit în carte era ca un continent în sine, locuit de un popor atât de numeros, împrăștiat prin ținuturi atât de deosebite unele de altele, încât cei din părțile locului ajunseseră să viețuiască în două feluri diferite. În partea de miazăzi trăia un popor simplu și pașnic, alcătuit din inși care nu se deosebeau cu mult de bărbații și de femeile alături de care crescusem în Chihlimbar. Lucru ce avea o noimă, fiindcă regatele noastre aproape că se învecinau. În ținuturile de miazăzi era mereu cald, iar soarele strălucea tot timpul anului. Și Chihlimbarul s-ar fi bucurat de soare și de o căldură blândă, dacă n-ar fi fost ascuns într-o vale îndepărtată, care ne osândea la o toamnă nesfârșită. Oamenii din partea de miazăzi a Trandafirului aveau noroc de recolte îmbelșugate, pe care le vindeau la târguri pline de lume. Roadele de peste an erau atât de bogate, încât cei de pe acolo nu mâncau deloc carne.

În partea de miazănoapte a Cuarțului de Trandafir sălășluia un popor al breslelor de meșteșugari și al plăcerilor. Sub înrâurirea îndărătnicelor Ținuturi de Opal din apropiere și sub călăuzirea Regatului de Onix, cei de acolo se ocupau cu negoțul și cu făurirea de podoabe și se dedau desfrâului. Deși îmi plăcea să citesc despre cântecele deșucheate de pe acolo, cărora le țineau isonul niște ciudate instrumente muzicale făurite din metal, precum și despre rochiile scurte și strălucitoare pe care le purtau femeile, am trecut peste partea în care se vorbea despre dansuri voluptuoase prin odăi tainice,

învăluite în fum. Mă temeam ca nu cumva Griffin doar să se prefacă adormit.

În cele din urmă, cele două părți ale Cuarțului de Trandafir se treziră atrase într-un război nesfârșit, până când cei de la miazănoapte ieșiseră învingători datorită... Am răsfoit paginile de două ori, ca să văd ce-mi scăpase. Judecând după zimții care ieșeau din cotor la mijlocul cărții, câteva pagini fuseseră rupte.

– Îmi pare rău, Mari! am spus, vorbind cu chipul încremenit al prietenei mele. Știu că nu-ți plac lucrurile care se isprăvesc în coadă de pește. Poate că Briar mai are o altă carte despre toate astea, una care să ne spună povestea până la capăt.

– Regina Stacojie avea o armă secretă.

M-am întors spre Griffin, dar ochii lui erau încă închiși.

– Știam eu că-ți plac poveștile spuse înainte de culcare! am glumit, încercând să-mi ascund zâmbetul, în timp ce așezam cartea pe măsuța de lângă patul lui Mari. De ce i se spune așa Reginei Ethera?

Griffin se ridică încet și clipi, somnoros. Apoi prinse să-și scarpine bărbia, dus pe gânduri.

– Pentru că străzile din partea de miazăzi a Cuarțului de Trandafir s-au făcut stacojii de la sângele care a curs după ce ea, luptând de partea celor de la miazănoapte, a câștigat războiul. Locuitorii ținuturilor de la miazăzi rostesc porecla asta ca pe o ocară, iar cei din ținuturile de la miazănoapte, ca pe un nume vrednic de cinstire.

– Și tu, la fel ca regele, te dai în vânt după cărțile astea seci de istorie?

– Nu-s vreun împătimit al cărților, răspunse el cu blândețe. Mă dor ochii de la citit.

Griffin tocmai îmi făcuse cea mai apropiată mărturisire pe care o auzisem vreodată din gura lui.

– Și atunci de unde știi despre arma secretă a reginei?

– Cel care mi-a vorbit despre asta a fost un prieten de-al nostru.

– A fost?

– Ne-a făgăduit să lupte de partea noastră în răzmeriță, dar ne-a trădat, spunându-i totul lui Lazarus cu câteva zile înainte să izbucnească tulburările. A făcut-o în schimbul libertății și al... oștii lui, povesti Griffin, încruntându-se din pricina acelei amintiri. Nu știu de ce, dar odată ajunși în Evendell, el și oamenii lui au luptat în slujba Etherei. De atunci încoace, insul ăsta se ascunde de Kane.

– Era un Fermecat?

Comandantul dădu din cap, frecându-și gâtul.

– Griffin, am spus eu cu toată blândețea de care eram în stare, jilțul ăsta nu pare deloc plăcut. Du-te să dormi într-una dintre odăile de oaspeți! Rămân eu cu ea.

– Sunt bine.

„Te gândești la mine fără încetare. Așa cum mă gândesc și eu la tine."

Vorbele lui Kane îmi răsunară în minte precum un clopot. M-am gândit la tot timpul pierdut, la durerea de care am fi putut să ne ferim, la suferință. Nici Griffin nu era cu mult mai bine.

– De ce te împotrivești atât de tare?

Griffin își încruntă sprâncenele bălaie.

– Cui să mă împotrivesc?

– Simțămintelor pe care le nutrești față de ea.

Mă așteptam ca el să mi se împotrivească, să se ia la sfadă sau să nu mă bage deloc în seamă.

Dar Griffin își drese glasul și spuse:

– Dacă nu încerc s-o am, nu trebuie s-o pierd.

Își plecă ușor capul spre fereastra pe care magia lui Briar o spulberase mai devreme... Cori strânsese cioburile, dar vântul rece al nopții încă mai pătrundea în odaie, răscolindu-mi șuvițele de păr din jurul feței.

Nu-mi dădeam seama în ce măsură împărtășeam părerea lui Griffin. Aproape că o pierduserăm cu toții pe Mari. Iar dacă s-ar fi întâmplat un asemenea lucru de neînchipuit, Griffin n-ar fi avut niciodată prilejul să-i spună ce anume simțea față de ea. Iar apoi el ar fi fost nevoit să poarte o astfel de povară tot restul vieții lui aproape nesfârșite de Fermecat.

Dându-mi seama că n-avea de gând să-mi dezvăluie mai multe, m-am întins spre carte. Însă ochii îmi erau istoviți și nu mai vedeam bine, iar scrisul era destul de mic.

– Cred că o să mă duc la culcare, am spus.

Dar Griffin deja aținipise. Părul auriu îi flutura pe frunte la fiecare răsuflare liniștită, iar obrazul i se odihnea în mâna sprijinită de brațul țeapăn și crăpat al jilțului.

Ridicându-mă, am zărit pe podea, lângă el, cotorul îndoit al unei cărți.

Am zâmbit. Griffin era cel mai statornic și mai loial om din câți întâlnisem vreodată. Era sincer dincolo de oricine închipuire, până într-atât încât însușirea asta se preschimba deseori într-un cusur, însă chiar și așa... Nu suferea de

mândrie sau de vanitate. Eram norocoasă să-mi fie prieten. La fel era și Mari.

M-am ridicat și am sărutat-o pe frunte, iar apoi m-am întors în micul meu iatac înțesat de cărți.

Patul se lăsă sub greutatea mea, iar privirea îmi rătăci până la ușile de sticlă ale balconului, în jurul cărora atârnau niște perdele albastre, diafane, care lăsau să se strecoare înăuntru o fărâmă din lumea de afară.

M-am rostogolit pe o parte, lăsându-mi fața mângâiată de așternuturile reci.

Dar somnul se încăpățâna să mă ocolească.

„Pe tine te *îngrozește* gândul de a-ți da voie să simți ceva cu adevărat!"

„Nimic nu mai are vreo însemnătate dacă mori."

M-am întors pe spate și mi-am ațintit privirea la pânzele subțiri de păianjen și la crăpăturile din tavan. Îl iubisem cândva pe Kane, dar el frânsese simțămintele mele. Mă frânsese pe *mine*. Mă mințise, mă folosise, mă păcălise, îmi răpise tot ce aveam...

Dar chiar dacă, așa cum mi se întâmpla adeseori, îmi repetam la nesfârșit în minte toate vorbele lui supărătoare, asta nu însemna mare lucru. Poate că-mi petrecusem prea mult timp dând vina pe Kane pentru toate nenorocirile care mi se întâmplaseră vreodată.

Și, mai rău decât să-l învinovățesc pentru ele, poate că eu îl *folosisem*.

Îl privisem ca pe o alinare care să mă facă să-mi uit durerea și suferința. Ca pe o țintă în care să trag cu arcul ori de câte ori eram furioasă. Ca pe un răspuns la întrebarea:

„De ce eu? De ce trebuie să mor *eu*?"

Iar dacă-mi citeam până-n străfundul inimii, cufundată în bezna odăii mirosind a cărți legate în piele... trebuia să recunosc că, poate, îl împovărasem pe Kane cu toată durerea mea, folosindu-mă de el ca s-o risipesc. Iar asta se întâmplase cu mult înainte de bătălia de la Golful Sirenei.

Încă de pe vremea când eram în Fortăreața Umbrelor și întreaga poveste n-avea nici o noimă pentru mine. Pe vremea când lumea, așa cum o știam, începea să se frângă clipă de clipă, bucată cu bucată. Pe vremea când Kane își dorea să-mi arate floarea, iar eu rămâneam cu gândul la tulpină. Pe vremea când mă împotriveam lui cu ghearele și cu dinții.

Poate că acum, după ce făcuse lucrul de care se ferise de la bun început, după ce încercase să-și deschidă inima în fața mea, să mă lase să-i cunosc gingășia pe care el o vedea ca pe o slăbiciune... îi eram și eu datoare cu o anumită gingășie.

Sau trebuia măcar să-mi cer iertare.

Nu puteam să-l las să lupte pentru mine, să mă ocrotească, să tânjească după mine fără să mă aibă, iar eu să-mi ascund simțămintele pe care le nutream față de el. Asta era curată lașitate.

Nu știam pe deplin care îmi erau simțămintele. Ne legau dorința, potrivirea, prietenia, dar nu știam dacă mai puteam să simt precum o făcusem odinioară, fiindcă acum îmi fierbeau în vine stihii precum amorțeala, tristețea și spaima.

Dar poate că trebuia să-i mărturisesc toate astea.

Să-i spun că nu-mi dădeam seama ce voiam sau ce simțeam... dar că mi-era dor de el. În adâncul sufletului meu, în mâinile mele care tremurau de dorința de a-l atinge, în urechile mele care îi căutau glasul prin fiecare odaie. *Mi-era dor de el.* Poate că trebuia să-l rog să fie răbdător cu acea parte din mine care se fărâmițase din pricina necazurilor și care se iubea prea mult pe sine. Să-l rog să-mi dea prilejul de a afla ce anume îmi doream cu adevărat, chiar dacă amândoi știam că nu mai aveam mult timp ca s-o fac.

Puteam să-l rog să încerce.

Era singurul lucru pe care Kane mi-l ceruse vreodată.

CAPITOLUL 30

KANE

Trecuseră ceasuri bune de când isprăvisem cu cina, iar conacul era cufundat în somn. Ai fi zis că până și cărâmizile din ziduri suspinau alene, dormind fără grijă. Eu, pe de altă parte, nu mai pusesem geană pe geană din noaptea de dinaintea zilei în care merseserăm la Peștera Secerătorilor. Și mă temeam că nici n-aveam să mai pot dormi de acum înainte.

Cea de-a doua înghițitură de rachiu de lavandă amară mă arse pe gâtlej mai puțin decât prima. M-am cufundat mai adânc în divan, cu privirea ațintită la focul mic care

trosnea în vatră. Flăcările pâlpâiau şi se răsuceau în aer precum un dansator vlăguit de puteri, care poate că fusese sprinten odinioară, dar care acum era sastisit de atâta dans, nemaiputând să se mişte decât cu jumătate de inimă şi cu mişcări leneşe.

Şi eu eram ostenit.

Cum de putusem să mă mânii atât de crunt pe Arwen atunci, în Peridot?

Fusesem urâcios, bădăran, mă purtasem ca un ţânc…

Îmi făgăduisem să pun o depărtare între mine şi ea, iar acum, când părea să-şi găsească în sfârşit fericirea…

Mi-am trecut o mână peste faţă şi am gemut în palmă.

– Ţi-ar plăcea să-ţi dau o scripcă la care să-ţi cânţi aleanul?

Întorcându-mă, am zărit-o pe Briar, care îşi scosese şalul de blană şi acum îl atârna în sala de la intrare. Am închis ochii şi m-am lăsat pe divan, ascultând clinchetul gheţii ce se lovea de pereţii de cleştar ai pocalului şi lipăitul condurilor de care se descălţa Briar. Îndărătul pleoapelor mele se ivi o strălucire. Am deschis ochii şi am văzut vâlvătăile înteţite ale focului readus la viaţă. Briar se aşeză pe jilţul din faţa mea.

– Mă simţeam mai bine pe întuneric.

– Cum să nu! spuse Briar, făcând o strâmbătură. Regele Întunericului, Prinţul Umbrelor… Nu te mai saturi să te scalzi într-un ocean de nefericire?

– Ba da, am mărturisit eu. Şi cu cine ai luat cina asta misterioasă?

– Cu o vrăjitoare din adunarea Antler, din Lumera.

– Ți-a dat vreo veste?

– Se pare că Broderick și Isolde își fac griji. Se răspândește vestea că s-au aliat cu Onixul.

– Dar nu s-au aliat.

În afară de mine și de familia regală, nu mai știa nimeni de planurile noastre de a o mărita pe prințesa Sera cu cel ce avea să-mi urmeze la tron.

– Broderick și Isolde au adăpostit aproape patruzeci dintre oamenii noștri.

– Am și răspândit vestea, dar tovarășa mea mi-a spus că regele și regina se tem ca nu cumva să afle și Lazarus despre asta.

– Minunat, am mârâit eu.

Și mai multe încurcături.

– Îl trimit pe prinț în Fortăreața Umbrelor, la locotenentul Eardley. Găsesc ei cum să le dea de știre părinților lui.

– Ai de gând s-o păstrezi pe fata Fermecată numai pentru tine?

Focul trosni în vatră și i-am simțit pe față adierea fierbinte.

– N-am chef în seara asta, Briar!

Vrăjitoarea îmi vorbi cu glas mai blând:

– Ce nădăjduiești să faci odată ajuns la Colțul de Stâncă?

Îmi doream s-o întreb același lucru de când ajunseserăm aici.

– Ai păstrat legătura cu Esme în toți anii ăștia?

– Nu, răspunse Briar, rotindu-și băutura în pocal și rămânând cu privirea ațintită la micul vârtej de zahăr ars. N-am mai vorbit cu ea de când am plecat din Lumera.

– Îți era ca o fiică.

– Și încă se mai simte trădată ca o fiică. Mama ei a murit luptând alături de noi.

– Crezi că se simte îndeajuns de trădată ca să se dea de partea Chihlimbarului?

Briar strânse din buze.

– De ce întrebi?

– Nu știu cum, dar Chihlimbarul a aflat de ea. Nu-mi dau seama cum de au găsit-o pe Esme sau ce poate ea să le dea, însă merită să aflăm. N-avem alte mijloace de a afla unde e sabia. Aștept să-mi pice o minune din cer.

Briar țâțâi din buze.

– Am mari îndoieli că Esme o să-ți fie de vreun ajutor. A moștenit foarte puțină Lumină de la mama ei și nici un dram din harul de prezicătoare.

– Știu, am murmurat eu, clătinând din cap, dându-mi seama pentru a mia oară că toate astea n-aveau nici o noimă.

Briar veni mai aproape.

– Nu trebuia s-o ascunzi de mine pe fata Fermecată.

Mă așteptam să-mi spună asta.

– Știu.

Briar strâmbă din buze.

– Și chiar dacă Esme te ajută cumva să găsești sabia… Ce se întâmplă după aceea? Nu poți s-o salvezi pe fată, Kane!

N-am lăsat să mi se citească nimic pe față.

– O să mă duc în Munții de Perlă.

Ultimul și singurul as pe care-l mai aveam în mânecă. Dacă era să ne luăm după o scriere veche de zeci de ani, profeția vorbea despre moartea tatălui meu pricinuită de fiul lui mezin. Așadar, eu as fi putut să-i iau locul lui

Arwen. După tatăl meu și după ea, eram cel mai apropiat de Fermecații cu sânge pur.

– Of, mormăi Briar, plescăind din limbă. Vrei să-i iei locul fetei.

– Am citit tot ce s-a scris despre bibliotecile din Munții de Perlă, despre învățații lor, despre preoții lor. Am buchisit fiecare tâlcuire a vorbelor prezicătoarei și, în bună măsură, toate profețiile rostite de sora și de mama ei. Ceea ce tocmai ai spus ar putea să fie cu putință.

Rostind acele vorbe cu glas tare, am simțit un soi de ușurare. Vreme de ani și ani, păstrasem planul ăsta într-un ungher tainic al minții mele. Un plan pe care nu mă gândisem că aveam să-l înfăptuiesc după ce găseam Fermecatul cu sânge pur.

– Profeția vorbește despre ultimul Fermecat cu sânge pur, care s-a „născut în sfârșit". Tu n-ai sânge pur. Nu poți să renaști.

– Mai spune și că un rege e sortit să fie răpus „de-al său fiu mezin". Iar mezinul sunt eu! am strigat, zâmbind diavolește.

– Și ce zici de partea care spune că regele ăsta nu poate pieri decât dacă e „biruit de ea"?

Văzându-mi uimirea întipărită pe față, Briar zâmbi.

– Credeai că ești singurul care a citit vorbele prezicătoarei de sute de ori?

– Ca în toate profețiile, nu se înțelege limpede. Poate că Lazarus o să-și dea duhul în brațele lui Arwen după ce îmi implânt sabia în el. Sau poate că întâlnirea cu ea o să-i aducă sfârșitul. Briar, trebuie să-mi încerc norocul! O iubesc.

Vrăjitoarea privi lung la flăcările care trosneau în vatră.

– Te-ai mai duce în Munții de Perlă dacă fata ți-ar împărtăși simțămintele? Ați irosi puținul timp pe care l-ați mai avea împreună!

– M-aș mai duce, am răspuns eu. Dar mă ajută faptul că ea nu-mi împărtășește simțămintele.

Nu voiam nici în ruptul capului s-o las pe Arwen să plătească prețul suprem pentru ca regatele noastre să fie ocrotite. O puteam salva de soarta ei crudă doar dacă găseam o cale de a-i lua locul. Ba chiar ar fi fost o binecuvântare să mor și, astfel, să n-o văd îmbătrânind lângă un alt bărbat, fie că era sau nu vorba de Fedrik.

Aproape izbutind să las deoparte gelozia care îmi otrăvea mintea, furișându-se prin fiecare adâncitură din țeasta mea, m-am silit să alung toate gândurile astea chinuitoare.

– Nu știu prea multe despre preoții sau învățații din Munții de Perlă, își urmă vorba Briar. Dar o singură făptură poate să te ajute: Corb Alb.

Fără să spun nimic, am ridicat dintr-o sprânceană, punând o întrebare pe muteşte.

– Corb Alb își face veacul pe un pisc îndepărtat din Ținutul Vorst, în Munții de Perlă. Nu știu dacă mai face vrăji, dar el e singurul care poate să te prefacă în Fermecat adevărat. E cel mai mare dintre cei mai iscusiți vrăjitori care au trăit vreodată în Evendell. Dar să fii cu băgare de seamă! mă preveni ea, iar ochii i se întunecară. I-a lipsit mereu o doagă. Vezi ce-l lași să-ți facă!

O vreme am rămas în tăcere, ascultând pocnetele și șuieratul vetrei fermecate. Am sorbit din whisky și m-am gândit la Mari. Firea ei cutezătoare se asemăna atât de bine cu

flăcările care pâlpâiau în fața noastră! Ba chiar și părul ei.

– Înainte să te măriți cu Perry și să fii o Creighton, erai o Foxfire, nu-i așa?

Briar își plecă încet capul, cu ochii ațintiți la licoarea din pocalul ei.

– De ce ți-e teamă că Mari face parte din adunarea ta de vrăjitoare, dacă aceasta a dispărut de atâta vreme? am întrebat.

– Mi-a folosit amuleta ca să-și întărească harul. Își trage puterea din obârșia noastră. N-aș fi făcut nimic pentru o vrăjitoare din altă adunare.

– De ce te temi? Ești ultima încă în viață.

Ochii lui Briar îi întâlniră pe ai mei. Ea îmi aruncă o privire încordată și de nepătruns.

– Poate că ai dreptate.

Și Briar venea dintr-o familie ale cărei... credințe ea nu le împărtășea. Poate că de aceea se alăturase atât de iute răzmeriței mele, cu ani și ani în urmă. Necazurile pe care le aveam cu tatăl meu îi erau bine cunoscute.

Ca de obicei, gândul la el îmi întoarse stomacul pe dos. Căldura flăcărilor începea să-mi înfierbânte cămașa de lână. Simțeam că mă strângea pielea. M-am ridicat și mi-am dezmorțit picioarele.

– Îți mulțumesc pentru tot!

– Mult noroc, Kane!

Nu știam de ce-mi spunea asta, dar aveam atâta nevoie de noroc, încât nu i-am mai pus nici o întrebare.

Mi-am târșâit picioarele ostenite pe scara de lemn de arțar și am ajuns în coridorul întunecat. Nu puteam să dorm, dar trăgeam nădejde să-mi mai liniștesc mintea stând întins

câteva clipe, în tăcere, încercând să nu mă mai gândesc la învoieli de război, la adunări înfiorătoare de vrăjitoare sau la vrăjitori smintiți.

Să nu mă mai gândesc la Arwen.

Tocmai mă pregăteam să deschid ușa iatacului meu, când am auzit un ușor zvon de pași pe coridor. Inima prinse să-mi bată cu putere.

– De ce nu dormi? am întrebat, rămânând cu spatele la ea.

Aproape că nu puteam să îndur gândul de-a o vedea, știind că asta putea să mă zguduie până în măduva oaselor. Totuși, m-am răsucit pe călcâie și am zărit-o pe Arwen… desculță, cu părul vâlvoi și cu trupul înfășurat într-o haină de casă de mătase.

– Cum ai știut că sunt eu?

Ce întrebare caraghioasă!

De parcă nu știam în ce clipă anume intra într-o odaie, nu-i adulmecam de departe pielea care mirosea a flori de portocal, nu auzeam sunetele melodioase ce-i ieșeau din gâtlej ori de câte ori suspina sau murmura.

– Am ghicit, pur și simplu! am răspuns, încumetându-mă s-o privesc mai bine.

Of, avusesem dreptate… Ai fi zis că era întruchiparea unei nopți îmbătătoare, zămislite din lumina stelelor. Părul lung, închis la culoare, prins cu o panglică, încă ciufulit după ceasurile în care se zvârcolise în pat, neputând să adoarmă. Haina de casă de mătase albă, care o făcea să semene cu o nălucă încântătoare. Voiam să-i cad la picioare și să mă închin ei.

Și aș fi făcut-o, dacă m-ar fi lăsat.

– Voiam să-mi fac un ceai, spuse ea. Vrei și tu?

„Da. Vreau orice îmi dai tu. O să beau ceaiul chiar de pe buzele tale."

– Nu.

Deși se posomorî întrucâtva, ea nu se clinti din loc.

– Noapte bună, am spus, dar glasul îmi sună mai mult ca un mârâit, așa că mi l-am dres și am adăugat: Somn ușor!

Trebuia să-i cer iertare pentru că răbufnisem ca un apucat după ce o văzusem cu Fedrik. Dar m-am străduit să intru în iatacul meu și să închid ușa înainte să mă dedau la cine știe ce grozăvie. Ca, de pildă, s-o sărut. Sau să-i cer să se mărite cu mine.

Cineva trebuia să mă caute la cap, pentru că o luasem razna de-a binelea.

M-am descălțat, m-am dezbrăcat, m-am târât până la patul cu saltea tare ca fierul și m-am prăbușit în el. Pielea îmi era înfierbântată, iar inima mi se zbătea să-mi sară din piept. Mare dandana ca eu și Arwen să fim închiși în conacul ăsta! Trebuia s-o luăm din loc cât mai repede. Poate că aș fi izbutit să…

Dintr-odată, ușa se deschise cu un scârțâit, iar în odaie se strecură o mireasmă de caprifoi și de floare de portocal.

CAPITOLUL 31

KANE

Arwen se apropie de pat. Rareori mi se întâmpla să fiu luat pe nepregătite, dar ea izbuti s-o facă atunci când se urcă pe saltea și-și strânse picioarele sub trup.

– Pot să stau cu tine un pic?

M-am uitat pieziș la ea, încercând s-o văd prin bezna care ne înconjura.

– Te simți bine?

Ea prinse să râdă pe înfundate.

– Nu izbutesc să adorm.

– Dacă e din pricina mea... Îmi pare rău că mi-am vărsat mânia pe tine după ce...

– Să nu-ți pară!

Ea se înfășură mai strâns în haina de casă.

– Nu trebuia să-l las să mă sărute de la bun început! Eu și Fedrik suntem doar prieteni.

– Să știi că am vorbit cu tot dinadinsul. Dacă asta te face fericită, asta îmi doresc pentru tine, am spus, însă tocmai atunci îmi veni în minte un gând apăsător, așa că am adăugat: Dar dacă nu te face... Mă tem că nu pot să te ajut să-ți faci rău cu mâna ta. Nu pot să-ți dau o altă pricină pentru care să mă urăști.

– Nu te urăsc! răspunse ea, pufnind. Iar între mine și Fedrik nu e nimic, așa că nu pot să-mi fac rău cu mâna mea. N-are rost să te gândești la el zi și noapte, crede-mă!

Atunci de ce...

Aha.

„Aha!"

Eram un mare dobitoc. Avusesem aceeași nevoie toată viața, dar, cumva, nu-mi dădusem seama că și Arwen își dorea să-și ia un răgaz de la grijile care o împresurau, să pună stavilă pentru un timp grozăviilor care-i bântuiau

mintea, să găsească ceva care să-i amuțească vuietul neostoit al gândurilor.

Cu băgare de seamă, am ridicat velința de bumbac, de parcă îi întindeam un cub de zahăr unui cal nărăvaș. Era mai degrabă o poftire decât o ațâțare. Preț de o clipă lungă, Arwen măsură cu privirea locșorul liber din pat.

În cele din urmă, ea se strecură sub velință, răsuflând tremurat.

Și iată că acum stătea întinsă în patul meu.

Lângă mine.

Căldura trupului ei și parfumul de caprifoi al pletelor îmi copleșiră toate simțurile.

În clipa asta... în ceasurile astea fermecătoare de apropiere, când Arwen era senină, blândă și îmbăiată în lumina stelelor, cu privirea ei liniștită ațintindu-se într-a mea... frumusețea ei era *nimicitoare*. O frumusețe mai presus de orice puteam pricepe. După luni întregi în care jinduisem după ea, toată stăpânirea mea de sine se făcu țăndări.

„Liniștește-te!", mi-am spus în gând.

Dar inima mi se zbătea aproape înfricoșător în piept.

„Poate că vrea să-mi facă ochi dulci. Să se cuibărească la pieptul meu. Să simtă ceva, dar nu știe ce anume. Nu te gândi la trupul ei întins lângă tine, abia tăinuit de mătasea subțire. Nu te gândi la părul ei încă umed după baie... O, fir-ar să fie, nu te gândi la Arwen îmbăindu-se! Nu te gândi cum ar fi să-i dezmierzi sânii umezi cu limba, să-i săruți pielea catifelată de pe gât, de pe coapse..."

Răsuflarea mi se ostoi. Puteam s-o pun la încercare, să văd ce avea de gând. Să mă apropii

de ea pas cu pas și să văd ce avea să facă. S-o las să hotărască ritmul dintre noi.

– De fapt, fetișcano, am spus eu cu glas jos și aspru, nu mai pot să mă gândesc decât la tine. Mai bine zis, la ce se ascunde sub rochița ta de mătase.

M-am pregătit s-o văd încruntându-se. Să aud șuvoiul de ocări…

Dar Arwen nici nu clipi, iar tăcerea dintre noi căpătă un aer de încordare și de dorință. Iatacul era luminat doar de luna aproape plină de dincolo de fereastră. Pieptul lui Arwen se ridica și cobora aproape la fel de iute ca al meu, scăldat în razele pale ale lunii.

Am simțit că mi se încleșta stomacul.

– Arwen, de ce ai venit aici?

Privirea ei șovăitoare, ațintită acum la grinzile din tavan, fu aproape de ajuns ca să mă facă să mă opresc.

„Vezi tu, deja ai întins struna prea tare. Ai stăruit prea mult. Ești de-a dreptul jalnic. Te pierzi cu firea."

Arwen se mișcă, rămânând tăcută și mușcându-și buza plină și ademenitoare…

– Spune-mi! am stăruit, vorbind printre dinți.

„Spune-mi să mă opresc, sau n-o să mă mai pot înfrâna. O să trebuiască să fiu smuls cu sila de pe tine."

Lui Arwen i se tăie răsuflarea. În cele din urmă, îngăimă:

– Ce vrei cu mine?

– Să te fac să gemi de dorință de parcă te-ar fi apucat strechea!

Picioarele ei tresăriră la auzul vorbelor mele.

– Și cum ai face asta?

– Lasă-mă să te gust, și o să afli!

– Bine, murmură ea cu răsuflarea întretăiată, iar în cele din urmă, privirea ei neliniștită o întâlni pe a mea. Atunci, sărută-mă…

Degetele mele aproape că străpunseră așternuturile moi care ne acopereau.

– Nu la asta mă gândeam.

Sprâncenele i se încruntară, după care ridică din ele, uimită, fiindcă își dădu seama despre ce anume vorbeam.

Știam prea bine că făcusem o greșeală. Chiar dacă îmi cerea s-o fac a mea, Arwen era gingașă și încerca să se facă înțeleasă mai mult prin mișcări și priviri, decât vorbindu-mi.

Dacă în preajma acestei femei aș fi fost un ins mai puternic, nu doar un găgăuță, m-aș fi ridicat și aș fi plecat din iatac. Poate chiar din conac. Din oraș. Trebuia să plec la mare depărtare ca să mă feresc de ea. Aș fi mers și tot mers și nu m-aș mai fi uitat niciodată în urmă.

Dar eu nu eram mai puternic de-atât. Eram lipsit de orice putere.

– Ai încredere în mine?

După tot ce-i făcusem, era singura întrebare care avea însemnătate.

– Da, rosti ea în șoaptă. Mereu am avut.

Puteam s-o înghit dintr-o suflare.

În schimb, m-am apropiat, mai încet decât credeam că aveau să-mi îngăduie mușchii, ascultându-i răsuflarea întretăiată, dându-i la o parte o șuviță rătăcită din locul în care gâtul subțire i se întâlnea cu umărul și cuprinzându-i șoldul prin mătasea vaporoasă și subțire ca un abur. Aș fi putut să-i rup haina de pe trup. Aș fi putut să simt în palmă căldura dogoritoare a cărnii ei. Dar nu voiam s-o sperii. Iar dacă ar fi

știut ce-mi doream de la ea, ce voiam să-i *dăruiesc*... S-ar fi înspăimântat.

Eu eram înspăimântat.

Murmurând vorbe fără noimă, mi-am coborât buzele peste sânii ei, peste pântecul ei, sărutând-o prin țesătura subțire.

Mădularul mi se întărise strașnic.

Simpla apropiere de ea mi-l făcea tare ca piatra. Am dezlegat cingătoarea care îi înfășura mijlocul și am depărtat marginile hainei de casă, dându-i la iveală cămășuța scurtă de noapte.

– Rochițele astea ale tale mă fac s-o iau razna, am spus, gemând și plimbându-mi buzele pe pântecul ei, cu luare-aminte, totuși, ca să nu-i zgândăresc rana.

De parcă aș fi dezvelit un dar, am ridicat încet țesătura lucioasă. I-am dezgolit coapsele catifelate și... dantela albă, gingașă, dintre ele.

– *La naiba!*

Arwen râse, cu răsuflarea întretăiată, iar apoi își trecu degetele grațioase prin părul meu și mă mângâie pe frunte.

– Și mai zici că eu înjur de mama focului!

I-am lins pielea de pe coapse. Frișcă și miere. Dulce ca o prăjitură.

N-aveam să scap cu viață din încercarea asta... fiecare părticică din trupul ei mă năucea. Mâinile-i gingașe, pierdute în părul meu, zgâriindu-mi ușor pielea capului. Răsuflarea întretăiată din clipa în care i-am prins fundul rotund în palme, ca s-o trag mai aproape de mine. Amintirile ce mă năpădiră atunci când, uitând cu totul de mine, i-am supt osul șoldului. În timp ce făceam asta, am revăzut cu ochii minții o Arwen de acum ceva vreme: pe

cea care râdea din toată inima de îndată ce se înveselea cu adevărat; pe cea ale cărei căscaturi mă făceau să visez că fața ei somnoroasă și mulțumită din acele clipe era cea pe care ar fi avut-o după ce am fi făcut dragoste; pe cea ai cărei ochi se întunecau și se umpleau de hotărâre ori de câte ori își începea alergările iuți și grațioase.

Arwen își depărtă coapsele, scoțând un oftat.

Își *dorea* asta.

I-am lins pântecul neted, chiar deasupra țesăturii care încă îi mai acoperea locurile tainice. Și am primit să-i împlinesc rugămintea mută de a-i da *mai mult*. Trupul îi zvâcni sub limba mea, care aluneca în voie peste pielea dezgolită.

Luând-o de șolduri, i-am tras rufăria peste glezne, auzind cum se rupea dantela fină în strânsoarea mea.

Părul lung al lui Arwen era împrăștiat pe pernele mele, căci panglica albă care-l ținuse strâns se pierduse pe undeva. Obrajii i se înroșiră, buzele umede i se întredeschiseră... Iar în ochii ei mari, care mă priveau fără să clipească... se citea atâta *încredere*...

Știam că privirea ei era de ajuns să mă nimicească.

Însă apoi i-am văzut picioarele... depărtate ca o poftire. Lipsite de orice încordare. Pline de dorință. Iar între ele... partea aceea femeiască, umedă și alunecoasă, trandafirie, strălucitoare și desăvârșită.

Mădularul îmi zvâcni, aproape durându-mă. Simțeam o dorință de-a dreptul chinuitoare.

Să mă ferească zeii!

Am azvârlit rufăria de dantelă pe podea și i-am cuprins din nou fundul în palme, lăsându-mi gura să coboare pe partea de dinăuntru a coapsei, chiar lângă locul acela fierbinte, ascuns între picioarele ei. Arwen se zvârcoli și se agăță de mine, făcându-mi mădularul să zvâcnească din nou.

Trebuia să nu se mai mişte. Am întins o mână peste pântecul ei și am țintuit-o cu putere, ca să-mi lase limba s-o dezmierde fără contenire. Arwen se frământă sub atingerile mele, gemând, iar eu aproape că m-am frânt.

– Ai gustul din visele mele!

Ea îngăimă vorbe fără noimă, iar eu am râs, făcând-o să se zvârcolească din nou.

I-am sărutat pielea alunecoasă și gingașă, am cercetat fiecare părticică din ea, înfruptându-mă din căldura ei cu parfum de miere. M-am desfătat cu fiecare oftat, cu fiecare arcuire a șoldurilor ei, m-am înfiorat de fiecare dată când degetele i se încleştau cu înfrigurare în părul meu...

Aș fi putut să mă înfrupt astfel din ea ore în șir. Zile întregi. Ba chiar săptămâni. Nu m-aș mai fi săturat în veci. Aveam să am *mereu* nevoie de mai mult.

Apoi mi-am vârât un deget în locul acela moale și umed dintre picioarele ei. Am scos un geamăt de plăcere, fiindcă era udă din pricina mea. Atât de udă, încât nectarul prinse să-i curgă, alunecându-i pe partea de dinăuntru a coapselor. Atât de udă, încât știam că locul acela o durea și că n-avea să mai poată îndura mult.

Un astfel de gând îmi răpi tot aerul din plămâni. I-am dezmierdat mai departe

umezeala, trecându-mi limba peste carnea ei, dar nici o clipă peste mugurul fierbinte și gingaș de deasupra despicăturii. O zgândăream, o ațâțam, pierzându-mă în acel joc, până când ea ajunse să gâfâie, rămasă fără aer.

Apoi prinse să scâncească, implorându-mă, ceea ce mă făcu să mă pierd cu firea.

– Ce vrei?

– Te rog, Kane, mă imploră ea în șoaptă.

De data asta, mi-am afundat limba înăuntrul ei. De îndată ce i-am lins mugurul, așa cum mă implorase, ea prinse să gâfâie și-și înfipse unghiile în umerii mei.

Avea un gust atât de dulce, gemetele slabe pe care le scotea erau atât de deznădăjduite, încât, după ce mi-am strecurat degetul înăuntrul ei și am simțit că se închleșta în jurul meu, am fost nevoit să mă mișc ca să-mi domolesc încordarea din mădular. Dar ea ardea de dorință, cu răsuflarea întretăiată, și mă strângea, înnebunită. Scoasă din minți, se zvârcoli sub mine în vreme ce-mi împingeam degetul în ea, începând să mi-l mișc odată cu limba, înainte și înapoi, între coapsele ei.

Arwen prinse să se încordeze, iar apoi încremeni, la un pas de a se avânta pe culmile plăcerii. M-am tras îndărăt ca să-i sărut ușurel buzele umflate, trecându-mi degetele peste coastele ei și atingându-i, în treacăt, plinătatea sânilor.

Era desăvârșită. Prea desăvârșită ca să fie aievea.

Ea se arcui în sus și scoase un mic scâncet chinuit.

– Kane…

De parcă n-ar mai fi putut să îndure nici o clipă. De parcă era un chin.

Am priceput. Îmi doream să se descarce aproape la fel de mult cât și-o dorea și ea. Voisem s-o simt frângându-se sub limba și sub degetele mele din clipa în care o cunoscusem.

Mi-am mai trecut o dată limba peste ea, zăbovind în treacăt pe mugurul cel gingaș. Nu mai puteam să mă gândesc decât la clipa de acum… la ceea ce mă lăsa să-i fac. La ceea ce-și dorea de la mine. Celălalt gând care mă bântuia, ca un strigăt ce se auzea din depărtare, era faptul că de acum încolo n-aveam să pot să mă mai descarc de unul singur decât dacă îmi chemam în minte priveliștea de acum. Și amintirea gustului pe care-l avea pielea ei catifelată, a murmurelor dulci de plăcere pe care le scotea. Și gândul că n-avea să-mi placă nimic mai mult decât să știu că mă bucuram de încrederea ei și că puteam să-i dăruiesc plăcere.

Mi-am ridicat privirea. Arwen avea ochii strâns închiși și pieptul îi era frământat de răsuflări opintite. Își încleștase un pumn pe așternuturi, iar pe celălalt, în părul meu. Mi-am rotit limba în locul acela, făcând-o să scoată un șuierat slab.

– Deschide ochii, am murmurat eu.

Ea se ridică în coate, gâfâind, și se uită la mine cu ochi uriași și întunecați.

– Uite ce-mi faci!

Mi-am strecurat mâna în pantaloni și mi-am cuprins în palmă mădularul întărit și greu, după care mi-am trecut limba, prelung și înnebunitor de încet, peste despicătura ei.

– O, pe Pietre…, murmură, dându-și capul pe spate.

La auzul glasului ei, m-am apucat mai strâns de mădular.

I-am supt mugurul din nou, iar ea scoase un țipăt și se zvârcoli aproape năvalnic. Lăsându-mi mădularul din mână, mi-am mai trecut o dată degetul prin umezeala ei și apoi l-am împins înăuntru. Am pătruns-o până ce mâna mi se umezi de nectarul ei ispititor.

– Mai mult?

– Kane, te rog..., murmură ea cu glas înăbușit de patimă.

Mi-am mai strecurat un deget înăuntru, dându-i răgaz să se desfacă și să mă cuprindă, iar apoi am început să-mi mișc degetele înăuntru și în afară, înălțându-le ușor de fiecare dată când atingeam străfundurile ei tainice. Arwen se frământă și se arcui sub gura și sub degetele mele până când a trebuit s-o țintuiesc de pat.

Am supt mai mult, am apăsat și mai mult, până când...

Încordată din toate încheieturile, Arwen strigă în clipa în care ajunse pe culmile plăcerii. Am pătruns-o din nou și din nou, ținând-o deschisă, sugând și lingând la fiecare zvâcnet și încleștare.

În vreme ce ea tremura, ostenită după ce simțise toate astea, m-am ridicat din pat și am căutat rufăria de dantelă pe care o aruncasem în înflăcărarea patimii de care mă lăsasem cuprins.

– Poftim, am îngăimat, cu glas prea puternic. Îmi pare rău că ți-am rupt rufăria. O să-ți cumpăr alte o sută.

Moleșită și năucă, ea mă cercetă cu privirea.

– Ce faci?

– Cum adică?

Abia dacă îmi mai găseam șirul gândurilor, copleșit de nevoia mistuitoare care-mi săgeta vintrele. Mare minune că mă mai țineam pe picioare.

Ea se ridică în capul oaselor, cu părul mai încâlcit ca niciodată, iar privirea strălucitoare și jucăușă i se ațintи la pantalonii mei.

– Cred că e rândul tău.

Mădularul îmi era mai tare decât îmi fusese vreodată în aproape două sute de ani de viață. Boașele îmi erau grele și mă dureau, iar femeia pentru care aș fi ucis, pentru care mi-aș fi dat viața, îmi cerea s-o las să mă ajute să mă descarc.

Și eu, ca un netot, am spus:

– Nu-ți bate capul cu mine!

Chiar că trebuia să mă caut degrabă la cap, fiindcă se vedea limpede că nu mai eram în toate mințile.

– De ce nu?

– Să spunem că din prea multă prevedere. Altminteri, jur că te-aș implora să-mi faci asta!

Ea se încruntă, somnoroasă și moleșită de plăcere.

Am simțit un junghi în inimă.

– Ce n-aș da să-l văd pe regele Kane Ravenwood implorându-mă să-l ating!

Arwen chiar nu pricepea. Eram gata să mă arunc în genunchi și s-o implor să mă atingă în fiecare clipă din fiecare ceas al fiecărei zile a vieții mele.

Poate că ar fi spus mai multe, dar, dintr-odată, prinse să caște.

Iar eu… învățam o nouă lecție dureroasă. La urma urmei, nu eram chiar atât de bătrân.

Și nici nu eram atât de puternic pe cât crezusem cândva. Sau poate că nu eram *îndeajuns* de puternic. S-o am, dar să *nu* o am. Nu pe deplin. Poate că țineam prea mult la mine și la dorințele mele. O doream prea mult.

Totuși, gândurile astea nu mă împiedicară să mă urc în pat și să-i adulmec parfumul dulce de caprifoi în vreme ce se ghemui în îmbrățișarea mea. Am ascultat cum începea să răsufle liniștit, cu capul vârât sub bărbia mea și cu bătăile inimii răsunându-i alene peste ale mele.

Știusem de la bun început... n-aveam să închid un ochi toată noaptea.

Iar asta, fiindcă nu voiam să pierd nici o clipă din ceasurile în care urma s-o țin pe Arwen lipită de mine, să știu cum era s-o simt în brațele mele.

CAPITOLUL 32

ARWEN

Eram trează de cel puțin zece minute, dar am rămas cu ochii închiși și cu capul așezat pe pieptul minunat, parcă dăltuit în marmură, al lui Kane. Nu mi-am mișcat nici măcar un mușchi... nici brațele petrecute în jurul lui, nici picioarele petrecute printre ale lui. Dacă rămâneam încremenită destul de mult timp, puteam să mă prefac, poate, că dormeam pe veci. Astfel, n-aș mai fi fost nevoită să dau piept

cu gândul că-mi doream să fiu din nou cu Kane, cu o ardoare care mă mistuia.

Aș fi mers și pe cioburi pisate ca să mai simt o dată tot ceea ce simțisem noaptea trecută. Și nu doar plăcerea aceea răvășitoare, ci și simțământul pe care-l încercasem în clipa în care mă furișasem în patul lui și-i văzusem uimirea, dorința și *ușurarea* zugrăvite pe față. Privelișteа aceea îmi înrâurise mintea o dată pentru totdeauna. N-aveam să mai fiu niciodată la fel.

Dar partea grea venea abia acum, când eram învăluiți în lumina aspră a dimineții. Doar la gândul că trebuia să înfrunt o nouă zi, am simțit cum mi se strângea stomacul. Mi-am amintit că nu plănuiserăm decât să ne ducem la Colțul de Stâncă și să vorbim cu Esme. Am hotărât să nu mai iau seama la frământările din mintea și din inima mea decât după ce se trezea Mari, căreia voiam să-i cer sfatul.

– Cât o să te mai prefaci că adormi? mormăi Kane.

Rușinată, mi-am lipit fața de gâtul lui.

– Asta nu mă supără câtuși de puțin, dar încep să cred că te feреști de mine.

Kane spusese asta în glumă, dar am simțit o urmă de deznădejde în glasul lui.

– De când te-ai trezit? am întrebat eu, cu buzele lipite de pielea lui caldă.

– De ceva vreme.

Mi-am înălțat capul, l-am privit țintă în ochii parcă făuriți din argint strălucitor și i-am zărit cearcănele de sub ei.

– N-ai dormit deloc?

– Am avut treabă dis-de-dimineață. Iar azi-noapte mi-a stat mintea la alte lucruri, răspunse

el, dându-mi deoparte șuvițele care-mi căzuseră peste față.

Mi-am împins obrazul în mâna lui, ca un pisoiaș neajutorat. Îmi doream să-l ling din cap până-n picioare. Să mușc o îmbucătură din el. Kane era ca un ospăț, iar eu muream de foame. Mă întrebam dacă m-ar fi lăsat să-i sug degetele…

– La ce te gândești? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană și trecându-și o mână prin părul ciufulit.

„O, pe Pietre!"

Nu și părul. Deja mi-era greu să rămân liniștită în fața acelui piept dezgolit, aurit de soare, a feței cu contur parcă cioplit din granit și a acelor mâini mari, bărbătești. Părul avea să-mi pună capac.

Mi-am încordat picioarele.

– Mă gândesc la masa de dimineață, am mințit.

– Poate că vrei să-ți faci de cap cu masa, dar să știi că-mi dau seama când anume ai ochii încărcați de dorință.

Mi-am simțit obrajii înroșindu-se de rușine. Nu pentru că-l doream, pentru că aveam *nevoie* de el, ci mai degrabă pentru că-l lăsasem să mă poarte dincolo de culmile plăcerii, iar eu nu-i făcusem nimic în schimb.

– Prea bine, am spus, gândindu-mă că ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi. Mă gândeam la limba ta cea desfrânată!

Vorbele mele îi aduseră un surâs pe buze, dar ochii nu-i ardeau cu aceeași înflăcărare.

Inima parcă mi se opri în piept.

– Nu-ți doreai să auzi asta?

– E un răspuns mai bun decât aș fi putut să nădăjduiesc, răspunse el, încercând să-mi abată gândul în altă parte. Dar ar trebui s-o luăm din loc.

Îmi dădu drumul din brațe și se ridică din pat.

Își păstrase pantalonii pe el, dar prinse să-și caute celelalte haine risipite prin iatac.

– Îl rog pe Griffin să rămână aici. Cred că asta și-ar dori.

M-am ridicat și mi-am tras așternuturile peste piept. Ceva nu era bine. Nu era bine deloc.

– Ești un prieten bun, am murmurat, dusă pe gânduri, în timp ce în minte mi se năștea o sumedenie de întrebări. Griffin o să prețuiască grija ta.

Kane dădu din cap, încuviințând.

– Aseară, Briar mi-a spus că regele și regina Citrinului sunt îngrijorați la gândul că Lazarus ar putea să le devină dușman. Fedrik s-a dus la Fortăreața Umbrelor ca să se vadă cu locotenentul Eardley și să le trimită vești părinților lui. Noi o să ne întoarcem până diseară și putem să-l întâlnim acolo, dacă vrei.

– Fedrik a plecat?

Kane îmi privi fața cu luare-aminte, părând să priceapă greșit ceea ce oglindeau ochii mei, iar apoi își coborî privirea la cheutorile pantalonilor lui de piele.

– Îmi pare rău că n-ai apucat să-ți iei rămas-bun de la el.

– Asta nu-ți dă pace? Ți-am spus că n-am nici o treabă cu el, Kane! Aproape că m-a sărutat o dată.

Kane făcu o strâmbătură.

– Zei mari, chiar și așa... Nu vreau să-mi povestești despre asta!

– Nu simt nimic față de el. N-am simțit niciodată și i-am spus-o. E doar un prieten.

– Bine.

– Și atunci, de ce nu ești în patul ăsta, cu mine?

Am încercat să par ademenitoare, dar glasul îmi răsună arțăgos.

M-am înfiorat.

În cele din urmă, ochii arzători ai lui Kane se ațintiră într-ai mei.

– Astăzi avem multe de făcut și nu putem să pierdem nici o clipă.

Ar fi trebuit să mă ridic, pur și simplu. Chiar ajunsesem să fiu o nătângă zăpăcită de plăcerile trupești, implorând un bărbat să fie din nou cu ea? Făceam asta *a doua oară*, dacă puneam la socoteală și cele întâmplate noaptea trecută, când mă aruncasem în brațele lui fără să mai stau pe gânduri. Dar era sfâșietor să știu că el, după toate cele întâmplate între noi, nu mă mai dorea deloc.

Îmbărbătată de amintirea mâinilor lui dezmierdându-mi coapsele, m-am ridicat în genunchi și mi-am lăsat cămașa să-mi alunece de pe umeri.

– Arwen..., mă preveni Kane cu glas ca de gheață, dar cu ochi arzători și strălucitori ca para focului.

– Kane..., am murmurat, încercând să-l întărât, și am tras mătasea mai jos, până când am rămas dezgolită, în genunchi în fața lui, acoperită doar de rufăria ruptă.

În clipa în care îmi văzu sânii goi, el scoase un geamăt adânc și strânse atât de tare cizma în

mână, încât am auzit cum trosnea pielea.

Totuși, nu spuse nimic. Nu făcu nimic.

„Bine!"

Am apucat marginile rufăriei. Dintr-o singură mișcare, aș fi putut să mă dezgolesc de tot.

– Te rog, nu face asta, mormăi el printre dinți.

Dar ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi. Îmi doream să mă ia cu orice preț. Încet, încet de tot, mi-am scos rufăria, fără să mai iau în seamă focul din obrajii mei, care-l oglindea pe cel din ochii lui.

El rămase tăcut, iar obrajii mi se înroșiră și mai tare.

– Chiar mă faci să te implor? am întrebat.

– Știi ce se întâmplă cu mine ori de câte ori te văd așa!

– Ce?

– Trupul tău mă face să văd stele verzi, răspunse el, răsuflând încet, încordat. Ori de câte ori mi te arăți astfel... E de nespus ce vreau să-ți fac. *De nespus*, Arwen!

Căldura mi se strânse între picioare, așa că mi le-am apropiat. Ochii lui îmi urmăriră mișcarea, făcându-mă să scot un suspin.

– Atunci, fă-mi ce vrei!

Dar Kane luă de pe jos cămașa mea de noapte și mi-o întinse. Obrajii mi se încinseră și mai tare. M-am îmbrăcat cu cămașa, simțindu-mă ca și cum mi s-ar fi tras o săpuneală zdravănă.

– Noaptea trecută aveai nevoie să fii alinată, spuse Kane, trecându-și mâna prin părul vălurit. Nu te învinovățesc că ai încercat să te descarci astfel. Și eu am făcut la fel. De mult prea multe ori.

– Nu asta voiam să...

– Dar am făcut o greșeală.

– O greșeală?! am întrebat, simțind cum prindea să-mi clocotească sângele-n vine din pricina rușinii și a durerii. Așadar, mi-ai intrat până la urmă pe sub fuste, iar acum ești deja sastisit de mine?

– Nu... Ce-ai spus?! Arwen...

– Atunci, ce se întâmplă? Ai vrut să te răzbuni pentru cele întâmplate între noi după bătălia de la Golful Sirenei? O, Kane! am strigat, iar apoi am răsuflat adânc, încercând să mă domolesc, fiindcă nu mai voiam să mă sfădesc cu el. Știi, n-ar fi trebuit niciodată să...

– Arwen...

– Știu, știu, trebuie să plecăm! Poate că pentru tine nimic nu-i mai însemnat decât să găsești sabia aia și să-l înfrângi pe tatăl tău, dar pentru mine...

– Tu, îmi curmă vorba Kane, cu cizma încă în mână.

– Eu, ce?

– Tu ai cea mai mare însemnătate în ochii mei. Te vreau mai mult decât vreau răzbunarea, decât vreau izbăvirea... decât vreau orice altceva. Nu pricepi că te iubesc, Arwen?

Vorbele îi zburară de pe buze ca și cum și-ar fi recunoscut o vină. Toată neliniștea care se învolbura în mine, care îmi punea noduri în gât, pregătindu-se să răbufnească, se risipi precum aburii dintr-o oală pusă pe foc.

– Sunt îndrăgostit de tine, spuse el, scoțând un hohot de râs aspru și ostenit. Te iubesc ca un nebun. La fel cum marinarii pierduți pe mare iubesc pasărea care-i călăuzește spre casă.

Își trase cămașa peste cap și se așeză la masa de lucru din fața patului.

– Știu că nu mai ai aceleași simțăminte ca înainte, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile în ceea ce mă privește. Nimic n-ar putea să le schimbe.

La un pas să izbucnesc în plâns sau în râs, ori să-mi lipesc buzele de ale lui și să-l sărut, am răsuflat adânc.

– Nu mi-am dorit niciodată să te împovărez cu o astfel de mărturisire, murmură el cu glas slab, dar trebuie să-ți spun că nu pot să fiu calea prin care tu să te descarci, așa cum s-a întâmplat azi-noapte. Am nădăjduit să fiu în stare, dar cred că... Cred că asta ar putea să mă ucidă.

Eu n-am putut decât să dau din cap, simțindu-mă dintr-odată foarte neajutorată și tulburată.

Adormisem vreme de atâtea nopți în odaia mea de slujnică din Fortăreața Umbrelor, închipuindu-mi clipe precum aceasta... când Kane îmi spunea că mă iubea, iar apoi plecam împreună spre căsuța aceea din visurile mele...

Dar în închipuirea mea nimic din toate astea nu fusese atât de crud, atât de dureros.

Mă durea pentru amândoi. Pentru toate necazurile prin care trecuserăm unul din pricina celuilalt.

Încercasem să mă *folosesc* de Kane. Încercasem să...

M-am ridicat din pat și mi-am căutat haina de casă prin iatac, dorind să mă fac nevăzută cât mai curând cu putință.

– Îmi pare rău, am murmurat.

– Să nu-ți pară, te rog! răspunse Kane, ridicându-se și el în picioare. E ultimul lucru pe

care mi-l doresc! Cele întâmplate azi-noapte au fost plăcute, nu?

Am încercat să zâmbesc larg, dar așa ceva n-ar fi fost decât cea mai mare prefăcătorie la care să mă fi dedat în toată viața mea.

Mi-am strâns pe trup haina de casă și am răspuns:

– Cum să nu!

– Bine, atunci mi-am făcut treaba! spuse Kane, aruncându-mi zâmbetul acela pieziș al lui, care îmi făcea genunchii să se înmoaie. Ne vedem jos!

CAPITOLUL 33

ARWEN

Am zburat cu Kane până la pădurea care împrejmuia Colțul de Stâncă, iar apoi am coborât pe pământ și am prins să străbatem orășelul posomorât de pe țărm. Am mers pe un drum pietruit, ce șerpuia printre niște case șubrede și strâmbe, învăluite în ceață, am trecut pe lângă un far dărăpănat, clădit din cărămizi spălăcite, și am prins să simțim mireasma sărată a mării. Din locul acela se vedea docul orășelului de pescari.

Dincolo de semnele pălite de vreme pe care scria că puteai să iei cu chirie tot felul de bărcuțe și dincolo de niște canoe trase la țărm, se afla un ponton dărăpănat, clădit la malul unui lac cu ape reci și stătute, care se chema

Stygian. Undele lui întunecate se răspândeau ca o pată de cerneală pe sub cerul înnegurat.

În depărtare se deslușea cu greu o bucată de țărm povârnită, semănând cu spinarea cocoșată a unui uriaș adormit în apă.

– Ce-i asta?

– Insula de Cucută, răspunse Kane.

– Asta e Insula de Cucută?!

Kane dădu ușor din cap, adeverind.

– Dar unde credeai că e? întrebă el.

– La drept vorbind, nici eu nu știu.

Auzisem prima dată de locul ăsta de la Niclas.

– Insula e cea mai mare și cea mai primejdioasă temniță din Evendell, spuse Kane cu glas liniștit, dar cu ochii ațintiți la forfota marinarilor din orășel.

Între mine și el stăruise toată ziua un soi de încordare, dar eram hotărâtă să îndulcesc lucrurile.

– O fi primejdios să locuiești aici? Oare tâlharii care evadează din temniță nu ajung la doc noaptea, când nu-i vede nimeni?

– Nu, fetișcano. Nimeni nu scapă din Insula de Cucută, răspunse Kane fără să zâmbească, dar spunându-mi pe numele de alint, ceea ce era semn bun. De fapt, insula asta e un fel de pâlnie uriașă, foarte adâncă. Nu e cu putință să intri sau să ieși decât dacă poți să zbori.

Am cercetat din priviri orășelul bătut de vânt care se întindea împrejurul nostru. Bucăți de piatră și maluri abrupte țâșneau de o parte și de alta a străzii pe care ne aflam, iar casele erau fie clădite pe stâncile negre, fie cocoțate pe piloni, deasupra apelor învolburate ale lacului.

Locuințele și prăvăliile erau șubrezite și roase de stihii, cu zugrăveala coșită, iar unele dintre

ele fuseseră părăsite și aveau scânduri bătute peste golurile ușilor și ferestrelor. Dar orășelul nu era sărac sau murdar, ci doar dărăpănat. Nu-l găseam deloc neplăcut. Am tras adânc în piept aerul sărat, înviorător, și mi-am strâns mantia de blană de vulpe în jurul trupului.

– Cum dăm de Esme? am întrebat.

– Întâi mergem la prăvălia ei, care se numește Doamna Pictată. Ți-e frig? mă iscodi el, dând să-și scoată mănușile.

– Nu, sunt bine. Îmi place vremea de aici.

Ne-am tras amândoi deoparte atunci când trecu pe lângă noi un căruțaș care căra pește, urmat de o ceată de copii zvăpăiați, buluciți în urma căruței. Copiii cântau un cântec marinăresc despre niște foci pe care corăbierii osteniți le crezuseră sirene.

– E ciudat, dar cred că m-am îndrăgostit un pic de locul ăsta, am spus eu, dusă pe gânduri.

Kane surâse, privind cu luare-aminte o stâncă abruptă, aflată la dreapta noastră. Piatra ei colțuroasă se boltea deasupra unei mici taverne zugrăvite în albastru, cu obloane alburii, pe a cărei firmă scria „Taverna marinarului".

– Și eu. Căsuța de acolo e a mea!

Nu zărisem căsuța strâmbă care stătea cocoțată pe vârful stâncii. Cu hornul ei de piatră, văruită într-un cenușiu palid și având două felinare atârnate de o parte și de alta a intrării, se înălța, singuratică, lângă un prun.

– Ce frumoasă e!

Kane chicoti, iar ochii lui ca de argint licăriră, cu tot aerul mohorât pe care și-l luase în ultima vreme.

– Nu știu cât e de frumoasă, dar are o priveliște uimitoare spre lac. În puținele seri

ele fuseseră părăsite și aveau scânduri bătute peste golurile ușilor și ferestrelor. Dar orășelul nu era sărac sau murdar, ci doar dărăpănat. Nu-l găseam deloc neplăcut. Am tras adânc în piept aerul sărat, înviorător, și mi-am strâns mantia de blană de vulpe în jurul trupului.

– Cum dăm de Esme? am întrebat.

– Întâi mergem la prăvălia ei, care se numește Doamna Pictată. Ți-e frig? mă iscodi el, dând să-și scoată mănușile.

– Nu, sunt bine. Îmi place vremea de aici.

Ne-am tras amândoi deoparte atunci când trecu pe lângă noi un căruțaș care căra pește, urmat de o ceată de copii zvăpăiați, buluciți în urma căruței. Copiii cântau un cântec marinăresc despre niște foci pe care corăbierii osteniți le crezuseră sirene.

– E ciudat, dar cred că m-am îndrăgostit un pic de locul ăsta, am spus eu, dusă pe gânduri.

Kane surâse, privind cu luare-aminte o stâncă abruptă, aflată la dreapta noastră. Piatra ei colțuroasă se boltea deasupra unei mici taverne zugrăvite în albastru, cu obloane alburii, pe a cărei firmă scria „Taverna marinarului".

– Și eu. Căsuța de acolo e a mea!

Nu zărisem căsuța strâmbă care stătea cocoțată pe vârful stâncii. Cu hornul ei de piatră, văruită într-un cenușiu palid și având două felinare atârnate de o parte și de alta a intrării, se înălța, singuratică, lângă un prun.

– Ce frumoasă e!

Kane chicoti, iar ochii lui ca de argint licăriră, cu tot aerul mohorât pe care și-l luase în ultima vreme.

– Nu știu cât e de frumoasă, dar are o priveliște uimitoare spre lac. În puținele seri

fără nori, de aici vezi cel mai frumos apus din întreg Onixul. Și chiar dedesubt, la Taverna marinarului, poți să mănânci pește cu cartofi prăjiți. Peste iarnă, Quentin și fiicele lui fac un minunat cidru fiert... Deși Greta cam întrece măsura cu romul, povesti Kane, al cărui chip căpătase un aer aspru. Îmi fac griji că le cam trage la măsea, e chiar la vârsta aceea anevoioasă...

Am încremenit locului.

– Câți ani are?

– Patru, răspunse el, clătinând din cap.

Am izbucnit într-un hohot de râs și apoi am luat-o din loc.

Ne-am văzut de drum, cu fețele scăldate de vântul răcoros și cu privirile îndreptate spre lacul ale cărui ape fremătau în zare.

Știam de la Kane că prăvălia lui Esme se afla în vârful dealului.

Drumul ce se unduia înaintea noastră ca un șarpe de piatră cenușie, mărginit ici și colo de buruieni și de sălcii pitice, ne duse până la o prăvălie clădită pe un povârniș. Vântul înclinase acoperișul de paie, iar pânza întinsă deasupra intrării, care semăna cu un acoperiș mai mic, era atât de spălăcită, încât nici nu-ți mai dădeai seama ce culoare avusese odinioară.

Am urcat treptele scârțâitoare și am intrat, iar venirea noastră fu vestită de clinchetul unui clopoțel de aramă prins deasupra ușii.

Numele de Doamna Pictată mă ducea cu gândul la o prăvălie luminoasă și plină de culoare, înțesată de pomezi trandafirii și de sulimanuri uleioase de buze, sau de vopsele frumoase de ulei și de pensule cu peri fini.

Însă prăvălia lui Esme era un loc rece şi cufundat în umbre, cu polițe și cu coridoare luminate de câteva felinare atârnate în tavan. Fiecare rând de polițe era ticsit cu tot soiul de ciudățenii peste care se așternuse colbul, ca, de pildă, lucruri de sticlă suflate în forme ciudate, care nu păreau să folosească la nimic, și cutiuțe de chibrituri pe care erau desenați de mână copii mici și căței.

Prăvălia era pustie. Am zărit doar o fetiță sfioasă, cu părul ciufulit, care, de îndată ce-mi întâlni privirea, o zbughi după tejghea și apoi se făcu nevăzută, coborând pe o scară.

– Ai văzut asta? l-am întrebat pe Kane.

– Ce să văd? răspunse el, ştergându-şi fața cu mâna și tușind. Pânza de păianjen pe care tocmai am înghițit-o? Nu, chiar n-am văzut-o, crede-mă!

Am zâmbit, gândindu-mă că păream să ne descurcăm de minune după clipele stânjenitoare de dimineață. De fapt, chiar eram mândră de noi.

„Sunt îndrăgostit de tine. Te iubesc ca un nebun."

Amintirea neașteptată a vorbelor lui mă făcu să înghit cu noduri, simțind că fața îmi lua foc. Ca să fac și eu ceva, m-am răsucit pe călcâie și am început să cercetez cu privirea o broscuță de cositor.

– Esme! strigă Kane. Ziua bună, e cineva aici?

Ca tot restul prăvăliei, tejgheaua și dulapurile dindărătul ei erau ticsite cu tot soiul de sipete ruginite pentru podoabe, din care se revărsau panglici și cărți de tarot. De o pereche de uși de şipci care se deschideau atât înăuntru, cât și în afară, erau atârnate, în cârlige, trei pelerine de

ploaie ponosite de trecerea vremii, având mărimi diferite și culori aşijderea: una era albastră, cea de-a doua, cafenie, iar cea de-a treia, galbenă. Sub ele erau aşezate trei perechi de cizme tocite, fiecare pereche având aceeaşi culoare cu pelerina de deasupra.

În cele din urmă, uşile de şipci se deschiseră, lăsând să treacă o femeie care ne întâmpină cu un zâmbet larg, în vreme ce-şi potrivea mai bine pe cap o basma cu desene marinăreşti.

– Bună ziua şi bine aţi venit la Doamna Pictată! Vreţi să vă citesc viitorul în frunze de ceai sau să staţi de vorbă cu morţii din neam?

– De fapt, am venit aici cu alte treburi, am spus eu, tuşind din pricina colbului şi dând din mâini ca şi cum aş fi vrut să alung nişte gângănii zburătoare. Tu eşti...?

Dar femeia se întoarse cu spatele la noi, părând să caute ceva. Dând din cap, împinse uşurel cu piciorul o găleată de tablă ruginită. Câteva picături de apă împroşcară podeaua, ceea ce mă făcu să-mi ridic privirea la gaura prost peticită din tavan.

– Cred că o să plouă la noapte, spuse ea, de parcă ar fi fost micul nostru secret.

– Esme, am fost prieten bun cu mama ta. Numele meu e Kane. Mă mai ţii minte?

Zâmbetul silit de pe buzele lui Esme păli, iar apoi femeia se sprijini cu mâinile de tejghea.

– N-aş zice. Îmi pare rău!

– Aş vrea să te întreb ceva, dacă ai o clipă.

Esme strâmbă din nas şi aşteptă.

– E cu putinţă să fi moştenit ceva din harul mamei tale?

Femeia reîncepu să zâmbească silit.

– Din păcate, nu. Pot să vă ajut în altă privință?

– Un înalt dregător din Regatul de Chihlimbar ne-a spus altceva.

Kane făcu un pas spre tejghea, după care se aplecă în față și-și strecură o mână în buzunar.

– Oare de ce ne-a spus asta? stărui el.

Zâmbetul lui Esme pieri de tot, până când buzele ei se strânseră într-o linie subțire, posacă.

– Dregătorul acela se înșală.

– Esme, nu vrem să-ți facem nici un rău! Nu suntem de partea oștilor din Chihlimbar și din Granat, am spus eu, încercând s-o înduplec, după care m-am uitat pieziș la Kane. Știi, Esme, el se află în fruntea singurei bătălii ce se duce împotriva celor două regate și a lui Lazarus, am adăugat, rostind cât am putut de încet numele regelui. Dacă poți să ne ajuți să aflăm un anumit lucru despre care se vorbește în profeția făcută de mama ta, am putea să luptăm.

– Tu ești... regele Ravenwood? Fiul lui Lazarus? întrebă femeia.

– Eu și nimeni altul, răspunse Kane.

– Te rog! am implorat-o, aplecându-mă peste tejghea. Orice viziune a ta ar putea să ne ajute.

Esme părea pe cale să izbucnească în plâns. Își mușcă buza de jos și veni mai aproape, până când noi trei aproape că ajunserăm să ne atingem unul de altul.

– Aș vrea să pot să vă ajut. Chiar aș vrea, repetă ea, întorcându-se spre Kane.

– Dacă ești fiul lui, atunci știi ce i-a făcut Lazarus mamei mele și știi că am avut noroc să scap cu viață din Lumera. Însă tata era muritor.

Am moștenit un dram de Lumină Fermecată, dar nu și harul de a tâlcui voința zeilor.

– Și cei din Chihlimbar de ce cred altceva?

– Unii de pe-acolo au poposit aici, cu luni în urmă. M-au luat la întrebări, mi-au amenințat soțul și fiul. Nu m-au crezut defel atunci când le-am spus că n-am har. Dându-mi seama că n-aveau să plece dacă nu le ziceam *nimic*, am... am mințit.

– Le-ai înșirat profeții plăsmuite? am întrebat eu.

Esme dădu ușor din bărbie, adeverind, iar privirea i se aținti la scara dindărătul tejghelei.

– N-am știut ce altceva să fac. L-au luat cu ei pe soțul meu și mi-au spus că, dacă mai voiam să-l văd vreodată, să nu destăinui nimănui viziunile mele, mărturisi ea, iar apoi chipul i se înăspri. Prețuiesc strădania voastră, dar acum trebuie să plecați.

– Ce le-ai zis? am stăruit eu.

Esme se foi, stânjenită, fără să-și ia privirea de la scară.

– Nu pot să vă spun nimic, îmi pare rău! Vă rog să plecați!

– Plecăm! am spus eu, aproape strigând, iar Kane mă certă din priviri, dar nu l-am luat în seamă. Da, o să ne vedem de drum. Dacă te răzgândești, ne găsești la Taverna marinarului până la lăsarea nopții. Îți făgăduiesc, Esme, că dacă ne ajuți să găsim ce căutăm, o să-ți eliberăm soțul și o să-l aducem acasă.

– V-am spus deja! se răsti ea, încruntând din sprâncene. N-am harul pe care-l căutați!

– Am priceput.

M-am îndepărtat de tejghea, trăgându-l pe Kane după mine.

După ce am făcut câțiva pași pe drum, Kane se răsuci spre mine și mă opri locului.

– Ai vrea să mă lămurești? Ce-a fost asta?

– Cred că Esme are o fiică. Am văzut-o de îndată ce am intrat.

– Și?

– *Și* poate că fiica ei are harul. E doar o copilă. Pelerinele de ploaie, cizmele... doar trei perechi. Pentru Esme, soțul ei și copila lor. Dar Esme ne-a spus că are un fiu, iar eu am văzut o fetiță în prăvălie.

Kane încruntă din sprâncene, căzând pe gânduri.

– Prezicătoarele trebuie să fie doar femei? am întrebat eu. Altfel de ce să mintă, dacă nu voia să se afle ce har are fetița ei?

– Chiar dacă are o fiică și ne-a mințit în privința asta... copila ar avea sânge amestecat. Nu e de crezut că fetița ar fi putut să moștenească vreun dram de Lumină Fermecată, de vreme ce Esme însăși are atât de puțină...

– Sunt încredințată că femeia asta ne ascunde ceva. Nu mai contenea să se uite spre pivniță, unde am *văzut* că a zbughit-o fetița. Și n-avea cum să scape turnându-le o minciună lui Halden și tovarășilor lui. Dacă profeția făcută de ea ar fi fost una mincinoasă, faptul ăsta ar fi ieșit la iveală după o vreme, așa că Halden și ceilalți s-ar fi întors și ar fi pedepsit-o. Dar ei n-au făcut-o, ceea ce înseamnă că profeția a fost adevărată. Iar ca Esme, care n-are har de prezicătoare, să poată profeți fără greș, trebuie ca *altcineva* să aibă o viziune cu adevărat și să i-o povestească ei de-a fir a păr. Pe de altă parte, Esme ține cu tot dinadinsul ca tot restul lumii

s-o creadă o șarlatancă. De aceea s-a și dedat dinadins în fața noastră la înșelătoria aceea bătătoare la ochi cu prezicerea că o să plouă la noapte. Eu cunosc pe de rost soiul ăsta de coțcării. La Abbington poposeau mereu o mulțime de șarlatani care tot încercau să ne ia bani „prezicându-ne“ că frunzele aveau să cadă din copaci!

Îngândurat, Kane își trecu o mână peste gură.

– Și zici că se folosește de șiretlicul ăsta cu șarlatania ca să-și ocrotească fetița de Lazarus?

– Da. Dacă ne gândim la ceea ce li s-a întâmplat mamei și soțului ei... nu pot s-o învinovățesc.

– De unde știi că Esme o să-și trimită fetița la noi? Ar pune-o în mare primejdie!

M-am uitat la orașul care se întindea la poalele dealului și la apa neagră, ce clipocea dincolo de docuri. Un miros greu de pește, de sare și de pini plutea în aerul amiezii.

– N-am de unde să știu, dar nădăjduiesc că o s-o trimită. Îmi place să cred că, dacă vreunul dintre ai mei ar fi răpit, eu aș face asta ca să-l aduc înapoi. Și aș face-o, poate, și ca să ajut binele să izbândească. Nu ne rămâne decât să așteptăm.

Am prins să mergem pe drumul pietruit, umăr la umăr și pășind în același ritm.

– Fetișcana care vede mereu partea plină a pocalului! Ar trebui să-ți spun așa? întrebă Kane, chicotind.

– Un asemenea nume de alint e prea lung. Îmi place să-mi spui doar „fetișcană“.

– Chiar așa? Dar nu-i deloc hazliu, nu? Vrei să-ți spun altfel? Mă rog, „Mangusta“ nu sună la fel de bine...

Am râs în ciuda voinței mele.

– Ești caraghios!

– Doar pentru tine.

Am văzut că se chinuia să-și înăbușe un rânjet. Am făcut ochii mari, uluită că pământul nu se căscase sub noi sau că nu ne înghițise marea. Eu și Kane ne înțelegeam bine! Nu ne mai sfădeam. Și nici nu ne mai dedam la desfătări trupești.

Am oftat adânc și m-am întors cu fața spre oraș.

Kane spuse cu un glas care îmi răsună catifelat în auz:

– Ești gata să bei până la căderea nopții?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Doar asta poți să faci aici ca să-ți omori timpul?

El ridică dintr-o sprânceană, iar eu am simțit un fior pe șira spinării.

– Da, haide să bem!

CAPITOLUL 34

KANE

În clipa în care sorbi din pocalul cu bere, lui Arwen i se undui peste față o șuviță ademenitoare, mătăsoasă și care lucea în lumina pâlpâitoare din tavernă. Palmele începură să-mi asude din pricina dorinței aprige de a-i da pe după ureche cârlionțul acela de culoarea ciocolatei.

Ce soi de nebun i-ar fi spus femeii iubite că era îndrăgostit de ea, știind foarte bine că simțămintele nu-i erau împărtășite? Poate că același soi de nebun care ar fi adus-o pe culmile plăcerii folosindu-se de limba lui, iar apoi s-ar fi jurat să nu mai facă asta niciodată. Acele două alegeri nesăbuite făceau din statul în preajma lui Arwen o caznă pe care nu știam cât timp mai puteam s-o îndur.

Iar acum începusem să asud din pricina unei șuvițe de păr.

Arwen ridică dintr-o sprânceană și-mi aruncă o privire întrebătoare.

– Ești bine?

– Mă simt minunat! am mințit eu, dând pe gât restul de bere. Mai luăm un rând?

Cârciumărița, care era o femeie zveltă, cu un piept prea mare pentru trupul ei subțiratic, ne aduse două pocalele pline cu bere și ne zâmbi cu toată gura. M-am uitat prin taverna care începea să se umple de cheflii pe măsură ce apunea soarele.

– Chiar ți-e sete, sau doar îți place s-o faci pe cârciumărița asta frumușică să se tot învârtă pe lângă tine?

– Ai grijă, fetișcano, că ți se văd gheruțele!

– De ce? Mă înșel cumva?

Mi-am pus berea pe masă și am privit-o pe Arwen drept în ochi.

– Ești o femeie foarte geloasă, știi asta?

– Ce bădăran!

– Mă înșel cumva? am îngânat-o eu.

Arwen scoase un oftat plin de năduf.

– Nu, cred că nu. Ce lucru groaznic, nu-i așa?

– Pentru tine, poate. Pizma e otrava cu care ne hrănim zi de zi.

Ea mai luă o duşcă de bere şi apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Mi-am petrecut atât de multă vreme simţindu-mă neînsemnată! Şi am fost mereu singură... Asta m-a făcut să cred că n-o să fiu niciodată cea pe care un bărbat s-o aleagă înaintea celorlalte femei. Aşa că e firesc să mă gândesc că o să dai peste femei mai frumoase şi că...

– Oare Mari ar vrea să-i fie doar prietenă lui Ryder?

– O să pun umărul la asta, răspunse Arwen, iar apoi făcu o strâmbătură. Şi cred că ar cam trebui să-i cer iertare Ameliei.

– Dacă te ajută cu ceva, să ştii că n-am ochi decât pentru tine.

Era adevărul adevărat şi, în ciuda durerii pe care o simţeam, ce uşurare era să pot fi sincer cu ea! Am mai luat o gură din licoarea înspumată.

Arwen nu spuse nimic, iar eu am izbucnit:

– Tu, pe de altă parte, ai ochi pentru mulţi bărbaţi de os domnesc! Te atrage puterea?

Felul în care încreţea din năsuc avea să-mi pună capac. Oare de ce-mi plăcea la nebunie s-o chinuiesc?

– Eşti chiar nesuferit! mi-o tăie ea, cu un licăr de veselie în ochi. Mare minune că te suferă cineva!

– N-aş fi prea încredinţat de asta.

Ne aşezaserăm la o masă lipicioasă, care avea un picior mai scurt, ceea ce o făcea să se clatine. Uitând de asta, mi-am sprijinit braţul de tăblie şi am împroşcat cu stropi de bere peste tot.

– Mi se pare că noi doi ne sfădim ca nişte copii de şcoală! spuse Arwen, apucând masa cu

amândouă mâinile, în vreme ce eu ștergeam berea de pe tăblie.

– Îți mai aduci aminte de Lady Kleio și de Sir Phylip? am întrebat, azvârlind șervetele ude în butoiul dindărătul mesei noastre.

– Da, sunt doi dintre nobilii tăi. Se urăsc.

– Sunt căsătoriți.

Ochii lui Arwen se aprinseră.

– Nu pot să cred!

– Iarna asta se împlinesc douăzeci de ani de la nunta lor.

– N-au cum să fie fericiți împreună. Aproape că s-au sfâșiat în bucăți la adunarea aceea.

– Doar se provoacă unul pe celălalt. Chiar sunt drăgălași ca soț și soție!

Arwen aruncă o privire la ceața care se întrezărea pe fereastră. Norii de pe cer erau atât de groși, încât cu greu îți dădeai seama ce oră era.

Însă eu știam că ne aflam aici de cel puțin patru ceasuri.

– Arwen…

– Să știi că nu mă dau bătută!

Mi-am înăbușit un oftat, căci hotărârea ei era mișcătoare și supărătoare deopotrivă.

– Fetișcano, nici măcar n-o cunoști pe fetiță!

Arwen se duse să se uite pe fereastra din dreapta mea.

– N-ai decât să te întorci în Fortăreața Umbrelor. O să văd cum ajung acolo mai târziu. Până la urmă, găsesc eu pe cineva care să mă ducă.

– Ești ceva de speriat! am spus eu cu glas sec.

– Haide să mai luăm un rând de bere de la prietena ta cea frumușică și s-o mai așteptăm un ceas pe fiica lui Esme. După aceea, plecăm.

Și te rog să ai răbdare. Simt că o să vină, adăugă Arwen, aruncându-mi o privire rugătoare.

– Bine!

Chiar nu mă grăbeam nicăieri. Tot ce avea însemnătate pentru mine se afla chiar aici, în taverna asta.

– Vrei să jucăm Trandafiri și spini?

Aproape că mi-am scuipat berea din gură.

– Ăsta nu-i un joc deșucheat?!

Groaza de pe chipul lui Arwen făcea toți banii din regatul meu.

– Nu! Te-ai smintit?! E un joc pentru copii! strigă ea, clătinând din cap. Să dea naiba-n Pietre, Kane!

Am râs pe înfundate în pocalul meu.

– Bine, învață-mă jocul ăsta pentru copii!

Ea își dădu părul pe după urechi, luând și șuvița răzvrătită care-i tot jucase peste obraz.

– Trandafirul tău e cea mai frumoasă parte din zi, iar spinul e cea mai rea. Pe când eram copil, mama obișnuia să joace cu noi Trandafiri și spini în fiecare seară, la cină.

O undă de tristețe îi străbătu fața preț de o clipă.

– Încep eu, ca să vezi cum se joacă. Trandafirul meu a fost faptul că am venit aici, la Colțul de Stâncă. Îmi plac la nebunie aerul proaspăt, cerul mohorât, orașul plin de viață. Mă bucur nespus de mult că am ajuns să văd locurile astea.

Mi se înmuie inima la gândul că Arwen prețuia orașul care mie îmi plăcea cel mai mult din întregul Evendell.

– Iar spinul meu… e aproape orice altceva din viața mea, la drept vorbind, spuse ea, oftând.

Am privit-o cu ochi mijiți.

– Ce joc hazliu!

– De obicei, nu e atât de trist.

Ea se mai uită o dată pe cele două ferestre. Nici urmă de mica prezicătoare.

– E rândul meu?

Arwen dădu din cap, adeverind.

– Trandafirul meu e faptul că-mi petrec o întreagă după-amiază aici, cu tine, am mărturisit eu, iar ochii ei scăpărară, ceea mă răsplăti regește pentru sinceritatea mea. Pe de altă parte, am adăugat, însoțindu-mi vorbele de un zâmbet răutăcios, spinul meu e faptul că n-am...

Dintr-odată, Arwen văzu ceva îndărătul meu și se lumină la față. M-am întors și am zărit o fetiță smeadă, numai piele și os, care-și croia drum prin mulțimea gălăgioasă. Era bucățică ruptă din mama ei, având același păr de un castaniu viu, însă tuns mai băiețește, aceiași ochi negri, uriași, aceeași bărbie ascuțită și gingașă. Nu putea să aibă mai mult de șapte ani.

Arwen sări de la masă, care se clătină din nou, pocalele goale fiind cât pe ce să ajungă pe podea. Am îndreptat iute masa, iar apoi m-am ridicat și eu.

– Bună seara! îi spuse Arwen fetiței, cu glas voios. Tu trebuie să fii fiica lui Esme! Eu sunt Arwen, iar el e Kane.

– Arăți întocmai ca în viziunile mele, spuse fetița.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

La auzul acelor vorbe, Arwen rămase descumpănită. Însă fetița nu se clinti din loc, privindu-ne cu ochi hotărâți și neabătuți, deși musteriii care forfoteau de colo-colo se tot

izbeau de ea. Pe măsură ce se lăsa seara, în tavernă începea să fie tot mai multă lume. Abia dacă-mi mai auzeam gândurile.

– Haide, vino după noi! am îndemnat-o eu pe fetiță.

Ea nu luă mâna întinsă de Arwen, dar ieși din tavernă împreună cu noi, iar apoi ne-am strecurat toți trei pe străzile pietruite. Le-am dus după colț, pe o alee îngustă dintre o piață de pește în care vedeai pretutindeni tentacule și solzi ce ieșeau din lăzi pline cu gheață sfărâmată, și o prăvălie de dulciuri care vindea o mulțime de mere îmbrăcate în caramel, verzi și strălucitoare.

Arwen se aplecă și o privi pe fetiță drept în ochi.

– Cum te cheamă?

– Beth.

– Cum ai știut să dai de noi, Beth?

– Am auzit ce-ați vorbit cu mama mai devreme, la prăvălie.

– Ești foarte isteață! o lăudă Arwen, zâmbind silit.

– Iar tu vorbești foarte tare.

Glasul fetiței era rece ca gheața. Văduvit de orice simțământ. Pesemne că asta se datora anilor în care ea văzuse atâtea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă – și împrejurărilor în care n-ar fi trebuit să se afle cu nici un preț –, dragoste, moarte, pierdere.

– Știu ce căutați, vorbi mai departe Beth. Dar nu știu unde e sabia. Viziunile în care îmi apare sunt prea scurte.

Nu mai credeam de multă vreme în astfel de lămuriri care, de fapt, nu te lămureau deloc, dar

Arwen se îndreptă de spate și mă apucă de încheietură.

– Ne ajută orice știi! îi spuse ea fetiței.

Parcă arătând pentru prima dată ca o copilă, Beth își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și-și coborî privirea la piatra cenușie de sub tălpile noastre. Un vânticel sărat aduse până la noi mirosul de pește din piața de alături.

– Sabia a fost mereu în Regatul de Onix. N-a plecat niciodată de aici.

– Nu se poate! am spus eu cu glas aspru. Mi-a fost furată din taină acum cinci ani! Ca s-o găsesc, am răscolit toată fortăreața... întreg regatul!

Beth clătină din cap, hotărâtă. Ochii ei negri, fantomatici, rămaseră ațintiți la caldarâm.

– Eu nu mă înșel niciodată. Nici măcar atunci când vreau să mă înșel.

Arwen înghiți în sec și se clătină pe picioare. Parcă ne-am dat seama amândoi că harul prezicerii fusese mai curând ca un blestem pentru biata fată.

– Sabia Soarelui e în Onix. O văd în viziunile mele, azvârlită sub mormane de arme. E legată de alt stăpân, dar tânjește să-și găsească tovarășa de drept, spuse fetița, întorcându-se spre Arwen. Pe tine!

Chipul lui Arwen se făcu parcă mai palid ca niciodată.

– Ce știi despre mine?

– Ești ultimul Fermecat pur, născut în sfârșit, după cum a zis bunica mea. Fiica Zeilor.

Fiica a *ce*?

– Ce înseamnă asta? întrebă Arwen cu glas rugător, ghemuindu-se din nou ca s-o poată

privi în ochi pe fetiță.

– Tu nu știi?

Ochii fără seamăn ai lui Beth priviră țintă într-ai mei.

– Nici unul dintre noi nu știe nimic. Poți să ne spui ce știi tu?

Fetița dădu să deschidă gura, dar păru să se gândească mai bine și apoi rămase tăcută, făcând un pas îndărăt.

– Cum rămâne cu tata? întrebă ea.

– O să-l găsim, îți făgăduiesc! se jurui Arwen.

Am simțit că înțepeneam și m-am căznit să-mi descleștez mușchii. Tatăl fetiței putea să fie deja mort. Arwen făcuse un jurământ mai mult decât îndrăzneț.

– Regele de lângă tine crede că tata a murit.

Mi-am mușcat limba, murmurând:

– Nu ești doar prezicătoare, mai citești și gândurile. Ai ceva Lumină Fermecată, Beth.

– De asta mă ține mama ascunsă. Lumea e primejdioasă pentru o Fermecată ca mine.

Avea dreptate. Lazarus culegea Lumina mai ceva ca pe grâul de pe câmpuri.

– Ai încredere în noi? am întrebat-o pe Beth.

Arwen îmi aruncă o privire nimicitoare, dar eu m-am mulțumit să ridic din umeri.

– Știu pentru ce vă războiți, răspunse copila.

– O să facem tot ce ne stă în puteri ca să-l găsim pe tatăl tău. Dacă mai e în viață, o să-l aducem teafăr la tine și la mama ta, făgădui Arwen. Dacă pot să găsesc sabia, o să-l ucid pe Lazarus. O să mă lupt pentru ca lumea să nu mai fie un loc în care să trebuiască să te ascunzi.

– O să mori, spuse Beth, netulburată.

Am încercat să nu iau în seamă cele trei vorbe care, rostite de o copilă de șapte ani, aproape că mă frânseră cu totul.

Spre cinstea ei, Arwen izbuti să-și facă glasul să sune firesc:

– Știu.

Beth se întoarse cu fața spre lacul Stygian. Soarele se topise îndărătul Insulei de Cucută, iar noaptea era de-acum rece și pustie.

– Povestea pe care ți-a spus-o mama ta era adevărată, îi zise Beth lui Arwen. L-a întâlnit pe tatăl tău într-o tavernă, iar apoi și-au petrecut noaptea împreună. El a plecat a doua zi și ea nu l-a mai văzut niciodată.

– Deci ea *era* mama mea? Cum e cu putință una ca asta?! Era și ea Fermecată cu sânge pur?

– Nu. Era muritoare. S-a îmbolnăvit pentru că a purtat în pântec și a dat naștere unei Fermecate cu sânge neamestecat. Ar fi trebuit să moară din pricina Luminii care o otrăvea, dar harul tău a vindecat-o iar și iar. Pe când te purta în pântec, trupul i s-a obișnuit în cele din urmă, însă după ce te-a născut, lunile în care ținuse înăuntrul ei o ființă înzestrată cu atâta putere și-au cerut dijma.

– Vrei să spui că… mi-am ucis mama?

Beth, o copilă care nu părea să priceapă ce era mila, se mulțumi să dea din cap, adeverind.

– Dar știa ce ești, adăugă ea. Tatăl tău i-a spus adevărul.

Arwen amuți, nemaigăsindu-și vorbele.

– Și el ce a fost? am întrebat eu, uluit.

Trebuia să ajungem la sfârșitul poveștii înainte ca inima frântă a lui Arwen să primească o ultimă lovitură pe care să nu mai poată s-o îndure.

Beth își înălță bărbia spre mine.

– Era un Zeu Fermecat, sortit să-l zămislească pe ultimul Fermecat cu sânge pur. Un ales, salvatorul Fermecaților și al muritorilor deopotrivă, cel despre care vorbeau profețiile. Iar mama n-avea cum să mai trăiască după ce năștea copilul.

– Dar a izbutit. A rămas în viață, spuse Arwen.

– Tu ai vindecat-o.

Arwen clătină din cap.

– Și a trăit mai departe. Chiar după ce n-am mai putut s-o vindec.

– Da, spuse Beth, a cărei față părea aproape împietrită.

Arwen încruntă din sprâncene și întrebă cu glas spart:

– *De ce?*

Durerea din glasul ei ar fi putut să mă ucidă pe loc. Am întins mâna spre ea, dar acum era mult prea tulburată, așa că am hotărât să încerc s-o alin mai târziu. Mi-am îndoit degetele și mi-am vârât mâna în buzunar.

– Pot să vă spun doar ce s-a întâmplat sau ce o să se întâmple. Nu și de ce, ne lămuri Beth.

– Poate că pe mama lui Arwen a salvat-o dragostea pentru copiii ei, am îngăimat eu.

– Asta credea și tatăl tău vitreg, îi spuse Beth lui Arwen.

Aceasta din urmă își ridică privirea la Beth și întrebă:

– Powell știa ce sunt?

– Mama ta i-a povestit totul.

Bătăile. Arwen se întrebase de ce o urâse tatăl ei vitreg cu atâta patimă. Acum știam amândoi de ce. Powell crezuse că Arwen o ucidea pe

femeia pe care o iubea el. Era îngrozitor. Era *de neînțeles*. Era…

– Mulțumesc, Beth! am zis eu cu glas liniștit. Poți să ne mai spui un ultim lucru?

Beth aruncă o privire la drumul șerpuitor care ducea la prăvălia mamei ei.

– Nu vreau ca mama să vină după mine.

– Repede, atunci! Mai e vreo altă cale de a-l ucide pe Lazarus? Arwen chiar e singura care poate să-l înfrângă?

– Nu știu tot ce va să fie. Văd doar frânturi. Am văzut calea lui Corb Alb, dacă despre asta întrebi. E cu putință, dar ea o să plătească un preț chiar mai mare decât viața ei.

Am simțit cum greutatea vorbelor fetiței mă lovi drept în inimă, căscând un gol în ea. Ce putea să fie mai de preț pentru Arwen decât viața ei? Gândul la o astfel de nenorocire mă îngrozi.

– Ce poți să ne mai spui despre sabie? Despre locul din Onix în care se află? Dar despre lupta noastră cu Lazarus? am întrebat-o pe Beth.

– Trebuie să-l învingeți. Sunteți singura nădejde a tărâmurilor.

– Da, am mârâit eu, strângând din dinți. Asta știu.

Mă așteptam ca Arwen să mă certe pentru înverșunarea din glasul meu, dar ea n-a spus nimic. Rămăsese cu privirea îndreptată spre lac, dar de fapt se uita în gol. Atunci mi-am dat seama.

Am știut că o pierdusem.

Poate că în urechi îmi vuia doar larma înnebunitoare a golului care mi se strângea în piept.

– Beth, cum îl cheamă pe tatăl tău? Cum arată? O să facem tot ce ne stă în putință să ți-l aducem înapoi, am spus eu.

Pentru prima dată, ochii lui Beth se luminară.

– Îl cheamă Vaughn. Are părul castaniu-închis, lung până la umeri, și barbă. N-am avut nici o viziune cu el de când l-au luat, acum câteva săptămâni. Dacă o să am una, ar trebui să vă trimit o scrisoare?

– Da, scrie-i locotenentului Eardley de la Fortăreața Umbrelor. Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat!

Beth o luă din loc și făcu vreo câțiva pași, dar apoi se întoarse spre noi. Ochii ei de copil erau plini de groază.

Un fior rece ca gheața mă străbătu din cap până-n picioare.

– Ce-i? izbuti să bolborosească Arwen.

– Trebuie… să cazi la învoială. Când o să vină vremea, trebuie să cazi la învoială.

– Ce învoială? am întrebat.

Beth încremeni.

– Nu știu. Văd doar frânturi…

– Te rog, am implorat-o eu cu glas lipsit de vlagă.

– Fața ei o să fie brăzdată de lacrimi, spuse Beth, făcând semn spre Arwen. Iar mâinile tale… o să fie pătate de sânge.

Apoi se dezlănțui furtuna. Deși eram adăpostiți întrucâtva de clădirile din jur, ploaia ne udă până la piele. Înainte să mai apuc să spun ceva, Beth se despărți de noi și prinse să gonească în susul dealului, îndreptându-se spre prăvălia mamei ei.

Am rămas cu privirile pierdute în zare, până când fetița dispăru în ceață.

CAPITOLUL 35

ARWEN

Nu-mi aminteam când anume începuse ploaia, dar nasul și genele îmi erau acum acoperite de picături reci. M-am prăbușit în genunchi pe caldarâmul plin de gropi.

– Arwen! strigă Kane cu glas aspru.

Potopul îmi înceţoşa privirea.

La fel și simțământul de vinovăție. Mai multă vinovăție decât puteam să îndur. La asta se adăuga și uimirea iscată de vorbele lui Beth.

Eram nespus de uluită.

Mi-am încleştat mâinile pe stânca rece de sub mine, încercând să mă adun. Am zgâriat cu unghiile piatra umedă și aspră. Nu știam ce voiam să sfâșii.

– Arwen! mă strigă Kane din nou, lăsându-se într-un genunchi și udându-și pantalonii frumoși.

Îl simțeam lângă mine. Căldura lui plutea spre trupul meu. Îi zăream cu coada ochiului cămașa albă, care flutura în vânt.

Dar nu mă atingea.

Ucisesem… *ucisesem* cu mâna mea… sute de ostași Fermecați, Mari era cufundată într-un fel de adormire vrăjită pentru că n-o ascultasem, Fedrik aproape că-și pierduse piciorul încercând să mă salveze, iar acum…

Acum aflam că-mi otrăvisem mama. Preț de douăzeci de ani, îi făcusem rău. O adusesem în

pragul morții. Aproape că o ucisesem...

Sau și moartea ei fusese tot din cauza mea? Mama n-ar fi călcat niciodată în Peridot dacă nu-i ceream lui Kane să-mi aducă familia lângă mine.

Eram vindecătoare și nu izbutisem decât să le fac rău oamenilor.

Iar tatăl meu era un... zeu. Un Zeu Fermecat.

Mă cuprinse un râs înspăimântător.

– Poți să te ridici, fetișcano?

Am tras aer pe nas cu lăcomie, până când mi-am simțit pieptul înfășurat într-un văl ca de gheață. Dar nimic nu domolea iureșul dinăuntrul meu. Puterea și Lumina mi se înfiorau și mi se răsuceau în vârful degetelor, hrănite de vinovăție și de durere, învolburându-se în mine, străfulgerându-mă din creștet până-n tălpi.

Am încercat să mă ridic și aproape că am izbutit. Amețită, m-am sprijinit de zidul prăvăliei de dulciuri ca să nu mă prăbușesc.

– Arwen!

Mi-am întors privirea spre Kane, dar n-am văzut decât dâra subțire pe care i-o desena pe nas o picătură de ploaie. Vedeam în ceață.

– Încearcă să răsufli adânc, te rog! îmi strigă el.

Parcă aerul nu-mi intra în plămâni. Am închis ochii strâns ca să mi-i feresc de șfichiul ploii, dar și ca să ridic un scut între mine și amintirea vorbelor lui Beth, între mine și durere, între mine și puterea nimicitoare dinăuntrul meu. Îmi doream ca picăturile reci de ploaie să liniștească focul care-mi ardea în inimă.

– Haide să mergem acasă, spuse Kane.

– Eu n-am casă.

– Nu-ți mai plânge de milă, fetișcano! Fortăreața Umbrelor o să fie mereu casa ta.

– Mi-e milă de toți cei care au avut nenorocul să prindă drag de mine.

El mă apucă de umeri cu mâinile lui mari... atât de blânde și îndeajuns de hotărâte ca să mă facă să-mi ridic privirea.

– Erai în pântecul ei. N-ai îmbolnăvit-o dinadins. Mama ta te-a iubit, Arwen! Știa ce erai și știa cât de mult rău avea să-i facă sarcina. Și, cu toate astea, te-a iubit mai mult decât orice pe lume.

Am izbucnit într-un râs plin de mâhnire.

– Și uite unde a ajuns!

Mă trase de mână și am prins să mergem din nou pe stradă, biciuiți de ploaia furioasă. Vântul vuia mânios printre stânci, iar căruțele care treceau pe lângă noi se zgâlțâiau sub urgia furtunii. Trecătorii căutau adăpost pe sub streșini, sau se îmbulzeau prin taverne și prăvălii. Lacul învolburat se zărea îndărătul docului aproape pustiu, iar apele se frământau în jurul pilonilor de lemn.

– Poți să zbori pe vremea asta? l-am întrebat pe Kane, iar glasul mi se pierdu în rafalele de vânt.

– Pot, dar n-are să fie plăcut pentru nici unul dintre noi.

El mijì din ochi, privind ceasul unui turn îngust din depărtare. Picăturile de ploaie i se prelingeau neîncetat peste părul negru de pe frunte, intrându-i apoi în ochi. Cămașa îi era udă leoarcă.

– E târziu. Ar trebui să poposim aici peste noapte. Vino cu mine!

El mă târî prin furtună, pe lângă căruțe, bărci și copaci desfrunziți. Vântul mă îngheța până-n oase, dar nu-mi păsa. Tristețea și deznădejdea îmi fuseseră înlocuite de o durere surdă de cap, care mă sleia de puteri.

Până la urmă, am ajuns la ușa albăstruie a căsuței lui Kane.

Cu un firicel de Lumină Fermecată de un negru ca de trahit, Kane deschise încuietoarea. Ne-am strecurat înăuntru.

M-am trezit învăluită în tăcere.

Era întuneric și, pe deasupra, un frig de-ți înghețau oasele... De bună seamă că nimeni nu mai trecuse pe aici de luni de zile.

Am rămas încremenită locului... stânjenită, tremurând din cap până-n picioare. Apa curgea de pe mine, adunându-se într-o băltoacă pe podeaua de lemn tare.

– Lipsesc o clipă. Simte-te ca acasă!

Kane își scoase sabia din teacă și și-o azvârli pe o masă rotundă, lângă un mic vas în care se aflau două orhidee ofilite, uscate și subțiri ca hârtia. Apoi lepădă mantia și mănușile și se duse la vatra de fier. Cu un chibrit și câțiva bușteni, aprinse un foc mic și fremătător, ale cărui flăcări se răsfirară precum petalele unei flori.

Kane îmi făcu semn să mă așez în fața vetrei, iar el intră într-o bucătărie întunecată, prin care l-am auzit scotocind. Apoi se întoarse, aducând un ceainic pe care-l așeză deasupra flăcărilor. După aceea aprinse toate lămpile din casă, precum și câteva lumânări negre, colbuite.

M-am uitat de jur împrejurul căsuței.

Se asemăna cu odaia lui Kane din Fortăreața Umbrelor: se vedea că era locuită de un bărbat,

era plină de lucruri de culoare închisă, cam înghesuită, uimitor de caldă și de primitoare. Într-adevăr, vederea spre lac era minunat de frumoasă. La ferestre atârnau perdele de pânză subțire, care coborau până în dreptul unei lavițe înțesate de pernuțe, pe care puteai să stai ceasuri de-a rândul, privind afară, la golul de dedesubt.

– Arwen!

– Da?

Parcă nu era glasul meu.

– Vii să te așezi?

– Bineînțeles.

Se lăsă tăcerea, iar apoi Kane murmură:

– Și totuși, nu te miști.

Am încercat să-mi amintesc ce rost mai avea să fac ceva, orice. Ce rost mai avea să stau jos, să-mi încălzesc oasele. Dintr-odată, mi-am dat seama de adevăr: nimic nu mai avea însemnătate în ochii mei.

Am izbucnit în râs, iar Kane încruntă din sprâncene.

El străbătu odaia și veni la mine. Îmi descheie mantia, umplându-mă de fiori în clipa în care îmi atinse, cu degetele lui reci și umede, pielea gingașă a gâtului. După ce îmi luă mantia de pe umeri, îmi cuprinse mâinile înghețate într-ale lui.

– Vrei să vii și să te așezi aici, lângă mine?

Blândețea din glasul lui făcu să mi se strângă inima. Nu-mi plăcea să fie blajin, plin de luare-aminte și împăciuitor, fiindcă asta însemna că-și făcea griji pentru mine și că mi se întâmpla ceva rău.

Într-adevăr, mă aflam la mare ananghie.

– Mă simt bine, am spus eu, apropiindu-mă, cu mișcări țepene, de un divan alb, pe care se aflau niște perne albastre ca marea și o velință groasă.

M-am cuibărit în fața focului din vatră și mi-am înfășurat velința în jurul trupului, ca pe un scut.

– Încă mai tremuri, spuse el, așezându-se lângă mine și făcând pernele să se lase sub greutatea lui.

– Iar tu îți faci divanul fleașcă!

Kane își plecă fruntea încununată de șuvițe ude și-și privi cămașa.

– Chiar așa! spuse el, ridicându-se și dezbrăcându-se de cămașa udă.

Pielea aurie de pe pieptul lui zvelt, plin de mușchi, strălucі în lumina blândă a focului, încă umedă de la ploaie. Apoi el se duse în altă odaie și se întoarse câteva clipe mai târziu, purtând o cămașă neagră, uscată, și o pereche de pantaloni de in, negri precum cerul de afară. Intră iarăși în bucătăria îmbrăcată în piatră verzuie, o cămăruță care părea să-i cuprindă cu greu umerii lați și statura falnică. După ce cotrobăi prin dulapuri, se întoarse la mine, aducând niște plante uscate pentru ceai și două căni.

Opări ceaiul și-mi întinse una dintre cănile aburinde.

– Gata! Bea asta ca să te încălzești!

Căldura băuturii fierbinți trecu prin pereții de porțelan și-mi dezmorți mâinile înghețate. Cu buzele lipite de marginea cănii, am lăsat aburii să-mi gâdile nările, adulmecând miresmele de iasomie și de mușețel. Poate că în ceai era și un dram de vanilie…

Am sorbit din amestecul acela fierbinte, dorindu-mi ca băutura să lipească la loc tot ce se frânsese înăuntrul meu.

Kane se aşeză şi nu mă slăbi din ochi decât după ce am terminat de băut şi am pus cana pe măsuța veche din fața noastră.

– Eu sunt pricina din care s-a îmbolnăvit mama. Ani de zile am tot încercat s-o vindec! am spus, simțind cum mi se strângea stomacul. S-a îmbolnăvit doar pentru că m-a avut pe mine.

– N-aveai de unde să știi, fetişcano! Şi nu puteai să faci nimic în afară de ceea ce, oricum, ai făcut.

– Știu asta, dar... i-am ucis şi pe toți ostaşii aceia de pe plaja din Golful Sirenei...

– Ostaşi care au nimicit o capitală întreagă. Ostași care voiau să te *ucidă*.

Am clătinat din cap. Kane nu pricepea.

– Poate că Powell a fost îndreptățit să mă urască. Să mă bată. Eu eram pricina din care suferea soția lui.

Chipul lui Kane rămase liniştit, dar în ochi prinse să-i clocotească un licăr aspru.

– Vreau să-ți spun o poveste, murmură el, punându-şi cana pe masă.

Am dat din cap, încuviințând, iar apoi mi-am scos încălțările şi mi-am aburcat picioarele pe divan, strângându-mi-le sub mine.

– Pe vremea când am hotărât să-mi răstorn tatăl de pe tron, eram un Fermecat în vârstă de doar optsprezece ani. Primul căruia i-am vorbit despre un astfel de plan a fost fratele meu mai mare, Yale. Cu ani în urmă, prezicătoarea dezvăluise familiei noastre profeția. După aceea, tatăl meu s-a apucat să-l caute

pretutindeni pe acel ultim Fermecat cu sânge pur. Iscoadele și oștenii lui au scotocit prin fiecare sat, prin fiecare casă din Lumera. Dar nici urmă de Fermecat.

Kane se opri o clipă și-și ridică privirea la mine.

– Așa că i-am spus fratelui meu că venise vremea să nu mai stăm cu mâinile-n sân, să facem ceva înainte ca Lazarus s-o găsească pe acea fată Fermecată, s-o ucidă și apoi să trăiască pe vecie, secând încetul cu încetul Lumina din tărâmul nostru, clădindu-și zidul și înrobind poporul. Domnia lui Lazarus era nedreaptă nu numai față de locuitorii Lumerei, ci și față de tărâm în sine. Mările secau, iar câmpurile odinioară verzi deveniseră atât de sterpe, încât pământul ni se crăpa sub picioare. Eu și fratele meu știam prea bine ce spunea profeția: că numai ultimul Fermecat cu sânge pur era acela care să poată să-l ucidă pe Lazarus, dar credeam că profețiile nu dezvăluiau totul și că puteau fi înțelese în nenumărate feluri. Aveam Sabia Soarelui, care era una dintre comorile tatălui meu, păstrată în sala tronului, alături de coroana lui. Iar eu, șopti el, plecându-și privirea, plin de tristețe, eram nespus de înflăcărat – tânăr, furios, gata să mă războiesc. Voiam să fac ceva ca să-mi ajut poporul. Așa că am început să stau de vorbă cu fiecare bărbat în stare să mânuiască armele, încercând să-i fac pe cât mai mulți să mi se alăture. Nu mi-a fost greu să-l înduplec pe Perry, soțul lui Briar. Cu Griffin a fost chiar mai ușor. Dagan era căpitanul gărzii regale și cel mai bun luptător cu sabia din câți cunoșteam. El a fost singurul muritor care a luptat alături de noi. Cu ajutorul

prezicătoarei ce profeţise despre soarta tatălui meu, l-am înduplecat să ni se alăture şi pe Aleksander Hale, căpetenia unui soi de Fermecaţi care se numeau Hemolici. Au mai fost şi alţii... nobili, iscoade, generali.

– Cum i-ai convins să înfrunte o primejdie atât de mare? am întrebat eu.

El râse cu amărăciune.

– Prin voinţă şi printr-o mânie nemărginită. Cred că ştiau că tot aveam să întreprind ceva, cu sau fără ei. E cu putinţă ca unii să mi se fi alăturat de frică. Iar alţii au făcut-o din aceeaşi nădejde copilărească pe care o aveam şi eu. Aceea a unei schimbări.

Am dat scurt din cap şi mi-am dus la buze cana aburindă. Mi se părea că în odaie se făcuse frig, chiar dacă focul ardea în vatră.

– Luni de zile mai târziu, m-am dus iarăşi la Yale şi i-am spus cum mergea planul meu. Aveam tot ce ne trebuia, dar nici nu mă gândeam să pornesc la luptă fără el. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. El era fratele meu mai mare şi cel mai bun prieten pe care-l aveam, spuse Kane, iar apoi oftă. Îl iubeam şi-l cinsteam mai presus de orice.

Am simţit un junghi în inimă.

– Cum era fratele tău?

– Avea o minte strălucită. Era vesel din fire şi foarte plăcut. Ura să se sfădească şi n-avea niciodată de spus vreo vorbă urâtă despre semenii lui. Era mai puternic decât mine, recunoscu Kane fără ruşine sau trufie. Şi era mai liniştit. Eu am fost dintotdeauna mânat de simţămintele mele puternice. O vorbă din bătrâni spune că întotdeauna copilul-dragon e stăpânit de ceea ce se află în inima lui.

– Așa te-a numit tatăl tău în ziua bătăliei din Golful Sirenei: copilul-dragon!

– Lazarus obișnuia să spună că eu și el semănam. Eram singurii Fermecați din familia noastră care se prefăceau în dragoni. Acum, am rămas singurii doi de pe toate tărâmurile. De fiecare dată când spune asta, mi se întoarce stomacul pe dos, mârâi Kane, uitându-se în tavan.

– Ce ți-a spus fratele tău după ce te-ai întors la el și i-ai vorbit din nou despre plan?

Kane scoase un hohot de râs mohorât și crud.

– Mi-a spus că-i împingeam pe toți la moarte, răspunse el, iar apoi se întoarse spre mine, sfredelindu-mă cu privirea. Și avea dreptate! Ca întotdeauna. Chiar asta s-a întâmplat.

Știam cum se isprăvise întreaga poveste, însă chiar și așa… vorbele lui mă lăsară fără suflu.

– Aleksander s-a întors împotriva noastră. I-a spus totul tatălui meu, în schimbul libertății pentru poporul lui, pe care tata îl înrobise și îl preschimbase într-una dintre armatele care-l slujeau. Și eu le făgăduisem libertatea Hemolicilor, dar planul meu i-ar fi pus într-o primejdie mult mai mare. Așa că tata a știut că voiam să-l detronez, povesti Kane mai departe, cu glas din ce în ce mai scăzut. I-am dat o singură lovitură cu sabia. Pe spate, peste șira spinării. În acea clipă, cu Sabia Soarelui în mână, am crezut că izbăvisem lumea de cel mai cumplit rău. Dar el n-a făcut altceva decât să izbucnească în râs.

Lazarus și ochii lui cenușii, crânceni, știind în acea clipă că era biruitor. Ce priveliște cumplită!

– Mi-a spus că aceea fusese singura dată în care putusem să-i fac rău, că asta n-avea să se mai întâmple, oricât de mult aș fi trăit, și că dădusem greș. Iar apoi ne-a zdrobit. Câteva zile mai târziu, noi, capii răsculaților, am fost siliți să fim de față, alături de întreaga curte regală, la spânzurarea celor dragi ai noștri.

Mi se tăie răsuflarea. Mi se tăiară și picioarele. Nu mai voiam să aud nimic. Nu mai voiam să...

– Soția și copilul lui Dagan, părinții lui Griffin... Știi, tatăl lui era general în oastea lui Lazarus. Soțul lui Briar. Toți aceștia au fost spânzurați pe rând. Încă mai aud cum scârțâia lemnul sub picioarele lor... Trosnetul oaselor în clipa în care li se frângea gâtul. Visez toate astea aproape în fiecare noapte. Lazarus n-a vrut decât să-și arate puterea și cruzimea. Să se încredințeze că nici un Fermecat sau muritor n-avea să-l mai supere vreodată, spuse Kane, ale cărui mâini prinseră să tremure. Iar apoi a adus-o la spânzurătoare pe mama.

Stomacul mi se răsuci și mă năpădi o greață cumplită. Simțeam că aveam să vărs. Mi-am încleștat mâinile pe cană până când s-au albit ca varul.

– Da, Arwen, soția lui! Regina lui! spuse Kane, ai cărui ochi ardeau. A ucis-o pentru că știa că asta avea să ne prăbușească sufletește pe mine și pe Yale, mai mult decât ar fi putut să-l rănească vreodată pe el. Încă îmi mai amintesc groaza zugrăvită pe chipul ei. Părinții mei nu avuseseră defel o căsnicie fericită, dar chiar și așa... Mama nu se gândise niciodată că i s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Iar eu n-am mai apucat să mișc măcar un deget, fiindcă Yale... a

încercat s-o salveze. În clipa în care aproape că ajunsese lângă ea, a fost doborât de Lazarus, care l-a omorât pe loc, străpungându-l în ceafă cu o suliță de gheață. Mama, care se aruncase, plângând, peste trupul neînsuflețit al fiului ei, a fost smulsă și spânzurată de îndată. I-am pierdut pe ea și pe Yale din pricina dorinței mele prosteşti și neînfricate de dreptate.

Kane se șterse la ochi și apoi mai luă o gură de ceai. Ploaia potopea mai departe acoperișul căsuței.

Lacrimi fierbinți mi se prelinseră pe obrajii.

– Kane, eu…

– Cea mai mare părere de rău pe care o am nu e că am încercat să-l detronez pe tata, şi nici că n-am izbutit, ci că nu mi-am dat viața apărându-i pe ceilalți.

– Cum poți spune una ca asta?! Ei au *ales* să lupte alături de tine!

– Tocmai de aceea ar fi trebuit să fiu *eu* spânzurat în locul lor, spuse el, scrâşnind. Ei au murit din pricina neizbânzii mele. Trăiesc zi de zi cu povara asta pe suflet.

Kane se lăsă pe spate, răsuflând încet şi prelung.

– După aceea, tata şi-a închipuit că aveam să fim atât de zdrobiți, de dornici să i ne supunem, încât aveam să ne întoarcem la locul ce ni se cuvenea de drept la curtea lui. Ba chiar l-a momit pe Griffin cu dregătoria de general pe care o avusese tatăl lui. Unii au crezut că era un semn de mare mărinimie. Mulți au simțit că era mai bine să fii de partea lui Lazarus și să trăiești, decât să fii împotriva lui și să fii ucis, sau chiar mai rău de-atât. Dar noi, răzvrătiții, n-am putut să mai rămânem nici o clipă în

Lumera, sub stăpânirea lui. Așa că eu și Griffin am fugit în Evendell, luând cu noi cât am putut de mulți dintre nesupuși. După aceea, mi-am petrecut următoarea jumătate de veac învinovățindu-mă pentru cele întâmplate... urându-mă din pricina asta. Ura față de mine însumi și dorința de răzbunare îmi erau nesfârșite... singurul lucru care mai putea îndreptăți jertfa lor. Care putea să dea un înțeles vieții mele. Era tot ce mai avea însemnătate pentru mine, spuse Kane, privindu-mă în ochi cu o căutătură pe care n-o mai văzusem niciodată la el. Până când te-am cunoscut pe tine!

Înăuntrul meu se învolburau o sumedenie de simțăminte pe care mă chinuisem din răsputeri să le țin îngropate săptămâni și săptămâni de-a rândul...

– Nu ești de vină pentru suferința mamei tale, Arwen! Ești întruchiparea binelui, întruchiparea luminii. Știu că de asta a trăit ea atât cât a trăit. Nu în ciuda ta, ci *mulțumită* ție!

Lacrimile mi se întețiră, grele și fierbinți.

– Îmi pare foarte rău, am șoptit. Nici nu pot să-mi închipui...

– Cu toții trebuie să trăim cu alegerile pe care le facem. Dar tu n-ai făcut nimic ca să-i rănești pe cei dragi. Dimpotrivă, *tu* ai fost cea rănită, Arwen, spuse Kane, luându-mi cana de ceai din mâinile înțepenite, așezând-o pe masă și apoi apucându-mă de mână și petrecându-și degetele printre ale mele. Tu nu ești de vină pentru nimic din toate astea. Trebuie să te ierți!

Am vrut să-i spun că *aveam* să încerc, dar n-am fost în stare decât să dau din cap, încuviințând.

El oftă, eliberându-mi degetele, după care își trecu mâna peste ochii încă umezi.

– Iar eu o să-ți fiu mereu alături, ca să te ajut.

Și nu știu dacă din pricina durerii și slăbiciunii crâncene din glasul lui, sau din pricina a ceea ce aflasem peste zi, ori din cea a săptămânii trecute, care fusese îngrozitoare, sau dacă pricina nu era, la urma urmei, decât ploaia ce cădea, zgomotoasă, peste sticlă și piatră, un val de tulburare înăbușit în cele mai adânci cotloane ale inimii mele se dezlănțui cu puterea nimicitoare a unui potop.

– Însă eu n-o să mai fiu aici, am șoptit.

Îmi simțeam pieptul și gâtul în flăcări și mi-am dat seama că plângeam în hohote.

– Nu-mi doresc asta! am recunoscut eu printre lacrimi, iar adevărul mi se revărsă de pe buze, după atâta vreme. N-am vrut niciodată să mă jertfesc! Jur că vreau să-l nimicesc pe Lazarus! Vreau să-i salvez pe toți cei care suferă, să-l ucid pe ticălosul ăla pentru ce ți-a făcut ție, lui Dagan și lui Griffin, am strigat, vorbele țâșnind din mine ca un șuvoi pe care abia dacă puteam să-l țin cât de cât în frâu, dar vreau ca, după aceea, să mă bucur de o viață bună și liniștită! Vreau s-o văd pe Leigh crescând, poate chiar să am o familie a mea. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, atâtea lucruri pe care n-o să le văd niciodată! Și sunt atât de înspăimântată... de ceea ce o să simt în clipa morții. De cât de tare o să mă doară. Și nici nu știu dacă moartea e sau nu sfârșitul a toate.

M-am înăbușit cu vorbele ieșite chiar de pe buzele mele, cu durerea ce mă mistuia în așteptarea zilei în care aveam s-o simt pentru

ultima oară și în care viața avea să mi se scurgă din vine.

– Nu vreau să fiu o Fermecată cu sânge pur! Nu vreau să salvez tărâmurile! Nu vreau să fiu viteză! am strigat, dând la iveală, în sfârșit, toate gândurile pe care le îngropasem atât de adânc în mine, și simțind cea mai dureroasă ușurare pe care o încercasem vreodată. Nu vreau să mor, Kane!

– Știu, spuse el. Știu că nu vrei să mori.

Mă cuprinse în brațe și mă lăsă, înduioșat, să hohotesc la pieptul lui. Iar eu am plâns pentru viața mea scurtă și singuratică, ce avea să-mi fie răpită la scurtă vreme după ce descoperisem lucrurile pentru care merita să trăiesc. Am plâns fiindcă Leigh și Ryder aveau să mai piardă pe cineva din familie. Am plâns pentru Mari. Pentru Dagan.

Și am plâns pentru Kane. Pentru lucrurile îngrozitoare la care fusese martor. Pentru cei pe care-i pierduse. Pentru vina lui, pentru suferința lui. Pentru mama lui. Pentru fratele lui. Pentru inima lui mărinimoasă, care nu voise decât să facă bine. Și pentru faptul că, deși aveam să-l ucid pe cel mai crunt dintre dușmanii lui, tot Lazarus avea să iasă învingător, fiindcă sfârșitul acestei povești cumplite avea să mai răpească una dintre ființele la care ținea Kane.

Am plâns și am tot plâns... Cu lacrimi amarnice și cu suspine adânci. Nu mai aveam aer. Nu mai voiam să am aer. Voiam să mă las înăbușită de durerea mea și să trec povara lumii pe umerii altcuiva. Iar în tot acest răstimp Kane mă ținu strâns în brațe, mângâindu-mă pe spinare ca să mă liniștească. Dându-mi

deoparte părul de pe fața umedă. Murmurându-mi vorbe de alinare, cu buzele lipite de creștetul meu.

Până când, în cele din urmă, n-am mai avut ce să vărs dinăuntrul meu.

Isprăvisem durerea. Adevărurile. Lacrimile.

Eram liberă.

CAPITOLUL 36

ARWEN

Mi-am dezlipit fața de pe cămașa udă a lui Kane și mi-am ridicat privirea la el.

– Te simți un pic mai bine?

Am oftat lung și apăsat, adeverind.

– Ai suferit cumplit la gândul că trebuia să te împaci cu soarta ta și să te înstrăinezi de toți ca să-i ferești de durerea de a te pierde, Arwen! Iar asta aproape că te-a omorât, fiindcă te-ai luptat cu tot ceea ce ești tu cu adevărat. Știi bine că ești însăși întruchiparea nădejdii.

În ciuda sfâșierii prin care tocmai trecusem, am simțit cum prindeam aripi la auzul vorbelor lui.

– N-am mai vrut să fiu o copilă neputincioasă și slabă de înger, așa cum eram pe vremea când ne-am întâlnit prima oară… N-am mai vrut să mă mai întorc nici în ruptul capului la viața aceea! am mărturisit, suspinând.

– Arwen, cândva mi-ai spus că simțămintele nu sunt slăbiciuni. Ascultă-ți și tu sfaturile din

când în când! Dacă nu vrei să mori, asta nu înseamnă că ești o ființă slabă. De fapt, e chiar o dovadă de putere!

Vorbele lui îmi amintiră de ceva ce-mi spusese Dagan cu luni în urmă:

„Ești cu adevărat cutezător doar atunci când înfrunți ceea ce te înspăimântă."

Tot Dagan îmi spusese, pe când ne aflam în Orașul de Azur, că, de fapt, slăbiciunea ne întregea și ne dădea un țel pentru care merita să luptăm.

Chipul lui Kane era acum mai blând ca niciodată. El îmi șterse lacrimile de sub ochi, iar apoi își trecu degetul mare cu atâta blândețe peste obrazul meu, încât fața începu să mi se încălzească.

– Găsim noi o cale de ieșire din povestea asta, Arwen!

Însă nu exista o altă cale. Oricare alta nu ne-ar fi ajutat să-l înfrângem pe Lazarus. Am dat să deschid gura ca să i-o spun, dar el își urmă vorba:

– Ți-am povestit că visam noapte de noapte uciderea celor pe care-i jelesc de atâta vreme. Dar acum în visele mele mai apare și altceva. Visez că Lazarus mi te răpește. Mă trezesc lac de sudoare de fiecare dată, inima îmi bate să-mi sară din piept, așternuturile sunt sfâșiate în jurul meu, iar numele tău încă mi-e cald pe buze.

Am încremenit.

– Ți-am mai spus acum câteva săptămâni, pe când ne aflam pe corabie, în drum spre Citrin, că n-o să las să ți se întâmple nici un rău. Nici în ruptul capului, nici măcar pentru binele

tuturor tărâmurilor luate la un loc, nu merită să te pierd pe *tine*. O să găsim altă cale.

M-am uitat lung la Kane... Obrajii îi erau încă umezi, iar în ochii lui ca de argint se vedea o voință neclintită, mistuitoare. Era atât de hotărât, dar rămânea atât de liniștit, de încrezător în sine...

– Vreau să te cred, dar mă înspăimântă până și gândul că aș putea să trag vreo nădejde.

El își desprinse degetele de pe obrazul meu.

– O să nădăjduim amândoi.

Apoi se ridică și duse cănile la bucătărie.

M-am ridicat și eu, cu picioarele tremurându-mi, încă înfășurată în velință, și m-am uitat pe fereastră, sorbind din ochi priveliștea uluitoare a lacului. Apa neagră se învolbura, biciuită de furtuna înspăimântătoare. Mi-am strâns mai bine pe mine țesătura groasă de lână.

În vreme ce priveam, dusă pe gânduri, ploaia care biciuia sticla ferestrelor, l-am simțit pe Kane îndărătul meu.

– Dacă îți spun și eu aceleași lucruri pe care mi le-ai spus și tu, oare durerea ta o să se domolească? am întrebat, întorcându-mă spre el și amintindu-mi din nou cât era de înalt față de mine. Dacă îți spun că nu ești de vină pentru pierderea mamei și a fratelui tău? Că nu te faci vinovat de moartea nici unuia dintre ceilalți? Au ales să lupte alături de tine pentru un țel în care credeau. Doar mâinile lui Lazarus sunt pătate de sângele lor.

Privirea lui Kane rămase ațintită la valurile frământate care se zăreau dincolo de ferestre.

– Cred că acum știu asta. Însă nu știu dacă pot să-mi revin de pe urma isprăvilor făcute

după aceea... de pe urma tuturor lucrurilor pe care le-am săvârșit ca să mă răzbun...

– Poți. Și ți-ai revenit.

Privirea scăpărătoare a lui Kane se ațînti într-a mea.

– Arwen, aveam de gând să mă folosesc de tine. Să-l ucid pe tatăl meu. Știind că...

– Eram alții pe atunci.

– O să-mi pară rău de asta tot restul vieții!

Nu mai aveam vlagă să mă sfădesc cu el. N-am mai putut decât să îngaim:

– Sunt atât de ostenită...

– Trebuie să te culci.

Kane mă luă de mână și mă călăuzi afară din încăpere, apoi pe un coridor îngust, ai cărui pereți erau ticsiți cu tablouri, rafturi cu cărți și sfeșnice prinse de zid, în care ardeau lumânări, iar după aceea deschise ușa unei odăi aflate la capătul coridorului.

Iatacul se asemăna cu restul căsuței, având același aer nobil și primitor. Grinzi de lemn negru străbăteau tavanul înalt, proaspăt văruit, iar prin încăpere erau răspândite lumânările sidefii. Pe un pat alb ca zăpada, cu tăblii cioplite în chip măiestru, se înșirau o mulțime de perne înfoiate. Pe măsuțele de la capul patului se afla câte o lampă cu ulei, iar pe podea era așternută o scoarță de un albastru viu.

În vreme ce m-am uitat fără pic de sfială prin iatacul lui, Kane aprinse una dintre lămpi și deschise un dulap mare, făcut din lemn de nuc. Scoase de acolo o cămașă de bumbac care îi oglindea în chip desăvârșit culoarea ochilor și o întinse în fața mea.

– Dacă vrei, poți să dormi îmbrăcată în cămasa asta.

i colț, chiar lângă ferestrele mari
spre lacul cu ape întunecate,
afla o bibliotecă ticsită cu cărți
ecerea vremii le încrețise scoarțel
ise paginile. Dedesubtul ferestrel
divan pe care erau aruncate o
ponosită, și o blană groasă. Di
locul cel mai nimerit ca să citești
la bărcile și la valurile din micul
propiere. Era și o vatră aici, iar
ɔi bușteni dintr-un coș împletit
mare. Apoi se ghemui în fața vet
focul, care prinse numaidecâ
ă și să-și împrăștie căldura.
ăpăia fără încetare pe acoperișu
)upă ce focul se înteți îndeajuns,
Ne-am privit lung unul pe celălalt
ile noastre dansară umbrele arun
a lămpii cu ulei. Eram atât
încât am fi putut să ne atingem,
mișcat din loc.
închisă în trupurile noastre
făcu aerul dintre noi să tremure ș

ɔrm pe divan, spuse Kane.
timp cu el, eu am întrebat:
ea să dormi în pat, lângă mine?
am înghițit în sec, adăugând:
socotești că n-am spus nimic.
t cămașa ghem în mâini și m-
le, mai puțin în ochii lui.
eles, răspunse el, ridicând o mâ

Apoi se întinse pe partea de pat cu lampa stinsă și întoarse capul.

Eram încredințată că n-avea să tragă cu ochiul, dar, nu știu de ce, inima prinse să-mi bată cu putere în clipa în care am lăsat să cadă pe podea velința cea groasă și m-am dezbrăcat de cămașa mea cea subțire. Mi-am scos și pantalonii de piele, pe care i-am așezat pe divan, rămânând doar cu rufăria pe mine.

Cu sângele zvâcnindu-mi sălbatic în vine, mi-am dus mâinile la spate și mi-am descheiat pieptarul. Apoi l-am scos de pe mine, mi-am pus cămașa cenușie, m-am vârât iute în pat și am stins lampa.

Deși groase, așternuturile erau reci, însă trupul lui Kane deja prinsese să le încălzească. M-am întors cu fața spre fereastră, dincolo de care ploaia răpăia de zor, neostoită. Kane își potrivi o pernă sub cap, făcând salteaua să se miște.

Tăcerea din iatac era tulburată doar de vuietul furtunii și de trosnetul focului, ale cărui flăcări răspândeau o lumină blândă și o căldură plăcută.

– Stai bine? întrebă Kane în șoaptă.

– Da. Tu?

– Mda, și eu.

– Nu trebuie să rămâi cu mine.

– Nu te-aș lăsa singură niciodată, fetișcano.

„Nu pricepi că te iubesc, Arwen?“

Lacrimi venite din senin îmi înțepară ochii și am nădăjduit că el nu putea să le audă alunecându-mi pe obraji.

CAPITOLUL 37

ARWEN

M-am trezit din somn și mi-am dat seama că nu mă mai simțisem atât de bine de foarte multă vreme.

Mi-am lăsat ochii să se deprindă cu lumina orbitoare care se strecura prin ferestrele din iatacul lui Kane. După aceea, am văzut negura diafană a dimineții, ce plutea peste lacul Stygian, scânteietoare, întunecată ca miezul de noapte și învolburată, dar mai limpede decât înainte de ploaie. Lacul părea nesfârșit, însă era zăgăzuit ici-colo de stâncile ascuțite și cenușii dimprejurul lui, iar în mijloc se înălța, falnică, Insula de Cucută.

M-am dat jos din patul primitor, unul vrednic de un rege. La urma urmelor, Kane chiar asta era, lucru pe care eu, ce-i drept, îl uitam din când în când. Dinspre vatră se auzi un trosnet puternic. Mi-am dat seama că asta se întâmplase fiindcă acolo ardeau acum niște bușteni mari. Kane trebuia să fi făcut focul dis-de-dimineață.

El fusese atât de binevoitor, atât de răbdător cu mine! Mă ajutase necontenit să fac față dezvăluirilor uluitoare ce mă potopiseră în doar câteva ceasuri.

Mama mea, legătura pe care o avusesem cu boala ei... Tatăl meu, o ființă de un soi cu totul necunoscut mie până în urmă cu doar câteva zile, lăsând deoparte faptul că nu m-aș fi gândit

în veci că acel soi de ființe chiar erau aievea, nu simple născociri.

Grozăvia obârșiei mele mă făcea să mă simt mică și neputincioasă. Mi-am alungat din minte orice gând legat de ea și mi-am căutat hainele prin odaie. Însă nici urmă de ele pe divan. În locul lor fusese așezată o rochie albastră, cu mâneci scurte și cu guler de dantelă, precum și o pereche de cizme de piele, noi-nouțe.

Inima îmi crescu în piept.

Am înșfăcat darurile și m-am îmbrăcat și încălțat degrabă, iar apoi am împăturit cămașa lui Kane și am așezat-o pe velința de pe pat.

După aceea, în semn de mulțumire sau ca să trag de timp, am făcut patul, împăturind așternuturile și înfoind pernele.

Vreme de alte zece minute, mi-am pieptănat și așezat părul cu degetele, ca să nu arăt chiar ca un duh smintit al pădurii.

Chiar că trăgeam de timp.

Mi-am luat inima-n dinți și am deschis ușa.

După ce am ieșit din iatac, mi s-a părut că pășisem într-un vis. Unul în care Kane nu mai era regele Onixului, fiul lui Lazarus, prințul Lumerei... ci doar un bărbat căruia îi plăcea să citească din cărți groase de istorie, scrise cu litere mici și înghesuite, și să se desfete mâncând pâinișoare unse cu unt și cu miere. Un bărbat care putea să muncească în piața de pește din Colțul de Stâncă. Un bărbat ce putea să aibă o soție căreia îi plăcea să se trezească devreme și să plece la o alergare pe malurile stâncoase ale lacului, înainte să-și înceapă ziua de lucru la apotecă.

La fel ca în visurile mele, Kane, învăluit în aburii calzi ai cafelei, stătea la masa rotundă de lângă ferestrele ce dădeau spre lacul de dedesubt. Părul negru și răvășit îi chenăruia fața, iar în mână ținea o carte mare și ponosită. În cele două farfurii de pe masă se aflau pâinișoarele aromate care-mi plăceau atât de mult, niște pește afumat și câte două ouă tari.

Kane era o desfătare pentru privire.

Și nu era vorba doar despre frumusețea izbitoare a unui chip ale cărui trăsături minunate puteau să se ia la întrecere cu cele mai frumoase portrete văzute în Onix, sau despre cea a unui trup parcă dăltuit cu grijă de Pietre, care acum se ghicea sub cămașa subțire de bumbac. Ci despre sufletul lui. Era un bărbat puternic, înflăcărat, care nu se temea de ceea ce credea că era drept. Dar era și simțitor, chibzuit și înțelept. Pe alocuri, prea iubitor de sine, dar chiar și așa... atât de mărinimos cu cei care-i erau dragi!

Cu mine, de pildă.

L-am privit îndelung, cu inima bătându-mi nebunește în piept.

Am înghițit în sec. O dată și încă o dată.

„O, pe Pietre!"

Fusesem atât de neghioabă! Mi se părea că neghiobia răsuna prin mine ca un clopot bătând miezul nopții într-o piață pustie.

Atâta vreme cât îmi înăbușisem simțămintele pe care le nutream față de el, mă împăcasem cu soarta mea și-mi fusese mai ușor să mă pregătesc de moarte. Atâta vreme cât ceea ce simțeam pentru el nu mă lega de această lume și de această viață.

Dar acum, când puteam să-mi recunosc spaimele... acum, când îi dădusem voie inimii mele să *nădăjduiască* din nou...

Acum totul mi se dezvăluia atât de limpede, încât nu știam cum de izbutisem să mă amăgesc atât amar de vreme.

Eram încă îndrăgostită nebu...

Fără să-și ridice ochii din carte, Kane spuse:

– Ai rămas cu ochii ațintiți la mine!

Am înaintat cu pași târșâiți, simțind cum mi se strângea stomacul.

– Îți mulțumesc pentru mâncare! Mor de foame.

El puse cartea deoparte și mă privi cu luare-aminte în timp ce mă așezam și mă năpusteam asupra pâinișoarelor. Am rupt un colț dintr-una și am lăsat bucățica dulce și înmiresmată să mi se topească în gură. Nu puteam să-l privesc în ochi pe Kane. În ochii lui frumoși, aidoma unui ocean scăpărător, argintat de razele lunii și de lumina stelelor.

Nemaiputând să îndur tăcerea și părându-mi-se că mestecatul îmi vuia în urechi, m-am uitat la rochia mea cea albastră și am spus, fâstâcită:

– Îți mulțumesc și pentru rochie. E minunată. Și pentru cizme. Chiar nu trebuia să-mi faci un asemenea dar.

Kane ridică din umeri, sorbind din cafea.

– Hainele tale încă mai erau ude de dimineață. Și ai rămas fără cizme de când am plecat din Orașul de Azur. Oricum, voiam să iau o gură de aer curat...

– Te-ai trezit în zori și ai făcut două focuri, ai fost la piață, după târguieli, iar apoi ai gătit pentru masa de dimineață..., am spus, uitându-mă în jur, însă ceața de afară nu m-a lăsat să-mi

dau seama cât era ceasul. Spune-mi, m-am trezit foarte târziu?

– Nu, nu! răspunse el, iar dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi spus că se… fâstâcea. E doar șase!

– Șase!

Kane ridică din umeri.

– M-am trezit devreme, spuse el, făcându-mă să clatin din cap și să mă gândesc că era cu totul deosebit față de făpturile obișnuite. De asta e pâinișoara atât de proaspătă, Arwen! A ieșit din cuptor acum o oră.

Am mai luat o îmbucătură de pâinișoară, iar apoi încă una.

Dintr-un imbold nestăpânit, am întins mâna ca să o iau pe a lui. Însă m-am răzgândit și mi-am coborât degetele pe fusta rochiei celei noi, după care am prins să răsucesc țesătura moale.

– Mulțumesc.

– Mi-ai mai spus-o!

Am roșit.

– Dacă asta simt… Știi, îți sunt recunoscătoare pentru tot… pentru că ai rămas cu mine… pentru că m-ai ajutat să recunosc…, am murmurat, înghițind cu noduri. Ei bine, pentru că m-ai ajutat pur și simplu.

Kane se mulțumi să dea din cap, iar apoi îmi dezmierdă din priviri ochii, fața și gâtul, făcându-mă să tresar și să mi se taie răsuflarea.

– Arwen, azi-dimineață a sosit de la Fortăreața Umbrelor un mesaj trimis printr-un corb.

Inima prinse să-mi bubuie în piept.

– Mari se simte bine?

– Sunt bine cu toții. De fapt, toată lumea e acolo.

– Griffin, Mari și Fedrik?

– Și frații tăi, Amelia, Dagan…

– Cum așa? De ce?

– Broderick și Isolde s-au temut ca nu cumva dușmanii noștri să afle că ne-am aliat. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o prin corb, Eardley îmi dă de știre că regele și regina Citrinului i-au trimis acum câteva zile în Onix pe toți ai noștri care erau mai de vază. Corabia lor a sosit azi-noapte.

– De ce nu ne-au înștiințat regele și regina despre hotărârea asta?

– Poate că Isolde a aflat că l-am căsăpit pe ticălosul ei de prieten. La cum o știu, n-ar vrea să vadă cum arată mânia noastră. Mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.

– Și ce-au făcut Broderick și Isolde cu restul celor din Peridot și Onix pe care-i găzduiseră la rugămintea noastră?

Kane clătină din cap, mânios.

– I-au scos și pe ei din Citrin, de teamă ca nu cumva dușmanii să socotească regatul lor drept un aliat al nostru. Regele și regina sunt niște fricoși, mârâi el.

Așadar, toți acei bieți dezmoșteniți se aflau deja în Fortăreața Umbrelor. Toată strădania noastră de a-i pune la adăpost…

– Citrinul n-are cum să ne ajute acum…, am murmurat eu, cufundându-mă în jilț și împingând deoparte pâinișoara care încă nu se răcise.

Regele Broderick și regina Isolde aveau grijă doar de ai lor, fără să le pese de restul locuitorilor de pe continent. De unul singur, Fedrik nu putea să-i înduplece să se răzgândească. Și cine știe dacă măcar avea să

mai încerce, de vreme ce-i spusesem că nu voiam să-l însoțesc în Citrin? Nu fără Kane, cel puțin.

– Cât de primejdios e traiul în Fortăreața Umbrelor în clipa de față?

Căzut pe gânduri, Kane strânse din dinți.

– Pădurea e ca un al doilea zid de apărare în jurul cetății. Aproape toată oastea mea se află acolo. Cea mai mare parte din arme, tunuri, fiare. Dar după ce o să afle că suntem acolo, tatăl meu ar putea să ne atace oricând. Eardley o să trimită cea mai mare parte a locuitorilor în orașele mai mici din Onix. Cât despre noi, ceilalți, o să trebuiască doar să fim pregătiți.

Așadar, trebuia să ne adunăm iute și să pornim din nou în căutarea sabiei. Și poate să-i luăm cu noi și pe Leigh, Ryder și Mari…

– Cât despre ceea ce ne-a dezvăluit Beth în legătură cu… obârșia ta….

– A, da, am murmurat eu, înghițind în sec ca să-mi mai domolesc frica. Despre faptul că tatăl meu e un Zeu Fermecat?

– Dacă Beth a rostit adevărul, trebuie să mergem pe la preoți și pe la învățați ca să aflăm mai multe. Bineînțeles, dacă vrei să facem asta.

Dusă era vremea când mă ferisem de adevăr. Era mai bine să fiu cinstită. Să-mi îngădui să fiu slabă de înger, așa cum mă îndemnaseră Dagan și Kane.

– Mi-e cam teamă de ceea ce o să aflu. Cum să fie zămislită o Fermecată cu sânge pur dintr-un Zeu Fermecat și dintr-o muritoare?

– Nu prea știu.

– Ei bine, chiar mi-aș dori să aflu mai multe, la urma urmei! După ce găsim sabia și ne

pregătim oștile să lupte cu Lazarus. Aș vrea ca, înainte să mor, să știu cine a fost tatăl meu.

Kane înlemni și-mi aruncă o privire dojenitoare.

– N-o să mori, Arwen!

Dar mi-am dat seama că nici el nu credea în vorbele lui. I-am aruncat zâmbetul cel mai lipsit de prefăcătorie de care fusesem în stare în ultimele săptămâni.

– Dacă poate cineva să găsească o cale de a ocoli profeția asta, tu ești acela. Însă chiar și așa, aș vrea să aflu mai multe despre tatăl meu înainte să pierd prilejul.

– Atunci, așa să fie! spuse Kane, părând împăcat cu soarta.

Apoi se ridică și-și duse farfuria goală la bucătărie.

– Vino, fetișcano! Azi avem o mulțime de lucruri de făcut! îmi strigă el.

L-am urmat, iar apoi am ieșit împreună din căsuță. Pentru prima oară după mult timp, mi-am îngăduit să nădăjduiesc ceva. Mi-am dorit să revin aici într-o bună zi. Lui Leigh i-ar fi plăcut nespus de mult orășelul ăsta. Poate că aveam s-o duc la prăvălia cu dulciuri ca să-i cumpăr un măr glazurat sau o caramea sărată. Nu voiam să mă gândesc că era ultima dată când puneam piciorul în căsuța lui Kane, așa că mi-am alungat din minte un astfel de gând.

– Crezi că vreunul dintre tovarășii noștri o să izbutească să deslușească ceva din ce ne-a spus Beth?

Kane își ridică ochii spre cer.

– Nu știu. Totuși, aș pune rămășag pe Mari.

În ciuda veștilor și descoperirilor de dimineață, n-am putut să-mi înăbuș zâmbetul

care îmi apăru pe buze la gândul de-a o vedea trează.

– Și eu la fel.

– Mi-a fost dor de tine, am murmurat eu, cu buzele lipite de cârlionții lui Mari.

Prietena mea mirosea a scorțișoară, a cuișoare și a săpunul cu liliac folosit în Fortăreața Umbrelor.

– Mi se pare că ultima oară când te-am văzut a fost ieri, îmi spuse ea cu glas înăbușit, fiindcă gura îi era lipită de umărul meu.

De îndată ce Kane, prefăcut în dragon, se lăsase la pământ, mă dădusem jos de pe spinarea lui și o luasem la fugă, trecând de porțile Fortăreței Umbrelor fără să mă las oprită de vreun oștean, străjer sau simplu trecător. Nu m-am oprit decât după ce am ajuns în sala tronului, unde Kane îmi spusese că avea să fie adunată toată lumea.

Prima pe care am văzut-o în mulțime a fost Mari, pe care am cuprins-o într-o îmbrățișare atât de stânjenitoare, încât aș fi pus rămășag că avea să se prefacă într-o sfeclă. Dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Îmi tremurau genunchii de bucurie că o țineam în brațe, că era vie și teafără.

În cele din urmă, m-am tras îndărăt și m-am uitat la ea. Era mai slabă, cu fața ușor palidă și trasă, dar nu-mi făceam griji pentru asta.

Ceea ce mă îngrijora erau ochii ei, în care nu se vedeau furia sau osteneala, ci ceva mult mai rău. Suferința. O prăpastie de suferință ascunsă în florile irisurilor ei.

– Nu te simți bine? am întrebat.

Mari ridică din umeri, puțin stânjenită, ceea ce era un alt lucru ciudat la ea.

– Mi-e bine. De parcă noi două am fi fost până mai ieri în junglă..., răspunse ea, iar apoi înghiți cu greu. Sfădindu-ne...

– Tot ce mi-ai spus a fost adevărat, am îngăimat eu. M-am gândit numai la mine, am fost rece la suflet și am clădit o mulțime de ziduri în jurul meu, ca să țin la depărtare nu doar durerea, ci și oamenii dragi inimii mele. Mi-ai spus lucrurile verde în față, iar eu n-am vrut să aud asta. Îmi pare atât, atât de rău!

Mari dădu ușor din cap, încuviințând.

– Și mie îmi pare rău. Ai avut dreptate când ai spus că amuleta nu-mi făcea bine. Dar nu cred că o să mai fac vrăji o vreme.

Ea încercă să zâmbească, dar ai fi zis că era gata să izbucnească în plâns.

Inima mi se zbătu în piept. Mari nu era dintre cei care se dădeau bătuți cu ușurință. Nu lăsa lucrurile de izbeliște dacă mergeau prost... ci stăruia și se lupta până când mergeau bine din nou. Era plină de voință. Neînfricată. Îndărătnică.

Ceva era cum nu se poate mai rău.

CAPITOLUL 38

ARWEN

Sala tronului era ticsită de oșteni și de generali. Cu toții făceau mare larmă, așteptând

întoarcerea regelui lor. Abia dacă mai puteam să aud ceva în mijlocul acelui vuiet. Am luat-o pe Mari de un cot și am tras-o într-o firidă umbrită. Candelabrul de fier forjat de deasupra capetelor noastre scălda într-o lumină blândă părul creț și pistruii mărunți ai lui Mari.

– Ce se întâmplă cu tine? am întrebat eu.

– Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

– Ieșite din gura ta, astfel de vorbe mă cam îngrijorează.

Mari nu zâmbi – ceea ce era, de asemenea, tulburător –, ci răsuflă tremurat, șoptind:

– Se pare că nu mai pot să fac vrăji.

Durerea din vorbele ei parcă făcu să-mi piară din auz larma pălăvrăgelilor și clinchetul armurilor din sala tronului.

– Cum adică?

– Cum adică, ce? se stropși ea, iar acel răspuns sec mă mai liniști puțin, fiindcă așa răspundea acea Mari cu care eram obișnuită. De când m-am trezit, n-am mai putut să fac vrăji!

– I-ai spus lui Briar?

Ea clătină din cap. Trebuia să-mi dau seama. Pentru Mari nu era floare la ureche să ceară ajutor.

– Mari, crezi că…

– Că am avut dreptate? Că amuleta era cea care mă ajuta să fac vrăji și că acum sunt din nou o vrăjitoare fără magie, așa cum eram înainte s-o furăm din odaia de lucru a lui Kane? Da, cred că am avut.

– Ai știut tot timpul că amuleta te ajuta, am recunoscut eu, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să-ți pun vorbele la îndoială.

Mari îmi aruncă un zâmbet acru.

– Așadar, acum mă crezi… De ce?

– Briar ne-a spus că, dorind să-ți sporești puterea, ai stricat cumva, prin vrăji, rostul amuletei. Dar eu știam că n-ai făcut asta. Ceea ce înseamnă că n-ai fi putut să iei putere de la amuletă – dovada că așa stăteau lucrurile fiind faptul că te-ai și îmbolnăvit din pricina asta – dacă n-ai fi fost din stirpea lui Briar, fiindcă *ea* e cea care a făcut amuleta. Kane spune că nu s-a mai auzit de adunarea ei de vrăjitoare de sute de ani, dar poate, cumva…

– Mama mea…

– Ai spus cuiva toate astea?

Mari se strâmbă.

– Nu, dar…

– Dar ce?

– O să râzi.

– Nu știu de ce, dar mă îndoiesc că o s-o fac.

– Aveam de gând să-i spun lui Griffin. M-am gândit că ar fi putut să-mi dea o mână de ajutor. Sau doar să mă asculte, nu știu.

– Dar?

– Dar s-a purtat atât de urât cu mine de când m-am trezit! Nu m-a luat în seamă nici o clipă, nici nu m-a ascultat până la capăt atunci când i-am cerut să-și pună desaga lângă celelalte ținând seama de greutate, nu de înălțime, pentru că n-are nici o noimă. Cum să fie mai ușor să le înșiri după *înălțime*…

– Mari!

– Iartă-mă, mormăi ea, oftând. Câtă vreme am fost în Peridot, am crezut că noi doi am devenit prieteni. Chiar prieteni buni. Sau poate chiar ceva mai mult de-atât… Știi, e vorba de un lucru pe care eu îl fac cu mare greutate. N-am avut niciodată prea mult noroc în privința

asta pe vremea când creșteam în Fortăreața Umbrelor. În mare parte, băieții de prin părțile locului au fost cruzi. Dar Griffin... Ei bine, nu mai are nici un rost acum, nu-i așa? Bănuiesc că a fost de ajuns să mă ajute să cobor câteva trepte în casa lui Briar, ca să mă urască din nou. Ferească Pietrele ca el să dea ajutor cuiva! se plânse prietena mea, încrucișându-și brațele pe piept. Arwen, aproape că m-a aruncat ca pe o măsea stricată de îndată ce a putut!

– Griffin a stat la căpătâiul tău zile în șir, fără să pună ceva în gură sau să bea un strop de apă. Ți-a citit. A *dormit* lângă tine. Ca să rămână cu tine, l-a lăsat pe Kane să plece singur la Colțul de Stâncă.

– Așadar, e un ins devotat, ca un câine bun.

Îmi fusese nespus de dor de ea și, în același timp, voiam s-o strâng de gât.

– N-a vrut să plece nici o clipă de lângă tine! Pesemne că n-a putut să te ajute să cobori niște trepte pentru că mai avea un pic și-ți spunea: „Te iubesc, te rog, fii stăpâna inimii mele pe vecie!" Iar așa ceva îl înspăimântă aproape la fel de mult ca pe tine.

Mari făcu ochii mari.

– Eu nu sunt stăpâna nimănui!

I-am aruncat o privire furioasă, dar n-am putut să-mi ascund zâmbetul.

– Să le luăm pe rând..., am mormăit, oftând. Trebuie să-i spui lui Briar că nu mai ești în stare să faci vrăji. Ea e singura care poate să te ajute să-ți revii.

– Pesemne că cele întâmplate în ultima vreme sunt o binecuvântare. Mă simțeam minunat înainte să ajung să fac acele vrăji uluitoare. O să mă simt minunat și acum, când nu pot să le

mai fac. Poate că nu trebuie să mă ating de ceva anume care e legat de strămoșii mei.

Privirea lui Mari îmi dădu de înțeles că mai era ceva de adăugat la tot ce-mi spusese, dar ea schimbă iute vorba:

– Te rog, spune-mi că ție ți-a mers un pic mai bine!

Am oftat adânc.

– Am multe să-ți povestesc.

– Mi se pare că asta ni se întâmplă mult prea des.

– Poate că într-o zi o să avem o viață plictisitoare.

Ea ridică iute din sprâncene, dar apoi își luă seama, coborându-și-le la fel de iute. Dar știam ce anume o luase pe nepregătite: trecuse multă vreme de când nu mai vorbisem despre viitor de parcă aș fi avut și eu unul.

– Ia-i pe Leigh și pe Ryder și haide să mergem și să le arătăm Fortăreața Umbrelor. Aseară i-am povestit lui Leigh despre mulțimea de tablouri și de statui adunată de Kane. I-am făgăduit să-i arăt tablourile care-mi plac cel mai mult. Știai că sora ta desenează minunat?

– Da.

Amintirile dragi legate de asta m-au făcut să zâmbesc.

– În casa noastră din Abbington erau peste tot desene făcute de ea.

– După aceea, mergem în sala cea mare, dăm pe gât o sumedenie de pocale de vin de mesteacăn și-mi povestești tot ce-am pierdut.

Ochii lui Mari prinseră să strălucească și, după toate mărturisirile pe care mi le făcuse, am simțit cum prindeam inimă. Aveam s-o ajut să trăiască.

– Vreau să-mi povestești totul! Începând cu tine și cu Fedrik. Întreabă de tine tot timpul.

Să dea naiba-n Pietre, aproape că uitasem de *Fedrik*!

– Și că tot veni vorba, ia uite cine-i aici!

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut pe prinț intrând în sala tronului, urmat de Griffin, de Kane și de câțiva generali ai Onixului. Cu un zâmbet de zile mari, le-am făcut cu mâna lui Barney și lui Dagan, care se aflau printre ei. Dagan se mulțumi să încline din cap, ca semn al iubirii statornice pe care mi-o purta. Barney, pe de altă parte, îmi zâmbi cu gura până la urechi, urându-mi bun-venit acasă.

„Acasă!"

Nici n-am apucat să mă desfăt cu gândul că puteam să numesc Fortăreața Umbrelor căminul meu, că Fedrik porni drept spre mine. Arăta minunat, parcă urzit din raze de soare, în ciuda faptului că îndărătul lui se vedeau zidurile de piatră neagră ale sălii și spinii de trahit care împodobeau tronul lui Kane.

– Arwen, cum a fost călătoria? întrebă el cu glas voios.

– A fost… plină de învățăminte.

– Kane mi-a spus că ați găsit-o pe prezicătoare, dar e foarte nedumerit cu privire la ceea ce v-a spus despre sabie.

– Da, dar acum măcar avem ceva de care să ne agățăm. Sabia se află în Onix. Iar prezicătoarea ne-a mai spus câteva lucruri pe care nădăjduim să le legăm între ele.

– Mă bucur să aud asta. Mari, ai putea să ne lași o clipă?

Prietena mea nu putu să-și înăbușe un zâmbet viclean de îndată ce ni se întâlniră

privirile.

– Cum să nu! Mă duc să-i caut pe ceilalți doi Valondale, ca să-i învăț câte ceva despre artele frumoase. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai dat mare cu învățătura mea!

Mari ne lăsă singuri, iar Fedrik veni mai aproape de mine.

– Îmi pare rău că am plecat pe neașteptate de la Briar. Griffin spunea că trebuia să vă întoarceți aseară.

– Ne-a prins furtuna pe drum.

Ochii lui albaștri se aprinseră.

– Pricep. Te-ai mai gândit la cererea mea? Astăzi mă îmbarc ca să mă întorc în Orașul de Azur.

– Fedrik…

– Care cerere? întrebă Kane dindărătul meu, iar glasul lui umplu sala precum un fulger ivit pe un cer fără nori.

M-am întors spre el, implorându-l din priviri.

„Nu acum!“

Fedrik se mulțumi să zâmbească.

– Ei bine, Ravenwood, tot aveai să afli până la urmă, spuse el, îndreptându-se de spate ca să pară mai înalt, căci era mai scund cu două capete decât Kane. Am rugat-o pe Arwen să vină cu mine în Orașul de Azur și să rămână măcar până când găsiți sabia și începeți să vă pregătiți de luptă. O să fie mai la adăpost acolo și… o să trăiască într-un palat ceva mai dichisit, murmură el, uitându-se la podoabele negre ale sălii și la candelabrele pâlpâitoare de fier forjat.

– Ce invitație mărinimoasă, dacă Arwen n-ar fi cheia noastră de boltă în privința găsirii sabiei! spuse Kane cu glas sec.

– Dar ea mi-a destăinuit că sabia se află chiar aici, în regatul tău. N-avem de unde să știm dacă nu cumva a fost la tine tot timpul, iar acum doar încerci să amâni ceea nu se mai poate amâna.

Înfuriat, Kane făcu un pas în față.

– Ai grijă ce spui, sau rămâi fără limbă în gură!

– Kane! am strigat eu, aruncându-i o privire aspră.

– O luăm de la capăt, spuse Fedrik cu glas tărăgănat. Iar ești dușmănos și amenințător.

Griffin i se alătură regelui său.

– Nu cred să te fi văzut vreodată atât de bătăios, Fedrik! N-ai apucat să-ți faci somnul de frumusețe?

– E furios! spuse Kane, scoțând un chicot plin de venin. O vrea pe Arwen și știe că n-o să fie niciodată a lui.

Și astfel avurăm parte din nou de cruzimea bine cunoscută a lui Kane, dezlănțuită tocmai împotriva celui care putea să-i apere cauza în fața Citrinului.

– Nu vorbi despre mine de parcă n-aș fi aici! se stropși Fedrik.

L-am tras pe prinț de mână, sub privirile curioase ale celor adunați în sala tronului.

– Vino cu mine!

Kane strigă în urma noastră:

– Nădăjduiesc să vă priască viața în regatul inundat!

– Ăsta e bădăranul cu care ai visat să te unești într-o bună zi? întrebă Fedrik în timp ce treceam de străjerii lui Kane și ieșeam pe coridor.

– Nu neapărat, am recunoscut eu de îndată ce ne-am aflat între patru ochi.

– Lasă-mă să-ți aștern la picioare o viață mai bună. Poate că nu alături de mine, dar, fără îndoială, nici alături de el.

– Fedrik, nu pot să vin cu tine!

– Nu încerc să te iau pe sus, Arwen. Dar nici măcar n-ai…

– Sunt îndrăgostită de el.

Coridorul acela tăcut era o adevărată binecuvântare după zarva din sala tronului, iar în mintea mea, de îndată ce am spus acele vorbe cu glas tare, se înstăpâni aceeași liniște plină de seninătate.

O hotărâre de nestrămutat se țesu în jurul adevărului pe care tocmai îl rostisem.

Bineînțeles că-l iubeam.

Mă îndrăgostisem de Kane în ziua în care ne luaserăm la întrecere prin pădure. Poate chiar din acea clipă în care, văzând în ce stare jalnică mă aflam, el îmi dăduse mantia de blană de vulpe. Iar Kane nu mă lăsase niciodată de izbeliște. Nici atunci, nici după bătălia din Golful Sirenei, nici acum.

Fusese o cruzime față de noi amândoi să-mi tăgăduiesc simțămintele atât amar de vreme. Vorbind despre ele cu glas tare, chiar și față de Fedrik, m-am simțit de parcă aș fi trecut de uriașele și falnicele porți ale Fortăreței Umbrelor, întorcându-mă acasă după ani lungi de pribegie.

Fedrik încruntă din sprâncene.

– Nu pot să spun că sunt fericit pentru voi.

– Nici nu trebuie. Însă nu cred că ar fi drept față de el ca noi doi să plecăm de aici împreună.

– Asta-i o prostie! Eu nu fac altceva decât să-ți fiu devotat trup și suflet.

N-am scos o vorbă. Pricepeam că era furios.

– Dacă el te-a făcut să crezi că... E nebun de legat, spuse Fedrik, clătinând din cap. Mereu a fost!

Tocmai în clipa aceea trecu pe lângă noi un pâlc de oșteni care purtau măști în formă de capete de mort și armuri frumoase de piele. Curând, ei se făcură nevăzuți, intrând în sala tronului. M-am căznit să surâd.

– Ce o să le spui părinților tăi? l-am întrebat pe Fedrik.

– O parte de adevăr.

– Care?

Nu puteam să deslușesc nimic pe chipul lui.

– Încă nu știu. Uite, dacă te răzgândești, ține minte că nu ne desparte decât un ocean.

Am dat din cap și, după ce el se întoarse în sala tronului, m-am lipit cu spinarea de zidul rece de piatră.

Poate că Fedrik avea dreptate. Poate că eu și Kane eram niște nebuni.

Nu era o nebunie să știm că ne iubeam și să stăm cu mâinile-n sân? Să nu încercăm să fim împreună, oricum ne-ar fi fost cu putință?

Sau fusese o nebunie să-i mărturisesc lui Kane că-l iubeam, știind că puteam fi smulsă din brațele lui în orice clipă? Știind câți oameni dragi pierduse deja. Amintindu-mi cât de îndurerat fusese atunci când recunoscuse că era îndrăgostit de mine...

N-aveam de gând să mă mai ascund de ceea ce putea să mă lege de viața asta. Nu-mi ascundeam simțămintele pentru binele meu... ci pentru al lui.

Să fi fost asta o nebunie? Sau un soi de îndurare?

M-am uitat prin castelul care forfotea de lume, mohorât și întunecat ca de obicei... O, pe Pietre, cât de mult îmi lipsise locul ăsta! Lumânările ce pâlpâiau în vântul de vară care se strecura prin ferestrele larg deschise. Licuricii ce pluteau prin aerul moleșit al amiezii. Iar în curând venea toamna și toți copacii aveau să se înveșmânteze în auriu și ruginiu, precum cei din locul meu de baștină.

M-am întrebat dacă aveam să mai fiu aici ca să văd toate astea cu ochii mei. M-am întrebat cum ar fi fost să aduc laolaltă vechea mea casă și noul meu cămin. Cum mi-ar fi stat înfășurată în blana de vulpe și călcând cu cizmele mele cele noi pe covorul de frunze uscate așternut în curte. Cum ar fi fost să oblojesc la apotecă niște copii cu genunchii zgâriați de fân și cu mâinile bășicate de la cioplit tărtăcuțe.

Oare lui Kane îi plăceau roșul ruginiu și galbenul de floarea-soarelui al frunzelor de toamnă din copacii ce creșteau în jurul fortăreței lui pline de bogății? Sau nu putea să le sufere, așa cum nu le suferise nici pe cele din Chihlimbar? Dacă le ura, trebuia să-i arăt că se înșela. Iar dacă aveam să mai fim amândoi pe aici, voiam să-l târăsc după mine în pădurea întunecată – chiar dacă ar fi mormăit verzi și uscate și și-ar fi dat ochii peste cap – și să-l silesc să sărim în frunze ca doi țânci de-o șchioapă. Să facem cidru împreună, unul la fel de înmiresmat precum cel de la Taverna marinarului... dulce și dres cu mirodenii. Voiam să-l fac să înțeleagă de ce era toamna atât de atrăgătoare și, în același timp, atât de

tristă. Fiindcă toamna, chiar dacă m-aș fi mutat pentru totdeauna în Regatul de Onix, avea să facă mereu parte din mine.

– Arwen!

Însoțită de Ryder și de Leigh, Mari tocmai ieșea din sala tronului, trezindu-mă din visarea mea plină de nădejde.

„O, nădejde!"

Asta simțeam.

Leigh alergă și mi se aruncă în brațe, ca un căluț nărăvaș. Am simțit sub genunchi podeaua rece de piatră atunci când m-am ghemuit s-o îmbrățișez, iar părul ei bălai mi-a acoperit ochii. Ryder ni se alătură pe podea, învăluind trupurile noastre îmbrățișate într-un miros de tutun.

– Ai fumat, am șoptit eu.

– N-aș face niciodată una ca asta! strigă Leigh.

– Nu tu, am spus, zâmbind și trăgând-o de un cârlionț. Ce faceți? Cum sunteți?

Leigh se desprinse din îmbrățișare și vorbi prima:

– Ești îndrăgostită de Kane?

Am făcut ochii mari de uimire.

– Ați tras cu urechea?!

Ryder păli.

– Nu eu! Doar ea.

– Îl iubești, dar nu-i spui? stărui surioara mea, fără să zâmbească.

– Leigh, asta n-are nimic de-a face cu tine!

– Când o să încetezi să te mai porți cu mine de parcă aș fi o copilă?

Inima mi se strânse în piept. Deja ne sfădeam.

– De ce eşti atât de supărată pe mine? am iscodit-o eu.

– Vă las să vorbiți, murmură Ryder.

Lumina torțelor îi străluci prin păr în timp ce străbătu coridorul de piatră ca să se întoarcă la Mari.

– Nu sunt supărată pe tine, spuse Leigh.

– Ba da. Ești furioasă pe mine de când am plecat cu toții în Citrin, și nu-mi dau seama de ce.

– Nu sunt supărată, mărturisi Leigh, iar apoi își luă un aer de om mare, pe care nu-l mai văzusem niciodată la ea, și adăugă: Mi-e frică.

Preț de o clipă, n-am știut ce să spun. Bineînțeles că-i era frică. Cum de putusem să fiu atât de oarbă?

– Și mie mi-e frică, am mărturisit eu, luându-i mâna într-a mea. Mi-e frică de Lazarus, de războiul ăsta. Dar ce legătură au temerile tale cu mine şi cu Kane?

– Păi, aici e necazul, spuse ea, smulgându-şi mâna din strânsoarea mea. Nu poate să-ți fie și ție frică! Una dintre noi trebuie să aibă cutezanță.

– Leigh, am murmurat, simțind că vorbele ei îmi cuprinseseră inima într-o strânsoare de fier, mi-aș dori să știu ce să-ți spun ca să te simți din nou la adăpost.

– Știu că n-ai ce să-mi spui.

– Poate că nu. Dar știi ce? În clipele în care m-am temut cel mai tare, un singur lucru a putut să mă liniştească.

– Să alergi?

– Nu, am răspuns eu, zâmbind larg. E chiar mai bine de-atât.

Ochii surioarei mele se luminară, curioși.

– Dagan m-a învățat chiar aici, în fortăreață, cum să mă apăr cu o sabie. Asta m-a făcut să mă simt puternică, de parcă devenisem în stare să înfrunt lucruri mai mari și mai înfricoșătoare decât mine. De parcă era cu putință ca într-o bună zi să fiu eu cea care înspăimânta. Mi-ar plăcea să te învăț și pe tine.

Fără să-și ia ochii de la mine, Leigh cumpăni în minte spusele mele.

– Dar eu n-o să fiu niciodată atât de puternică. Nu sunt Fermecată.

Era tulburător să mă văd, chiar pentru o clipă, prin ochii lui Leigh. Sora Fermecată cu sânge pur, cea cutezătoare, cea care mergea până-n pânzele albe. Nu era de mirare că o supărase atât de mult strădania mea copilărească de a mă feri de Kane. Avusese tot timpul nevoie să fiu puternică. Pentru noi. Pentru ea.

În locul mamei.

– Nu trebuie să fii Fermecată. Nu poți să mânuiești decât puterea pe care o ai *tu*. Cutezanța vine doar dinăuntrul tău, am spus eu, arătând spre inima ei.

Ochii ei rămaseră ațintiți la mine în timp ce mă ridicam în picioare.

– Așadar, ce ai de gând să faci?

– Să-l ajut pe Kane să găsească sabia. Să descopăr o cale să scap tărâmurile de Lazarus și să rămân în viață. Și, dacă izbutesc să împlinesc toate astea, poate să-i dau de cap poveștii mele de iubire?

Buzele lui Leigh se strânseră într-o linie subțire.

– Urăsc planul ăsta.

M-am lipit încă o dată cu spinarea de zidul de piatră.

– Da, și eu.

– Sunteți gata să ne plimbăm prin fortăreață? strigă Mari de după colț, cu Ryder urmând-o precum un cățeluș credincios.

– Da! am răspuns eu, zâmbind.

Mai târziu în seara asta, aveam s-o ajut pe Mari să dea de cap poticnirii ei într-ale magiei. Iar apoi aveam să mă gândesc la ce să fac în privința poveștii dintre mine și Kane. Acum era de ajuns să-mi petrec după-amiaza împreună cu cei care-mi lipsiseră atât de mult. Să le spun ce aflasem despre mama și despre Powell, să le împărtășesc temerile și nădejdile mele, încrederea mea în viitor.

Ce trebuia să fi făcut cu săptămâni în urmă, puteam să fac acum. Nădăjduiam s-o scot la capăt și să dreg tot ce stricasem.

– Am găsit pictorul pe care-l căutai, îi spuse Mari lui Leigh de îndată ce am luat-o la pas pe coridor. Tablourile lui se află în galeria dinspre miazănoapte, chiar sub tainița care adăpostește tezaurul și deasupra…

Prietena mea se opri din vorbit, cutremurându-se.

Leigh înghiți cu noduri.

– Deasupra a ce? întrebă ea.

– Deasupra… beciului în care sunt puși la cazne nelegiuiții! răspunse Mari, strâmbându-se. Dar locul acela nu-i chiar atât de înfricoșător pe cât ai putea să crezi. Cele mai multe castele au un astfel de beci, nu doar noi!

Leigh nu părea prea încântată.

– E chiar foarte tulburător, Leigh, adăugă Ryder. Unul dintre cei mai mari tâlhari din

toate timpurile a fost închis acolo. Am citit toată povestea aseară, în bibliotecă.

Aș fi făcut o glumă despre faptul că acum, când i le dădea Mari, Ryder devenise dintr-odată iubitor de cărți, dar vorbele îmi înghețară pe buze.

– Cine? am întrebat.

– Drake Alcott! răspunse fratele meu, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie pentru că știuse răspunsul.

Tainița în care fusese adăpostită sabia vreme de patruzeci și cinci de ani se afla la doar două caturi deasupra beciului în care erau puși la cazne ticăloșii și în care fusese întemnițat Drake Alcott, tâlhar și șarlatan vestit. Nu ne spusese Niclas că fusese scos de acolo în urmă cu cinci ani? Tot atunci dispăruse și sabia... Iar Drake Alcott fusese trimis pe Insula de Cucută, care se afla aici, în *Onix*.

Am încremenit.

– Ryder... Ai o minte de-a dreptul strălucită!

– Pe Pietre, n-o spune de parcă te-ar mira!

Însă eu mă pusesem deja în mișcare. Fără să mai iau în seamă strigătele celor trei, am alergat spre sala tronului și am trecut încă o dată pe lângă străjeri, căutându-l pe Kane. Dar el nu era de găsit pe nicăieri. M-am dus la Griffin și la Barney, care erau înconjurați de un pâlc de oșteni.

– Unde e Kane?

– Nu prea știu, răspunse Griffin cu răceală. Oricum, el crede că pleci în Regatul de Citrin, împreună cu Fedrik.

„Să dea naiba-n Pietre!"

– Trebuie să-l găsesc! Chiar acum!

– Mă bate gândul că e prin grădini, Lady Arwen, spuse Barney.

– Îți mulțumesc!

Mai iute ca o pasăre în zbor, am luat-o la goană spre grădina castelului.

CAPITOLUL 39

KANE

Poate că i-ar fi plăcut panseluțele. M-am întins spre tulpinile lungi, dar apoi mi-am tras mâna îndărăt. Erau niște flori prea obișnuite. Orhideele-păianjen erau mai plăcute, mai deosebite. La fel ca ea.

Am smuls o mână de orhidee și le-am adăugat la mănunchiul pe care-l culegeam. Flori de liliac negru, lunguiețe, margarete azurii și, bineînțeles, crini negri ca miezul de noapte, „Crina" fiind cel de-al doilea nume al ei, de unde și visele în care îmi apărea acea floare și pe care le aveam în cele mai multe dintre nopți.

Am pornit înapoi cu pași mari, m-am întors la castel și am urcat în iatacul meu.

Îi spusesem lui Eardley cum arăta tatăl lui Beth. Griffin avea să-l ducă în Peridot, la ultima tabără a lui Halden și a tovarășilor lui. Nădăjduiam că Vaughn era ținut acolo, încă în viață.

Dagan trebuia să le dea de veste iscoadelor noastre, la fel cum făcuse după ce sabia dispăruse prima oară. Dacă arma încă se afla în

Onix, faptul că acel secret fusese ținut vreme de cincizeci de ani arăta că cineva trebuia să fi avut oameni și mijloace cu ajutorul cărora să-l păstreze. Dagan avea să înceapă cu Briar, iar apoi mai vedea el. Beth spusese că sabia era „azvârlită sub mormane de arme", fiind „legată de alt stăpân", dar tânjind „să-și găsească tovarășa de drept." Dagan trebuia să scotocească prin fiecare ascunzătoare de arme, prin fiecare hrubă, pe la fiecare căpetenie de tâlhari din fiecare oraș. Din nou. Trebuia să luăm povestea de la capăt.

Iar eu aveam să dau de urma lui Corb Alb.

Arwen pleca împreună cu Fedrik. Nu eram mâhnit. Nu eram supărat. Sau, dacă eram, nu mă lăsam copleșit de asta.

Îmi doream ca ea să fie la adăpost, să trăiască și să se bucure de viață. N-aveam să-i uit în veci suspinele din noaptea trecută. Dacă nu izbuteam să mă jertfesc în locul ei, eram osândit să trăiesc mii de ani de acum înainte. Iar amintirea acelor suspine m-ar fi bântuit an după an, fără contenire.

Trebuia să fac *ceva*.

Și nădăjduiam că se putea face ceva.

După atâtea săptămâni în care fusesem plecat, să revin în iatacul meu din Fortăreața Umbrelor mă făcea să mă simt ca și cum m-aș fi îmbăiat după o zi fierbinte, petrecută în noroi. Am oftat prelung, iar apoi m-am îndreptat spre masa de lucru, ca să leg cu o panglică florile lui Arwen, dar am privit în treacăt la pat.

De parcă m-aș fi întors în timp, priveliștea îmi trezi o amintire în minte, una cu Arwen întinsă chiar acolo, la două zile după lupta cu lupul. Era învesmântată în cămașa mea și-și lua

masa de dimineață, râzând în vreme ce mușca dintr-un măr.

– Kane! spuse Arwen, cu sufletul la gură.

„O, mari zei!"

În sfârșit, o luasem razna de-a binelea. Acum aveam vedenii.

– Kane…, murmură ea din nou, cu glas plin de îngrijorare.

M-am răsucit pe călcâie.

Arwen se afla în fața mea. Își ținea o mână la piept și răsufla întretăiat, scăldată în razele soarelui ce apunea.

– Kane, ești bine? întrebă ea, venind la mine și privindu-mă cu ochi scăpărători. Nu te-am găsit în grădini!

– Eram…

– Trebuie să… Trebuie să-ți spun ceva!

– Te ascult, am răspuns, ridicând dintr-o sprânceană.

– Sunt îndrăgostită de tine.

Inima mi se opri în piept.

– Și cred că Drake Alcott a furat Sabia Soarelui și că a luat-o cu el, pe Insula de Cucută. Sabia mai e acolo și acum, după cinci ani. Astea sunt pentru mine? mă iscodi ea, arătând spre florile din mâna mea.

Ca și inima, mintea mi se opri în loc. M-am sprijinit de masa de lucru.

– Mă… iubești?

Ea înaintă cu pași mari și se opri atât de aproape de mine, încât am simțit parfumul de portocal al pletelor care i se legănau pe spate.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus asta mai devreme. Ar fi trebuit s-o fac în Orașul de Azur, în noaptea în care ne-am sărutat. Sau în casa lui Briar. Sau azi-dimineață, în căsuța ta… Pe

Pietre, Kane! Am avut atâtea prilejuri în care puteam să îndrăznesc, spuse ea, apropiindu-se și mai mult. Dar dacă îți spuneam asta, n-aș mai fi putut să-mi împlinesc menirea. Așadar, nu puteam să merg pe drumul jertfei decât dacă... nu-mi doream nimic. Însă acum nu-mi mai e frică să nădăjduiesc. Mulțumită ție.

Arwen se opri și răsuflă adânc, fiindcă mărturisirea pe care tocmai o făcuse îi tăiase răsuflarea.

Ușurarea se dezlănțui înăuntrul meu ca o pasăre ce se lăsa în voia unui vânt prielnic. Sprintenă, gingașă și...

Iar apoi focul mi se dezlănțui în vine.

Am azvârlit florile cât acolo, am luat-o în brațe pe Arwen și i-am supt buzele moi și pline într-un sărut, oftând în clipa în care i-am simțit gustul pe limbă. Ochii ei speriați se închiseră o clipă mai târziu. Își înclină capul, lăsându-mă s-o strâng mai tare. Să-mi împletesc limba cu a ei. Aproape că am mârâit de plăcere.

Era atât de ciudat să trăiesc ceva la care visasem de atâtea ori cu ochii deschiși! Să iasă totul la lumină. Simțămintele lui Arwen. Ea.

Aveam de gând să mă înfrupt din ea pe îndelete. Zile. Ani. Sute de ani.

Arwen îmi oftă în gură, iar mădularul mi se întări de dorința de a pătrunde în ea.

– Stai! strigă, desprinzându-se din îmbrățișare, cu pieptul frământat de răsuflarea gâfâită. Cum rămâne cu sabia?

„La naiba cu sabia!"

– Da, ai dreptate.

M-am tras îndărăt, dregându-mi glasul.

– Cum ți-ai dat seama de toată povestea asta legată de Drake Alcott?

– Mari mi-a spus că tainița e aproape de temniță, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la explozia pricinuită de Halden în noaptea aceea de pomină. Atunci când străjerii tăi au năvălit în mijlocul adunării care se ținea în sala cea mare, ne-au spus că Halden încercase să pătrundă în tainiță. Iar asta m-a făcut să mă întreb dacă... mai încercaseră și alți prizonieri să facă același lucru. Vezi tu, tainița și temnița erau aproape una de cealaltă. În Peștera Secerătorilor, Niclas a spus că Drake Alcott a fost trimis pe Insula de Cucută acum cinci ani, ceea ce nu mi s-a părut că ar fi avut vreo însemnătate. Dar acum știu că Insula de Cucută e o închisoare și că el a ajuns acolo cam pe vremea când a fost furată sabia. Iar Alcott era un hoț iscusit, spuse Arwen, clătinând din cap. Ryder mi-a spus azi că Alcott a fost întemnițat aici, în Fortăreața Umbrelor, iar eu mi-am dat seama că sabia n-a fost niciodată în Peșteră și niciunde altundeva. Din tainiță, a ajuns pe Insula de Cucută, unde se află și acum.

Spusele ei aveau noimă... pe vremea când îl trimisese pe Drake în Insula de Cucută, nici nu știam că sabia lipsea din tainiță.

– Mă duc s-o iau mâine, în zorii zilei, am făgăduit, luând-o iarăși în brațe, punându-mi buzele pe gâtul ei și urcând apoi spre lobul urechii.

Arwen era atât de micuță, încât trebuise să mă aplec aproape caraghios de mult. Ne sărutaserăm de atât de puține ori! Și cât de puțin cunoscut îmi era felul în care puteau să se apropie trupurile noastre!

Dar gata! Aveam să-mi întipăresc în minte felul în care ni se potriveau trupurile într-o

îmbrățișare. Să mi-l întipăresc în piele.

– Nu te duci singur. Eu vin *cu*...

Glasul i se frânse în clipa în care limba îmi lunecă pe gâtul ei și apoi spre umăr, iar palmele mele îi cuprinseră fundul.

– Tu..., îmi murmură ea la ureche.

Am chicotit pe pielea ei, dar ea mă împinse și se îndreptă de spate.

– Să știi că nu glumesc deloc, Kane! Oriunde te duci și orice înfrunți, o să-ți fiu alături. Ne-am înțeles?

– Da, am răspuns, zâmbind larg. Așa o să facem!

– Bine. Pentru că asta îmi doresc să fac, atâta vreme cât ne e dat să fim împreună.

– O să avem o viață întreagă. Povestea noastră n-are cum să se încheie altfel.

Arwen își petrecu brațele pe după umerii mei și mă privi drept în față cu ochii ei măslinii... ochi isteți, aprigi, neînfricați... Pielea ei minunată strălucea în soarele amurgului, iar pe față i se zugrăviseră sinceritatea, încrederea și căldura. Iubirea.

I-am cuprins capul în mâini și am prins s-o sărut din nou, împingând-o încet spre stâlpul patului din spatele nostru. Mi-am vârât buzele între buzele ei, strecurându-mi mâna în pletele-i mătăsoase și încercând din răsputeri să-mi lipesc pântecul de al ei...

Eram înfrigurat, plin de dorință. Bâjbâiam ca un flăcău copleșit de fierbințeala patimii, încercând să mă apropii cât mai mult de ea, să ne lipim trupurile astfel încât să nu mai rămână nici un gol între noi. Dar hainele ne stăteau în cale. Trebuia să-i simt pielea. Îmi părea nespus

de rău că-i dăruisem rochia aceea albastră, pe care acum o uram din tot sufletul.

Însă am încercat să i-o scot fără să mă desprind de trupul ei. Nu gândeam limpede... Nu puteam să mă adun atunci când eram lipit de Arwen, iar ea *nu*-mi cuprindea mădularul prin țesătura pantalonilor, cu mâinile ei mici și desăvârșite. Acum era o adevărată caznă să îngaim fie și două vorbe.

Mi-am lăsat buzele să i se plimbe de-a lungul gâtului. Pielea ei avea gust de frișcă și de miere. Sau de cea mai minunată vanilie din ținuturi îndepărtate. Am lins-o pe pielea gingașă de sub ureche și am simțit cum prindea să tremure. I-am lins un umăr, iar apoi am coborât și am început să-i sug sfârcurile prin țesătura rochiei, în timp ce-mi treceam mâinile de-a lungul spinării ei.

Arwen *gemea*. În timp ce îi sugeam un sfârc, ea scoase un sunet ce semăna cu un mieunat de pisică. Rochia i se umezi, dar n-am izbutit să ne descleștăm din îmbrățișarea noastră pătimașă.

Voiam s-o pătrund cu degetele. Să mi le afund printre cutele trandafirii și pline dinăuntrul ei, dornice să mă simtă. Căutând să-mi stăpânesc înflăcărarea, i-am dat drumul din brațe atât cât să trag rochia de pe ea și s-o arunc pe podea. Apoi i-am privit trupul cu o nerușinare sfruntată, de parcă nu mai văzusem niciodată o femeie îmbrăcată doar în rufărie.

Gânduri desfrânate îmi năvăliră în minte.

I-am apucat sânul prin cămășuță și mi-am trecut degetul mare peste sfârcul întărit. Atingerea aceea îmi făcu mădularul să tremure atât de tare, încât am tresărit.

Mi-am trecut a doua oară degetul peste sfârcul tare ca piatra, iar Arwen aproape că-și dădu ochii peste cap, gemând înăbușit.

– Așa! am lăudat-o eu.

Arwen mă trase spre ea și-mi găsi din nou buzele, prinzând să mă tragă, cu mișcări înnebunitoare, de cheutorile pantalonilor. Plin de încântare, mi i-am descheiat mai iute decât făcusem orice în toată viața mea, iar apoi mi-am lăsat pantalonii să lunece pe podea și mi-am tras cămașa peste cap. Am azvârlit-o cât colo, la o aruncătură de băț de o lumânare care ar fi putut să dea foc iatacului într-o clipită.

Dar nici unul dintre noi n-ar mai fi fost în stare să bage de seamă.

Arwen se trase îndărăt și mă privi, cu ochi mari, din cap până-n picioare, iar apoi se apropie din nou și-și trecu un deget peste pântecul meu. Am tresărit și m-am încordat. Aveam nevoie să...

Înainte să mai duc gândul până la capăt sau să mai apuc să fac ceva, ea se ridică pe vârfuri și prinse să mă sărute pe piept. Limba ei îmi linse alene coastele, făcându-mă să plutesc. Arwen gemu, încântată, și-și lăsă capul să lunece mai jos. I-am simțit buzele pe șold, dezmierdându-mi pielea de lângă betelia rufăriei de corp. Doar o bucată de bumbac îmi mai despărțea mădularul de gura ei.

Trebuia să mă fi sforțat s-o opresc cumva, să-i spun că nu era nevoie să facă nimic din ce nu-și dorea, dar...

Buzele ei ajunseră pe coapsa mea dezgolită, iar apoi, pe pielea fină dintre buric și mădular.

Totul era prea amețitor, prea înnebunitor... dincolo de puterea mea de a mă împotrivi.

Dincolo, poate, de puterea mea de a face față.

Bâjbâind, am căutat să mă apuc cu mâna de ceva și am dat de stâlpul patului, de care m-am prins zdravăn. Aș fi putut să-mi încleștez celălalt pumn în părul ei lung, de culoarea ciocolatei, și s-o țin strâns în timp ce mă sugea, să-i călăuzesc gura pe mădularul meu, dar am așteptat. Mai întâi trebuia s-o las să-și dea seama ce-i plăcea.

Gura ei fierbinte și umedă îmi presără o dâră de săruturi ușoare și minunate de-a lungul beteliei, degetele ei îmi rătăciră pe coapse, nasul ei îmi gâdilă firicelele de păr de pe pântec... În clipa în care își trecu o mână caldă peste mădularul meu, m-am apucat atât de strâns de stâlpul patului, încât lemnul se frânse sub degetele mele.

Aveam nevoie să-i simt gura pe mine.

Ea mă chinuia. Mă ademenea, mă ispitea...

Fetișcană fără inimă, sălbatică și vicleană.

Până când... am simțit un tremur.

Luându-mi o clipă de răgaz, am înghițit în sec...

Nici nu-mi dădusem seama că aveam ochii închiși. I-am deschis dintr-odată și m-am uitat la ea.

– Ce s-a întâmplat?

Stând în genunchi, Arwen clătină din cap, trecându-și mâinile peste picioarele mele, iar eu am simțit cum... tremurau. Mâinile ei *tremurau*.

M-am războit cu dorința mistuitoare de a face țăndări stâlpul patului, care scârțâia sub palma mea.

Am răsuflat adânc. Trebuia să răsuflu cât mai adânc.

M-am uitat din nou la Arwen. Privită de aici, părea atât de gingașă! Toată palma ei acoperea doar jumătate din coapsa mea vânjoasă.

– Arwen, am îngăimat, plin de furie și de silă pentru că n-o spusesem mai devreme, nu trebuie să faci asta.

Ochii ei m-au privit blând de sub genele bogate. Nu erau șovăitori. Ci doar neliniștiți, poate.

– *Vreau* s-o fac. Doar că..., a murmurat ea, oftând adânc, n-am mai făcut-o niciodată. Și-mi doresc să fie așa cum trebuie pentru tine.

– Orice o să faci, eu o să mă simt... nemaipomenit.

– Spune-mi dacă te rănesc, te mușc sau ceva de soiul ăsta.

Încet, cu mișcări hotărâte, îmi scoase rufăria și-mi luă mădularul în mână. Cu vârful deja lipicios, acesta zvâcni sub răsuflarea ei caldă.

Am mârâit. Și am răsuflat. Încet.

Mi-am înăbușit imboldul de a-mi împinge mădularul în pumnul ei.

„Ești un desfrânat! Ea șovăie deja și tu vrei să-ți faci plăcerea folosindu-te de mâinile ei tremurânde?!“

După câteva mișcări șovăitoare, îmi luă mădularul în gură.

Am văzut stele verzi și tot sângele din trup îmi năvăli de-a valma în vintre.

M-am aplecat în față, cu degetele încleștate pe stâlpul patului, în timp ce ea își lăsă limba să rătăcească pe mădular și-și strânse pumnul în jurul lui. În timp ce-mi dezmierda astfel bărbăția, cealaltă mână îmi cuprinse boașele ușurel, după care buzele ei catifelate prinseră să-mi sărute vârful mădularului...

Dacă era un vis, voiam să rămân adormit pe vecie și să nu mă mai trezesc niciodată.

Ea își ridică privirea arzând de o dorință parcă zămislită odată cu începutul vremurilor... cu gura lipită de mine, cu buzele atingându-mă în chip ațâțător...

Trebuia s-o opresc.

Simțeam furnicături pe șira spinării, un val de încordare îmi năvălea în vintre...

Cuprinzând-o ușor de umeri, am dat s-o ridic de pe podea.

Dar ea nu se clinti, ci mă cuprinse și mai strâns cu gura, mai adânc.

Am mârâit de plăcere, dar mi-am adunat puterile, vrând să-i fac o rugăminte.

– Arwen, am bolborosit, deznădăjduit și vlăguit de atâta încordare, la naiba!

– Vrei să mă opresc?

– Nu. Dar am nevoie s-o faci.

Mi-am rostit vorbele pe jumătate râzând, și, înainte ca ea să se mai poată împotrivi, am ridicat-o în picioare. Buzele îi erau roșii și lucioase, avea ochii ușor apoși de la râvna cu care mă dezmierdase, iar obrajii i se îmbujoraseră... Am sărutat-o, gemând în timp ce limbile ni se împleteau, în timp ce i-am supt buza de jos, atât de plină și de voluptuoasă.

Am dezbrăcat-o de cămășuță și de rufărie, iar apoi am întins-o pe așternuturile negre. Asudată și roșie în obraji, cu părul ca de ciocolată răsfirat pe pernele de catifea, Arwen se asemăna cu unul dintre crinii negri care înfloreau în grădina mea.

Și știa cât de mult mă tulbura. Expresia încântată de pe chipul ei îmi spunea asta.

– Vino aici, șopti ea.

Și m-am supus, luând-o în brațe și petrecându-mi picioarele printre ale ei. Am simțit pe coapsă cât era de udă, nectarul dorinței aproape prelingându-i-se pe piele.

Aproape că m-am descărcat la gândul că asta i se întâmpla fiindcă îmi luase mădularul în gură. În strădania de a-mi ține dorința în frâu, m-am gândit la cărți pline de colb și la lecții de istorie.

La orice, mai puțin la sânii plini și ademenitori ai lui Arwen, care tresăltau sub mine în timp ce ea mi se frecă de coapsă, gâfâind și îngropându-și unghiile în carnea spinării mele.

– Haide, mai repede, șopti ea, trecându-și degetele prin părul și peste gâtul meu.

I-am depărtat picioarele cu o mână și mi-am plimbat degetul peste marginea buzelor strălucitoare și umede, iar apoi mi l-am trecut pe cel mare peste despicătura ei, până când am ajuns la mugurul trandafiriu, pe care am apăsat. Am simțit-o încordându-se sub mine. Apoi a scâncit, iar mădularul mi s-a întărit strașnic.

„La naiba. La naiba…"

– Putem s-o luăm mai ușor. Nu-i nici o grabă!

Vorbeam ca un ins lihnit.

Arwen veni mai aproape, împingându-și despicătura spre mine, iar limba ei o dezmierdă pe a mea.

– Ba este grabă, spuse ea.

Mă trase de păr atât cât să mă aducă mai aproape, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

„La naiba!"

Am coborât și mi-am împins mădularul în despicătura ei lucioasă și strâmtă. Abia am

alunecat înăuntru, că am și fost răpit de încântare.

CAPITOLUL 40

ARWEN

Kane mă pătrunse prima dată încet și cu băgare de seamă. N-am putut să-mi înăbuș scâncetul de dorință nerușinată pe care l-am scos de îndată ce el încetini. Mai mult, aveam nevoie de mult, mult mai mult.

– E bine? întrebă el cu glas spart.

Nici nu puteam să-i răspund. Eram răvășită cu totul.

Să fiu cu el, să mă țină în brațe, să mă las iubită după tot acest timp... frumusețea frunții lui lipită ușor de a mea era de ajuns să facă să mi se taie răsuflarea.

La fel de mult îmi plăcea și durerea înțepătoare pe care mi-o pricinuia mădularul înfipt în mine. Știam că era mare. Îl văzusem atunci când Kane îmi făcuse plăcerea folosindu-se de limba lui. Nu izbutisem să-mi întorc privirea în acea noapte... mădularul acela era desăvârșit. Nu că aș fi văzut prea multe la viața mea, dar nu puteai să nu-i bagi de seamă frumusețea, greutatea, grosimea.

Doar că nu fusesem pregătită pentru *asta*... un mădular greu, tare și lung... mi se părea că întregul meu trup se întindea ca să-l primească înăuntru. Simțeam durere, dar și cea mai mare

încântare din toată viața. Aveam nevoie de mai multă frecare, de mai multă mișcare, pur și simplu de *mai mult*, dar Kane nu se mișcase de când mă pătrunsese…

De ce?

– Mai mult! l-am implorat, legănându-mă în brațele lui.

Dorința îmi era aproape nimicitoare. Îmi făcea încheieturile să se înmoaie și mă năucea.

Ochii argintii ai lui Kane erau ațintiți la baldachinul de deasupra noastră, ca și cum el s-ar fi rugat Zeilor Fermecați. Razele amurgului îi luminau fruntea brăzdată de încruntare și umerii împietriți ai obrajilor. Falca îi era încleștată, iar dinții, strânși.

Am ridicat o mână spre fața lui și l-am mângâiat, ca să-i risipesc încordarea.

– Sunt bine, Kane, am șoptit, crezând că-și făcea griji în privința mea. Nu trebuie să fii atât de blând.

– Te rog, încetează, mârâi el. Doar pentru o… Am nevoie doar de o clipă.

– Să încetez?

– Să încetezi să mai vorbești, să te miști, să răsufli…, spuse el printre dinți.

Am izbucnit într-un hohot de râs și mi-am trecut mâinile peste spinarea lui cea lungă, până când l-am simțit că se înfiora.

– Și eu, care credeam că tu ești marele Kane Ravenwood, regele patimii, cel plin de înflăcărarea unui armăsar și de voința nestrămutată a unui dragon…

– Ia te uită, care dintre noi e crud acum? spuse el, privindu-mă în ochi și zâmbind pieziș, ceea ce-mi arătă cât de mult îi plăcea. N-am ce-i face. Mă dai peste cap!

Se mai împinse puțin în mine, iar eu m-am încleștat în jurul mădularului și l-am zgâriat pe Kane cu unghiile pe spinare. Era... Era prea...

„O, pe Pietre!"

– Din nou..., l-am implorat, rămasă fără suflu.

Mădularul cel falnic se afundă în mine mai adânc decât credeam că era cu putință, iar o durere nemaipomenit de plăcută mă săgetă din creștet până-n tălpi. Mi-am înăbușit un geamăt. Iar mugurul de deasupra despicăturii zvâcnea, *se zbătea* de dorință...

Mi se tăie răsuflarea, iar Kane mă pătrunse până când am simțit că mă strângeam în jurul lui și că nu putea să intre mai adânc. O clipă după aceea, el tocmai asta făcu, iar eu am izbucnit într-un geamăt înnebunit. De rușine, mi-am astupat gura cu palma.

Dar Kane mi-a tras-o în jos.

– Să nu mai faci asta niciodată! îmi ceru el, cu ochii luminați de un licăr parcă aprins acolo de la începutul timpurilor. Vreau să aud fiecare geamăt pe care-l scoți atunci când sunt înăuntrul tău.

L-am privit drept în ochi în timp ce îmi depărtă mai bine picioarele, ca să mă pătrundă mai adânc, după care se împinse înăuntrul meu, înnebunindu-mă. M-am zvârcolit, scoasă din minți de plăcerea care mi se dezlănțui în trup.

Iar sunetele trupurilor... Sunetele împreunării noastre, scoase de împingerile lui... Erau necuviincioase, desfrânate, plescăitoare...

Kane ieși aproape cu totul din mine. Aproape că mi-am înfipt unghiile în pieptul lui ca să-l

aduc înapoi, ca să-l primesc din nou între coapse. Așa că el mă pătrunse adânc. Plăcerea se clădea înăuntrul meu, undeva mai jos de pântec, înfiorându-mi sfârcurile...

– Îți place? întrebă el fără nici o îngâmfare, fără nici o urmă de mândrie.

– E atât, atât de bine..., am bolborosit eu. Kane...

Mă simțeam atât de răvășită, încât nu știam dacă puteam să îndur până la capăt, dar el nu conteni, ci se împinse în mine într-un ritm neostoit, dezmierdând acel ungher ascuns adânc în mine, care mă făcea să mă strâng mai tare, tot mai tare...

– Spune-mi...

O pătrundere înceată. Un geamăt înăbușit.

– Spune-mi-o din nou!

Știam ce-mi cerea.

– Te iubesc, am murmurat eu.

Și am repetat iar și iar, înălțându-mi buzele spre ale lui, oftând în gura lui în vreme ce el mă pătrundea, prea buimăcit de minunăția împreunării noastre ca să mă mai sărute cu adevărat, dar tremurând ori de câte ori își simțea limba pe buzele mele întredeschise.

Îmi ridică puțin genunchiul, iar eu eram deja atât de desfrânat, de rușinos de udă, încât frământarea noastră îmi udase coapsele și așternuturile mătăsoase de sub noi. Aveam nevoie... o nevoie nebună... să mă descarc.

Am urlat cât mă țineau plămânii în clipa în care Kane intră din nou în mine. El scoase un geamăt, cu privirea ațintită la acel loc în care se întâlneau trupurile noastre împreunate. Apoi se uită la mine, care eram atât de plină de *el*.

Nu-mi doream să se mai sfârșească niciodată. Voiam să rămân aici, cu el. Să fim unul până la sfârșit.

De parcă simțea că încercam să-mi înăbuș dorința crescândă, Kane își arcui buzele și-și strecură un braț sub mine, iar apoi mă rostogoli până când am ajuns deasupra lui.

Am gemut din pricina tumultului pe care-l trezi mișcarea aceea înăuntrul meu, iar el sudui odată cu geamătul care-mi ieșea dintre buze. Nu credeam că puteam să mă descurc...

– Folosește-mă, mârâi el.

I-am îndeplinit cererea, înfigându-mă și mai adânc în mădularul lui, înghițindu-l cu trupul meu. Apoi mi-am sprijinit palmele de pieptul lui vânjos, care se simțea la pipăit precum o marmură fierbinte și netedă, dăltuită și puternică.

Lui nu părea să-i pese dacă mișcările mele erau prea dezlânate. Ochii sticloși, falca încleștată, mormăielile răgușite... toate acele semne îmi spuneau că el se chinuia din răsputeri să țină mai mult. Mi-am legănat șoldurile, frecarea ducându-mă tot mai aproape de eliberare, în timp ce Kane își împingea înainte și apoi își trăgea îndărăt mădularul în pătrunderi încete, făcându-mă să mă încleștez mai strâns, până când am simțit că pluteam de-a dreptul.

Valuri de plăcere mă sfâșiară pe dinăuntru...

Privirea mi se încețoșă. Mâinile îmi tremurau și am izbucnit în suspine prelungi, copleșită de fiori, de zvâcniri, de *încântarea* de a fi cu Kane.

În timp ce încă pluteam în negura amețitoare a descătușării, am văzut că el încerca să iasă de sub mine.

– Nu! am țipat. Nu te opri!

– N-ar trebui să..., murmură el, rămas fără suflu. Nu vreau să rămâi grea.

Mi-am mișcat șoldurile ca să-l fac să se afunde mai adânc în mine.

– O să beau mai târziu o poțiune care să împiedice asta.

Kane arăta de parcă n-ar fi auzit niciodată vești mai bune în viața lui.

– Chiar o s-o faci?

– Te rog! l-am implorat.

Îmi doream să-l simt.

Iar el nu mai avu nevoie de alt îndemn. Începu să mă pătrundă, apucându-mă de șolduri îndeajuns de tare încât să-mi lase urme și gemând înăbușit în timp ce se împingea în mine. Împreunarea trupurilor noastre era minunată...

Gândul că el avea să se descarce înăuntrul meu mă făcu să mă încordez mai tare și l-am călărit până când am atins din nou culmea plăcerii.

Apoi, istovită, vlăguită și moleșită, m-am prăbușit peste pieptul lui ud, răsuflând adânc. Preț de o clipă, n-am mai auzit decât zbaterea răsuflărilor noastre îngemănate și țipătul îndepărtat al unei bufnițe, la lăsarea nopții. Foșnetul blând al frunzelor pătrundea până la noi prin golul lăsat de ușa deschisă a balconului.

– Cum te simți? întrebă Kane.

Mi-am ridicat privirea la el și i-am văzut pe față rânjetul acela semeț, care-mi era atât de drag. Mai mult de-atât, în ochii lui licărea o bucurie senină, o pace pe care n-o mai văzusem niciodată.

– Minunat. Tu?

– Vorbele nu pot să zugrăvească defel ceea ce simt acum.

Am coborât de pe el, în ciuda strigătului de împotrivire pe care-l scoase, și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Kane mirosea a sudoare, a cedru și a piele.

– Căminul meu e aici, am îngăimat, cu buzele lipite de gâtul lui.

– În Fortăreața Umbrelor? mormăi el, aproape adormit.

– În colțișorul ăsta de pe umărul tău.

Murmuram fără noimă. Copleșită de desfătare, somnoroasă și nebună de fericire.

– Poți să trăiești pe umărul meu pentru totdeauna, fetișcano.

– Te iubesc.

– Eu te-am iubit dintotdeauna.

Apoi m-am cufundat într-un somn greu, plin de fericire.

Am deschis ochii dintr-odată. Inima îmi bătea nebunește, fruntea îmi era asudată și mi-am încleștat mâinile pe așternuturile negre ale lui Kane. În timp ce ochii mi se obișnuiau cu bezna din iatac, am încercat să-mi amintesc ce vis mă trezise atât de năprasnic din somn…

M-am rostogolit pe o parte și am simțit că între picioare îmi fremăta o durere plăcută. Eram încă lipicioasă de la sămânța lui Kane și de la umezeala mea. Dorința nestăpânită care mă străfulgeră îmi spuse limpede ce anume mă trezise.

L-am privit lung pe Kane, care, aflat lângă mine, răsufla liniștit, întors cu spatele.

Dorința mi se răspândi prin trup precum cerneala în apă. Șuvița strălucitoare care alunecase peste ochii lui, obrajii sărutați de razele lunii, buzele lui pline, bărbătești…

Simțind cum salteaua se adâncea sub mișcările mele încete, m-am ghemuit lângă el. Am tras pe nări parfumul lui de cedru și sudoarea îmbătătoare pe care o izvodise un somn adânc. Kane se mișcă, făcându-se ghem lângă mine, dar rămase cu ochii închiși, în vreme ce pieptul i se umfla și dezumfla.

Întinsă cu fața spre el, mi-am trecut palma peste pieptul lui cu dezmierdări leneșe, care mai curând căutau să-i simtă frumusețea… pielea netedă, aurie, mușchii parcă dăltuiți în marmură, vreo câteva cicatrici ici și colo. L-am sărutat pe gât și am răsuflat adânc, de parcă aș fi luat o gură de aer curat după o furtună, iar apoi l-am sărutat pe falcă.

– Te ajut cu ceva, fetișcano? murmură Kane prin negura somnului, cu ochii încă închiși.

M-am luptat cu îmbujorarea care îmi izbucni în obraji.

– Trăgeam nădejde să te ajut eu pe *tine*, am șoptit, cu buzele lipite de umărul lui, după care mi-am trecut ușor dinții peste piele, desfătându-mă cu geamătul răgușit pe care am izbutit să i-l stârnesc.

– Chiar te rog, murmură el, depărtându-și picioarele de parcă m-ar fi poftit să mă reped și să mă înfrupt.

Sângele prinse să-mi fiarbă în vine atunci când mi-am trecut palma peste pântecul lui, lăsându-mi-o apoi să intre pe sub velință și să-i pipăie goliciunea. I-am cuprins în mână mădularul catifelat și uluitor de tare. Am

scâncit și mi-am lipit fruntea de umărul lui, simțindu-mă deja înfierbântată și udă. Mi-am lipit de brațul lui sânii grei și plini, întăriți. L-am mângâiat încet, atâtată de gemetele lui răgușite și de zvâcnirile mădularului în mâna mea.

Mișcându-mi mâna tot mai repede, am dat să mă urc pe el și să-mi folosesc gura. O parte ușuratică și destrăbălată din mine își dorea cu înfrigurare să-l simtă descărcându-mi-se pe limbă, să guste din eliberarea lui, dar Kane se ridică iute și-mi apăsă umărul cu palma, țintuindu-mă între perne.

– Nu și de data asta, spuse el, pe deplin treaz.

– De ce nu?

Prin întuneric, îmi aruncă zâmbetul lui viclean, ca de lup. Simțeam că luam foc de dorință.

– Nu pot să mă mai descarc atât de repede. Nici nu mai ajung până la sfârșit.

Am vrut să-i spun că mai devreme voisem doar să-l atât și că eram măgulită de cât de mult îl atrăgeam, dar el îmi opri vorbele cu un sărut.

Avea gust de somn, de căldură și mentă proaspătă. Am gemut pe buzele lui. I-am eliberat mădularul din strânsoare și mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui. Aș fi putut să-l sărut sute de ani la rând. Pe vecie.

Mâinile lui bătătorite alunecară peste trupul meu dezgolit, în vreme ce-și trecu nasul peste gâtul meu, peste umeri, peste piept. Îmi prinse un sfârc în gură și supse ușor mugurul rozaliu, făcându-mă să scot un murmur de încântare.

– Pot să te iau pe la spate? mă întrebă cu glas aspru.

Am dat din cap, încuviințând. Trupul îmi era încordat până în cele mai ascunse unghere, iar mintea, întunecată de dorință. Kane putea să-mi facă orice voia, dar acum nu mai eram în stare să adeveresc asta prin vorbe, iar el o știa prea bine.

– Arwen? întrebă el, cu glas ademenitor, în timp ce-și trecu limba peste sânul meu și-mi frământă celălalt sfârc între degete.

– Ce vrei, am gemut, fără să-mi mai recunosc glasul. Poți să-mi faci ce vrei.

Kane mă întoarse încet pe pântec și veni îndărătul meu, ridicându-mi șoldurile și depărtându-mi picioarele cu genunchiul până când mă deschise cu totul pentru el.

Sudui, trăgându-mi coapsele mai sus și mai aproape. Dar nu mă atinse mai mult, și am simțit cum aerul rece mă mângâia în locul acela tainic, care fremăta de dorul lui.

Dar n-aveam de gând să-l mai rog încă o dată.

Dacă se juca un joc între noi, eram hotărâtă să ies biruitoare măcar *o dată*.

Mi-am arcuit șira spinării și, simțindu-mă cuprinsă de o îndrăzneală pe care n-o mai avusesem până acum, mi-am întins o mână la spate, deschizându-mi mai larg locul acela. M-am întrebat dacă el își dădea seama că o luam razna din pricina dorinței. Dacă îi plăcea asta.

Văzându-mă, Kane scoase un geamăt răgușit. Simțeam că aș fi putut să torc de-a binelea. El își trecu mâna uriașă peste fundul și peste coapsele mele, dezmierdându-mi în treacăt deschizătura umedă. Am icnit, iar el mârâi, bucuros, după care își puse gura pe acel loc

îndurerat dintre picioarele mele și-și lăsă limba să lunece peste el.

Am țipat mai tare decât mă așteptam și m-am zvârcolit sub dezmierdările limbii lui, înnebunită de săruturile cu care îmi potopea mugurul gingaș dintr-o poziție atât de necuviincioasă.

Mă așteptam să mă simt copleșită de rușine, dar în van. Aveam încredere în Kane. O încredere oarbă. L-aș fi lăsat să-mi facă orice. Oricum.

Gândul la așa ceva nu făcu decât să mă atâțe și mai mult.

În cele din urmă, Kane își trecu un deget prin despicătura mea umflată de dorință… Nectarul nevoii mele și al săruturilor aproape că mi se prelingea pe coapse. El împinse un deget înăuntru, fără a-și slăbi vreo clipă asaltul cu buzele, limba și dinții asupra mugurului tainic dintre picioarele mele. Și plescăitul acela umed, plin de ritm…

„O, pe Pietre…!"

– Kane, am gemut, îngropându-mi fața în saltea. O, *o*, nu mai pot…

– Liniștește-te, șopti Kane, în timp ce-și împingea degetul și apoi și-l scotea. Am eu grijă…

Am încercat să trag aer în piept ca să mă liniștesc, dar plăcerea…

Era prea mult.

Aveam să mă frâng în mii de bucățele. *Aveam nevoie.*

Dar el încetini mișcarea degetului și apoi îl scoase…

În loc să pună stăpânire pe locul acela pe care-l dorea atât de mult, Kane mă sărută ușurel

pe coapse, până la rădăcina șirei spinării, mângâindu-mi pielea înfiorată, strângându-mi spinarea în palme cu atâta asprime pe câtă părea să-și îngăduie. Apoi buzele lui mi se lipiră de șold. El încă mă frământa între picioare cu degete lenețe, iar cu cealaltă mână îmi dezmierda spinarea, umărul, coapsa, de parcă voia să mă călăuzească prin hățișul chinurilor nespus de plăcute pe care mi le stârnea.

Kane era întruchiparea cruzimii... îmi plăcea.

Mi-am mișcat fundul în sus și-n jos, m-am împins spre el și m-am smucit, înnebunită, cerându-i să-mi dăruiască mai mult. Gura lui. Aveam nevoie de gura lui. Am închis strâns pleoapele și mi-am încleștat mâinile pe perna de lângă mine.

– Kane, l-am implorat, rămasă fără suflare, lasă-mă să mă descarc!

Aproape că am smuls un ciucure de mătase.

– Nu mă pot opri, toarse el între picioarele mele. Sunt foarte lacom...

Îmi ieșisem din minți, chinuită de o dorință atât de necuviincioasă, iar acum treceam prin chinuri cumplite.

– Te rog, te rog, am scâncit.

– Bine, bine. Nu trebuie să strigi, spuse el cu glas răgușit, tărăgănat, foarte liniștit.

Mă potopi un val de ușurare.

„În sfârșit, în sfârșit, *în sfârșit*..."

Kane se ridică în genunchi și mă pătrunse.

CAPITOLUL 41

KANE

Am apucat-o pe Arwen de șoldurile zvelte, îngropându-mi degetele în carnea ei, și am pătruns-o. Puteam să fac asta, puteam s-o iau cu răbdare. Frumos, încet și chinuitor, cufundând-o într-o așteptare aproape dureroasă..

Arwen se împinse în mine și-și roti pântecul, iar miezul alunecos i se încleștă. Am scrâșnit din dinți ca să-mi țin mădularul în frâu. Scâncetele ei scremute erau atât de dulci! Frânturi de vaiete de deznădejde, care mă făceau să-mi ies din minți.

Dar de data asta era altfel. Între noi nu mai curgea acel șuvoi de vorbe de dragoste înflăcărate şi nebunești, de ardoare grăbită, aproape întâmplătoare, cu care ne repeziserăm să ne unim, să devenim un singur trup. Și nu era nici ca în noaptea pe care ne-o petrecuserăm în casa lui Briar... acea primă dată în care fuseserăm cu adevărat împreună, plini de luare-aminte și încurcați de simțăminte neînțelese. Acum aveam... timp, făgăduieli și nădejde din belșug.

– Mai tare! îmi ceru ea cu răsuflarea tăiată, scâncind, iar apoi șopti: Te rog!

Nimic pe lume, nici un soi de caznă, de chin, nu putea să mă împiedice să-i fac pe plac. Am dezlănțuit acea parte înnebunită din mine, cea pe care abia izbutisem să mi-o stăpânesc, și am pătruns-o din nou și din nou, șoptindu-i cât de *strâmtă* era, cât de *desăvârșită*, cât de *udă* și cât de *bine* mă simțeam pătrunzând-o.

Razele pale ale lunii se cerneau peste așternuturile mototolite, luminând părul castaniu, lung și mătăsos al lui Arwen, precum si spinarea de pe care dârele cicatricilor

începeau să se șteargă încetul cu încetul. Inima îmi bătea nebunește în timp ce ne mișcam împreună.

Îmi doream să fiu mai aproape de ea.

Aplecându-mă în față, am tras-o de umeri până când am adus-o, îngenuncheată, între picioarele mele, cu spinarea lipită de pieptul meu. Cicatricile ei mi se lipeau de pielea din dreptul inimii.

– Mi-a fost dor de tine, i-am spus la ureche, sărutându-i tâmpla, fruntea, cuprinzând-o cu brațele pe după umeri și mângâindu-i pântecul, fără să încetez o clipă să mă mișc înăuntrul ei.

Gâfâiam amândoi, prinși într-o încâlceală fără început și fără sfârșit, alunecoasă și asudată. Arwen gemea în timp ce mâinile mele îi dezmierdau brațele și coapsele. Eram înfierbântați și uzi leoarcă, agățându-ne unul de altul, iar sânii ei tresăltau în ritmul împreunării noastre. Priveliștea trupului ei era atât de aţâţătoare, încât aproape că nu mai puteam să îndur. O parte din mine, bărbatul josnic și gelos, își dori să se descarce pe sânii ei.

Ea era a *mea*.

Dar aveam și alte dăți pentru asta.

Gândul că nu era ultima oară când mă împreunam cu Arwen era aproape la fel de înnebunitor ca împreunarea în sine.

Auzind gemetele lui Arwen și simțindu-i ceafa lipită de pieptul meu, am înteţit ritmul, ducându-mi mâna la mugurul de deasupra despicăturii și dezmierdându-i-l până când ea ajunse să se zvârcolească sub atingerea mea.

Apoi se încordă și se cutremură de plăcerea eliberării, suspinând și lipindu-și spinarea de pieptul și de pântecul meu. Numele meu rostit

de buzele ei păru să mă împingă peste pragul puterii de a mă înfrâna. O flacără sălbatică de plăcere, zvâcnind fierbinte, mi se dezlănțui prin tot trupul.

Arwen se prăbuși pe pat. M-am întins peste ea, având grijă să n-o zdrobesc sub greutatea mea. Răsuflam amândoi întretăiat, de parcă tocmai ne-am fi oprit dintr-o alergare lungă.

Arwen se rostogoli pe spate, cu ochii ațintiți la baldachinul de deasupra noastră.

– E mereu așa? întrebă ea.

– N-a fost niciodată așa pentru mine.

Ea ridică, mirată, dintr-o sprânceană.

– Dar tu...

– M-am desfătat, însă doar trupește, cu multe femei, dar n-am iubit-o pe nici una. Nici una dintre ele nu erai *tu*.

Arwen dădu din cap, fără să pară deloc neliniștită. Poate că ținuse bine minte ceea ce vorbiserăm pe când ne aflam în Taverna marinarului, iar acum nu-i mai păsa de cât de mult sau de puțin se asemăna cu alte femei.

– Nu mi-e rușine că încă știu prea puțin despre astfel de împreunări, spuse ea, privindu-mă cu ochi sclipitori. Sau că tu știi prea mult. Nu-mi doresc decât să-ți fiu de ajuns.

Am izbucnit în râs, iar ea făcu la fel, chiar dacă ridică din sprâncene, nedumerită.

– Chiar nu-ți dai seama ce-mi faci! am spus eu, iar ea își dădu ochii peste cap. Să știi că zic adevărul curat. Uite, fă strâmbătura aceea după care-mi dau seama întotdeauna că ești foc de supărată!

În ochii ei se aprinse un licăr de mânie prefăcută.

– Ce strâmbătură?

– Ori de câte ori ești supărată pe mine, încrunți din sprâncene și-ți apare o cută adâncă între ele, chiar aici, am răspuns eu, atingându-i locul cu pricina. Iar cuta asta îți coboară spre nas. E un semn fără greș că urmează să mă ocărăști, ceea ce, din cine știe ce aplecare a mea de a găsi plăcere în suferință, mi se pare nemaipomenit de atrăgător. Atât de atrăgător, încât mi se întărește mădularul.

Judecând după fața ei, mi-am dat seama că nu credea nici o iotă din spusele mele.

– Cam ca mădularul unui taur, am adăugat, strecurându-mi o mână sub ceafă.

– Hei! se răsti ea, încruntând din sprâncene și strâmbând din nas.

Mădularul îmi zvâcni. Am luat mâna lui Arwen și i-am vârât-o sub velință, ca să simtă dovada.

– Vezi?

Ea scoase un râset uimit.

– Eşti nebun!

– Da, sunt nebun după tine. Sunt nebun de luni de zile.

Privirea i se aținti la buzele mele, pe care apoi mi le sărută prelung și dulce.

– Fetișcana mea frumoasă!

– Regele meu, murmură ea.

Am gemut, lăsându-mi capul înapoi pe perne.

– Iar ai spus o vorbă care-mi face mădularul să…

– Îți place să-ți spun „regele meu“? întrebă ea, pufnind zeflemitor. Ce însetat ești de putere!

– Îmi place să-mi spui oricum vrei tu.

Era încă noapte, dar ochii mi se obișnuiseră cu întunericul și puteam să deslușesc crestele

argintate ale copacilor dimprejurul fortăreței. Am știut că soarele avea să răsară în curând.

Mi-am plimbat ușurel un deget peste conturul umărului lui Arwen, închizând ochii la auzul freamătului dulce al răsuflării ce-i ieșea dintre buze.

Ea mă luă de mână și spuse, atingând sigiliul de onix de pe degetul meu mic:

– Inelul ăsta îmi place cel mai mult dintre toate.

– A fost al mamei.

– Avea gusturi bune, șopti Arwen.

– Da. Te-ar fi iubit din inimă.

– Crezi?

– Fără doar şi poate. V-ați fi înțeles ca două vechi prietene. Mama n-avea chiar o fire glumeață, dar îi plăceau nespus de mult glumele. Râdea în hohote și des, la fel ca tine.

– Mi-aș fi dorit s-o cunosc.

– Dacă s-ar fi întâmplat asta, eu n-aș mai fi avut loc între voi două.

Arwen izbucni într-un hohot de râs.

– Și tu ai fermecat-o pe mama la cina aceea din Golful Sirenei. Te-a plăcut nespus de mult! spuse ea, proptindu-și bărbia în pieptul meu. Mi-aș fi dorit să vadă că noi doi am scos-o la capăt în cele din urmă. Să știe că sunt fericită.

– Ea te cunoștea mai bine, poate, decât oricine altcineva. Știa că aveai să fii fericită într-o bună zi, Arwen.

Am rămas cufundați într-o liniște plină de mulțumire. Tocmai ațipeam, când am simțit-o foindu-se lângă mine.

– Nu mă ia somnul!

– Masa de dimineață? am întrebat, zâmbind.

Ea se ridică în capul oaselor și aruncă o privire pe fereastră.

– Nici nu s-a făcut ziuă!

– Întocmai, am răspuns, dându-mă jos din pat și trăgându-mi pantalonii pe mine. Poruncesc să ni se aducă ceva de mâncare, iar apoi vedem răsăritul împreună.

– Pare minunat! se bucură ea, afundându-se în pernele de pluș, care, împreună cu așternuturile de pe patul meu mare, aproape că o înghițeau.

– Ar mai fi ceva, am adăugat eu în timp ce mă îndreptam spre ușa odăii de lucru, rușinat de faptul că-mi luase atât de mult să-mi amintesc. Pot să-l las pe Ghindă înăuntru? Nu-i place să doarmă singur și încă nu l-am văzut după luni de zile…

– Cred că glumești! strigă Arwen, făcând ochii mari. Strixul ăla chiar e animalul tău de casă?

– Bineînțeles! am răspuns, încruntându-mă. De ce crezi că-l țin în preajma mea? Pentru vorbele fermecătoare pe care le schimbăm?

Buzele lui Arwen se arcuiră într-un zâmbet, dar frica îi licări în ochi.

– Ai spus că ai încredere în mine! N-aș lăsa niciodată să ți se întâmple ceva. Mai ales nu în ghearele strixului meu.

N-am învinuit-o pe deplin. Ochii de un galben strălucitor ai lui Ghindă și aripile de bufniță, alături de trăsăturile și de trunchiul de spiriduș, trezeau groaza în cei mai mulți dintre cei care-l vedeau. Era unul dintre nenumăratele lucruri pe care le iubeam la el.

De îndată ce ușa se deschise, Ghindă intră ca o vijelie și alergă la mine. Aripile lui lungi

aproape că mă plesniră peste față și prinse să zgârie cu ghearele podeaua de lemn, încercând să se sprijine.

– Bună dimineața și ție, am gângurit.

Dar strixul zbură pe lângă mine și se azvârli în pat, făcând-o pe Arwen să se tragă îndărăt. Ghindă se mulțumi să se ghemuiască lângă ea, țipând de bucurie și frecându-și ghearele din față.

– Vezi, te iubește!

– A încercat să mă mănânce!

– Cum pot să-l învinovățesc pentru asta?

– Kane, spuse ea, încă ghemuită sub velință, Ghindă al tău aproape că ne-a omorât pe mine și pe Mari!

– Dacă îmi amintesc bine, *voi* aproape că l-ați omorât pe *el*. Știi, atunci când ați intrat pe *ascuns* în odaia mea de lucru, ca să-mi furați amuleta.

– Ei bine, asta s-a întâmplat după ce m-ai ținut într-o temniță!

Ea o spusese cu haz, dar mie îmi pieri zâmbetul de pe buze. Așa că m-am dus la ușa iatacului, am deschis-o și le-am poruncit străjerilor de pe coridor să ne aducă masa de dimineață. Apoi m-am întors în odaie și am deschis o fereastră.

O adiere plăcută și rece îmi mângâie fața în timp ce-mi priveam fortăreața. Răsăritul care stătea să se ivească dincolo de vârfurile copacilor îi scosese în curte pe grăjdari și pe grădinari. Un flăcău începuse să spele piatra de pe ziduri, iar câțiva ostași ieșiseră de prin barăci ca să se ușureze.

Toți aceștia erau inși pe care trebuia să-i ocrotim.

Oricât mi-aș fi dorit-o, eu și Arwen nu puteam să ne ascundem pe vecie în iatacul ăsta.

M-am întors spre ea și am văzut că primele raze ale zorilor tocmai îi sărutau chipul, luminându-i năsucul gingaș și buzele pline. Ea prinsese să-l mângâie pe Ghindă... *foarte* șovăitor... dar strixul era în al nouălea cer, cu ochii aproape închiși și afundându-se, bucuros, în velință.

Frumusețea lui Arwen îmi făcu inima să tresalte.

Nu mă miram că era fiica unui zeu. Nu găseai asemenea splendoare nemaipomenită, cu aer regal, la un simplu Fermecat. Nici chiar la unul cu sânge pur. M-am strecurat în pat, lângă ea, cuprinzându-i în brațe trupul cald. Ghindă se duse să se cuibărească la picioarele noastre.

– Am glumit atunci când am pomenit de temniță, spuse ea după o vreme. Nu poți să rămâi agățat de povestea asta.

– Știu, am răspuns, gândindu-mă că avea dreptate. Nu așa începeai o viață în doi. Atunci când o să-mi faci cinstea de a-mi deveni...

Ea îmi puse un deget pe buze.

– Nu.

– Bine, am mormăit eu cu glas înăbușit.

– Adică... cere-mă, la urma urmei, spuse ea, clătinând din cap. Cere-mă! Vreau să mă mărit. Vreau să fiu cu tine, dar mai întâi...

„Mai întâi trebuie să facem astfel încât să aibă o viață. Una pe care să și-o petreacă alături de mine."

Mâna lui Arwen se răsfiră pe pieptul meu, în timp ce ascultam sforăitul ritmat al lui Ghindă, împletit cu murmurul vântului ce înfiora cutele perdelelor. Arwen își trecu un deget de-a lungul

brațului meu, peste toate liniile scrijelite pe piele și peste semnele de un alb pal.

– De ce ai atâtea cicatrici? Sunt de la forma ta de dragon?

– În parte, am răspuns, privindu-mi brațele și trunchiul. Mi-aș dori să am pe trup mai multe povești care să vorbească despre cutezanța mea. Dar cu cele mai multe dintre cicatrici m-am ales dintr-o copilărie obișnuită de Fermecat! am lămurit-o eu, iar sprâncenele ei se încruntară a nedumerire. Fermecații se vindecă foarte repede. În vreme ce cresc, copiii Fermecați se pun adeseori în primejdie, tocmai pentru că știu că rămân in viață aproape în orice împrejurare care i-ar nimici pe muritori.

Mi se părea că vedeam aievea cum se mișcau rotițele din mintea ei.

– Vrei să spui că nu mă vindec repede din pricina harului meu de vindecătoare, ci pentru că sunt Fermecată?

Am dat din cap, încuviințând.

– O să îmbătrânesc și eu foarte încet? O să trăiesc mii de ani?

– Da, fetișcano.

– Mai mult decât Mari, Ryder și Leigh? Mai mult decât tine?

Mi-am strecurat un deget pe sub bărbia ei și i-am împins-o în sus, făcând-o să mi se uite în ochi.

– Da. O să trăiești mai mult decât noi toți. Chiar și decât mine. Eu nu sunt Fermecat cu sânge pur, dar mai am cel puțin o mie de ani în față, așa că nu te bucura prea tare!

Arwen mă dezmierdă mai departe cu mișcări molcome, de astă dată, pe pântec. Am închis ochii ca să dau uitării tot ce urma să ne stea

împotrivă de îndată ce părăseam iatacul ăsta. N-avea să ne fie ușor să ajungem în Insula de Cucută, dar nădăjduiam să putem intra și ieși, atâta vreme cât…

– De ce ești atât de… puternic?

– Ce vrei să spui? am întrebat, înecându-mă de râs.

Ea se ridică și se uită la mușchii de pe trunchiul meu.

– S-ar zice că ești dăltuit în piatră. Faci multă mișcare, sau așa ceva?

Am ridicat din umeri.

– Bănuiesc. În timpul în care nu mă îndeletnicesc cu treburile domniei. N-am multe…

– … desfătări? îmi luă ea vorba din gură.

– Voiam să spun „ființe pe care să le numesc prieteni", am răspuns, gândindu-mă că adevărul suna destul de jalnic. În afară de Griffin. Și de Ghindă. Așa că fac mișcare ori de câte ori mi se ivește prilejul. Uneori, din plictiseală.

– Știu că nu te-a încântat rugămintea mea de a-mi fi prieten, pe care ți-am făcut-o pe când ne aflam în peșteră, dar ești, pesemne, cel mai bun prieten al meu. Să nu-i spui lui Mari!

Am chicotit.

– Iar eu te-aș ruga să nu-i spui lui Griffin, dar știu că lui oricum nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie.

– O, ba da, i-ar păsa! Comandantul tău te iubește.

– Habar n-am de ce.

Ea se îndepărtă ușor de mine și mi se uită drept în ochi.

– Nu te amăgi! Esti un om bun, Kane.

Dacă trăgeam vreo nădejde să fie adevărat, asta însemna să-i dezvălui un ultim adevăr.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Jur pe Pietre, Kane, că dacă mi-ai mai ascuns vreun secret înspăimântător, te las fără bărbăție!

– Mă îndoiesc că o să ai vreo pricină s-o faci, dar nici eu nu mai vreau să fie secrete între noi. Azi-noapte, chiar atunci când ai ajuns în odaia mea, mă pregăteam să plec în Munții de Perlă.

Arwen păli.

– De ce?

– Mai știi ce a spus Beth despre calea lui Corb Alb? Cu mult înainte să te găsim, am auzit zvonuri despre un vrăjitor care locuia în singurătate pe acele coclauri și care putea să mă facă Fermecat cu sânge pur. Astfel, nădăjduiam să iau locul Fermecatului din profeție. Nici nu știu dacă așa ceva e cu putință, dar se pare că vrăjitorul ăsta, Corb Alb, e singura noastră scăpare. Trebuie să mă duc să-l văd, Arwen! Vreau să găsesc o cale să rămânem în viață. Dar dacă, dintr-o pricină oarecare, asta nu-i cu putință... dacă mai e o cale prin care să-ți iau locul...

– Nici în ruptul capului! strigă ea, îndreptându-se de spate.

Odată cu mișcarea lui Arwen, Ghindă se trezi dintr-odată, iar apoi își dădu seama că nu se întâmpla nimic rău și închise ochii din nou.

– Arwen...

– N-am de gând să plătesc prețul ăsta pentru viața mea! M-ai osândi la un trai plin de suferință. Ceea ce vrei tu să faci nu-i o jertfă nobilă. Doar ai alege calea ușoară.

– *Arwen...*

– Mi-ai spus – mi-ai *făgăduit* – că o să găsim o cale să scăpăm din asta. Eu aleg să am, în sfârșit, o rază de nădejde, iar acum îmi spui că planul tău strălucit era să-ți curmi singur viața?!

– Nu, am răspuns, netulburat, încercând să-i potolesc neliniștea. N-o să mă duc. Dacă asta vrei, nu mă duc la Corb Alb.

– Îți mulțumesc!

Ea răsuflă ușurată.

– O să găsim o altă cale, am spus eu.

– Trebuie, murmură ea. Trebuie neapărat.

La ceasurile șase de dimineață, am făcut o întâlnire în cortul de război. Înăuntru se înghesuiau nobili și ostași, ascuțindu-și armele, cercetând cu luare-aminte hărți și stând de vorbă, la o cană aburindă de ceai sau de cafea, despre atac, apărare și mișcări de oști. Peste două duzini de ochi se întoarseră spre mine și spre Arwen, precum niște molii atrase de o flacără. Toată lumea văzu că noi doi ne țineam de mână.

– O, pe Sfintele Pietre! strigă Mari, apucându-se de gât și ridicându-și privirea din cartea de vrăji pe care i-o ținea Dagan. În sfârșit, voi doi…

– *Fără îndoială* că s-a întâmplat, mormăi Amelia, trântindu-se pe un divan de piele, lângă Ryder.

Fratele meu se opri din cercetarea hărților întinse pe o masă din fața lui și zise:

– Voi două vorbiți ca niște deșucheate!

Mari își dădu ochii peste cap, dar felul în care primi Amelia spusele lui Ryder mă făcu s-o privesc cu luare-aminte pe prințesă.

Ea roși. Chiar *roși*.

Și nu în taină, ascunzându-și fața de el ca o școlăriță îndrăgostită de fratele lui Arwen.

Nicidecum… Era îmbujorarea trezită de un secret păstrat între ei doi, de o glumă făcută în clipe petrecute între patru ochi. Crezând că nimeni nu-i lua în seamă, Ryder și Amelia se priviră în ochi preț de doar o clipită, așa încât n-am fost deloc încredințat că nu văzusem totul doar în închipuire.

Însă Ryder atinse apoi, în treacăt, brațul îndoit al Ameliei, și amândoi se siliră să-și înăbușe un zâmbet.

Poate că se întâmplase ceva între ei câtă vreme rămăseseră împreună în Citrin. Fără doar și poate, Ryder dădea pe dinafară de acea trufie oarbă de care aveai nevoie ca să ajungi la Amelia cea de nepătruns.

Dar ce naiba vedea ea la *el*?

Îmi doream să fie fericită… să găsească un bărbat pe care să-l îndrăgească și care să nu fie doar o unealtă în mâinile tatălui ei… dar *Ryder*?

Flăcăul era un mic sicofant. Un hoțoman, un fricos care o făcea pe îndrăznețul, dar care, din cât se părea, era gata oricând să se pună primul la adăpost și să-i lase pe ceilalți în urmă. Asta, dacă se mai sinchisea de ei. Era un lăudăros care se vedea numai pe el, care pesemne că știuse ce chinuri îndurase Arwen de pe urma tatălui vitreg toată copilăria, și care nu mișcase un deget în privința asta.

Ca și cum mi-ar fi simțit încordarea, Arwen mă strânse de mână. Văzând curiozitatea care i se zugrăvise pe chip, am clătinat din cap ca să-i dau de înțeles că nu se întâmplase *nimic*. După

ce ne întorceam teferi, cu sabia, la Fortăreața Umbrelor, aveam să-i spun ce anume văzusem.

În clipa asta, erau în joc treburi mai însemnate decât flecăreala despre cine cu cine se culcase sau nu.

CAPITOLUL 42

ARWEN

Împreună cu Kane, am ales să-i povestim numai lui Griffin despre călătoria noastră spre Insula de Cucută. Atunci când îl întrebasem de ce să nu luăm cu noi un număr de oșteni care să-l covârșească pe al celor aflați deja pe insula-închisoare, Kane îmi spusese că Insula de Cucută era un loc primejdios, ce se călăuzea după legi care erau numai ale sale, de parcă ar fi fost un regat de sine stătător. Dacă te duceai pe insulă cu o oaste, puteai să pui în primejdie rânduiala șubredă ce domnea acolo. Sau, mai rău, puteai să stârnești un război. Griffin era singurul în care aveam încredere că n-avea să se împotrivească hotărârii noastre de a pleca singuri. Și era cu atât mai bine pentru noi toți să afle cât mai puțini unde anume se afla sabia.

Ne-am apropiat de Griffin și de Eardley, care stăteau de vorbă destul de încordați. Eardley avea pielea închisă la culoare și fălci puternice. Părea prea chipeș ca să fie locotenent, dar atunci când vorbea, toată lumea amuțea, străduindu-se să asculte, cam la fel cum se

întâmpla ori de câte ori vorbea Griffin. Amândoi tăcură la ivirea noastră.

– Bună dimineața! spuse Kane. Batalionul a pornit deja în căutarea tatălui prezicătoarei?

– Da, adeveri Griffin, dând din cap. Mult după miezul nopții.

– Bun.

– Tocmai stăteam de vorbă despre cine ar trebui să se întoarcă în Citrin și să ceară ajutor de la Isolde și de la Broderick, spuse Eardley. Să vedem dacă izbutim să-i înduplecăm în privința oștii lor.

– Tata ar trebui să se ducă! spuse Amelia, care rămăsese așezată pe divan, cu picioarele sprijinite pe un maldăr de săbii. E cel mai apropiat de Broderick. Regele și regina Citrinului n-ar cădea la învoială cu mulți dintre voi.

– Fiica mea are dreptate, adeveri Eryx. Din pricina poveștii legate de tine, Kane, regele Broderick n-a vrut să ne ajute. Doar eu pot să-l înduplec să asculte glasul dreptei judecăți. Suntem prieteni de multă vreme.

– Da? întrebă Kane cu un glas tăios. Ce mi-ar plăcea să ne spui asta mai des!

Înainte ca un Eryx roșu de mânie să-i răspundă, locotenentul Eardley se vârî în vorbă:

– Mă tem că regele Citrinului ar putea să nu vrea să-l primească în ospeție nici măcar pe regele Eryx!

– Atunci, acesta din urmă trebuie să plece împreună cu prințul Fedrik, fu de părere Kane. Lazarus n-o să afle niciodată că pe corabia prințului s-a aflat încă un călător, iar regina Isolde și regele Broderick se tem doar de gura lumii.

Griffin își încrucișă brațele pe piept.

– Unde-i prințul? întrebă el.

– El și suita lui au plecat la Stânca de Nisip, răspunse Eardley.

Stânca de Nisip era orașul-port din care avea să plece corabia ce trebuia să-l ducă pe Fedrik înapoi în Citrin.

– Dacă ne mișcăm foarte repede, regele Eryx poate să ajungă la timp ca să urce pe corabia prințului Fedrik.

– Atunci, dați-i drumul! porunci Kane.

Un fior de admirație îmi străbătu șira spinării și îmi urcă până la ceafă. Îmi plăcea la nebunie să-l văd pe Kane îndeletnicindu-se cu treburile cârmuirii. Se pricepea de minune la asta... să fie puternic și să ia hotărâri care dădeau roade mulțumitoare, semănând în inimile celorlalți frică și nădejde deopotrivă.

Eardley dădu din cap, încuviințând. Apoi își înhăță casca în formă de craniu, care stătuse așezată pe masa întesată de hărți, și se făcu nevăzut. Eryx își luă rămas-bun, dar nu înainte să spună:

– Amelia, să fii ascultătoare câtă vreme sunt plecat! Nu vreau să aud că ai făcut pe îndărătnica!

Am simțit un junghi în stomac la vederea deznădejdii ce apăru pe fața Ameliei la auzul vorbelor rostite de tatăl ei. Mi-am abătut privirea de la cei doi.

– Mai trebuie să vedem ce facem cu Mari, spuse Kane.

– Cu mine? întrebă ea, făcându-se mică, ceea ce îi stătea atât de puțin în fire, încât până și Ryder își înălță capul, curios.

– Aș vrea să te întorci la conacul lui Briar și să înveți sub îndrumarea ei. De mult n-am mai avut alături în luptă o vrăjitoare iscusită, iar asta o să ne fie de ajutor dacă vrem să-l biruim pe Lazarus.

Mari se făcu albă ca varul. Ai fi zis că mai avea puțin până să se prăbușească din picioare, dar înainte să apuc să sar ca s-o prind în brațe, prietena mea mai îngăimă:

– Bineînțeles.

– Bun. Domnule comandant Griffin, ai grijă ca Mari să ajungă la Briar înainte de lăsarea nopții!

– O să vin să te văd, i-am promis eu prietenei mele.

Mari părea nespus de neliniștită. Însă Griffin se apropiase deja, ager ca un șoim, măsurând-o din priviri cu un aer deopotrivă ocrotitor și îngrijorat, în timp ce ea își mușca buzele. Știam că Griffin avea să aibă grijă de Mari.

– Eu și Arwen avem de urmat o ultimă cale la capătul căreia, nădăjduim, o să găsim sabia. Păstrăm legătura cu voi prin corbi și prin iscoade, spuse Kane, iar apoi se întoarse spre mine și mă luă din nou de mână. Ești pregătită?

M-am uitat cu coada ochiului la fratele meu, care, cu fruntea încruntată, cerceta un lucru pe care-l ținea în mână Amelia.

Kane avusese dreptate. La fel și Mari. Lăsasem prea multă vreme ca temerile să-mi ațâțe gelozia și ciuda față de Ryder. Nu voiam să mă mai port astfel.

– Mai trebuie doar să fac un lucru, am spus eu.

– Ne vedem la porțile fortăreței! mă înștiință Kane.

Am dat drumul mâinii lui și m-am apropiat de Ryder.

– Ce se întâmplă aici?

– Băieții ăștia habar n-au ce-i ăla un bumerang! se stropși Amelia, arătându-mi arma încovoiată.

– Nici eu nu știu, am recunoscut. Ar trebui să mă rușinez?

– Nu, tu nu ești ostaș. Și nici n-ai spus că „știi fiecare armă de pe lume". Sau că „o să-mi dai douăzeci de galbeni" – fără ca, de fapt, să mi-i dai.

Ochii albaștri ai Ameliei îl priviră cu asprime pe Ryder, iar fratele meu rânji și încercă să-i facă o nouă făgăduială:

– Crede-mă, o să-ți dau galbenii!

– Nu te amăgi că o să-i iei de la mine! l-am prevenit eu, zâmbind.

Ryder mă fulgeră cu privirea.

– Bumerangul e o armă pe care o arunci, iar apoi se întoarce la tine, fără să fie nevoie de magie, îi lămuri Amelia mai departe pe cei aflați de față. Astfel, poți să-ți nimerești dușmanii fără să trebuiască să te apropii de ei și să-i înfrunți cu sabia.

– Pare o armă prea teșită ca să rănești pe cineva, fu de părere un oștean știrb, întinzându-se și luând în mâinile-i soioase bumerangul de lemn.

– Nu și dacă se mișcă mai iute decât un cal! răspunse Amelia, smulgându-i-l din mâini, după care se întoarse spre mine, privindu-mă cu o răceală ce ar fi putut să înghețe chiar și apele mării. Sunt fericită pentru tine și Kane. Era și timpul!

– Mulțumesc, am răspuns, luându-mi fratele de braț. Ryder, putem să vorbim o clipă?

Ne-am croit drum prin forfota înnebunitoare din cort și apoi am ieșit. Privirea mi se opri la un petic de pajiște dintre barăcile a doi oșteni. Din pricina unei lupte purtate chiar în locul acela cu câteva luni în urmă, iarba fusese nimicită, dar acum creștea iarăși. După o moarte groaznică, renăscuse și era mai puternică și mai înaltă ca înainte. Și chiar acolo, în fața cortului din care tocmai ieșisem, Kane mă salvase de la soarta groaznică pe care mi-o pregătise locotenentul Bert.

Eram atât de temătoare pe vremea aceea! Un simplu pion într-un joc mult mai mare decât mine. Acum nici măcar n-o mai recunoșteam pe acea fată.

În timp ce vântul înmiresmat îmi înfoia părul, m-am întors cu fața spre Ryder.

– Trebuie să-mi iau o povară de pe inimă, am șoptit, deși nu se vedea nici țipenie primprejur. E vorba de un lucru pe care trebuia să ți-l spun cu mult timp în urmă.

– Vrei să-mi spui că tu și Kane sunteți îndrăgostiți unul de celălalt? glumi Ryder. Să știi că mi-am dat seama și singur!

– Nu, am răspuns eu, privindu-mi fratele cu luare-aminte și gândindu-mă că lăsasem ca răul din sufletul meu să ne chinuie pe amândoi prea multă vreme. Vreau să-ți spun că-mi pare rău!

Ryder încruntă din sprâncene.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost atât de geloasă pe tine vreme îndelungată. De fapt, am fost geloasă pe tine de când mă știu.

– Ai fost geloasă pe *mine*?!

Neîncrederea din glasul lui mă făcu să tresar, rușinată.

– Cred că mi-am tot spus o poveste în care toată lumea voia să se împrietenească mereu cu tine, nu cu mine, sau că Powell și mama te iubeau mai mult, și... multe altele de felul ăsta. Într-o bună zi, povestea asta a devenit adevărată, fiindcă eu am făcut-o să fie așa. Are vreo noimă ce zic?

– Nu chiar, recunoscu el.

– Toți cei din Abbington te iubeau ca pe ochii din cap. Și aveau și de ce. Erai mai prietenos decât mine, mai fericit, mai cutezător...

Oftatul lui Ryder îmi curmă vorba.

– Mai cutezător? Sunt un dezertor, Arwen! Mai ții minte ziua în care am furat galbenii Onixului? În care ți-am pecetluit soarta? *Am dat bir cu fugiții.* Am dar bir cu fugiții și mi-am lăsat toți oamenii să fie uciși!

Am clătinat din cap, chiar dacă știam că rostise adevărul curat. Nu ne mărturisise chiar atunci mie, mamei și lui Leigh că toți oamenii lui muriseră și că izbutise să scape cu viață doar ascunzându-se? De ce nu-mi dădusem seama că nu era un erou dintr-o baladă, așa cum îi spusesem odinioară, ci că era măcinat de aceleași spaime ca noi toți?

– De fapt, spuse el, privindu-mi chipul cu luare-aminte, tu ești cea cutezătoare dintre noi. Ceea ce ai de făcut e... groaznic. Eu n-aș putea niciodată să duc la îndeplinire așa ceva!

Am simțit că-mi dădeau lacrimile și am recunoscut:

– Nici eu nu știu dacă pot.

– Ești cel mai cutezător om pe care-l cunosc, Arwen! Ai îndurat bătăile tatei vreme de atâția

ani, fără să fi suflat o vorbă vreunuia dintre noi. Ai primit bucuroasă să ne pui mereu înainte pe mine, pe Leigh și mama. Îmi pare rău că ai gândit vreodată altfel despre tine!

Nu-mi dădusem seama cât de mult aveam nevoie să aud acele vorbe până în clipa de față, când le rostise fratele meu.

– Nu-i nimic, Ryder! Toate cele întâmplate... m-au adus până aici. Știu că o să găsim sabia pe Insula de Cucută. Numai acolo poate să fie. Iar apoi o să-l biruim împreună pe Lazarus.

– Nu știu dacă..., murmură el, mutându-se de pe un picior pe altul. Nu cred că sunt îndeajuns de puternic ca să te pierd.

– Odinioară, te împăcaseși cu gândul de a mă pierde.

Vorbele mele mă luară pe nepregătite și pe mine.

– Cum poți să spui una ca asta?! Ești sora mea!

– M-ai lăsat să plec. Pe vremea când eram la Abbington, m-ai lăsat să mă duc la moarte sigură. Nu cred că am știut atunci, dar asta... a frânt ceva în mine.

Trăiam un asemenea simțământ de eliberare rostind vorbele astea, încât nu-mi dădeam seama cum de nu le rostisem atât amar de vreme.

Ryder păli. Dar, spre cinstea lui, nu se sfădi cu mine.

– N-ar fi trebuit să te las să pleci în ziua aceea! spuse el fără să stea pe gânduri, clătinând din cap. N-am vrut să mă duc eu, ți-am spus că am fost un laș. Pesemne că încă mai sunt. Îmi pare rău, Arwen! Ar trebui să fie de la sine

înțeles – și dacă nu pare așa, e din vina mea –, dar nu vreau să mori!

Iar eu nu voiam să-i înșel așteptările. Nici lui, nici celorlalți.

– Eu și Kane încercăm să găsim o altă cale de a-l birui pe Lazarus.

– Oare de ce nu mă miră? Vezi lumea în culori trandafirii, ca de obicei, murmură Ryder, cu un zâmbet mâhnit pe buze.

Am vrut să-i spun cât de mult se înșela. Cum fusesem înăbușită de nori de suferință săptămâni de-a rândul, înainte să las o rază de nădejde să-mi lumineze inima. Dar în trecut, fără să-mi dau seama, mă împăcasem cu gândul că eu și Ryder pur și simplu nu ne cunoșteam atât de bine. Poate că dacă scăpam cu viață din încercarea înfricoșătoare ce mă aștepta, puteam ca apoi să încerc să dreg lucrurile și în privința lui Ryder. Și poate că ziua de azi, clipa de față, era un bun început.

Așa că mi-am luat fratele în brațe și l-am strâns cu putere.

– Ne vedem după ce mă întorc. Ai grijă de Leigh, da?

– Asta-i de la sine înțeles. Să călătorești cu bine! Și mult noroc!

M-am strecurat valvârtej printre barăci, cu razele soarelui strălucitor al dimineții poleindu-mi umerii, deși simțeam că aerul se răcea odată cu primele zile de toamnă. N-aveam să mă satur niciodată de anotimpuri. Dacă eu și Kane am fi avut norocul să ne bucurăm de o viață împreună, eram hotărâtă să trăiesc doar în Onix. Sau într-un loc asemănător, în care puteai să te bucuri de toate anotimpurile la fiecare

câteva luni. O vară înăbuşitoare, în care să ne cufundăm în iaz, o primăvară presărată cu flori înmugurite şi cu ciripit de păsărele, o iarnă friguroasă – poate chiar cu câţiva fulgi de nea, altă privelişte pe care n-o văzusem niciodată – şi o toamnă răcoroasă, care să-mi amintească mereu de Chihlimbar. De mama.

Mi-am dat seama că, fie ce-o fi, raza de nădejde din sufletul meu înflorise într-un răsărit orbitor. Îmi doream să trăiesc. Îmi doream să văd tot şi toate. Să mă bucur de tot şi de toate. Împreună cu Kane, cu Mari, cu Leigh şi chiar cu Ryder… atât cât puteam.

Dintr-odată, am simţit că pe lângă mine mergea un ins cu statură falnică şi care făcea paşi lungi, aşa că mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Griffin. Pasămite, voia să mă însoţească până la porţile fortăreţei.

– Pot să te ajut cu ceva, domnule comandant?

Griffin se opri, iar eu am făcut la fel.

El se uită ţintă la mine, de parcă ar fi cumpănit ceva în gând.

– Spune repede! Trebuie să prind un dragon!

Griffin nu zâmbi la auzul glumei mele. Adevărul e că aş fi leşinat de uimire dacă ar fi făcut-o.

– Am nevoie să ştiu că o să ai grijă de el.

Mi se opri mintea în loc la auzul acelor vorbe.

– De Kane?

El dădu din cap, încuviinţând.

– Nu i-aş face rău niciodată, Griffin! Îl iube…

– Lasă asta! Nu vorbesc despre povestea dintre voi, cea cu „până la adânci bătrâneţi".

L-am privit cu ochi mijiţi.

– Mari te-a învăţat să vorbeşti aşa?

– Să ştii că nu glumesc.

– Mă rog, tu n-ai glumit de când ești!

– Insula de Cucută e un tărâm fără legi. Chiar dacă ea face parte din Regatul de Onix, Kane n-are acolo atâta putere pe cât i-ar plăcea să creadă. Pricep prea bine de ce nu poate să plece cu o oaste după el. Legile insulei n-o îngăduie. Dar e un loc primejdios, iar dacă eu nu-l însoțesc, tu ești cea care trebuie să-l apere, spuse Griffin, făcându-mă să simt că-mi creștea inima. Ești mai puternică decât el, Arwen! Ești ultimul Fermecat cu sânge pur. Promite-mi că, dacă trebuie, o să faci din nou ce-ai făcut în Golful Sirenei. Ca să-l ocrotești pe Kane, dar și pe regele Onixului. Pe apărătorul Evendellului. Pentru binele tărâmurilor, el trebuie să trăiască!

– Îți jur! O să-l apăr cu prețul vieții mele.

Griffin dădu din cap, mulțumit, iar apoi vru să plece, dar l-am apucat de mâneca tunicii.

– Îți mulțumesc că ai grijă de el acum și dintotdeauna! Chiar dacă l-ai apărat și de mine – ce-i drept, pe vremea când avea nevoie de asta. Are mare noroc să te aibă alături!

Griffin dădu iarăși din cap, iar apoi îmi desprinse cu grijă mâna de pe tunica lui.

M-am chinuit să-mi înăbuș un zâmbet.

– Iar tu, am spus, înainte ca el să plece, o s-o ajuți? Amuleta i-a fost un sprijin, dar știu că n-are nevoie de ea ca să facă vrăji. O s-o ajuți să nu uite de ce e în stare cu adevărat, te rog?

– O să fac tot ce pot. Dar să știi un lucru: în ochii mei prețuiește la fel de mult ca pe vremea când stăpânea toată magia din Evendell.

Am simțit că mi se punea un nod în gât.

Mari îi făcuse mărturisiri despre pierderea pe care o suferise.

– Ar trebui să-i spui asta, Griffin!

El se mulțumi să scoată câteva mormăieli.

Am dat scurt din cap, iar apoi m-am dus în grabă la Kane, care se sprijinea de una dintre porți, așteptându-mă.

– Despre ce vorbeați voi acolo?

Am zâmbit și l-am sărutat pe obraz.

– Despre tine.

Nu credeam să mă satur vreodată de lumea văzută de pe spatele lui Kane preschimbat în dragon. Fiecare copac, căsuță și roabă devenea o pată minusculă de verde sau de cafeniu, ce apoi se stingea în ceața norilor pe care-i străbăteam în zbor. De aici, de sus, îți venea mai ușor să-ți amintești cât de simple erau lucrurile. Cât de nemărginite. Cumva, întinderea nesfârșită a continentului, spre deosebire de viețile noastre mici și mohorâte, trezea o pace ciudată înăuntrul meu. În ceasurile petrecute printre razele blânde și palide ale amurgului și printre vulturii care zburau alături de Kane, n-am simțit apăsarea zdrobitoare a greutăților care mă așteptau.

Iar apoi, în zare, am început să ghicesc conturul insulei ce semăna cu un vulcan, așezată dincolo de Colțul de Stâncă, în locul în care Lacul Stygian se prefăcea în sclipitoarea Mare a Mineralelor.

Apărând din apa învolburată și tulbure, Insula de Cucută aproape că semăna cu un munte, însă cu unul al cărui vârf se surpase, lăsând în urmă fărâme ascuțite de piatră și de minerale. Crestele albe ale valurilor se izbeau de stâncă, acolo unde pământul ieșea din mare. Înainte să văd ce ne aștepta înăuntru, Kane se avântă prin deschizătura strâmtă a insulei, de

parcă un fir de ață ar fi trecut prin urechea unui ac.

Izul de sare al mării fu înlocuit numaidecât cu miresme de pământ umed și de lemn putrezit. O pădure verde se întindea sub noi, nu prea deosebită de Pădurea Umbrelor. Dar cea de aici nu era un meandru încâlcit, noduros și întunecat, șanțul plin de ramuri răsucite ce înconjura nestemata care era Fortăreața Umbrelor.

Nu, era cu totul altceva.

Pe măsură ce ne-am strecurat printre copaci, am deslușit uși și ferestre înzidite în trunchiurile acestora. Acoperișurile de lemn și scările de funie făceau legătura dintre încăperile luminate de felinare. Tocmai treceam printr-un întreg oraș care nu era clădit deasupra pădurii sau în locul ei, ci mai curând în copaci.

Ne mișcam prea iute ca să pot să-i văd bine pe locuitori, dar, pentru ca un asemenea oraș să poată fi clădit pe buza insulei, trebuia ca mii de prizonieri să fi fost surghiuniți aici de-a lungul anilor.

În cele din urmă, Kane se opri pe o podină de lemn negeluit, atârnată între trei copaci cu ajutorul unor funii acoperite cu mușchi și pe care se aflau, așezate din loc în loc, felinare aurii, strălucitoare. Înconjurați de larma trilurilor de păsări și de puternica mireasmă de pământ a pădurii, am descălecat de pe Kane. M-am uitat de jur împrejur, încercând să mă încredințez că eram singuri. Apoi Kane a revenit la forma de om, lucru dovedit și de izul pătrunzător al Luminii Fermecate, pe care-l simțeam până și pe limbă.

– Ce-i locul ăsta? am întrebat.

Un oraș se întindea atât deasupra noastră, cât și sub noi. Case, armurării, fierării, prăvălii... cu toatele, cioplite din copaci, presărate cu torțe și legate între ele printr-un păienjeniș de pasarele, de scări, de poduri și de parmalâcuri.

– Insula de Cucută e o adevărată culme a voinței omului, nu-i așa, fetișcano?

M-am mulțumit să dau din cap, uimită, cu privirea încă ațintită la podurile atârnate la înălțime și la scripeții ciudați cum nu mai văzusem.

– Atunci când am urcat pe tron, regele Oberon mi-a povestit foarte puține lucruri despre această insulă-închisoare. Mi-a spus doar că în Evendell trăiau anumiți bărbați și anumite femei cu firi prea primejdioase și prea șirete ca să poată fi închiși în temnițe. Vrăjitoarele și vrăjitorii, mai ales, puteau să scape din aproape oricare celulă, după cum s-a întâmplat și în temnița Fortăreței Umbrelor.

Mi-am alungat din gând amintirea ajutorului pe care li-l dădusem cândva lui Halden și prietenului său vrăjitor ca să evadeze din fortăreața lui Kane.

– Bunicul lui Oberon fusese cel care găsise insula... Un munte scobit, ieșit din mare, cu o pădure care creștea în acea scobitură. N-aveai cum să te cațări pe stâncile care alcătuiesc pereții insulei, pe dinăuntru și pe dinafară... Era cu neputință să ieși de aici, dacă nu știai să zbori.

– Nici alți Fermecați nu puteau să iasă? Sau alte ființe care fac vrăji ca să zboare?

– În afară de Griffin și de mine, în Evendell nu se mai află alți Fermecați cu îndeajuns de multă Lumină ca să se preschimbe. Și n-am

auzit niciodată, darămite să *cunosc*, pe cineva cu un har atât de puternic încât să poată să zboare. Totuși, în ultimii cincizeci de ani am pus străjeri care să stea de veghe la farul din Colțul de Stâncă, dacă s-ar fi întâmplat să intre cineva în regat sau să iasă în zbor, spuse Kane. Dar, bineînțeles, străjerii n-au văzut niciodată nimic de felul ăsta!

– Așadar, tu și Griffin vă preschimbați și aduceți prizonierii aici...

– Sau îi trimitem cu una dintre celelalte făpturi zburătoare și antrenate pe care le am.

I-am aruncat lui Kane o privire neîncrezătoare, dar el se mulțumi să ridice din umeri.

– Crezi că ai văzut toți așii înaripați pe care-i am în mânecă? întrebă Kane, zâmbind, clătinând din cap și prefăcându-se în glumă că-i înșelasem așteptările. Haide, fetișcano, ai puțină încredere în mine!

Acum nu era timpul, dar mai târziu aveam să-i cer să-mi arate, fără îndoială, toate lighioanele monstruoase pe care le păstra în castelele lui.

– Așadar, regele Oberon poruncea ca prizonierii să fie aduși aici în zbor. Îi lăsa de capul lor, iar într-o zi a descoperit că ei clădiseră toate astea?

– Întocmai. Insula n-are dealuri sau câmpuri de pe care să se poată scoate recolte, și cu cât cobori mai mult, spuse Kane, privind dincolo de podină, în hăul de sub noi, din care ieșeau vârfurile dese și întunecate ale copacilor, cu atât vezi mai puțin lumina soarelui. Așadar, cu doar câteva unelte la îndemână, prizonierii au clădit

în copacii care creșteau deja aici. Sus, sus, tot mai sus!

M-am uitat spre potecile din fața noastră, încâlcite și învăluite în umbră, iar apoi la stâncile povârnite ale muntelui ce împrejmuia insula din toate părțile. Era ca și cum te-ai fi aflat într-un ghiveci uriaș, al cărui fund era înțesat cu copaci. Iar pădurea care creștea în sus... ai fi zis că ramurile copacilor încercau, se chinuiau să ajungă la soarele care îi ocolise.

În labirintul de poduri șubrede, pe scările știrbe și prin casele luminate de torțe, vedeai bărbați cu haine colbăite și femei care dereticau de colo-colo. Dintr-odată, lumina slabă a unui felinar scoase la iveală spinarea slăbănoagă și dezgolită a unui băiat. Copilul, care nu putea fi mai mare de vârstă decât Leigh, urca pe o scară, ținând între dinți un soi de animal jupuit.

Stomacul mi se întoarse pe dos la gândul vieții pe care trebuia s-o duci într-un asemenea loc. Părea nedrept chiar și față de prizonieri... tâlhari, ucigași, dușmani ai regatului. Nu mă gândisem de ajuns la ce însemna cu adevărat să fiu împreună cu Kane. Nu mă gândisem că, dacă era să scap cu viață de Lazarus și să salvez regatul, aveam să... cârmuiesc alături de el. M-am așteptat ca inima să prindă să-mi bubuie în piept, ca palmele să-mi asude și ca înăuntrul meu să se stârnească o furtună de neliniște – toate astea, pricinuite de gândul la o asemenea ispravă.

Dar nu mi se întâmplă nimic.

Cinstit vorbind, mi-am dat seama că m-aș fi descurcat binișor să-l ajut pe Kane să domnească peste Onix. Eu aveam însușiri care lui îi lipseau: răbdare, darul de a vedea lumea

într-o lumină mai bună... și n-aveam izbucnirile lui de furie, nici disprețul față de toți și de toate – cusur care uneori îi întuneca judecata.

Am simțit bucurie și nădejde gândindu-mă la tot binele pe care aș fi putut să li-l fac locuitorilor Onixului. Și poate chiar tuturor celor din Evendell. Fiind cu putință să încep chiar cu locul ăsta.

Am dat să deschid gura ca să întreb despre copiii născuți pe insulă, care nu meritau asemenea soartă, dar Kane îmi curmă vorba:

– Îți iubesc mintea cea ascuțită, precum și toate întrebările și gândurile care-ți roiesc prin ea, dar să nu te lași amăgită de căsuțele astea de basm! Pe insulă locuiesc cei mai mari răufăcători de pe continentul nostru. Aș vrea să te iau de aici cât mai repede. După ce plecăm, poți să mă întrebi orice vrei.

– Bine. Iar acum, încotro?

– Spre străjerii insulei. Ei o să ne conducă la căpetenia orașului. Ultima dată când am trimis iscoade aici, am aflat că insula era cârmuită de un războinic pe care-l cheamă Killoran Grim. Îl găsim sus, acolo.

Kane arătă spre o podină luminată, pe care se zărea un cort croit din pânză de culoare închisă.

– Mi-aș dori să nu trebuiască să facem asta. Dar atunci când o să ne uităm prin armele lui, sabia o să te cheme. O să ajungem acasă chiar la timp ca să ne bucurăm de o tocană de iepure la cină și de niște dulciuri chiar și mai bune!

Kane mă sărută pe creștet, iar eu am încercat să dau din cap, voioasă.

Nu-mi era frică.

Cum să-mi fie frică dacă îl aveam pe Kane alături de mine?

CAPITOLUL 43

ARWEN

L-am urmat pe Kane pe un pod de funie și apoi am străbătut împreună uluitorul oraș de lemn. Ai fi zis că era o născocire zămislită din închipuire – poate chiar din magie – dacă n-aș fi știut că îl locuiau numai nelegiuiți înfricoșători. Soarele lunecase îndărătul unui nor, scăldând fiecare șipcă și bucată de funie într-o umbră pâlpâitoare.

M-am agățat mai strâns de Kane în timp ce treceam pe lângă bărbați vânjoși și fără dinți, care rodeau carne sărată, și pe lângă femei care spălau haine murdare, turnând apa soioasă în adâncimile întunecate de sub platforme.

Odată ajunși la un turn de pază ros de vânturi și cu un acoperiș de paie, Kane aruncă o privire înăuntru. Am făcut și eu la fel. Nici urmă de străjeri. Acolo se aflau doar două căni acoperite de colb și o vrabie albastră, care ciugulea dintr-un măr putrezit.

– Aici stau străjerii tăi? am întrebat eu, iar Kane duse cana goală la nas și adulmecă. Ei unde sunt? am stăruit.

Kane nu răspunse. Încruntătura de pe frunte îi vădea îngrijorarea.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem mâine, cu ostași, spuse el.

Am clătinat din cap, îmbărbătată de încrederea lui de mai devreme.

– Am ajuns deja aici! Lazarus ar putea să descindă în Fortăreața Umbrelor în orice clipă, iar acum, când toți cei care au fost alungați din Citrin sunt acolo...

N-am vrut să-mi duc gândul până la capăt.

Kane scoase un oftat plin de năduf, iar apoi mă luă de mână și coborârăm pe podul de funie, cufundându-ne în inima orașului. Ne-am strecurat prin mulțimi de inși cu fețe neprimitoare și murdare. Am urcat pe scări, am coborât pe podini și am mai urcat alte scări întortocheate, al căror lemn era putrezit pe alocuri, mâncat de mucegai și termite. Am călcat cu cea mai mare grijă, ca nu cumva să mă împiedic și să cad.

Un trosnet mă făcu să-mi ridic privirea dintr-odată, spre o mână de pietre care se prăvăleau spre mine. Mi-am acoperit fața cu mâinile, dar bolovanii rămaseră atârnați în aer, plutind pe o ceață neagră, înainte să zboare nefiresc spre dreapta și să se prăbușească în crengile copacilor de sub noi.

Mi se tăie răsuflarea.

– Ce-a fost asta?

Kane ridică din umeri, dar neliniștea îi pâlpâia în ochi.

– Ceva s-a zguduit deasupra noastră. Poate că niște copii vor să ne alegem cu capul spart.

M-am uitat la el.

– Ți-ai folosit Lumina Fermecată! Tu nu faci asta niciodată!

– Chipul tău e prea frumos. Ar fi mare păcat să ți-l văd spart.

N-am râs la auzul glumei lui.

– Nu schimba vorba!

– Iar tu nu-ți vârî nasul acolo unde nu-ți fierbe oala!

Kane îmi aruncă un zâmbet strâmb și apoi ne-am văzut mai departe de drum.

– Știi că o să-mi vâr mereu nasul, am spus, mergând în urma lui. De ce ai făcut asta?

– Ca să te ocrotesc.

– Puteai să mă dai la o parte! De ce ți-ai folosit Lumina? Și mai ales așa, în văzul tuturor?

Kane se opri din mers și se întoarse spre mine. Nu mai era nimeni pe podina cu acoperiș de pânză pe care ne aflam acum. Un licurici șuieră pe lângă fruntea lui.

– Fermecații pot să-și tragă Lumina din diferite elemente care-i înconjoară: aer, pământ, metal, vânt, apă, foc, înălțimile văzduhului... Iar înșiruirea merge mai departe. Lumina mea vine din adâncurile pământului. Așadar, în astfel de locuri în care sunt înconjurat de colb, pământ, lemn – uneori de frunze veștejite, de o pădure care putrezește – sunt mai puternic, sau Lumina curge mai ușor din mine.

– Dar n-ai fost la fel de puternic în Peștera Secerătorilor!

– Vai, m-ai prins! spuse Kane, ridicând dintr-o sprânceană, cu un aer jucăuș, iar apoi, văzând că m-am înroșit, mă lămuri: Acolo era piatră, nu pământ.

– De asta îți place Fortăreața Umbrelor, de asta stai mai degrabă acolo decât în palatul tău din oraș! E înconjurată de păduri întunecate!

Kane nu se opri din mers.

– Haide! mă îndemnă el.

– Și cum rămâne cu Lumina mea? Se trage din aer?

– Tu ești Fermecată cu sânge pur. Așadar, ai la îndemână mult mai multe elemente. Îți tragi Lumina din aer, din soare și din foc.

– De unde știa Dagan asta?

– El s-a priceput mereu să afle de unde-și trag Fermecații Lumina. Poate că s-a luat după sufletul tău luminos și plin de soare.

Kane mergea în fața mea, dar am simțit că zâmbea.

– La început, n-am fost prea luminoasă și plină de soare cu Dagan!

– O Lumină ca a ta nu poate fi întunecată de împrejurări.

Am mai urcat un rând de scări, pe sub o plasă încâlcită de liane și de ace de pin lungi și ascuțite.

– Care-i cel mai rar element din care poate să-și tragă Lumina un Fermecat? am întrebat, luându-mi de pe față o pânză de păianjen.

– Sângele, răspunse Kane fără să se uite la mine.

Am scos un icnet puternic, care-l făcu să-mi arunce o privire peste umăr. Apoi își urmă vorba:

– Cei care se folosesc de sânge sunt un soi foarte rar, Hemolicii, oamenii lui Aleksander. El a fost cel care ne-a trădat. Hemolicii trag putere din leșuri, din răni, chiar și dintr-ale lor, ceea ce-i face războinici neasemuiți. Unii beau sângele jivinelor, pe cel al muritorilor sau pe cel al altor Fermecați, ca să-și păstreze Lumina

puternică. În Lumera, li se spunea „vipere". Dar asta e o ocară foarte urâtă.

Înainte să apuc să-i mai pun una dintre sutele de întrebări care-mi roiau prin minte, ne-am strecurat printr-o perdea de sălcii și am dat nas în nas cu doi străjeri fioroși. Unuia îi lipsea un ochi, dar nu se mai sinchisise să și-l acopere cu un plasture.

– Sunt regele Ravenwood din Regatul de Onix! Mă aflu aici ca să-l văd pe Killoran.

Fără să scoată o vorbă, bărbatul cu un singur ochi dădu deoparte un paravan dintr-o țesătură pătată, iar apoi am pătruns într-o fortăreață acoperită.

Am zărit un bărbat care părea să mănânce cuie la masa de dimineață, înveșmântat în piele, cu părul scurt și cu o mustață țepănă, de lefegiu, și cu trup vânjos și zvelt, parcă făcut doar din mușchi. Tolănit pe un tron de lemn noduros, insul acela ciudat domnea peste o sală slab luminată, plină de ființe cumplite.

În jurul lui stăteau, asemenea unor pisici de casă, trei femei cu sânii goi, care purtau coliere de mărgele și fuste străvezii. Fiecare dintre ele era trasă la față și flămândă, legată de tron cu lanțuri subțiri, făurite grosolan.

O sumedenie de bărbați îmbrăcați în armuri de fier ruginit se înghesuiau în acea vizuină, fiecare dintre ei având câte o armă simplă – topor, bâtă sau ciomag. Se îmbulzeau prin sală de parcă ar fi fost niște măsele stricate, înghesuite într-o gură. Și cu toții aveau ochii ațintiți la căpetenia lor.

Tronul lui Killoran era așezat în fața unei mese mari de marmură albă, ticsită cu arme, cu potire…

Marmură albă... Ce fel de marmură albă puteau să...

„Oase!"

Da, oase de mâini, de picioare, din cele pe care le îngrijisem toată viața...

Dându-mi seama că mă uitam la o masă făcută din *oase de om*, am simțit că mi se căsca un gol în stomac.

Dar stomacul meu... nu era un hău de greață. Nu, se răsucea și se încleșta mânat de... ceva deosebit.

De o plăcere firavă, tulburătoare. Ca și cum ai fi apăsat pe o vânătaie.

Iar capul meu...

Îmi veneau în minte priveliști care n-aveau ce să caute acolo: buze și gheață, sticlă spartă, picături de sânge pleoscăind pe o podea mută de marmură...

– Rege Kane Ravenwood! răcni Killoran din toți bojocii. Cărui fapt îi datorăm cinstea?

Am clătinat din cap cu putere, încercând să-mi alung simțământul acela ciudat.

– Killoran! salută și Kane, înclinându-și capul. Am venit cu ceva treabă.

– Nu fi neghiob! Haide să-ți ofer ceva de băut! Sau pe vreuna dintre nevestele mele?

Sângele îmi clocoti în vine atunci când am simțit bucuria cu care Killoran își plecă ușor capul spre femeia cu păr negru din spatele lui.

– Gisal are o limbă care o să...

– Nu! strigă Kane cu glas fioros, după care își luă seama și se potoli. N-o să fie nevoie. Căutăm o sabie care a fost adusă aici din greșeală, acum cinci ani. Armurierul meu trebuie să arunce o privire prin stivele tale de

arme. Treaba asta n-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute.

– Chiar și un rege tinerel, ca tine, ar trebui să știe că… nimic nu se dă pe degeaba aici!

Kane își ridică buza de sus, arătându-și dinții precum un câine fioros, iar eu am simțit un nou fior pe șira spinării.

– Ce aș putea să-ți dau în schimb? O armă măreață, cu numele tău cioplit pe ea? Carne și pâine cât să vă țină un an? De zece ori mai mult rachiu decât ar putea să bea toți oamenii tăi la un loc? Spune-mi ce vrei!

Kane părea atât de liniștit, atât de senin… de parcă s-ar fi simțit *bine* în preajma lui Killoran.

Acesta din urmă îi zâmbi larg unui bărbat chel, așezat în dreapta lui, iar apoi se întoarse spre noi.

– Ai habar cum e aici peste iarnă?

Kane își păstră pe chip un aer de sastiseală.

– Nu pot să zic că știu.

Killoran rânji din nou, însă de data asta privirea îi era rece. Un simțământ rău prevestitor făcu să mi se strângă stomacul.

– Iarna o să vină peste doar câteva luni. Atunci, soarele coboară în fiecare zi pe după stânci, înainte de amiază. Toată insula se cufundă într-un întuneric necruțător, ceasuri de-a rândul, iar apoi se lasă noaptea. Îți dai seama ce palizi ne facem cu toții? Ce slăbănogi ajungem să fim în lunile în care e prea întuneric ca să vânăm așa cum trebuie? Cât de tare ne sastisim? Știi ce le face sastiseala unora ca noi, care au tot soiul de demoni în cap?

Kane miji din ochi.

– Și trebuie să știi cum e în căldura năprasnică a verii, atunci când mizeria asta de

insulă clocotește precum străfundurile unei văi. Când fântânile ne seacă, iar leșurile – bărbați, femei, copii – încep să se împută. Îți închipui ce duhoare e aici? Știi cum miroase carnea de om putrezită?

Am înghițit în sec ca să-mi înăbuș greața ce mi se răsucea în stomac, cleioasă și cu gust amar. Știam că în vorbele lui Killoran se ascundea o amenințare. Kane trebuia să fi simțit la fel, fiindcă făcu un pas în fața mea aproape pe nesimțite, lăsându-și mâinile, nepăsător, de o parte și de alta a trupului, deși aș fi jurat că vedeam spini negri dansându-i în jurul încheieturilor.

El rânji, dându-și la iveală dinții albi, strălucitori.

– O să te jupoi de viu înainte să-ți recapeți libertatea din mâinile mele!

Killoran se mulțumi să râdă.

– Libertatea? Așa vorbești despre lumea ta de afară? Zici că-i liberă? Nu, chipeșule rege, spuse el cu glas tărăgănat. Lumea ta nu-i libertatea mea. Cu toate neajunsurile ei, pe Insula de Cucută am tot ce-mi poftește inima. Acolo, în lumea ta, sunt un nimeni. Un nelegiuit, un siluitor..., înșiră el, făcându-mă să tresar la auzul ultimelor vorbe, iar ochii i se aprinseră de încântare. Sunt doar o bucățică scârnavă de gunoi omenesc. Dar aici...

Killoran făcu semn spre stivele de săbii ruginite și spre sulițele înșirate pe lângă pereți, spre masa aceea groaznică din fața lui, plină cu pocale de oțel îndoite. Spre femeile trase la față, prinse în lanțuri la picioarele lui, și spre bărbații gata să-și dea viața pentru el, fără urmă de sovăială.

– Aici, eu sunt *rege*! La fel ca tine.

Falca lui Kane înțepeni și am simțit furia ce clocotea în el, îndreptată împotriva insului de pe tron, care ne punea în primejdie jucându-se cu viețile noastre așa cum ai flutura un șobolan deasupra fălcilor deschise ale unui piton. Furia lui Kane era pricinuită de asemănarea dintre ei doi. În cele mai rele zile ale lui, știam că așa se vedea și el pe sine. Necruțător, crud, mânat doar de dorința de a-și atinge țelurile.

– Nu putem să te îmbiem cu nimic? am întrebat eu, uimindu-ne și pe mine, şi pe Kane.

Killoran se aplecă în față, curios, aruncându-mi un zâmbet larg, plin de ură.

– Așadar, fata ta armurier vorbește!

M-am mușcat de partea de dinăuntru a obrazului. Acea durere de mai devreme, ciudată, surdă, îndepărtată, îmi făcu stomacul să se strângă.

– Da, vorbește, adeveri Kane.

– N-am zis niciodată că nu puteți să mă îmbiați cu nimic. De fapt, puteți să-mi dați singurul lucru de care am cea mai mare nevoie.

– Ei bine, vorbește odată! Am planuri pentru cină, spuse Kane, trecându-şi o mână prin păr, iar eu m-am gândit că părea însăși întruchiparea nepăsării. Și planuri chiar mai însemnate în ceea ce privește dulciurile pe care vreau să le mănânc după aceea, adăugă el.

Killoran se lăsă pe spate, iar lemnul tronului gemu în clipa în care el își ridică picioarele. Fără umbră de șovăială, fata bălaie care-i stătea alături i se așeză sub tălpi, ghemuindu-se și preschimbându-se într-un soi de scăunel viu.

Mi-am înghițit fierea care-mi năvălise în gură, dar nu i-am lăsat lui Killoran plăcerea de

a mă vedea plecându-mi privirea.

– Pe vremea când am ajuns aici, aveam doar șaptesprezece ani. Eram un orfan care nu prea avea ce să facă în viață, așa că m-am alăturat unei bande de tâlhari din Mlaștina Cuțitelor. Alături de inșii ăștia, am făcut lucruri care i-ar întoarce stomacul pe dos fetiței cu ochi verzi, spuse Killoran, arătând cu degetul spre mine, așa că mi s-a poruncit să plec pe un drum fără întoarcere, în Insula de Cucută, însoțit chiar de omul care mă învățase tot ce știam. Eu crezusem că *noi* eram răi, dar cei surghiuniți aici mi-au arătat cu vârf și îndesat că habar n-aveam ce însemna să fii *rău*, povesti el, pufnind într-un râs plin de tristețe. Dar curând mi-am dat seama că nu trebuia să fiu cel mai rău, cel mai josnic sau cel mai aspru.

Killoran își trecu o mână peste mustață.

– Trebuia doar să fii cel mai *isteț*. În cea de-a treia noapte petrecută aici, l-am ucis pe bărbatul care mă crescuse... și care încasase lovituri de cuțit și de bici pentru mine. I-am înfipt un topor în gât, de față cu alți treizeci de bărbați, povesti el mai departe, chicotind de parcă ar fi depănat o amintire duioasă din vremea copilăriei. A doua zi, toată Insula mi s-a supus. Și așa mi-am dobândit oastea de războinici veseli!

Killoran râânji, nespus de încântat de amintirea isprăvii lui.

– Mi-a luat ani de zile ca să ajung unde sunt acum. Ani, vieți, jertfe și trudă cum n-ai văzut tu în viața ta, frumușelule!

Falca lui Kane se încordă.

– Încep să-mi pierd răbdarea. Ce vrei, Grim?

Mi-aș fi dorit să pot vorbi în gând cu Kane și să-i spun: „Nu face decât să se joace cu noi. Haide să plecăm! Ne întoarcem însoțiți de oastea ta".

Simțământul acela ciudat, care nu mă părăsise nici o clipă de când intrasem în sală, se preschimbase într-o spaimă sălbatică, ce se învolbura înăuntrul meu și-mi rodea măruntaiele. Voiam să plec. Acum, acum, *acum*...

– Nici n-ai auzit sfârșitul poveștii! Atât de tânăr, atât de nerăbdător! spuse Killoran, plescăind din limbă. Sunt stăpân peste insulă de douăzeci de ani. Nimeni n-a mai rămas atât de mult pe tronul ăsta. Iar acum, după tot ce am făcut pentru cei de aici, după ce am unit atâtea și atâtea cete de nelegiuiți într-una singură, aud că se pregătește o *răzmeriță*?! strigă el, mijind din ochi până când aceștia se preschimbară în două crăpături lunguiețe. N-am nevoie de armele tale, de podoabele tale, de merindele tale! Eu am *nevoie* să-mi arăt puterea! Să-mi arăt istețimea!

N-aș fi putut să spun cine a făcut prima mișcare.

Neagră ca miezul de noapte, Lumina lui Kane se învârteji și se răsuci prin sală, biciuind pereții, trosnind asurzitor și făcându-mă să simt gust de metal pe limbă. Izbucnită din mâinile lui Kane asemenea aripilor unui corb, Lumina se învolbură în jurul nostru, plutind pretutindeni și secerându-i pe oștenii lui Killoran cu niște tăișuri ce semănau cu solzii, ghearele și colții otrăvitori de dragon. Acea putere nimicitoare izbucni apoi și din spinarea lui, tâșnind în suvite groase, asemănătoare unor

funii. Ele îl ridicară în aer și gâtuiră un nelegiuit pe care nici nu-l văzuserăm apropiindu-se de noi.

Și *sângele*...

Era atât de mult sânge peste tot...

Bărbații se prăbușeau unul după altul, unii cu gâtul spintecat, sângerând până când hainele li se făceau leoarcă, iar alții, cu capetele sparte sau cu găuri în piept, ajungând să semene cu niște fructe coapte, tăiate în jumătăți.

Unul dintre oamenii lui Killoran mă cuprinse de mijloc și mă trase îndărăt. Am țipat, neputând să mă desprind din strânsoare... Mi-am înfipt cotul în nasul lui, iar apoi am auzit un trosnet și am simțit cum îmi curgea sânge cald pe cămașă. Totuși, insul aflat în spatele meu abia dacă tresărise.

El mă smulse de lângă Kane, iar eu am țipat din nou, căutându-l din priviri pe cel care putea să-i nimicească pe toți acei muritori netrebnici. Iar apoi nimeni n-avea să mai...

Dar unde era Kane?

M-am răsucit, scăpând din strânsoarea dușmanului meu, după care am prins să mă răfuiesc cu el, scuipându-mi fierea și scrâșnind din dinți. Și apoi, în clipa în care în sfârșit, în *sfârșit*, am avut răgaz să privesc în jur...

Am simțit că-mi îngheață sângele în vine.

Kane zăcea la pământ, întins pe pântec, aproape leșinat, cu fața îngropată într-un morman de lemne sfărâmate. Un tâlhar își înfipsese genunchiul în spinarea lui și-i trăsese mâinile la spate. Acum i le lega cu un lanț ale cărui verigi erau mai deschise la culoare decât fierul, dar care păreau mai grele decât unele făcute din otel.

Kane gemea și se zvârcolea sub greutatea tâlharului, iar acesta îi legă o fâșie de piele peste gură, drept căluș.

– Ce se întâmplă cu el?! am strigat. De ce nu poate să se miște?!

– Lanțuri de lilium, răspunse Killoran, ocolind un șuvoi de sânge negru, care se scurgea din leșul unuia dintre oamenii lui. E singurul amestec de metale care poate să curme puterea unui Fermecat. De-a lungul anilor, un prizonier sau doi au fost aduși pe insulă purtând astfel de lanțuri. E aproape cu neputință să le dai jos. A trebuit să sfârtec o mulțime de încheieturi ca să adun metalul. Frumos șiretlic, nu?

Killoran se desfătă cu uimirea care mi se zugrăvise pe față, în vreme ce unul dintre oamenii lui i se zvârcolea la picioare, dându-și duhul.

– O, credeai că nu știu că regele tău e un Fermecat? După toți anii petrecuți aici, după toți prizonierii aduși din Regatul de Onix? Inșii aceia mi-au povestit despre un rege ce nu îmbătrânește în veci, pe care nu-l vezi niciodată alături de neprețuitul lui dragon, și care, în rare împrejurări, ce-i drept, a fost zărit folosind o magie mai întunecată decât a oricărui vrăjitor!

Am clătinat din cap. Nu mai aveam *vorbe*. Nici măcar una, mai puțin:

– Te rog…

– Regele Fermecat din Onix are puterea ce-mi trebuie mie. Putere care o să-mi îngăduie să rămân stăpân pe veci!

Dar ce fel de putere ar fi luat Killoran de la Kane, la urma urmei? N-avea cum să-i ia regatul, iar Kane n-ar fi primit în veci să

slujească alt rege, cu atât mai puțin un monstru vrednic de ocară, precum…

Să culeagă!

Asta voia să spună. Plănuia să culeagă Lumina lui Kane.

Un astfel de gând era mai cumplit decât brațele tâlharului încleștate pe mijlocul meu.

– Iar tu…, spuse Killoran, trecând pe lângă Kane, care era legat în lanțuri, și ocolindu-l ca pe o grămadă de gunoi. Din tine o să se înfrupte cu mare plăcere o dihanie, frumoasă fată armurier a regelui! Am uitat să vă povestesc despre fiarele cu care împărțim insula? Despre ce fel de monștri ies la iveală din adâncurile de dedesubt, atunci când li se face foame?

Killoran clătină din cap, râzând pe înfundate, iar eu am simțit cum mi se lărgea hăul învolburat din stomac, ajungând de două ori mai mare, în timp ce fiorii de spaimă mi se prelingeau prin trup ca niște viermi.

– O să fiu cinstit cu tine: ți-am povestit toate astea de parcă ar fi fost niște grozăvii, dar lucrurile nu stau chiar atât de rău, fiindcă ospățul monștrilor e, de fapt, o desfătare pentru noi!

Mă podidiră lacrimile. Eram încremenită. Nu puteam să gândesc.

Trebuia să-mi folosesc Lumina.

Dar tot ce știusem eu să fac până în clipa de față fusese să vindec și să izvodesc un văl ocrotitor în jurul meu și al altora. În afară de asta, nu putusem decât să scot la iveală raze nimicitoare, care ardeau pe oricine sau orice s-ar fi aflat în preajma mea, ori preschimbau totul într-o ceață roșie.

Nu puteam să mă încumet și să-mi folosesc Lumina atâta vreme cât Kane se afla prin preajmă, fiindcă l-aș fi rănit, el nemaifiind în stare să se apere.

– Regatul de Onix o să-ți ia capul! l-am amenințat eu pe Killoran. Oștenii lui Ravenwood o să meargă până-n pânzele albe pentru regele lor!

– Vai, ce să-ți spun! O mână de oșteni care sunt deja slăbiți din pricina luptei cu alte două regate! Oare cum o să izbutească să-i înfrângă oastea mea de prizonieri aprigi și destrăbălați? O oaste de bărbați și de femei care au fost nevoiți să fie cei mai puternici, cei mai cumpliți, ca să rămână în viață!

Mi-am ținut răsuflarea.

Tiranul ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă Regatul Onixului încearcă să cotropească insula *mea*, pe care eu o cunosc ca-n palmă, oștenii lui merită să fie măcelăriți!

Aproape leșinat, Kane gemu din locul în care zăcea doborât la pământ.

– Liniștește-te, frumușelule! spuse Killoran, clătinând din cap. N-am de gând să-ți rănesc oamenii decât dacă mă atacă. Chiar aveți o părere greșită despre mine!

Killoran trebuia să fi fost nebun de legat. M-am smucit din strânsoarea ticălosului care mă ținea și din al cărui nas încă îmi mai picura sânge pe cămașă.

– Habar n-ai ce fa…

O lovitură în tâmplă mă făcu să văd stele verzi, iar întunericul puse iute stăpânire pe mine, vuind odată cu răcnetul înfundat al lui Kane.

CAPITOLUL 44

ARWEN

Kane încruntă din sprâncene și-și lăsă capul într-o parte.

– Tu nu mă iubești?

– Ba da. Bineînțeles că te iubesc.

Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles…

– Atunci, lasă-mă să-ți iau locul! Lasă-mă să mor pentru tine!

Am dat să deschid gura ca să spun „nu"… „Te rog, te rog să nu faci asta…", dar de pe buze nu-mi ieșiră decât tăciuni. Unii mici, înaripați, care mi-au alunecat de pe limbă precum cenușa purtată de vânt. Iar cei dinăuntrul meu se aprinseră, luminându-mă, după care m-am mistuit în flăcări.

Am deschis ochii dintr-odată. Gâfâiam, înnebunită, trăgând în plămâni aerul umed al pădurii. M-am zvârcolit…

Brațele mele.

Îmi erau legate la spate. Eram înfășurată în ceva care-mi trecea, de asemenea, peste mijloc și peste picioare. O, pe Pietre, plămânii mei! Mă înăbușeam. Aveam nevoie de aer. Trebuia să mă mișc. Iar în jurul meu mirosea a putreziciune. A hoituri. A moarte…

Răgetele și țipetele locuitorilor Insulei de Cucută risipiră ceața ce-mi înnegura mintea. M-am chinuit să răsuflu, măcinată de o durere năprasnică de cap, căutând să-mi obișnuiesc

ochii cu întunericul. Tot ce puteam să deslușesc erau niște poduri de lemn, precum și acele ciudate locuințe înjghebate din răchită, luminate de felinare și de torțe aflate la înălțime, mult deasupra mea. Eram atârnată cumva în aer, peste o plasă lungă și subțire, ce se întrețesea printre toți copacii, stâlpii și crengile pe care era clădit orașul.

Deasupra mea, în case și de-a lungul podurilor împletite, stăteau bărbați și femei, unii dintre ei, plini de tatuaje, iar alții, sfrijiți și lihniți, precum și copii ai nimănui, care săreau de pe un picior pe altul ca să vadă mai bine. Killoran pomenise ceva despre o *desfătare*, iar mulțimea care se aduna încetul cu încetul îmi arăta limpede tot ce aveam nevoie să știu.

Lanțurile mele nu erau de piele, de metal sau măcar de lilium, ci fuseseră făurite mai degrabă dintr-o mătase tare, străvezie. Aceasta mi se înfășura în jurul încheieturilor, al pântecului, al picioarelor, răspândindu-se apoi printre copaci și printre cele două platforme, alcătuind plasa care mă ținea atârnată între crengi și pini.

Nu era o plasă. Nicidecum.

Era o pânză.

O pânză subțire, dar de nepătruns, împletită între copacii cei mai joși ai Orașului de Cucută. O pânză în care erau întrețesute…

Trupuri. *Leșuri.* Mâncate pe jumătate, putrezind și zemuind printre ițele mătăsii încâlcite.

Deși duhoarea cea cumplită îmi întorcea stomacul pe dos, nu mi-am întors privirea de la leșuri, fiindcă voiam să-mi dau seama ce anume îi ucisese pe toți acei oameni. După semnele lăsate în carnea lor putredă, puteam să pricep

în ce fel fuseseră omorâți. Mi-am uitat pieziș la mâinile și la picioarele rupte, la rănile deschise.

Nu, nu erau rupte. Ci arse. Opărite și pline de bășici, de parcă…

Venin.

Ceea ce-i prinsese și-i vânase pe acei nenorociți de prizonieri îi arsese apoi cu un soi de venin otrăvitor. Nu eram vreo nătângă. Știam din zvonuri că era cu putință. De-a lungul anilor, auzisem de la Halden și Ryder povești despre văduvele negre: păianjeni mari cât leii, cu trunchi și cap de femeie. Veninul din colții lor era atât de otrăvitor, încât dacă o picătură îți ajungea în sânge, putea să te ardă de viu.

M-am zvârcolit ca să scap de legăturile acelea subțiri. Smucindu-mă cât puteam de tare, am tras de firele la care puteam să ajung cu degetele, dar mătasea încâlcită era mai puternică decât orice lanț. De neclintit.

„Să dea naiba-n Pietre!"

Trebuia să fac ceea ce făcusem în ziua în care-l arsesem pe Halden. Izbutisem cumva să topesc funia cu care fusesem legată. Oare cum o făcusem?

Lumina mea bâzâia și-mi fremăta în vârful degetelor și în palme. Mi-am încleștat falca și am scrâșnit din dinți.

Am simțit cum Lumina îmi sporea, clocotind.

„Slavă Pietrelor!"

Am simțit căldura, am văzut cum întunericul prindea să se lumineze…

Am aruncat o privire peste umăr și aproape că mi-am vărsat stomacul în hăurile insulei, de unde am tras apoi Lumină, pe care am înghițit-o într-o clipită, închizând-o în trupul meu.

Doar pânza subțire de sub mine mă despărțea de copacii noduroşi şi de stâncile nesfârşite de dedesubt. Dacă izbuteam să mă eliberez din urzeala cea năclăită a pânzei, pesemne că aveam să alunec printre goluri și să-mi găsesc sfârșitul.

Un zgomot puternic mă făcu să-mi ridic privirea. Killoran stătea cocoțat într-un balcon şubred, ca un rege tronând deasupra supuşilor săi. Lângă el se afla Kane, încă legat și cu căluşul în gură, care striga ceva. Glasul îi era răguşit, de parcă ar fi țipat vreme de ceasuri întregi.

Mă striga pe nume.

Încerca să mă trezească.

Mi-am mișcat capul, înnebunită, până când l-am văzut lăsându-şi umerii în jos, de parcă ar fi răsuflat uşurat.

Nu aveam nevoie să găsesc o cale de a mă elibera din legăturile care mă țineau, ci o cale de a ajunge la podurile sau podinile dimprejur fără să alunec prin urzeala de mătase, astfel încât să mă pot cățăra până la acele punți salvatoare. Dar zbieretele mulțimii erau tot mai puternice, tot mai aprige, tot mai clocotitoare. Ticăloşii aceia ştiau ce urma. Îşi voiau *desfătarea*.

„Haide, Arwen, gândeşte, gândeşte, gândeşte…“

Frunzele prinseră să foşnească dedesubtul meu.

Iar apoi se ivi ea. La început, i-am văzut doar ochii ca nişte mărgele galbene, învârtindu-se în toate părțile… Toți cei opt ochi se uitau peste plasă, strălucind precum tăciunii aprinşi, umbriți doar de genele suave și negre, la fel de

diafane pe cât era şi capcana ei de mătase. Îşi înălţă capul maiestuos, dând la iveală două nări teşite, fără nas, şi buze roşii ca rubinele, prea graţioase ca să adăpostească colţii ascuţiţi.

Picioarele lungi ale văduvei, acoperite cu firicele negre, se mişcară pe pânză până când dihania ajunse în faţa mea. Avea trunchiul zvelt al unei femei, gheare – cleşti – acolo unde ar fi trebuit să fie braţele, iar toate astea erau acoperite de învelişurile monstruoase ale unui păianjen negru aproape străveziu. Părul, negru şi el, îi atârna pe cap, drept, fiind atât de lung, încât se târa pe urzeala aceea de mătase în vreme ce lighioana înainta cu paşi de prădător.

Spaima mă făcu să-mi simt stomacul greu ca un bolovan.

Văduva putea să meargă foarte bine pe pânza pe care o ţesuse. Nici nu puteai să spui dacă ceea ce o ajuta să nu alunece prin goluri era ştiinţa de a păşi cu acea graţie neînchipuită, sau faptul că avea picioarele lipicioase.

– Locuitori ai Insulei de Cucută! urlă Killoran către poporului lui. În seara asta mai aducem o ofrandă dihaniei ce se ascunde în adâncimile insulei! Ofranda e o făptură pe care am prins-o şi am legat-o cu mâinile mele, să nu uitaţi asta!

Feţele de deasupra mea, împestriţate de lumina flăcărilor şi de umbrele mişcătoare ale unui soare care încă mai strălucea undeva în depărtare, mult mai sus, urlară şi aclamară la auzul vorbelor lui.

– Şi nu-i orice ofrandă! adăugă Killoran. E însăşi neprețuita fată armurier a regelui Kane Ravenwood din Regatul de Onix!

Icnete de uimire răsunară prin mulţime, în vreme ce acesteia i se alăturau tot mai multi

locuitori ai insulei – femei uscătive și bărbați sfrijiți –, care, atrași de priveliștea pe care o văzuseră de la ferestrele magherniţelor în care locuiau, plecaseră de acasă și veniseră să se alăture mulțimii adunate ca să asiste la uciderea mea.

– Cum de-am izbutit s-o iau de lângă el? urlă Killoran. Ei bine, n-ați vrea să-l întrebați chiar pe rege?

Stomacul mi se întoarse pe dos de groază și de umilință, în vreme ce Killoran îl smuci pe Kane de tunică și îl împinse, cu călușul la gură, învins și înlănțuit, spre supușii lui. Cuprinși de o bucurie sălbatică, cei din mulțime prinseră să zbiere și mai abitir, bulucindu-se unii peste alții.

Priveliștea aceea mă făcuse să-mi mut privirea de la dihania care se apropia de mine, mânată de foamea ei aprigă. Dar ochii îmi fură atrași de lumina torțelor, care acum i se oglindea în ceva atârnat de gât.

Era o zgardă.

Da, una groasă, de fier, al cărei lanț cobora în străfundurile de sub noi, priponind-o pe văduvă. Ea se tot opintea, oprindu-se adesea ca să-și întindă gâtul lung și grațios, dar lanțul era prea tare, așa că de fiecare dată când ea se apropia sau se trăgea îndărăt, se trăgea și el odată cu mișcările ei, nelăsând-o liberă nici o clipă.

Dar zgarda aceea era făurită dintr-un lanț tare. Iar eu n-aveam nici o armă...

Înnebunită, am cercetat leșurile cu privirea, însă nici unul n-avea asupra lui ceea ce căutam, iar văduva se apropia din ce în ce mai mult. Își îndoia un picior subțire după altul, mișcându-

se cu o grație nespus de ciudată. Apoi cleștii ei prinseră să pocnească – o dată, de două ori…

Acum mulțimea de prizonieri urla de bucurie, aclamând-o.

„Adună-te! Unul dintre morți trebuie să aibă…“

N-aveam nevoie decât să știu că era cu putință. Că veninul văduvei putea să slujească țelului meu.

Curea de piele, un săculeț de piele de căprioară, bâtă de lemn, nu, nu, nu…

„Gata!“

Un scut de metal.

Pe spatele unui leș putrezit se vedea un scut de fier, ars de veninul otrăvitor al văduvei, care îl topise, făcându-l să arate ca și cum ar fi fost făcut din unt.

Topit.

Veninul ei *topea* metalul.

Între timp, cleștii văduvei se apropiaseră prea mult de mine. Sunetul scos de ei se asemăna cu cel pe care-l auzeai atunci când ascuțeai un cuțit ca să poți tăia carne proaspătă. Cleștii văduvei tăiau, pocneau, pârâiau. Dihania ajunse deasupra mea, făcând mătasea să se cutremure.

Nu m-am zbătut. N-am izbucnit în lacrimi. M-am mulțumit să răsuflu adânc, pregătindu-mă. Văduva se lăsă pe vine. Firele subțiri de păr de pe picioarele ei îmi gâdilau acum umerii și nasul. Dihania prinse să-mi taie legăturile încet, cu cleștii ei scânteietori, eliberându-mi fără grabă brațele și pieptul. Ochii galbeni, năucitori, îi străluceau, iar buzele i se întredeschiseră, dându-i la iveală colții albi, scăpărători.

Nările îi zvâcniră. Își roti ochii ca să mă vadă cum mă smuceam și mă zvârcoleam ori de câte ori un firicel de păr îmi atingea pielea. Iar apoi își lăsă capul într-o parte și în cealaltă... așteptând.

Așteptând să mă zbat, pentru ca apoi să sară la atac...

Dar am rămas nemișcată, în ciuda gemetelor și a răcnetelor pe care le scoteau cei din mulțime, care mă îndemnau să fug. M-am cutremurat de groază în clipa în care am simțit miros de țărână și de mosc, fiindcă dihania tocmai își căscase botul cel îngrozitor, scoțând un șuierat flămând, turbat. Apoi își înfipse colții plini de venin în coapsa mea.

N-am mai văzut nimic în fața ochilor.

Durerea aceea era mai cumplită decât orice caznă.

În noaptea în care vindecătorii lui Kane mă tămăduiseră de veninul fiarei în formă de lup, simțisem doar o frântură dintr-o astfel de durere. Dacă era s-o asemuiesc cu cea de acum, durerea pe care o încercasem atunci fusese doar ceea ce simțeai de pe urma unei așchii intrate sub unghie, a unei tăieturi într-o foaie de hârtie sau a unei scrântituri la un deget de la picior.

Am țipat.

Am plâns...

Am urlat în timp ce veninul îmi sfâșia mușchii, carnea, chiar oasele, până când mi-am simțit sângele clocotind, sfârâindu-mi pe sub piele.

Mă năpădi un alt val de mânie necruțătoare și am țipat ca o apucată...

„Să nu leșini. Să nu leșini."

În tot acest timp, mulțimea izbucni în urale, bucurându-se că urma să mor. Și nu oricum, ci mâncată de vie.

Un ungher îndepărtat al minții mele își aminti ce trebuia să fac. Era singurul lucru care mă putea ajuta să rămân în viață.

Am întins brațele, pe care nu mi le mai simțeam, spre lanțul de fier legat de zgarda văduvei. Am tras și l-am lărgit până când am putut să cobor lanțul la locul în care colții dihaniei îmi erau încă înfipți în picior. Am izbutit să trec fierul prin carnea ce sfârâia.

Gemând printre dinții încleștați, aproape că am vărsat din pricina durerii care mă frângea. Încă o clipă…

Încă o clipă…

Până când, în sfârșit, *în sfârșit*… lanțul văduvei, topit chiar de veninul ei, se rupse cu un pocnet ce-mi răsună minunat în auz.

Acum trebuia să mă mișc foarte, foarte repede, ca nu cumva dihania să-și dea seama că era liberă și s-o ia la goană, lăsându-mă să mă prăbușesc prin găurile căscate în pânza ei. Mi-am apăsat o mână pe coapsă și am simțit Lumina sfârâind prin mine, nerăbdătoare, închizând rana, curățând și răcind veninul care mă ardea și-mi sfâșia carnea.

Am răsuflat ușurată preț de o clipă. Cu cealaltă mână, am apucat zgarda, ferindu-mă în timp ce văduva se repezea la gâtul meu. Am izbutit să mă trag într-o parte, rămânând neatinsă de colții ei veninoși.

Acum mulțimea huiduia, strigându-și nemulțumirea. M-am lăsat într-o parte, iar zăbrelele de mătase au prins să se legene și să tresalte la fiecare mișcare pe care o făceam.

Văduva prinse să-mi dea târcoale, iar în cele din urmă se năpusti asupra mea, încercând din nou să mă străpungă cu colții.

M-am rostogolit, ferindu-mă de o nouă lovitură. Pânza se afundă neliniștitor sub mine, iar piciorul îmi alunecă printr-unul dintre ochiurile ei.

Mulțimea izbucni în urale, însuflețită de o bucurie turbată...

Mi-am înfășurat mâinile în jurul ițelor subțiri de mătase, care erau prea ușoare, prea gingașe ca să poată să-mi poarte greutatea...

Un junghi îmi sfredeli stomacul în timp ce mă întindeam, mă întindeam și mă tot *întindeam*.

În cele din urmă, am izbutit să apuc dihania de zgardă.

Mi-am petrecut degetele prin verigile de fier, m-am ridicat în picioare și, în ciuda durerii, am izbutit să încalec pe dihanie ca pe un cal. Văduva scoase un țipăt îngrozitor, iar eu mi-am înfășurat mâinile în șuvițele părului ei, ținându-mă zdravăn, ca nu cumva să cad. Trupul acela de păianjen era subțire și destul de plăpând, înclinându-se sub greutatea mea, iar firele înțepătoare de păr îmi zgâriau brațele. În vreme ce mulțimea vuia, scoțând răcnete asurzitoare de bucurie, m-am luptat să rămân pe spinarea dihaniei. Trupul ei unduios se zvârcolea sub mine și se smucea cu putere, încercând să mă azvârle. I-am strâns mai tare lanțul din jurul gâtului, făcând-o să se ridice pe picioarele dindărăt.

– Haide, am mormăit eu. Ți-am dat drumul, *haide*...

Dintr-odată, ea o luă la fugă. M-am trezit azvârlită pe spate, în timp ce ne îndreptam spre o podină mare de lemn de stejar, înțesată de privitori. Strigătele lor de bucurie se preschimbară iute în icnete de groază, în vreme ce picioarele văduvei se năpustiră printre liane, scări și trupuri. M-am înțepenit pe spatele dihaniei cu toată puterea, trăgând de părul mătăsos, în vreme ce ea șuiera și țipa, clănțănind din colți.

Trebuia doar să mă apropii, să ajung mai sus, la locul în care Killoran și cei din jurul lui începeau să fie cuprinși de groază, căutându-și arbaletele de zor, iar apoi înghesuindu-se unul peste altul ca să ne țintească pe mine și pe dihanie.

Văduva se repezi la un copil îngrozit și murdar, iar eu am înșfăcat-o de zgardă cu toată puterea, până când mi se încleștară mușchii, iar pe frunte mi se iviră broboane de sudoare ce prinseră apoi să-mi șiroiască pe față.

„Înapoi, fir-ar să fie, înapoi!"

Dihania țipă din nou, atât de aproape de urechea mea, încât am scrâșnit din dinți.

– N-ai de ce să mănânci copilul, am mârâit. Ce zici de ticălosul care te-a pus în lanțuri?

Văduva se îndepărtă de băiat și-și înclină spre mine capul ciudat de grațios. Părul ei lung, negru, mătăsos, mi se revărsă peste genunchi, înfiorându-mă.

– El e acolo, sus! am strigat, smucind de lanț ca să-i arăt dihaniei drumul spre sala tronului. Și o să-l omor cu mâna mea!

Văduva o luă la fugă, cățărându-se pe stâlpi butucănoși de lemn, trecând peste găleți cu apă, peste prăvălia unui măcelar... Unul dintre

picioarele ei lungi și grațioase călcă într-o bucată de carne de vită, în vreme ce, ca să scape de colții ei înveninați, muşteriii măcelarului alergară de-a valma spre poduri sau se aruncară de pe podini.

Dihania urcă tot mai sus, sub ploaia de săgeți pe care ostașii lui Killoran o slobozeau acum spre noi. Dar în săptămânile de după bătălia din Golful Sirenei, izbutisem să-mi pun la treabă Lumina Fermecată, învățând să izvodesc un scut de un auriu strălucitor, pe care-l făceam să înflorească în jurul meu. Acesta ne ocroti acum pe mine şi pe văduvă de săgețile care plouau asupra noastră.

Am urcat îndeajuns de mult încât să-l pot vedea pe Killoran, care-l trăgea pe Kane de lanțurile de lilium, târându-l spre sala tronului. Văduva nu se opri din urcat, dezlănțuindu-se asupra a tot ce-i ieşea în cale.

Acum ori niciodată...

Fără să mă mai pregătesc, mi-am descâlcit mâinile din părul ei și am sărit.

Am căzut, cu o bufnitură zdravănă, peste grinzile noduroase ale balconului lui Killoran, chinuindu-mă să mă apuc cu mâinile de ele. M-am cățărat, m-am săltat şi apoi m-am aruncat pe podeaua de lemn găunos, unde, în sfârşit, am izbutit să-mi trag sufletul.

Acum mă aflam la doar câțiva paşi de Kane, care, palid ca un mort şi asudat până la piele, se căznea încercând să mă strige prin căluş.

Dar nu puteam să-l aud. Nu auzeam decât vuietul din urechi, bătăile nebunești ale inimii şi zvâcnetul acelei dureri ciudate din minte, care mă năpădise din nou. Am încercat să mă ridic, dar vederea mi se încetoşase...

Ostaşii lui Killoran mă prinseră în câteva clipe.

Vlăguită, m-am lăsat prinsă în strânsoarea lor aprigă.

– Nici o grijă, mormăi Killoran din celălalt colţ al încăperii. O să scap chiar eu de ea! strigă el la mulţimea de afară.

Urletele locuitorilor Insulei de Cucută se preschimbaseră într-un vuiet de iad, fiindcă văduva hoinărea acum prin oraş, îndesându-şi picioarele ascuţite prin acoperişurile de pânză şi înfigându-şi colţii în oricine îi ieşea în cale.

Se înfrupta din toţi.

Nădăjduiam că avea să se culce cu burta plină în seara asta.

Killoran se îndreptă spre mine, scoţându-şi sabia din teacă.

Şi, dintr-odată, m-a năpădit acea trăire năucitoare, dându-mi un fior răvăşitor, care-mi trezi furnicături pe piele...

Toate astea fură înlocuite pe dată de năvala unui vânt parcă venit de pe mare, de priveliştea unor tăciuni încinşi, de privirea neclintită a morţii, de o dimineaţă rece, sărutată de razele orbitoare ale soarelui şi...

M-am încordat sub acel potop şi am închis ochii strâns.

Mintea îmi era năpădită de frânturi de privelişti pe care nu le văzusem niciodată... un copil în pântec, o vulpe putrezind într-o pădure, dangăt de clopote, cenuşă, tăciuni şi flăcări... Am tras aer în piept şi am încercat să prind câte o frântură din acel potop şi să-i dau un înţeles înainte ca mintea să-mi fie cotropită de o alta.

M-am încordat în strânsoarea celor care mă țineau, în timp ce puterea fremăta în mine.

Nebunie necruțătoare, bucurie nemărginită şi putere.

O *putere* nesfârșită…

Mă ademenea…

Pe mine, stăpâna ei.

Eram reunite, deşi nu ne intâlniserăm niciodată.

Nu-mi era frică.

Știam ce era.

Știam de ce-mi aparținea.

Singurul lucru de pe continent care, preț de doar o bătaie de inimă, putea să stârnească o asemenea nebunie, încântare şi frământare.

Killoran ținea în mână Sabia Soarelui.

CAPITOLUL 45

KANE

O suferință cumplită.

Nu de la Lumina mea, stoarsă de lilium, secată din trupul meu împotriva voinței mele în ultimele ceasuri, ca o vărsare necruțătoare de sânge…

Nici de la gâtul meu, care-şi pierduse glasul de cât strigase după Arwen. Ca să se salveze, să se trezească, să lupte, să fugă, de vreme ce eu eram neputincios şi nu puteam s-o ajut.

Nu, suferința înnebunitoare mă cuprinse în timp ce îl priveam pe Killoran venind spre noi,

deșucheat și amenințător, cu sabia ridicată în aer, gata s-o spintece în două pe Arwen.

O furie despre care nu știam că sălășluia în mine... de care nu avusesem habar preț de două veacuri... zvâcni și mi se învârteji în inimă precum o furtună năvalnică. Acea furtună mă potopi, până când n-am mai putut să gândesc, n-am mai putut să văd, n-am mai putut să strig prin căluș la Killoran... să se oprească, s-o lase în pace pe Arwen, să mă ia pe mine în locul ei.

În clipa în care ticălosul ocoli leșurile împrăștiate pe podea și se apropie de Arwen, care se lăsase moale în brațele celor doi nemernici, n-am mai văzut decât vâna ce se zbătea pe sub pielea de pe gâtul lui.

Puterea care-l însufleța, care-i dădea viață.

Singurul lucru ce stătea între el și femeia care putea să salveze lumea noastră.

Fiecare tărâm.

Fiecare om.

Fiecare Fermecat.

N-am mai gândit, ci m-am repezit la el.

Era ciudat să-mi simt colții de dragon străpungându-mi gingiile și trecând prin călușul de piele, în timp ce Lumina imi era încă înăbușită de lanțuri. Trăiam un simțământ pe care nu-l crezusem cu putință în viața mea. Nici un Fermecat nu-și folosise vreodată Lumina în timp ce era legat fedeleș cu lilium.

Treceam printr-o durere cumplită, ceea ce mi se întâmpla adeseori în timp ce mă preschimbam în dragon. Însă lanțurile de lilium îmi dădeau o stare de neliniște fremătătoare, fiindcă nu puteam să mă mișc pe deplin, iar acea furie, prinsă înăuntrul meu

precum o fiară în cușcă, se descărcă în singurul fel cu putință.

Ieșindu-mi pe gură.

Am auzit gâfâitul îngrozit al lui Arwen înainte să-l audă ceilalți.

Dar în clipa aceea Killoran zăcea deja mort pe podea, la picioarele mele, urletul pe care-l scosese în timp ce-i seceram gâtul fiind ultimul care-i mai ieșise vreodată din gâtlej. Sub mine nu se mai afla un om, ci un leș cu gâtul sfâșiat, preschimbat într-un terci de mușchi, carne și sânge.

Dacă n-aș fi avut niște resturi în gură, aș fi zâmbit.

Am scuipat rămășițele ticălosului și m-am prăbușit în genunchi. Colții ascuțiți de dragon îmi intrară la loc în gingii, îngăduindu-mi să simt un dram de alinare.

Dar apoi durerea se mută în altă parte.

Arzătoare, chinuitoare, săgetându-mă în coastă.

Cunoșteam prea bine junghiul pricinuit de oțelul înfipt în trup.

Am luat o gură de aer.

„Fir-ar să fie!"

Pesemne că, în timp ce-i sfârtecam gâtul, Killoran îmi dăduse o ultimă lovitură în coastă. Trebuia doar să-mi eliberez mâinile din lanțurile de lilium și să-mi scot sabia lui Killoran din rană înainte ca vreunul dintre oamenii lui să isprăvească ceea ce începuse ticălosul.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că cei doi bărbați care o țineau pe Arwen se clătinară și se traseră îndărăt, ca arși. Ca și cum pielea ei

ardea. În ochii sluți ai celor doi se oglindea un amestec de curiozitate și de uimire.

Arwen se repezi la mine.

– Nu te mișca, o scot eu…

– Cum zici tu, fetișcano, am mormăit. Dar grăbește-te!

Arwen apucă sabia cu amândouă mâinile, iar eu am mijit din ochi din pricina luminii puternice.

„Lumină puternică?!"

M-am uitat lung la priveliștea din fața mea – Arwen lângă mine, cu sabia lui Killoran în mâini, atât ea, cât și sabia *scânteind* mai strălucitoare decât orice foc, decât orice stea văzută vreodată. Mânerul armei era împodobit cu cele nouă pietre, ce închipuiau un curcubeu de nestemate scânteietor și luminos, strălucitor și orbitor precum soarele.

Sabia. Fusese arma lui Killoran.

Dar oamenii lui se năpustiră asupra noastră cu ciomegele și cu bâtele ridicate, cu fețele schimonosite de furie și de pofta de a ne vedea morți.

Nici nu puteam să mă gândesc că…

Dintr-o singură mișcare, Arwen îmi smulse sabia din coastă.

Am strâns din dinți, nefiind în stare să-mi iau ochii de la fetișcană, care desenă o jumătate de cerc prin aer. Puterea cu care mânuia arma aproape că o ridică de la pământ, iar o lumină năprasnică izbucni din oțel, tăindu-i în două pe toți tâlharii din sală. Nevestele lui Killoran urlară de groază, ferindu-se, în timp ce icnetele lor de silă se împletiră cu sunetele scoase de oasele ce se frângeau și de carnea ce sfârâia.

Arwen abia dacă aruncă o privire la balta de sânge de pe podea, după care prinse să taie și să zdrobească în stânga și-n dreapta. Cei șase sau șapte bărbați fură despicați din cap până-n picioare, precum niște felii de pâine. Iar sabia strălucea ca și cum în ea s-ar fi adunat toate stelele de pe cer.

M-am ridicat încet, cu brațele încă legate la spate. Arwen își puse o mână pe rana mea. Carnea despicată fu străbătută pe dată de un junghi ascuțit.

– Nu te mișca!

– N-avem timp. Ceilalți oameni ai lui Killoran…

– Plecăm după ce te vindec!

– Mă simt bine. Am mai fost înjunghiat de câteva zeci de ori la viața mea. Nici nu mă doare.

I-am aruncat un zâmbet liniștitor, în timp ce o broboană de sudoare îmi alunecă pe frunte.

Ea pufni, iar apoi am simțit Lumina care curgea din degete și-mi intra în rană.

Totul se petrecu într-o clipă. După aceea, ne-am îndreptat spre foaia de cort care astupa ieșirea. Dar ceva o făcu pe Arwen să se oprească dintr-odată. Ea se răsuci pe călcâie și prinse să alerge prin sala plină de sânge. Călcând peste bucăți de trupuri, măruntaie și oase zdrobite, se duse țintă la tronul pustiu al lui Killoran, lângă care se înghesuiau, îngrozite, cele trei femei cu sânii goi.

– Fugiți! le strigă ea, tăindu-le lanțurile cu Sabia Soarelui și umplând sala cu fulgere unduioase și strălucitoare. Duceți-vă în partea de răsărit a insulei, departe de văduvă!

Femeile o luară la fugă, murmurându-şi mulțumirile din mers.

– Sabia Soarelui, mormăi Arwen. În inima mea, da? O, pe Pietre, *urăsc* profețiile!

Am ridicat dintr-o sprânceană și i-am aruncat o privire întrebătoare, în timp ce le urmam pe femei spre ieşire.

– *Tu*, Kane, spuse ea, întorcându-se spre mine. Tu eşti inima mea. Am găsit sabia în tine! Chiar în trupul tău!

Dacă mi-aș fi îngăduit să mai pierd vreun dram de putere, poate că mi-aș fi dat ochii peste cap. M-am lipit cu spinarea de cel mai apropiat perete, ca să nu cad cumva cu nasul în măruntaiele vreunuia dintre ticăloşii împrăștiați pe podea.

– Cum îți scoatem liliumul? întrebă Arwen, privind lanțurile care încă îmi mai țineau brațele la spate.

Am făcut semn spre sabia din mâna ei.

– Crezi că ai țintă bună?

Fața lui Arwen se făcu albă ca varul. Aproape că am izbucnit în râs.

– Trebuie să mai fie o altă cale! strigă ea.

– Nu mă pot gândi la nimic altceva, am răspuns eu cu glas răgușit, încă simțind pe limbă gustul sângelui de om. Acum, fetişcano!

Am îngenuncheat în fața ei și m-am răsucit astfel încât să poată să-mi taie legăturile.

– Habar n-am cum să stăpânesc sabia asta! Dacă ți se înfige în brațe, poți să ai parte de soarta celor care zac acum pe podea!

De pe poteci și de pe podurile întortocheate prinse să se audă zvon de glasuri furioase. Locuitorii insulei ne cereau capul.

– Cine are nevoie de brațe? Nu mai sta pe gânduri, fă-o!

– Să mă ajute Pietrele, mormăi Arwen și, cu un trosnet, coborî cu repeziciune lama strălucitoare peste lanțurile de lilium.

„Slavă zeilor!", am spus eu în gând.

Mi-am răsucit încheieturile și m-am frecat carnea învinețită. Era doar o zgârietură.

Nu mai aveam timp să mă bucur că mă puteam mișca sau că Lumina îmi revenea în trup. Trebuia să plecăm de aici.

– Haide!

Eu și Arwen am dat deoparte foaia de cort și am ieșit din sală. Apoi am prins să coborâm treptele strâmbe care duceau spre inima orașului, alergând printre poduri și prăvălii. Mulțimile care ceruseră cu atâta patimă moartea lui Arwen se făcuseră nevăzute, încercând să se ascundă de monstrul pe care ea îl eliberase. În cele din urmă, am ajuns pe podina de lemn negeluit pe care ne opriserăm prima dată, în locul cel mai apropiat de marginea de răsărit a insulei.

Sub noi se întindea hăul nesfârșit în care creșteau copacii putreziți ce-și aveau rădăcinile pe fundul insulei și la care soarele nu ajungea niciodată. Deasupra noastră se afla gura căscată a vulcanului, dincolo de care se întindea văzduhul.

M-am pregătit să mă preschimb, îndepărtându-mă de Arwen ca să am destul loc.

Dar nu se întâmplă nimic.

– Ce-i? întrebă Arwen, iar eu am simțit că uram spaima din glasul ei.

Am încercat din nou. Nimic. În urma noastră se auzea larma mulțimii. Din ce în ce mai tare.

– Kane?

– Nu pot să mă preschimb.

– De ce?

M-am luptat cu dorința de a urla până când se cutremura toată insula.

– Sunt prea vlăguit. De la lilium. Trebuie… *La naiba!* Am nevoie doar de timp.

– Bine, se învoi Arwen, punându-mi o mână pe umăr. Coborâm și ne ascundem până când…

Glasul i se stinse într-un icnet.

– Până când ce?

M-am întors spre ea. Dar ochii mi se opriră la priveliștea cumplită care o făcuse să amuțească.

Un afurisit de dragon cenușiu se rotea sub noi. Pe spinarea lui se vedea forma nedeslușită a unui ostaș cu părul alb ca zăpada.

Lazarus, în forma lui de dragon. Și Halden. Care era în viață, îngenuncheat pe gâtul tatălui meu, ca o pată pe aripile lui puternice, cu capul înclinat, cercetând pădurea de dedesubt.

Ne căuta pe noi.

– De unde au știut că aveam să fim aici? întrebă Arwen cu glas abia auzit.

Mă năpădi o groază cumplită.

– Griffin e singurul care știa. Iar el n-ar fi…

– Bineînțeles că nu! strigă ea.

Un vânticel tăcut îi flutură părul castaniu în jurul feței. Din copacii de sub noi se auziră strigăte și răcnete. Mai multe poduri se legănară și scrâșniră sub greutatea unor pași grei. Câteva țipete de groază răsunară dinspre marginea de apus a insulei. Văduva, fără îndoială!

Ne-am ascuns sub un pâlc de pini mari și ne-am ghemuit sub rădăcina noduroasă a unuia dintre ei. Vântul ne șfichiui pe amândoi și, înainte ca Arwen să-și îndese pe după ureche șuvițele desprinse, așa cum făcea atunci când era dusă de gânduri, privirea ei se îndreptă dintr-odată spre a mea, încărcată de vinovăție și semănând cu valurile învolburate care se spărgeau de țărm.

– Ce-i? am întrebat cu glas apăsat.

– Ryder, șopti ea. I-am destăinuit că urma să mergem în Insula de Cucută. Nu m-am gândit niciodată că el ar...

– Sunt încredințat că n-a spus nimic.

Arwen se uită la dragonul cu solzi cenușii care se învârtea printre copaci și se înălța peste marginea stâncilor. Căuta. Apoi privirea i se opri la sabia din mână. Oțelul scânteia orbitor în lumina soarelui.

Groaza îmi înnegură privirea.

– Nici să nu te gândești la asta!

– Kane...

– Am spus *nu*. Rămânem aici și așteptăm să plece.

Fața lui Arwen se înăspri. La fel și hotărârea ei.

– El știe că suntem aici. O să ne caute până când ne găsește. Până când *mă* găsește.

Inima îmi bătea prea tare ca să mai gândesc limpede. Nu era cu putință. N-aveam să las niciodată să se întâmple asta. I-o spusesem răspicat lui Arwen.

– Așteptăm să-mi recapăt puterile. Apoi îl lăsăm să ne urmărească și îl vlăguim, astfel încât să nu mai poată să ne ajungă din urmă.

După aceea, ne întoarcem în Fortăreața Umbrelor. Și adunăm oastea.

Arwen se ridică în picioare, lăsându-se văzută de toți prizonierii care ne vânau, iar apoi se îndreptă spre marginea podinii.

– N-o să-l biruim niciodată.

M-am ridicat și eu, întinzându-mă spre ea.

– E singura…

– Kane!

Arwen îmi luă mâna într-ale ei, trecându-și cu blândețe degetul mare peste încheieturi. Ca să mă liniștească.

Abia mai puteam să răsuflu.

– Arwen, n-o să te las…

– Nu mai vreau să fug. Să câștigăm timp pentru ca zeci de mii de inși să-și piardă viața în război? Citrinul n-o să lupte alături de noi. Peridotul a fost jefuit. N-o să putem să ieșim biruitori din războiul ăsta. Dar acum eu sunt aici. Și am sabia. Lazarus zboară sub noi și, pentru prima oară, cumva, suntem cu un pas înaintea lui. Pot să isprăvesc cu toate astea *chiar acum*, spuse ea, strângându-mă de mână, iar eu am știut ce vorbe urma să rostească. Și o să le isprăvesc!

O durere nemărginită îmi frânse inima în două.

– Și cum rămâne cu Corb Alb? Încă mai pot să-ți iau locul!

Arwen se întunecă la față, dând la iveală primul dram de tulburare care i se furișa prin masca de putere neabătută, neclintită.

– Pentru mine, jertfa ta ar fi mai cumplită decât moartea. Mă osândești la o viață fără tine? La una în care să trăiesc zi de zi cu gândul

că ai murit în locul meu? Nu-mi face asta! Te rog, nu-mi face asta!

Vorbele lui Beth îmi răsunară în minte:

„E cu putință, dar ea o să plătească un preț mai mare chiar decât viața ei."

Am apucat-o de braț.

– Nu pot să trăiesc fără tine!

– O să treci peste asta! Știu că o să izbutești.

Arwen îmi cuprinse fața în mâini. În ochii ei strălucea o voință de nestrămutat, deși erau plini de lacrimi.

– N-aș fi schimbat nici măcar un singur lucru.

– Nu! am urlat eu.

Nu-mi păsa dacă mă auzea toată insula. Am apucat-o de brațe.

– Kane…

Pieptul meu. Nu mai puteam să *răsuflu*.

– Nu! m-am tânguit, strângând-o mai tare. Trebuie să mă asculți! am implorat-o, gândindu-mă că povestea noastră nu se putea isprăvi așa. Ascultă-mă, *te rog*, Arwen…

– Te iubesc, spuse ea, punându-și palmele gingașe pe obrajii mei. Așa trebuie să fie. N-aș putea niciodată să fug de soarta mea. Și nici nu mai vreau. Dar tu trebuie să trăiești. Să fii cutezător. Să te ierți pe tine însuți. Fă asta pentru mine. Trăiește de dragul meu!

Și înainte să mai spun o vorbă, mai puternică decât fusese vreodată… mai puternică *decât* mine…, Arwen se smulse din strânsoarea mea și sări de pe podină, grațioasă ca o porumbiță.

CAPITOLUL 46

ARWEN

Bătut de vânt, părul îmi biciuia fața, înțepându-mi pleoapele, obrajii și buzele. Puterea sabiei fremăta prin mine, ridicându-se în inima mea și zvâcnindu-mi în cap. Aprinzându-mi Lumina Fermecată, care mi se prelingea prin sânge, și viersuind în sufletul meu ca o pasăre cântătoare.

În timp ce cădeam, îmi curgeau pe față lacrimi sărate, dar eram... liniștită.

Așa trebuia să fie.

Eram una cu Sabia.

Și toată durerea, toată suferința, toate frământările aveau să se isprăvească în curând.

Îmi petrecusem ultimele clipe împreună cu Kane, ceea e fusese o mare alinare pentru sufletul meu. O binecuvântare. Trăgeam nădejde ca... mă *rugam* ca... el să poată găsi o urmă de fericire după ce se isprăveau toate astea. Ca într-o zi să se trezească dimineața fără să se învinovățească pentru moartea mea sau a altcuiva.

Pe când mă prăbușeam printre frunze, crengi și trunchiuri negre, acesta fu ultimul meu gând.

Am căzut, gemând, pe spatele acoperit cu solzi ascuțiți al lui Lazarus.

El tresări de uimire, scoțând un urlet din grumazul lui de șopârlă uriașă...

Își roti gâtul alungit și grațios și mă zări ghemuită pe spinarea lui.

Mă ustura fața din pricina vântului uscat. Mi-am apărat-o cu mâna liberă, iar cu cealaltă mi-am fluturat sabia și apoi am înfipt-o în spinarea dragonului.

Încă un răcnet asurzitor...

Iar în solzii ca de sticlă ai lui Lazarus se oglindi raza de Lumină aurie, strălucitoare, a sabiei mele.

M-am străduit să-mi țin ochii deschiși în fața strălucirii și m-am zguduit din pricina puterii Luminii mele, care îmi izbucnea din trup în zvâcniri năprasnice, străpungătoare, trecând prin sabie...

Mă cutremuram de frică în timp ce puterea îmi curgea prin mușchi, mâini și picioare...

De ce... de ce nu se întâmpla nimic?

Am ridicat sabia în aer pentru ca apoi s-o cobor din nou, mai tare... *mai* apăsat... de data asta, dar lama nu izbuti să se înfigă în nimic.

Puterea armei mă aruncă înainte. Am gemut adânc, căzând cu fața peste crestele ascuțite de pe spinarea lui Lazarus. Am simțit pe limbă gust de cenușă, vânt și gheață.

Halden se ciocni de mine, încercând să-mi smulgă sabia din mâini. Mi-am tras genunchii în sus, ghemuindu-mă până când am putut să mă scol în picioare, iar apoi am ridicat sabia cu toată puterea ei... o simplă prelungire a mâinii mele..., ferind-o de mâinile lui prădătoare și îndreptându-i-o spre cap.

Halden se trase în lături, abia ținându-se pe picioare, căci spinarea lui Lazarus era alunecoasă. Amândoi am prins să gâfâim, cu pantalonii șfichiuiți de un vânt care urla de parcă ar fi fost în suferință.

Iar Lazarus, sub noi, nu făcu altceva decât să zboare mai sus. Înainte să prind de veste, Halden își ridică sabia și o flutură prin aer, atacându-mă.

Lovitura lui nimeri în gol, în timp ce eu am făcut un pas mare spre dreapta și mi-am împins sabia înainte, nimerindu-l în piept.

Eram mai bună decât el.

Mai puternică.

Și m-am ținut mai bine pe picioare în clipa în care Lazarus zbură cu spatele și se înclină, străpungând palele de vânt.

Mânerul Sabiei Soarelui – al sabiei *mele* – îmi șuieră minunat în palmă.

– Nu vrei să faci asta! am strigat eu în vânt, pe când Lazarus se înclină și mai mult, aproape doborându-l pe Halden, care fu pândit mai mult ca niciodată de primejdia de a cădea în hăul de un verde-închis de sub noi.

– N-am de ales, mârâi Halden în timp ce Lazarus prinse să se înalțe iute, tot mai sus, pe cer.

Soarele strălucitor și vântul aspru ne orbeau acum, nemailăsându-ne să vedem ce era dedesubt și ce era deasupra.

Halden ridică din nou sabia, șleampăt și la întâmplare. I-am parat lovitura cu Sabia Soarelui. Mușchii îmi vibrau plăcut și am tras aer adânc în piept în timp ce mi-am atacat dușmanul, de astă dată știrbindu-i lama sabiei și trimițând așchii de metal în toate cele patru zări.

Lazarus zbură mai departe. Ne îndreptam spre buza insulei. Voia să plece de aici cu noi. Cu *mine*…

Mergând cu băgare de seamă, am înaintat până când am putut să apuc o aripă întinsă, ținând sabia strâns în cealaltă mână. L-am lovit pe Halden cu piciorul în piept cât am putut de tare, iar apoi m-am încordat toată, ca să nu alunec primejdios de aproape de gâtul îngust al lui Lazarus.

Gâtul lui…

Gâtul lui moale și de nestrăpuns…

Halden se prinse de coada lui Lazarus, cu sabia fluturându-i în mâna stângă. Abia atunci am băgat de seamă două lucruri: arsurile abia vindecate, care îi lăsaseră pete într-o parte a feței, acolo unde îl atinseseră flăcările pe care le aprinsesem în cortul lui din Peridot, și mâna lui dreaptă.

Sau mai bine zis, lipsa ei.

Din mâna lui nu mai rămăsese decât un ciot pătat. O mână de la care odinioară își rosese unghiile ori de câte ori fusese îngrijorat sau neliniștit. O mână cu care o ajutase pe mama să spele legumele pentru cină. O mână care îmi mângâiase fața. Și cu care, de curând, ținuse vătraiul pe care-l folosise ca să-mi ardă carnea.

O mână pe care n-o mai avea acum.

– Halden! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Mâna ta!

Dar el rămase tăcut, gâfâind, cu fața încruntată aprig și rușinată deopotrivă. Apoi își întoarse sabia spre mine.

– *El* ți-a făcut asta?! Te-a pedepsit și… ți-a tăiat mâna?!

– Am meritat-o! răspunse el. Te-am lăsat să scapi!

Am clătinat din cap. Nu voiam să-l ucid. Nu știu cum, dar după toate câte se întâmplaseră,

tot nu-i voiam moartea. Însă nu puteam să dau greș acum. Lazarus bătea din aripile lui puternice, purtându-ne departe de Insula de Cucută. Trebuia să mă mișc repede…

– Eu sunt Fermecata, Halden. N-ai cum să izbândești. Te rog!

– Eu am ales de partea cui să mă războiesc! Poate că a fost tabăra învinșilor, dar asta n-are nici o însemnătate, de vreme ce a fost alegerea mea!

– Oricine poate să se salveze! Poți să ni te alături!

– Nu te-ai schimbat, nu-i așa? strigă el, iar apoi, de parcă și-ar fi răspuns singur la întrebare, clătină din cap. Nimeni nu se schimbă, la urma urmei. Iar eu, mai puțin ca oricine!

Lacrimi mari mi se prelinseră pe față, în timp ce vântul ne șfichiuia fără milă.

– Nu vreau să te ucid! Dar am s-o fac, dacă trebuie!

M-am gândit la Kane. La cum îmi închipuisem dintotdeauna că îi era ușor să ia o viață. Gândul la trupurile tuturor celor uciși în Golful Sirenei îmi năvăli în minte, și parcă am văzut aievea sângele lor, care înroșise nisipul și stâncile de pe plajă. Și oamenii lui Killoran, leșuri tăiate pe din două precum carnea dintr-o măcelărie, chiar de sabia din mâna mea… am văzut în fața ochilor și trupurile lor.

Dintr-odată, eu și Kane nu mai eram atât de deosebiți unul de celălalt.

Și am știut că nu mai era altă cale.

Înăbușindu-mi un suspin adânc, tremurător, mi-am luat avânt și m-am repezit înainte. Sabia lui Halden o întâlni pe a mea, dar cele două

arme nu se puteau asemui nici pe departe. În clipa în care se atinse de a mea, sabia lui se prefăcu în argint topit, împroşcând scântei de metal pe spinarea lui Lazarus. Ţăndări de oţel mi se împrăştiară prin păr, pe mâini... Halden văzu că nu mai ţinea în mână decât un mâner şi făcu ochii mari, uluit.

De data asta, n-am mai şovăit.

Mi-am înfipt sabia în inima lui Halden. Lama intră adânc în carne, sânge, muşchi. El scoase un urlet în timp ce flăcări fierbinţi se revărsară din sabie – un tunel pentru Lumina mea – şi-i izbucniră din piept. Furnicături arzătoare îmi cuprinseră umerii şi apoi mi se împrăştiară pe toată spinarea, iar focul mistui întreg trupul lui Halden în doar câteva clipe. În faţa ochilor minţii mi-a apărut ultima lui privire, aţintită dincolo de capul meu, precum şi faţa lui încremenită de uimire.

După ce se stinseră flăcările, n-am văzut nicăieri nici urmă de sânge. Doar rămăşiţele arse ale celui mai bun prieten al meu, care îmi devenise duşman. Lazarus se înclină dintr-odată, iar cenuşa lui Halden lunecă în adâncimile sălbatice ale Insulei de Cucută.

După aceea, n-am mai putut să-mi înăbuş lacrimile. Am izbucnit în plâns şi am jelit pentru tot ce se întâmplase cu el.

Cu mine.

Şi pentru ceea ce trebuia să se întâmple acum.

Am întins mâna spre aripa acoperită de piele aspră, plină de vinişoare, a lui Lazarus. Nu era mătăsoasă şi lucitoare precum cea a lui Kane. Nu vedeai nici urmă de frumuseţe în muşchii vânjoşi de sub palma mea, ascunşi sub un învelis tăbăcit, şi nici în creasta de deasupra,

care avea culoarea sângelui închegat. Și fiecare dintre ghearele lui era mai lungă decât brațul meu.

Dându-mi seama că aveam un singur prilej, m-am prins de aripă cât am putut de strâns și am înaintat încetul cu încetul, îndreptându-mă spre gâtul lui Lazarus. Aveam să-mi înfig sabia în partea de jos, acolo unde solzii și pielea erau mai subțiri.

Aerul îmi urla în urechi pe măsură ce urcam. Lazarus încă zbura spre marginea Insulei de Cucută, iar în curând aveam să ne avântăm peste adâncurile Lacului Stygian. Oare Lazarus știa că Halden murise? Că nimeni nu-mi mai stătea în cale acum? Oare avea de gând să mă arunce în apele ucigătoare ale lacului, la mare depărtare de țărm, pentru ca moartea prin înec să-mi fie una dureroasă și înceată?

Atunci, trebuia să fiu mai iute.

Mi-am înfipt genunchii în spinarea lui, ținându-mă de el cu toată puterea, ca să nu cad oricât ar fi zburat de pieziș, de schimbător, lăsându-se iute de pe o parte pe alta, urcând și coborând vijelios. Apoi am ridicat sabia și am dat să-i tai gâtul.

Dar lama sabiei nu-i străpunse pielea…

Lazarus se învârti amețitor de iute, iar după aceea se dădu peste cap, aruncându-mă, cu sabie cu tot, în jos, în jos, *în jos*…

Am dat din mâini în zadar, încercând nebunește să mă prind de ceva și dând doar de aer. M-am prăbușit în urma cenușii lui Halden, scăpând sabia din mână…

Și atunci am simțit din nou acele furnicături pe spinare, de parcă niște ace pe care le aveam

sub piele ar fi încercat să iasă, străpungându-mi-o, ca să mă țină cumva în aer…

„Nu, nu, nu…“

Dar acum nu puteam să mă gândesc la asta, și nici nu-mi mai simțeam Lumina Fermecată…

Nu auzeam decât țipetele pe care le scoteam fără încetare, în vreme ce stomacul mi se întorcea pe dos, din nou și din nou. Mă prăbușeam, cădeam în gol…

Deodată, am văzut sub mine dragonul cenușiu, cu ochi roșii ca sângele. El întinse o palmă solzoasă, așteptând să mă prindă în cădere.

Nu…

Nu să mă prindă…

Gheara lui, mai ascuțită decât orice pumnal sau sabie, se întinse chiar sub trupul meu.

Ca să mă tragă în țeapă…

Am bătut aerul cu palmele, trăgându-mi puterea de care aveam nevoie ca să chem sabia la mine.

Sforțarea aceea cumplită îmi umplu ochii de lacrimi care apoi mi se prelinseră pe față.

Am întins mâna. După orice, după *orice*…

Apoi am auzit răcnetul lui Kane. Nu era o rugăminte, ci un urlet de suferință. De jale. De pierdere. De întristare fără margini…

Ultimul lucru pe care l-am mai simțit a fost o durere arzătoare, în clipa în care gheara lui Lazarus îmi străpunse stomacul, cu un lipăit umed.

CAPITOLUL 47

KANE

Am atins cu genunchii lemnul tare și uscat de sub mine.

Nu puteam să mă mișc.

Am rămas în genunchi pe marginea podinii, răcnind. Am făcut-o până când a început să-mi sângereze gâtlejul.

Ea stătea atârnată acolo, sus... Vlăguită, înfrântă, prinsă într-o gheară înălțată în aer, străpunsă prin mijloc, ca o fundă. Avea un aer grațios, de parcă ar fi fost prinsă într-un dans voluptuos cu însăși Moartea.

Moartă.

Murise.

Precum stingerea unei lumânări, care cufunda o încăpere întreagă în beznă. Și, odată cu ea, se stinse și sufletul meu.

Am vărsat peste lemnul noduros de sub mine.

Din nou şi din nou şi din nou.

„Nu, te rog, nu..."

M-am scuturat, gâfâind, în timp ce mintea mi se goli de orice gând... mai puțin de sunetul asurzitor al ultimelor ei vorbe:

„Trăiește de dragul meu!"

Vorbele ei şi bătăile inimii mele.

Inima mea zdrobită, nimicită, făcută pulbere.

Și golul ucigător...

După ce mi-am vărsat şi măruntaiele pe pământul de sub mine, nemaiputând apoi decât să gâfâi şi să icnesc, prăbuşit în patru labe, precum o jivină lovită de streche, cu lacrimi în ochi şi scrâșnind din dinți, m-am chinuit să mă ridic in picioare.

Dar Lazarus pierise de pe cer.

Am simțit o mână pe spinare și m-am pregătit, trăgând aer adânc în piept, pentru

oricare dintre lefegiii lui, venit să mă ucidă și pe mine.

Mi-am spus în gând:

„Te rog, ucide-mă! Vreau să fiu cu ea. Te rog!"

Dar palma de pe umărul meu era a lui Griffin.

Comandantul m-a întors cu fața spre el, privindu-mă cu ochi aspri, care îi sporeau aerul crâncen, și spuse:

– Trebuie să plecăm.

Ryder se ivi din spatele lui și se uită la mine cu luare-aminte. Pesemne că arătam zdrobit, nimicit, fiindcă rosti o singură vorbă:

– *Nu!*

Privirea lui Griffin se plimbă de la mine la Ryder și înapoi.

– Acum!

– Nu, nu, nu...! imploră Ryder. Toate astea sunt din vina mea! Eu am făcut asta! E vina mea...

– Ryder! îl preveni Griffin cu glas mai tăios decât lama unui pumnal.

Dar Ryder nu conteni.

– Eu i-am spus! Din clipa în care am făcut-o, am știut că nu trebuia! Cum a putut Amelia să facă una ca asta?! Cum a putut să...

– Ce-ai făcut?!

Vorbele îmi zburară de pe buze ca un tunet, furia însemnând acum pentru mine un scurt și binevenit răgaz de la durere. Nici nu mi-am dat seama că mă mișcasem. Că-l strângeam de gât pe Ryder. Că fața lui se învinețea de la clipă la clipă, tot mai îngrozitor. Dar tot mai mulțumitor pentru mine. Așa că mi-am întețit strânsoarea.

– Kane! se răsti Griffin, smucindu-mă de braț. Kane, stăpânește-te! A fost o greșeală. A făcut o greșeală… O să-l ucizi!

Ryder se înăbușea, scuipând și icnind.

„Bine!“

Am strâns mai tare, simțind că se stingea sub mâna mea.

– De ce ar trebui să te las să trăiești?!

Fața vânătă a lui Ryder se schimonosi. Se uita la mine cu ochi holbați, plângând. Îndura durerea. O primea.

– *De ce?!* am urlat.

Griffin mă scutură.

– Arwen nu și-ar fi dorit să faci asta!

I-am dat drumul lui Ryder, iar apoi m-am mușcat de partea de dinăuntru a obrazului până când am simțit gust de sânge.

– Nu…, hârâi Ryder, frecându-și gâtul, ar trebui să mă omoare. I-am spus Ameliei unde vă duceați. Iar ea i-a spus lui Lazarus. De ce ar face una ca asta?!

– Trebuie să fi căzut la învoială, răspunse Griffin cu glas spart.

– Pentru ce? întrebă Ryder.

– Pentru poporul ei, fără îndoială.

Ryder clătină din cap.

– Atunci când am căutat-o peste tot și n-am dat de ea, am avut o presimțire rea, dar nu m-am gândit niciodată că…

N-am mai putut să-l ascult. Nu-mi mai auzeam decât inima, care bătea prea încet. De-abia bătea. Știam că mă îndreptam spre marginea podinii, dar nu-mi simțeam picioarele. Aveam să fiu cu ea. Trebuia să…

– Kane, oprește-te! Ei sunt morți.

M-am tras într-o parte și am ocolit pieptul voinic al lui Griffin. Dar el se puse din nou în fața mea. Hotărât. Neînduplecat.

– Kane, *ea e moartă.*

Suspinele îmi izbucniră din piept. N-ai fi zis că eram eu. Nu mă mai recunoșteam. Știam că fața mi se schimonosise, că lacrimile îmi începețoșau privirea și că, oricum și oricât ar fi curs din mine, n-aveau să-mi umple golul, n-aveau să-mi domolească suferința năprasnică…

Am pășit din nou spre marginea podinii, îndreptându-mă spre acea pădure adâncă, neagră, nesfârșită. Spre liniștea pe care aveam s-o găsesc pe fundul ei.

Dar Griffin mă trase înapoi și-și petrecu brațele în jurul meu.

La început, a părut ciudat. Înțepenit.

Nu era atât o îmbrățișare, cât o strângere de oțel, menită să mă împiedice să…

M-am smuls din brațele lui, din căldura trupului în care sălășluia un suflet atât de hotărât, vrând să mă lipsesc de orice sprijin… Dar Griffin mă ținu cu putere.

– Îmi pare rău, frate, spuse el.

În cap prinse să-mi vuiască o tăcere asurzitoare. Soarele coborâse dincolo de marginea insulei. Acum era frig. Nu un frig înghețat, ci o răcoare care-mi înfioră firele de păr de pe ceafă și de pe brațe. Am simțit miros de ars – venit, pesemne, de la focul iscat de doborârea vreunei torțe sau a vreunui felinar în calea nimicitoare a văduvei… Dedesubtul nostru se auziră zvon de glasuri și tropăit de cizme grele.

– Trebuie să plecăm, spuse Griffin. Ești căutat de cei de pe insulă…

Am dat din cap, încuviințând, în timp ce el îmi dădu drumul. Ne-am îndepărtat de margine.

– Trebuie să te întreb, spuse Griffin. Sabia?

– A luat-o cu el. Odată cu…

Nu puteam să rostesc acele două vorbe.

„Trupul ei."

Acum, ea nu mai era decât un trup. Un înveliș.

După ce Griffin se preschimbă, m-am urcat pe spinarea lui, avându-l îndărătul meu pe Ryder, a cărui față era roșie și pătată de la râul de lacrimi pe care-l vărsase.

În timp ce ne înălțam în văzduh, mintea îmi era golită de orice gând.

Amuțită de-a binelea, pe măsură ce treceam în zbor peste pădurea de nepătruns din hăul de dedesubt.

În vreme ce ne mișcam printre nori.

Până mai târziu…

Ceasuri mai târziu…

Vieți mai târziu…

În tăcerea mohorâtă, înăbușitoare ca o presimțire rea, din odaia mea de lucru. Fără nimeni prin preajmă, având doar beția cruntă în care să-mi înec amarul.

Gândurile îmi reveniră în minte, iar acum trebuia să le înfrunt.

Era atât de limpede! Chinuitor de limpede. Ăsta fusese dintotdeauna planul lui. Să mă lase să trăiesc. Să ne lase pe amândoi să trăim, pentru ca, înainte s-o omoare, să găsim sabia pe care el o voia.

Ne jucase pe degete.

Iar acum mai aveam doar trei lucruri de făcut:

Să-l găsesc pe Corb Alb. Să îndur orice ca să mă prefac în Fermecat cu sânge pur.

Să plec pe urmele Ameliei, s-o găsesc și s-o fac să-și blesteme zilele pentru trădarea ei.

Și apoi, după aveam să fac lumea țăndări, după ce nu mai era bărbat sau femeie care să mai răsufle, care să fie osândit pentru moartea ei, aveam să duc la bun sfârșit profeția în locul lui Arwen. Să-l înving pe tatăl meu, înfigându-i Sabia Soarelui în inimă, iar apoi să mă duc după Arwen, oriunde se afla.

Cu zeii. În pământ. Nicăieri. Nu-mi păsa.

Trăisem sute de ani fără Arwen. Nu puteam să mai trăiesc la fel vreme de alte sute de ani.

Până atunci, cunoșteam doar un singur leac pentru o astfel de durere cumplită:

Răzbunarea.

EPILOG

ARWEN

Cusăturile se vindecau mai încet decât mă așteptasem.

Era cea mai cumplită rană din câte avusesem vreodată, însă chiar și așa... Nu știam de ce-mi scăzuse Lumina. Am cercetat încăperea din priviri pentru a mia oară, încercând să-mi dau seama cine anume mă salvase și unde mă aflam.

Podeaua era pardosită cu lespezi de piatră de un roșu-închis, semănând cu sângele închegat.

Le-am privit cu luare-aminte, băgând de seamă că scânteiau stins de la o rază subțire de soare ce se strecura printre perdelele de brocart. Dacă n-aș fi știut adevărul, aș fi spus că plăcile erau făcute din rubine.

Mi-am ridicat privirea și am zărit un dulap de marmură neagră, luminat de cel puțin treizeci de lumânări albe, care păreau să nu picure niciodată, darămite să se stingă. Alături se afla o vatră făurită din aceeași marmură de culoarea mohorâtă a trahitului, dreptunghiulară și acoperită de un strat subțire de sticlă. Mă uitam de ceasuri întregi la foc, încercând să-mi dau seama cum se vârau buștenii înăuntru sau unde era hornul. Aș fi crezut că acea vatră nu era decât o nălucire sau rodul unei vrăji, dacă nu i-aș fi simțit pe față undele de căldură și dacă n-aș fi adulmecat mirosul de lemn ars.

Deasupra mea se afla un candelabru încrustat cu perle. Strălucitor și somptuos, părea să plutească în aer, fiindcă nu era ținut de funii sau de lanțuri. Iată încă o taină pe care să încerc s-o dezleg după ce mă săturam să mă întreb cum de rămăsesem în viață după ce fusesem străpunsă de gheara lui Lazarus, cine mă salvase, de ce eram legată de patul ăsta și unde naiba mă aflam.

Firește, asta se întâmpla în clipele de răgaz de la cufundarea într-o deznădejde nemărginită, nicidecum cuvenită celei care avea să salveze tărâmurile, sau *celei alese*, după cum mă numise Beth. În timpul acelor izbucniri de deznădejde, mă străduiam atât de aprig să mă eliberez de legăturile care mă țineau țintuită de pat, încât ori mă lăsam pradă spaimei până

când adormeam, vlăguită, ori plângeam în hohote, până când mi se umflau ochii.

Dar cele mai cumplite izbucniri de deznădejde erau acelea în timpul cărora mă gândeam doar la Kane.

La cum dădusem greș față de el. La cum dădusem greș față de Evendell, neizbutind să-l ucid pe Lazarus.

La cum, pesemne, Kane credea că murisem. Și că murisem degeaba.

Gândul acela mă răscoli atât de cumplit, încât tot trupul îmi fu săgetat de o durere împotriva căreia nu puteam să fac altceva decât să mă zbat, neputincioasă. Nu mă ajuta nici faptul că, din pricina perdelelor trase și a lipsei oricărui ceasornic, habar n-aveam cât era ceasul. Bănuiam că trecuseră cel puțin cincisprezece ore și, în clipa în care m-am întrebat din nou cât aveam să mai fiu ținută astfel, spaima prinse să mă răscolească din nou, săgetându-mă în piept.

Am tras aer pe nas și apoi l-am scos pe gură, așteptând să mi se mai domolească durerea din piept. Odaia mirosea a lemn de santal, a sirop de caise și a tot felul de alifii și de balsamuri, acestea din urmă fiind așezate pe o măsuță de marmură de lângă pat.

Încercând să mă mai alin cât de cât, în ciuda cusăturilor care aproape că mă tăiau pe din două, am dat la o parte așternuturile mătăsoase și bogate precum vinul roșu, a cărui culoare o și aveau. Deasupra lor se afla o velință stacojie, împodobită cu flori, frunze și albinuțe brodate cu fir strălucitor de aur. Pernele pe care rămăsesem întinsă cale de nenumărate ceasuri erau umplute cu un puf greu și aveam atâtea

primprejur, încât alți șapte oameni puteau să se lungească lângă mine și să doarmă netulburați.

Dar, în ciuda bogăției din încăpere, a frumuseții de netăgăduit, a patului îmbietor, toate astea aveau un aer... înfiorător.

Sau poate că mi se părea așa din pricina legăturilor care mă țintuiau de pat.

Am mai tras o dată de blestematele acelea de legături. În ciuda moliciunii, panglica nu se rupea, nici nu putea fi roasă și nici arsă cu lumânarea de pe măsuța de lângă pat... Le încercasem pe toate trei de cel puțin o duzină de ori.

Sau poate că erau înșelător de groase și de puternice, iar eu nu puteam să-mi folosesc Lumina, orice aș fi...

„O, pe Pietre!"

Eram o nătângă.

Lilium.

Panglica trebuia să fi fost făcută cumva din lilium. Acum pricepeam de ce mă vindecam atât de încet, de ce nu puteam să-mi trezesc Lumina, de ce mă simțeam atât de vlăguită.

Nu era doar vina rănii cusute din dreptul stomacului meu.

Eram vlăguită.

Cine mă vindeca trebuia să fi știut că eram Fermecată.

Dar cine...

Ușile de marmură fățuită se deschiseră și în odaie se iviră două femei care purtau rochii negre și pălării ce arătau că făceau parte din tagma femeilor care îngrijeau bolnavi. Rămaseră tăcute în vreme ce una dintre ele aduse în odaie o tavă cu mai multe instrumente, iar cealaltă se apucă să facă patul.

– Cine sunteți?

Nici un răspuns.

– Unde mă aflu?

Nici un răspuns.

– De ce mă vindecați? De ce n-am…

– … murit?

Am întors capul și m-am uitat la ușă. Mi se tăie răsuflarea.

În prag se ivise Lazarus, îmbrăcat cu o haină bogată, trandafirie, și ținând în mână un pocal de bronz, aburind.

Părea întruchiparea desăvârșită a unui rege îmbrăcat în haine de casă, bucurându-se de o băutură caldă într-o dimineață cu vreme rece. Și totuși, inima îmi bătea nebunește, de parcă aș fi văzut un monstru.

Pentru că vedeam un monstru.

– Nu-i prea drăguț din partea ta! spuse el, țâțâind din buze, apropiindu-se de patul meu.

Uitasem că Lazarus putea să-mi citească gândurile și m-am smucit cât am putut de tare, încercând să mă depărtez cât mai mult de el în clipa în care se așeză, foarte liniștit, pe marginea saltelei. Poate că făcuse toate astea ca să mă ucidă la el acasă. În patul lui.

Era mârșav. Rău. Perfid. Era…

– Arwen, de ce aș vrea să te omor?

Am înghițit în sec, în timp ce ochii lui argintii mă priviră stăruitor, fără pic de stânjeneală. Mă înșelasem atunci când îl întâlnisem pentru prima oară, pe plaja din Golful Sirenei. Ochii lui nu semănau deloc cu cei ai lui Kane. *Deloc.*

– Poate pentru că sunt singura din lumea asta care poate să-ți curme viața?

– Da, spuse el, sorbind din cană. Aici ai dreptate. De asemenea, ești singura din lumea

asta care poate să *zămislească* viață. Cel puțin, singura viață de care îmi pasă mie.

Am clipit, nedumerită.

O dată.

De două ori.

Nu pricepeam. Iar mintea mi se frământa cumplit. Îmi dădeam seama că, pesemne, mă aflam pe Tărâmul Fermecat din Lumera. Nu eram la doar câteva zile sau săptămâni depărtare de Kane. Nici măcar nu mă mai aflam pe același *tărâm* cu el.

– Sunt pe deplin încredințat că fiul meu o să apară cât de curând.

Lazarus zâmbi.

– N-o să fie o surpriză prea plăcută pentru el... Femeia pe care o iubește, logodită chiar cu tatăl lui! Cam deșucheat pentru gustul meu, dar... ce să-i faci? spuse el, ridicând din umeri.

– *Logodită?!*

Lazarus mă bătu ușor peste coapsă, prin velință, iar eu m-am tras îndărăt.

– Nu te-aș ucide niciodată, dragă Arwen! La drept vorbind, am nevoie de tine, fiindcă tu o să-mi dai singurul lucru pe care mi-l doresc de peste o mie de ani. Singurul lucru pe care n-am izbutit niciodată să-l am. *Moștenitori* Fermecați cu sânge pur!

Un val de silă mă potopi pe dinăuntru.

– Acum, după ce sabia a fost nimicită, nici tu, nici copiii mei Fermecați cu sânge pur n-o să mai puteți să-mi faceți nici un rău. Și, la urma urmei, de ce ți-ai dori așa ceva? Împreună, o să readucem pe pământul ăsta, care a fost atât de roditor odinioară, stirpea Fermecaților cu sânge pur.

– N-o să fiu niciodată regina ta! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Mai bine mor!

– După ce-mi dai moştenitorii pe care mi-i doresc, o să-ţi fac pe plac cu mare bucurie.

La vederea înfrângerii sau a groazei – sau a amândurora – pe care le văzu oglindite în ochii mei, buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ce-i dezveli dinţii. Apoi se ridică de pe pat şi păşi pe sub arcada frumos împodobită, închizând uşa în urma lui cu un pocnet care mă umplu de silă.